

AKP'NİN PARTİSEL İSLAM'INA REDDİYE

-AKP FETVACISI HAYRETTİN KARAMAN'A CEVAPLAR-

**“Yani bunlar ya bu asırda
yaşamıyorlar, çok farklı bir
dünyada, farklı bir asırda,
zamanda yaşıyorlar. Çünkü
İslam'ın güncellenmesinin
gerektiğini bilmeyecek kadar
da aciz bunlar.”**

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
CUMHURBAŞKANI

AKP’NİN PARTİSEL İSLAM’INA REDDİYE

**-AKP FETVACISI HAYRETTİN
KARAMAN’A CEVAPLAR-**

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2026

Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

El-hamdu li'llâhi Rabbi'l-'âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu 'alâ Rasûlinâ
Muhammedin ve 'alâ âlihî ve sahbihî ecma'în.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: SÜNNETSİZ EHL-İ SÜNNET

İSLAM'DA RECM VAR MIDIR, YOK MUDUR? 7

İŞİTMEYEN ÖLÜLER 10

EHL-İ KİTAP VE CENNET 16

ŞEFAAT MESELESİ 29

NEDEN “ŞEHİT KORONALILAR” DEĞİL DE, “ŞEHİT
SAĞLIKÇILAR”? 37

ADALETİN MUTLAĞI VE İZAFÎSİ 39

HAYRETTİN KARAMAN, TEKFİR VE “SÜRGÜN İNEK” 54

YÜZYILIN HİZMETİ 58

“SANA NE, BOŞ VEER” FIKHI 67

İKİNCİ BÖLÜM: MEZHEP VE İÇTİHAT

KAVGANIN PERDE ARKASI VE PERDE ÖNÜ 72

"USÛL, USÛL" DİYEREK USUL USUL USÛL'Ü KATLETMEK
("NEREDEYSE GÖKTEN BAŞIMIZA TAŞLAR YAĞACAKTIR!") 79

BÖLÜCÜ AVINDA 87

HAYRETTİN KARAMAN “FİKİH USÛLÜ”NÜ GERÇEKTEN BİLİYOR
MU? 94

ÜÇ İHTİMAL 101

ÇOK KAFA YORMUŞ AMA ANLAMAMIŞ 107

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: CEMAATLER, TARİKATLAR, KURUM KURUM KURUMLANAN KURUMLAR

KOLAY DİNİN YORGUN DİNCİ VE DİNDARLARI 111

DİNDAR BİLİNEREN CAMİADAKİ “GİZLİ GÜNDEM”LİLER 119

TEK ADAMLIK VE TEKELCİLİK 124

HOCALAR ŞEYHLER TAMAM.. PEKİ YA SİYASETÇİLER? 133

NEREYE NASIL DAVET? 148

NESEBİ SAHİH OLAN VE OLMAYAN ÂLİMLER 154

BİR ZAMANLAR ABANT'TA 162

UYARI VE MÜCADELE 167

UYARDIN DA NİYE KİMSENİN HABERİ OLMADI? 171

PARTİLER, LİDERLER VE MOLLALAR 173

HAYRETTİN KARAMAN VE TASAVVUF 177

HAYRETTİN KARAMAN VE FETÖ 182

DİNLER ARASI DİYALOG VE MEDİNE SÖZLEŞMESİ 184

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: “DİNDAR” “DÜZEN”BAZLIĞIN KODLARI

BANA ANAYASANI SÖYLE, SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYİYİM
189

“KÖTÜLÜĞÜ İSTEMEM, YAN CEBİME KOY!” 195

DEMOKRATİK “HERKES BANA ‘İTAAT’ ETSİN, ASAR KESERİM!”
REJİMİ 201

ŞERİATÇILARI LAİKLİK (SİYASAL DİNSİZLİK) HESABINA
TUFAYA GETİRMEK 209

GAYRİMEŞRU MEŞRUIYET ANLAYIŞI 218

BEŞİNCİ BÖLÜM: LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) AK PARTİ’CESİ

AYNI MADALYONUN İKİ YÜZÜ 227

İSLAM DEVLETİ VE LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET 237

SİYASETTE ÖVME VE ÖVÜNME 244

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) SEÇİMLER, DİNİ FARZLAR 250

BİR DE LAİKLIĞI BEYAN İLE LAİKLIĞE DAVET MESELESİNİ
AÇIKLASA **267**

NE YAZDI, NİÇİN YAZDI? **269**

HAYRETTİN KARAMAN’IN MASALI **275**

“OLMAYACAK DAVA” **282**

SORUN İSLAMÎ NİZAMA GÖRE YÖNETİLMEME DEĞİL, İSLAMÎ
NİZAM ALEYHTARLIĞI **296**

İSLAMCILIKTAN LAİKÇİLİĞE, İSLAM'DAN SİYASAL DİNSİZLİĞE
302

ALTINCI BÖLÜM: TSE DAMGALI DİNDARLIK (YA DA KAMULAŞTIRILIP DEVLETLEŞTİRİLMİŞ DİN İSTİSMARI)

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET TARAFINDAN "GÜÇ VE
ÖRGÜTLEŞME" İÇİN KULLANILAN İSLAM **313**

DÂRU'L-HARB KONUSU **322**

HANGİ GEÇİŞ DÖNEMİ? **347**

SİYASETTE “YA HEP YA HİÇ” Mİ? **349**

“SAHİH İSLAM” ETİKETLİ “SAHİH DEVLETÇİLİK” **359**

DÜZEN, BEKA VE AHLÂK **369**

TASAVVUFTAN BAHSEDERKEN ŞERİATÇI, DEVLETEN
BAHSEDERKEN ŞERİAT'I (HUKUKU) BIRAKIP AHLÂKÇI OLMAK
378

AYNI NOKTADA DURMA İNATÇILIĞI **384**

HAYRETTİN KARAMAN HANGİ SAİKLERLE YAZIYOR? **389**

PUTLAR VE “ÖRTÜLÜ” AKIL **398**

DEVLETİN KUCAKLADIKLARI VE KOVALADIKLARI **405**

SENİN SANMAMAN YETMEZ! **424**

ŞEYH ŞAMİL VE KAPIKULU MOLLALARI **433**

FİTNEYLE MÜCADELE Mİ, FİTNEYE HİZMET Mİ? **436**

SEYYİD KUTUB İSTİSMARI **439**

BİRİNCİ BÖLÜM:

SÜNNETSİZ EHL-İ SÜNNET

İSLAM'DA RECM VAR MIDIR, YOK MUDUR?

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, “Yalanlar ve İftiralar” başlıklı (*Yeni Şafak*, 6 Mayıs 2011) yazısında, kendisine yöneltildiğini iddia ettiği iftiraları sıralıyor.

Bunlardan birini recmi inkâr etmesi oluşturuyormuş. Şöyle diyor:

“5. ‘İslam'da recm yoktur’.

“Yanlış.

“Bunu söyleyen; yani ‘recim cezası mensuhtur, kaldırılmıştır’ diyen Muhammed Ebu Zehra’dır. Ben, Mustafa Ahmed ez-Zerka, Yusuf Kardâvî ve daha başkalarının söylediğimiz ise şudur: Recim cezası had (değişmez belirli ceza) değil, tazirdir (yöneticilerin uygulama veya değiştirme konusunda yetkili oldukları cezadır).”

Halbuki, Karaman’ın 27 Ağustos 2010 tarihli yazısının başlığı şu: “**Recim yoktur**”.

7 Kasım 2010 tarihli yazısının başlığında ise, ne dediğini tekrar hatırlatıyor: “‘Recim Yoktur’ demiştim”.

Bir başka yazısında ise, vardığı sonucu şöyle özetliyor:

“Sonuç:

“İslam alimleri arasında recim cezasının değişmez bir ceza olmadığını veya Yahudi şeriatına ait olan bu cezayı İslam’ın kaldırdığını ve şeriat adına uygulamanın mümkün ve caiz olmadığını savunan önemli isimler vardır. Bu sebeple günümüzde İslam aleyhine kullanılan ve insanları İslam’dan korkutmaya yarayan bir cezayı sahiplenmek ve savunmak uygun değildir.”

(“M. Ebu Zehra ‘Recim yok’ diyor”, *Yeni Şafak*, 29 Ağustos 2010.)

Görüldüğü gibi Karaman, bu konuda, “Recim yoktur diyenler de var. Ben sadece söylüyorum” demiyor.

Aslında, yazılarına attığı başlık, vermek istediği mesajı yeterince açık ve net biçimde anlatıyor: “Recim yoktur”.

“Recim yoktur” şeklindeki başlık, “Recim yoktur” değil de, “Recim vardır” anlamına geliyor da, biz mi kelimelerin anlamını yitirdik?!..

“Yok” kelimesinin anlamı ne zamandan beri değişti?!

*

Ayrıca, Karaman’ın “Sonuç” başlığı altında sıraladığı sözler, hem fıkıh usûlü hem de mantıkî tutarlılık açısından bir facia niteliği taşımaktadır.

Bir yandan, “ ‘Recim cezası mensuhtur, kaldırılmıştır’ diyen Muhammed Ebu Zehra’dır. Benim dediğim başkadır” diyor, diğer yandan da, “İslam alimleri arasında recim cezasının değişmez bir ceza olmadığını veya Yahudi şeriatına ait olan bu cezayı İslam’ın kaldırdığını ve şeriat adına uygulamanın mümkün ve caiz olmadığını savunan önemli isimler vardır. Bu sebeple...” diyerek, sözde katılmadığı o görüşü, kendi görüşüne temel yapıyor.

Böylece, bir yandan Muhammed Ebu Zehra’yı “taklid” ediyor, diğer taraftan da etmediğini iddia ediyor.

*

İkinci olarak, katılsanız bile, bir görüş/kanaat, bir başka görüşün/kanaatin delili olamaz. Sadece aynı görüş ikinci kez tekrarlanmış olur.

Üçüncü olarak, helal ve haramların, emir ve yasakların belirlenmesinde, “İslam aleyhine kullanılma ve insanları İslam’dan korkutmaya yarama” iddiası belirleyici bir kıstas olamaz.

Tam aksine, bundan kesinlikle kaçınmak gerekir.

Çünkü bu, insanların heva ve arzularına göre bir İslâm oluşturma çabası içine girme anlamına gelir.

“İslam aleyhine kullanılma ve insanları İslam’dan korkutmaya yarama” türünden değerlendirmelerin sübjektif nitelik taşıdığını, şer’î delillere dayanmadığını söylemeye bile gerek yoktur.

Böyle bir mantıkla yarın birileri kurban kesmenin, hacda Şeytan taşlamanın “İslam aleyhine kullanıldığını ve insanları İslam’dan korkutmaya yaradığını” ileri sürebilir.

İŞİTMEYEN ÖLÜLER

Hayrettin Karaman'ın *Yeni Şafak*'ta yayımlanan 20 Eylül 2018 tarihli yazısının başlığı şöyleydi: “**Ölüler dirileri işitmezler**”.

Mesajını açık ve net bir biçimde vermiş.

Yazısının ilk paragrafı ise şöyle:

“Allah Teâlâ Kitabında, Peygamberine hitaben “Ölülere ses ve sözünü duyuramayacağını” **açık ve kesin** olarak ifade ediyor (Fâtır,22/ en-Neml, 80/ er-Rûm: 52).”

Ancak, yazısının ikinci paragrafı, buradaki açık ve kesin kaydının Karaman'ın uydurması olduğunu ortaya koyuyor:

“Müfessirler bu âyetlerdeki ifadenin mecazi olduğunu, burada geçen “ölülerden” kâfirlerin kastedildiğini, inkarcılar akıl ve bedenlerini Allah'ın emir ve rızasına uygun olarak kullanmadıkları için ölü sayıldıklarını, Peygamberimiz nasıl ölümlere sesini duyuramazsa aynı şekilde kâfirlere de duyuramayacağını söylüyorlar. Yani ifade mecazi de olsa sonuç “Peygamberimizin ölümlere ses ve sözünü duyuramayacağı” gerçeğinin ifadesi oluyor.”

Her ne kadar Hayrettin efendi çarpıtma yapma yoluna gidiyorsa da, akıllı olan herkes, buradaki sözünü duyuramamanın, sözün bir etkisinin olmaması anlamına geldiğini anlar.

Çünkü, kâfirler, Resulullah s.a.s.'in sesini ve sözünü **duyuyorlardı**. Bu durumda, kendilerine benzetilen ölümlerin de ses ve sözü duyuyor, fakat gereğini yerine (ellerinden gelmediği için) getirmiyor oldukları düşünülür.

*

Bu çarpıtmadan sonra Hayrettin efendi, “*Peygamberimizin bile ölümlere ses ve sözünü duyuramayacağını üç önemli müfessirden nakledeceğim*” diyor.

Diyor da, yaptığı alıntılar, müddeasını açık ve kesin biçimde desteklemiyor.

İlk alıntı, Fahreddin Râzî’den.. Fâtır suresi 22. âyetin tefsirinde şöyle demiş:

“Kâfirler Allah’ın Peygamberine gönderdiği vahyini duyma bakımından ölümlerden daha aşağı durumdadırlar. Allah ölümlere duyurur, Peygamber duyuramaz. Allah bu âyette Peygamberini teselli ediyor, “Dilerse taş bile kendini dinletebileceğini, **bu kudreti ile ölümlere de dinlettiğini**, ama Peygamberinin kabirdekilere duyuramayacağını, onlardan sorumlu da olmadığını” bildiriyor.”

Burada, “**bu kudreti ile ölümlere de dinlettiğini**” kaydı var.

Yani, Râzî, Hayrettin efendinin iddiasının tam tersini söylüyor.

Ve de Hayrettin efendi, **bir ölü gibi, okuduğunu (dinlediğini) anlamadan** alıntı yapıyor.

*

İkinci alıntı Taberî’den..

Aynı âyetin tefsirinde şöyle demiş:

“Allah kitabında faydalansınlar diye, yarattıklarına vaaz ve nasihatta bulunuyor, ey Muhammed, sen kabirlerde yatanlara kitabı duyurup onları hidayete erdiremezsin; tıpkı bunun gibi yaşadıkları halde Allah’ı bilme bakımından kalpleri ölmüş bulunan kimselere de Allah’ın kitabını ve varlık delillerini, güzel öğütlerini duyuramazsın.”

Bu alıntıda da, ölülerin duymadığı hususu açık ve kesin bir biçimde savunulmuyor. Ölülerin **hidayete ermelerinin** mümkün olmadığı, kâfirlerin de **bu yönden** ölülere benzedikleri belirtiliyor.

*

Üçüncü alıntıya gelelim.

Kurtubî, yine aynı âyetin tefsirinde şöyle demiş:

“Ölülere sözünü duyuramayacağın gibi küfrün (inkârın) kalplerini öldürdüğü kimselere de duyuramazsın.”

Aslında bu cümle, tefsir sayılmaz, ayetteki ifadenin tekrar edilmesi gibi birşeydir.

Peki burada belirtilen duyuramama, “**gerçek**” bir duyuramama mıdır?

Değildir, çünkü, kâfirler Peygamber Efendimiz s.a.s.’i **gayet iyi duyuyorlardı**.

Evet, bu alıntılardan sonra Hayrettin efendi kendi aklınca taşı gediğine koyuyor:

“Bu açık ve kesin ifadeli âyetler karşısında “ölülerin dirilerin ayak seslerini veya özellikle Peygamberimizi duyduklarını ifade eden hadisleri muteber âlimler tenkit ve tevil etmişlerdir.”

Hayrettin efendi muteber eser olarak önce Pezdevî şerhi ***Keşfu’l-Esrar***’a atıfta bulunuyor.

Biz de İmam Pezdevî’ye bir atıfta bulunalım:

“Sünnet ve Cemaat ehline göre Allah onları (kâfir ve fasık ölüleri kabirlerinde) diriltir, diri oldukları halde onlara azab verir.”

(İmam Ebu Yusr Muhammed Pezdevî, ***Ehl-i Sünnet Akaidi***, çev. Şerafeddin Gölcük, İstanbul: Kayıhan Y., 1980, s. 236.)

Hayrettin efendi ikinci olarak İbn Abidin’e başvuruyor.

Fakat, İbn Abidin’den yaptığı alıntının nereden başladığı belliyse de, nerede bittiği meçhul.. Çünkü, tırnağı kapatmayı unutmuş. Kendi laflarıyla alıntı birbirine karışmış.

Karaman’ın nakline göre, İbn Abidin, Bedir’de katledilen müşriklerin bir çukura doldurulmasından sonra Peygamberimiz’in (s.a.) onlara hitab etmesi ile ilgili hadis hakkında şöyle diyor:

“Üstad derecesindeki âlimlere göre bu hadis (sened değil de) mâna bakımından sabit değildir.”

İbn Abidin de öyle mi düşünüyor, alıntıdan anlaşılmıyor, fakat şunu biliyoruz: **Üstad derecesinde başka birçok âlim de tam aksini düşünüyor. Mana bakımından da sabit görüyor.**

*

Hayrettin efendi şunu da söylüyor:

“Kabre konan cesedin burada dirildiğini, hesaba çekildiğini, ya cennete veya cehenneme bir pencere açıldığını ve benzeri sözleri söylerseniz, ı ışık ve alıcı konarak **gözlem** yapıldığı için **size gülerler** ve dine kötülük etmiş olursunuz.”

Böylece Hayrettin efendinin bizzat kendisi, dine kötülük ediyor.

Çünkü, böyle bir inanç, **dini “pozitivizm”e uydurmak** demektir. Son tahlilde, dini yıkmaktır.

Çünkü, bu mantığı devam ettirmeniz durumunda söylenecek başka pekçok şey vardır.

Mesela insanlar, **rüya** olgusunu reddetmezler, çünkü herkes rüya görüyor. Fakat, **bir tür ölüm olan uyku** milyonda bir kabilinden çok az kişiye has olsaydı ve sadece onlar rüya görselerdi, uykuyu bilmeyen ve rüya görmeyenler bunu kesinlikle kabul etmezlerdi.

Şöyle derlerdi:

“Nasıl yani, uykunda acı duyuyor, zevk alıyor, geziyor, tozuyor, manzaralar görüyor, yiyor içiyor, insanlarla konuşuyorsun, öyle mi?! Hayır, uyku diye birşey de yok, uyduruyorsun, sen gözlerini kapatıp dış dünya ile irtibatın kesilmiş gibi numara yapıyorsun, aslında o sırada bizi dinliyorsun.”

*

Dirinin, ölünün gördüğü pencereyi görmemesi normaldir. Bunun illa da diriler tarafından **gözlemlenmesi** gerekmez. **Rüya görmek için uyumak, kabirdeki pencereyi görmek için de ölmek gerekir. Eğer ölülerin durumunu diriler gözlemleyebilseydi, kâfir olmaya kim cesaret edebilirdi?!**

Hayrettin efendi merak etmesin, ölünce o pencereyi görecek. Fakat, şu anda beni işitmeyecek ve anlamayacak, çünkü **halihazırda da ölü** sayılabilir.

Onun bu ifadeleri, açıkça söylemese de, **Mutezile gibi kabir azabına inanmadığını** da düşündürüyor.

Çünkü, konuyla ilgili hadîsleri bu şekilde reddeden, Cennet ve Cehennem’e açılan pencere ile ilgili rivayetleri böylesi aşağılayıcı (ve ancak **pozitivist kâfirlere yakışan bir ciddiyetsizlik ve laubalilikle**) bahis konusu yapan birinin kabir azabını tasdik edeceğini düşünmek biraz saflık olur.

*

Gelelim merhum Said Ramazan el-Bûtî’nin konu hakkında yazdıklarına:

“Resulullah s.a.v.’in kuyunun ağzında durup müşriklerin cesetlerine seslenmesinde, canları çıktığı halde onlarla konuşmasında, bu esnada da Hz. Ömer r.a.’e verdiği cevapta, **ölu için hakikatini ve keyfiyetini anlayamadığımız özel ruhî bir hayatın** varlığına, ölülerin ruhlarının kendi cesedleri etrafında devamlı döndüğüne açık işaret ve delil vardır. **Kabir azabının ve nimetinin** manası da buradan anlaşılabilir. Şu kadar var ki, bunların hepsi, şu bizim **dünyevî idraklerimiz ve akıllarımızla tesbit edilemeyen** ölçülere göre yaratılmıştır. Çünkü bu husus, bizim **aklî ve maddî tecrübelerimiz ve müşahedelerimizin ötesinde**, “melekut alemi” diye isimlendirilen şeylerdendir. Bunlara inanma yolu ise, [gözlem değildir] **haberi** bize sağlam ve kesin yolla ulaştıktan sonra onlara teslim olmaktır.”

(*Fıkhu’s-Siyre*, çev. Ali Nar ve O. Aktepe, İstanbul: Milli Gazete, s. 246.)

el-Bûtî, akaid kitabında daha ayrıntılı bilgi vermektedir.

Konuyu şöyle özetliyor:

“Kabir azabını temelden inkar etmek, biraz önce gördüğümüz kati deliller nedeniyle, kişinin **küfre düşmesine** sebep olur.”

(*İslam Akaidi*, çev. M. Yolcu ve H. Altınalan, İstanbul: Madve Y., 1986, s. 318.)

“Çünkü, konuyla ilgili **sahih** hadîslerin toplamı **tevatürün** haddini aşmaktadır.” (s. 314)

“Bu mütevatir deliller, **şüphe ve ihtimal kabul etmemektedir.**” (s. 315)

“Ortada kesin delillerle sabit olan ve **kesinlik arzeden mütevatir haberlerle** ortaya konmuş bulunan hakikatler vardır.” (s. 316.)

EHL-İ KİTAP VE CENNET

Prof. Dr. Hayrettin Karaman'ın öteden beri bazı “aykırı” düşünceleri dile getirdiği ve tartışmalara yol açtığı herkesin malumu.

Ancak, “aykırı” görüşleriyle ilgili eleştiriler karşısında açık ve net bir duruş sergileyemediği görülmektedir. Her ne kadar kendisi, ifadelerinin açık ve net olduğunu söylüyorsa da, gerçek durum tam böyle değil.

Bu yazıda bu nokta üzerinde durmaya çalışacağız.

Karaman, “Yalanlar ve İftiralar” başlıklı (*Yeni Şafak*, 6 Mayıs 2011) yazısında şunları söylemektedir:

“ ‘Yalan ile iman bir arada durmaz’ denir. Şimdi ben, dindar ve Ehl-i Sünnet geçinen bazı şahısların benimle ilgili yalanlarını ve iftiralarını sıralayacağım; imanla bunların nasıl bir arada durduğuna onlar karar versinler! (...)”

“2. ‘Muhammedur Resulullah demeyenler de cennete girecek’.

“Yalan ve iftira.

“Peygamberimiz geldikten sonra onun hakkında yeterli ve doğru bilgiyi aldıkları halde ona iman etmeyenlerin cennete girebileceklerini ne ben söyledim, ne de düşüncelerini naklettiğim alimler (hiçbirimiz söylemedik).”

“3. ‘Yahudi ve Hristiyanları cennete sokan’.

“Yalan ve iftira.

“Kur'an-ı Kerim'in reddettiği, batıl olduğunu açıkladığı inançlarını aynen devam ettiren Yahudi ve Hristiyanların cennete gireceklerini ben

söylemediğim gibi R. Rıza, S. Ateş gibi alimler de söylemediler. Benim değil ama onların söylediği şudur: ‘Batıl inançlarını terk eder, bir Allah’a ve ahrete iman eder, salih amel işlerlerse ve Peygamberimiz hakkında doğru bilgi aldıkları takdirde onun da hak peygamber olduğuna iman ederlerse (bu da bir çeşit İslam olduğundan) ahirette kurtulabilirler’.”

Gerçekte, mesele bu şekilde ele alındığında, Karaman’ın “*Benim değil ama onların söylediği şudur*” kaydını koyması bile gerekmez.

Çünkü buradaki ifadede bir sorun yok.

Tabii ki, Yahudi ve Hristiyanlar, “*batıl inançlarını terk eder, bir Allah’a ve ahrete iman eder, salih amel işlerlerse ve Peygamberimiz hakkında doğru bilgi aldıkları takdirde onun da hak peygamber olduğuna iman ederlerse (bu da bir çeşit İslam olduğundan) ahirette kurtulabilirler*”.

Ancak, bu ifadede kafayı karıştıran nokta, “bu da bir çeşit İslam olduğundan” kaydının konulmuş olması.

Böylece Karaman (daha doğrusu Reşit Rıza ve Süleyman Ateş), bildiğimiz İslam’ın dışında “bir çeşit İslam” daha bulunduğunu söylemiş oluyorlar.

Bu “bir çeşit İslam” acaba ne olabilir?..

*

Bunun cevabını, Karaman’ın konuyla ilgili diğer yazılarında bulabiliyoruz. Bir yazısında şöyle diyor:

“ ‘Son peygamber olan Peygamberimiz geldikten sonra O’nun davetine uyarak Müslüman olmayan, Allah’a şirk koşmadan, ahirete de şüphe etmeden iman eden ve “Salih amel” işleyen (bütün dinlerde ortak olan iyi davranışlarda bulunan ve kötülüklerden uzak duran) Yahudiler, Hristiyanlar

(Ehl-i kitab) ahirette kurtuluşa erer mi?’ sorusuna İslam alimleri üç cevap vermişlerdir: 1. Davetin ulaşması mümkün olmayan yerlerde yaşayanlar müstesna bütün insanlar Son Peygambere inanmak mecburiyetindedirler; inanmayanlar ahirette kurtuluşa eremez. 2. İmam Gazzalî’ye göre iman mecburiyetinin iki şartı var a) Peygamber’in tebliğinin sahih olarak ona ulaşması lazım. b) Nazarı muharrik olacak şekilde olmalı; yani tebliğ yoğun ve tahrik edici olmalıdır. 3. Reşid Rızaların zamanından itibaren üçüncü bir adımın daha atılmış olduğunu görüyoruz. Meselâ Abduh (öğrencisi Reşid Rıza ekleme yaparak bunu anlatıyor) ‘Şüphesiz iman edenler, Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabiîler(den) her kim Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve amel-i salih işlerse, elbette onların Rableri katında mükafatları vardır. Onlar için herhangi bir korku olmadığı gibi onlar üzölmeyeceklerdir de’ (Bakara: 2/62) mealindeki âyetin tefsirinde şöyle diyor: ‘Bu, Ehl-i fetret (Son Peygamber’den sonra yaşayan ve Müslüman olmayanlar) için de geçerlidir.’ Allah'a, ahiret gününe iman eden ve amel-i salih işleyen kimseler için korkacakları bir şey yoktur, yani bunlar nâcidir (kurtuluşa ererler).”

(Hayrettin Karaman, “Necat (ahirette kurtuluş) konusunda bir tartışma”, *Yeni Şafak*, 22 Ağustos 2008)

Bu ifadelerde de, ilk bakışta bir sorun yok gibi görünüyor.

Hatta, birinci görüşle üçüncü görüşün birbirinden farksız olduğu bile ileri sürülebilir.

Fakat Karaman’ın bir başka yazısı, kazın ayağının öyle olmadığını ortaya koyuyor:

“Sözü edilen konuşmamda (s. 35) bu konuda şunları söylemişim:

“**Ali Bulaç:** Peki hocam, bir Hristiyan Peygamberimiz için ne demelidir?

“**H. Karaman:** İyi bir insan, iyi bir Müslüman ve Peygamber olduğuna da inanmalıdır. Biz üç dinin mensupları şuna inanmalıyız; Hz. İsa Allah'tan vahiy almıştır, Hz. Musa, Allah'tan vahiy almıştır. Hz. Muhammed de Allah'tan vahiy almıştır. Buna inanmak durumundayız.

“**İ. Üzüm:** Peki ama hocam, Hristiyanlar niye inanacaklar ki? İnandıkları takdirde Müslüman olmazlar mı?

“**H. Karaman:** Hayır, Müslüman olmazlar.

“**İ. Üzüm:** Olmaz ama bir gevşeme, bir kopma...

“**H. Karaman:** ...Bir Hristiyan veya Musevi, ‘Hz. Muhammed'in de Allah'dan vahiy aldığına inanıyorum,’ der. Sonra ‘bu peygamber (Hz. Muhammed) benden ne istiyor,’ sorusunu sorar. Yani, ‘Ben bir Museviyim ya da İseviyim, dinimi bırakıp şu ana kadar inandığım ve yaşadığım şeylerden tevbe edip Müslüman olmamı mı bekliyor? Yoksa başka bir beklentisi mi vardır?’ Ben diyorum ki, İslâm ulemâsı içinde, Kur'an-ı Kerim’e bakarak Peygamberimizin beklentisinin bundan ibaret olduğuna inanlar var. Peygamberimiz ‘Yahudi mutlaka Müslüman olsun!’ demiyor, ‘Hristiyan mutlaka Müslüman olsun!’ demiyor. Diyor ki; ‘Yahudiler ve Hristiyanlar tek Allah’a inansınlar, ahirete inansınlar ve kendi kitaplarında da bulunan iyiliklere göre yaşasınlar, (yani bizim amel-i salih dediğimiz şeyler) beni de sahtekârlıkla, yalancılıkla itham etmesinler. Getirdiğim kitabı da şuradan buradan çalıntı olduğunu söylemesinler.’ Dolayısıyla ‘Bu takdirde onlar da cennete giderler’ demiş oluyor. Bu inançta olanlar var mı? Var. Bu inançta olmayanlar var mı? Onlar da var...”

(Hayrettin Karaman, “Necat konusu (2)”, *Yeni Şafak*, 29 Ağustos 2008)

Hoca’nın “bu inançtan olmayanlar”ın varlığını müjdelemesi gerekmiyordu. Onların varlığı zaten biliniyor.

Ancak, “bu inançta olanlar”ın varlığı şaşırtıcı..

Onların kimler olduğu da, Karaman’ın diğer yazıları gözönüne alındığında kendiliğinden ortaya çıkıyor: R. Rıza ve S. Ateş.

İ. Üzüm’ün sorusuna “Hayır, Müslüman olmazlar” diye cevap veren Karaman’a bakılırsa, söz konusu isimlere göre, “*Peygamberimiz ‘Yahudi mutlaka Müslüman olsun!’ demiyor, ‘Hristiyan mutlaka Müslüman olsun!’ demiyor*”.

Ya ne diyormuş?

Şunu:

“Yahudiler ve Hristiyanlar tek Allah’a inansınlar, ahirete inansınlar ve kendi kitaplarında da bulunan iyiliklere göre yaşasınlar, (yani bizim amel-i salih dediğimiz şeyler) beni de sahtekârlıkla, yalancılıkla itham etmesinler. Getirdiğim kitabı da şuradan buradan çalıntı olduğunu söylemesinler.”

Böyle oluyorlar, fakat müslüman olmuyorlar, yahudi ve hristiyan kalıyorlar.

Hiz. Peygamber s.a.s., “*Dolayısıyla ‘Bu takdirde onlar da cennete giderler’ demiş oluyor*”muş.

Kime göre? R. Rıza ve S. Ateş’e göre..

*

Fakat Karaman aynı zamanda şöyle diyor:

“3. ‘Yahudi ve Hristiyanları cennete sokan’.

“Yalan ve iftira.

“Kur'an-ı Kerim'in reddettiği, batıl olduğunu açıkladığı inançlarını aynen devam ettiren Yahudi ve Hristiyanların cennete gireceklerini ben söylemediğim gibi R. Rıza, S. Ateş gibi alimler de söylemediler.”

Ya ne söylemişler? Şunu:

“Batıl inançlarını terk eder, bir Allah'a ve ahrete iman eder, salih amel işlerlerse ve Peygamberimiz hakkında doğru bilgi aldıkları takdirde onun da hak peygamber olduğuna iman ederlerse (bu da bir çeşit İslam olduğundan) ahirette kurtulabilirler.”

Ancak Karaman, İ. Üzümlü'e cevap verirken, “Evet, onlar bir çeşit müslümandır” demiyor, yahudi ve hristiyan kaldıklarını söylüyordu.

Bu ifadenin mantıkî sonucu, Yahudi ve Hristiyanlar'ın, belirli şartları taşımaları durumunda, müslüman olmadıkları halde cennete girebilecekleridir.

Dolayısıyla Karaman'ın, madem ki kendisi aynı görüşleri söylemiyor (Savunmuyorum dese daha açık ve anlaşılır olacak. Yanlış buluyorum dese çok daha iyi olur), bu konuda S. Ateş'le muarızları arasındaki tartışmaya müdahil olmaması, onların ne söyleyip ne söylemediklerini bu kadar dert etmemesi daha doğru olurdu.

*

Karaman'ın bir başka yazısı, S. Ateş'in görüşlerini daha iyi kavramamızı sağlıyor:

“... Ama Süleyman Ateş Bey'in yaklaşımı böyle değil. O müctehidâne (müctehidce) yaklaşıyor.... Meselâ Süleyman Bey'in bu Yahudi, Nasârâ ve Sâbiînin, ‘şeksiz, şirksiz Allah'a inanmaları ve amel-i salihde bulunmaları halinde cennete girecekleri’ konusunu anlattığı... bir makalesini okumuştum... Sonunda dedim ki ‘Hay mübarek, senin şu yazdıklarından bütün dünyada istifa edecek Hristiyan, Yahudi, Sâbiî sayısı beş ile elli

arasındadır -çünkü ikinci konuşmasında itiraza cevap verirken- çok kısa ve çabuk söyledi geçti, bilmem dikkatinizi çekti mi? Orada bir üçüncü şartı daha var, onu da kabul ediyor, belki de zaman içinde kabul etti Süleyman Bey, o da şu; tekrar ediyorum ‘Allah'a şeksiz, şirksiz inanacak, âhirete inanacak, amel-i salihte bulunacak, Kur’ân-ı Kerîm’in de gerçek olduğuna inanacak ve bizim Peygamberimiz’in de peygamber olduğuna inanacak, ama Kur’ân-ı Kerîm ile değil de kendi kitabının sahih olan ahkâmı ile, tahrif edilmemiş olan ahkâmı ile amel edecek.’ ”

(Hayrettin Karaman, “Ne demiştin?”, *Yeni Şafak*, 19 Şubat 2009)

Peki bunlar *Tevrat* ve *İncil*’in tahrif edilmemiş aslını nereden ve nasıl bulacaklar da onun “sahih ahkâmı” ile amel edecekler sorusunun cevabını istemekten vazgeçtik, fakat bu, teorik olarak, Yahudi ve Hristiyanlar’ın “belirli şartlar çerçevesinde”, müslüman olmadıkları halde cennete girebileceklerini savunmak değilse, nedir?

Üstelik Karaman, “aslı kısmen bozulmuş” *Tevrat* ve *İncil*’e inanmayı da yeterli gören bir anlayıştan söz etmektedir:

“M. Abduh, Reşîd Rıza ve Süleyman Ateş gibi çağımıza yakın veya çağdaş bazı alimelere göre ellerinde, aslı kısmen bozulmuş da olsa bir ilâhî kitap bulunan Hristiyanlar ve Yahudîler gibi Ehl-i kitab da, şirk koşmadan Allah'ın birliğine ve ahirete iman eder, salih amel işlerlerse, Son Peygamber’i de –bildikleri takdirde- inkar etmemek şartıyla ahirette kurtuluşa ererler.”

(Hayrettin Karaman, “Ebedi Âlemde Kurtuluş (Necat)”, *Yeni Şafak*, 26 Ekim 2008.)

“Aslı kısmen bozulmuşluk” meselesine, “asl”ı elimizde bulunmadığı için açıklık getiremeyeceğimize göre, iş gelip mevcut **Tevrat** ve **İncil**’i olduğu gibi kabul etmeye dayanmaktadır.

Ya da Karaman, meseleye açıklık getirmek için, bu konuda sözcüleri gibi davrandığı zevatin konuyla ilgili çözümlerini de “söyleme” lütfunda bulunabilir.

*

Karaman’ın bir başka yazısı da yine konuyla ilgili:

“Evet ben diyorum ki: 1. İslam düşüncesinde ‘Şirk koşmadan Allah’a, şüphesiz olarak ahirete iman eden ve salih amel işleyenlerin, Müslüman olmasalar da cennete girebileceklerini’ kabul eden bir yorum vardır.... Bu sözü ben demiyorum, diyenlerin bulunduğunu naklediyorum.”

(Hayrettin Karaman, “Diyanet’in İlmihal’i ve Tefsiri”, **Yeni Şafak**, 19 Mart 2009.)

Her ne kadar Karaman bunu kendisi söylemiyor olsa da, söyleyenlerden aktarmak suretiyle söylemiş oluyor.

Ayrıca bunu, “İslam düşüncesindeki bir yorum” olarak İslam’a mal ettiği, karşıt görüşlerle aynı kategoride ve aynı saygınlık derecesinde gösterdiği görülüyor.

“Böyle bir görüş var, bunu söylüyorum, fakat kabul etmiyorum” ya da “Yanlış buluyorum” dese, sorun kalmayacak.

Karaman’ın, “İslam düşüncesinde böyle bir görüş var, fakat ben söylemiyorum” demesi, İmam-ı Azam’ın Basra’ya gönderdiği talebesine verdiği taktiği hatırlatıyor: “Orada sana birşey sorulmadıkça tartışmalara katılma. Sorulduğunda da, ‘Bu konuda farklı görüşler var’ diyerek söze başla, onların görüşlerini ve başka

görüşleri aktar, kendi görüşünü de, ‘Ayrıca şöyle diyenler de var’ diyerek dile getir.”

Karaman, “söylemek”le yetinmeyip, doğru veya yanlış bulduğunu da söylerse, tartışma bitebilir. Fakat bunu, ne hikmetse yapmıyor.

*

Onun yerine biz yapalım: Bu görüş kesinlikle yanlıştır.

Neden?..

Birincisi, Karaman’ın “*ellerinde, aslı kısmen bozulmuş da olsa bir ilâhî kitap bulunan Hristiyanlar ve Yahudîler gibi Ehl-i kitab da, şirk koşmadan Allah'ın birliğine ve ahirete iman eder, salih amel işlerlerse, Son Peygamber'i de –bildikleri takdirde– inkar etmemek şartıyla*” şeklindeki kaydı, kendi içinde tutarsızdır ve saçmadır.

Çünkü, Tevbe Suresi’nin 31. ayeti muvacehesinde, “aslı kısmen bozulmuş bir kitabı” tasdik etmek, onu bozanı “rab” kabul etmektir ve şirktir.

Varsayalım ki, olmayacak birşey oldu, birisi çıktı, bozulmuş kısımları ayıklamayı başardı, onları bir kenara bıraktı, geri kalan sahih kısma tâbi oldu. Bu durumda da, bu konumda olan birinin kurtulabileceğini söylemek, Hz. Peygamber s.a.s.’in peygamberliğinin “Ehl-i Kitab”ı kapsamadığını iddia etmek anlamına gelir.

Nitekim, ayet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır:

“Hani, Meryem oğlu İsa, ‘Ey İsrailoğulları! Şüphesiz ben, Allah'ın size, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gönderdiği) peygamberiyim’ demişti. Fakat (İsa) onlara apaçık mucizeleri getirince, ‘Bu, apaçık bir sihirdir’ dediler.” (Saff, 61/6)

Karaman'ın aktardığı yoruma göre ise, Hz. İsa, Allah'ın Yahudiler'e gönderdiği peygamber olmuyor, sadece, sonradan kendilerine "Hristiyanız" diyenlere gönderdiği peygamber olmuş oluyor.

Ve Yahudiler, Hz. İsa'nın peygamber olduğunu reddetmedikçe, ona tâbi olmakla mükellef değiller, ellerindeki "aslı kısmen bozulmuş" kitaba aynen (veya bozulmuş kısımları atma başarısı göstererek) tâbi olurlarsa, kurtulabiliyorlar.

Ayrıca, Hz. Peygamber s.a.s. de, müjdelenen peygamber olmaktan çıkıyor.

Karaman acaba hiç mi ***Kur'an*** okumuyor?..

*

İkincisi, Allahu Teala, kurtulacak olan Ehl-i Kitab'ı tanıtırken, onların sadece Hz. Peygamber s.a.s.'i peygamber olarak kabul etmekle kalmayıp, aynı zamanda "müslüman olduklarını" söylemelerine işaret etmektedir:

"Andolsun ki biz, düşünüp öğüt alsınlar diye, sözü (vahyi) birbiri ardınca ulamışızdır. Ondan (***Kur'ân***'dan) önce kendilerine kitap verdiklerimiz, ona da iman ederler. Onlara (***Kur'ân***) okunduğu zaman 'O'na iman ettik. Çünkü o, Rabbimiz'den gelmiş hakikattir. Esasen biz daha önce de müslüman idik' derler." (Kasas, 28/51-53)

Karaman'ın aktardığı (***Kur'an***'a aykırı) görüşe göre ise, kurtulacak olan Ehl-i Kitab şöyle diyor: "***Kur'an***'a inandık, ama biz hristiyanız (veya: yahudiyiz)."

Böylece Karaman'ın, birilerinden naklettiği, "*Hz. Peygamber s.a.s. Hristiyanlar'dan ve Yahudiler'den 'Biz müslümanız' demelerini tek seçenek olarak istemiyor*" anlamına gelen sözün mesnetsiz olduğu da ortaya çıkıyor. Elbette Ehl-i Kitab'a dünya hayatında sunulan tek seçenek bu değil; ama ahirette kurtuluş için başka seçenekleri yok.

*

Üçüncüsü, Bakara Suresi'nin 135'inci ayeti, Yahudilik ve Hristiyanlık ile “hidayet” arasında kesin bir karşıtlık ilişkisi, buna karşılık şirkle paralellik ya da ortaklık bulunduğunu ortaya koymaktadır:

“Bir de: ‘Yahudi veya hristiyan olunuz ki, hidayet bulasınız’ dediler. Sen onlara de ki: ‘Hayır! Hanif olarak hakka tapan İbrahim'in dinine (uyarız) ki, o hiçbir zaman müşriklerden olmadı’.”

Bir sonraki ayette ise şöyle buyuruluyor:

“Deyiniz ki, ‘Biz, Allah'a iman ettik ve bize ne indirildiyse İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakup'a ve torunlarına ne indirildiyse, Musa'ya ve İsa'ya ne indirildiyse ve bütün peygamberlere Rablerinden ne verildiyse hepsine iman ettik. Biz onların arasında fark gözetmeyiz ve biz ancak O'na boyun eğen müslümanlarız’.” (Bakara, 2/136)

Hemen bir sonraki ayette de, Hristiyanlar'ın ve Yahudiler'in “doğru yolu bulmuş olma” durumlarına açıklık getiriliyor:

“Eğer onlar da **sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse** doğru yola girmiş, hidayeti bulmuş olurlar. Yok eğer yüz çevirirlerse onlar sadece ve sadece didişmenin içindedirler. Allah onlara karşı sana yeter. Ve O, işitendir, bilendir.” (Bakara, 2/136)

Bu ayet-i kerimede, Yahudiler'in ve Hristiyanlar'ın, Müslümanlar gibi iman etmeleri ve bir önceki ayette belirtilen ifadeleri kullanmaları (“Biz ancak müslümanlarız” demeleri) istenmektedir.

Karaman’a bu ayetler acaba hiç mi birşey ifade etmiyor ki, bunları bırakıp da, “Böyle düşünen âlimler de var” diyerek saçma sapan yorumları ortaya sürüyor?

*

Karaman'ın naklettiği “şaz” görüşün sahipleri, muhtemelen şu ayet-i kerimeye dayanıyorlar:

“Şüphe yok ki, iman edenler, yahudiler, hristiyanlar ve sabiiler, bunlardan her kim Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman eder ve salih amel işlerse elbette Rabbleri katında bunların ecirleri vardır, bunlara bir korku yoktur, bunlar mahzun da olacak değillerdir.” (Bakara, 2/62)

Bu ayet-i kerîmeye, diğer ayetler yok sayılarak anlam verilemez. **Kur'an**'ın bütünlük içinde anlaşılması zorunludur ve bu, en basit ve herkesin bildiği veya bilmesi gereken temel bir tefsir ilkesidir.

Kaldı ki ayet, tek başına ele alındığında da, Karaman'ın sözcülüğünü yaptığı görüşün sahipleri için delil niteliği taşıyor.

Nitekim, merhum Elmalılı söz konusu ayeti tefsir ederken şöyle demektedir:

“Dikkat çekici olan şey şu ki, bu âyette iman, biri insanlara nazaran zahirî, diğeri Allah katında geçerli, hakikî iman olmak üzere iki defa zikredilmiş ve herşeyden önce ‘iman edenler’ sözü, yahudilere, hristiyanlara ve sabiilere mukabil tutulmuştur. Demek ki, bu üçü, **Kur'an**'ın sözkonusu ettiği imanın mutlak olarak dışındadırlar.... bunda da İslâm dininin davetiyle ve hidayetiyle bütün insanlara açık ve cihanşümûl bir din olduğu aşikâr olur.”

Karaman'ın naklettiği yoruma göre ise, İslâm aslında evrensel değildir; Ehl-i Kitab (kendi kitaplarına uymak kaydıyla, ahiretteki kurtuluş açısından) onu tatbik etmekle yükümlü ve sorumlu değildir.

Bu görüşün saçmalıktan başka birşey olmadığı ve yukarıya aldığımız ayetlerle çeliştiği ortada..

Konuyu tartışırken aslında hadîslere yer verebilirdik ve bu durumda mesele çok daha anlaşılır bir hal alırdı. Fakat o zaman, “Acaba hadîs sahih mi?” vs. diye itiraz etmeye çalışanlar bulunabilirdi.

Karaman’ın, “Ben söylemiyorum ama böyle diyenler var” şeklinde konuşması; aktardığı görüşlere meylettiğı, fakat fikren savunmaktan aciz kaldığı için sadece aktarıcısı olmakla yetindiğı şeklinde bir izlenim uyandırmaktadır.

şayet bu görüşleri paylaşmıyor veya yanlış buluyorsa, bunu açıkça söyleyebilirdi.

*

Söyledi ama ne zaman?

15 Temmuz olayından ve FETÖ’nün beli kırıldıktan, **dinler arası diyalog** modası biikten sonra.

ŞEFAAT MESELESİ

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak* gazetesinde yayınlanan 10 Mart 2013 tarihli yazısında **şefa**at konusunu ele almıştı (Aslında daha önce aynı görüşleri benzer ifadelerle yazmış durumda):

“Şefâat

“Geçen hafta tarîkatların meşrûiyeti, tevessül, şefâat, gizli şirk gibi konuları içine alan bir soruya cevap veriyorduk. Söz uzadığı için şefâat konusunu bu haftaya bırakmıştık. Soru sahibi şunu da söylüyordu: "Daha çok insanı kapsamak veya bir kitleyi bölmek maksadıyla verilecek bir taviz bana İsrâ Sûresinin 73/74/75. âyetlerinin nuzûl sebebini anımsatıyor..."

“**Cevap:** Şefâat kelimesi mânâ bakımından tevessülle oldukça yakındır; tevessül daha ziyade dünyadaki aracılıklar, aracı koymalarla, şefâat ise âhirettekilerle ilgili olarak kullanılır. Aynı mânâda ve yerde kullanıldıkları da vardır.

“Şefâat için şöyle bir tarif yapılabilir: "Bir kimsenin bağışlanması için onun adına af dileme, maddî veya mânevî bir imkânı elde etmesi için yetkilisi nezdinde aracılık yapma", özellikle dinî bir terim olarak "günahkâr bir müminin affedilmesi veya yüksek derecelere ulaşması için, Allah nezdinde mertebesi yüksek olan birinin O'na dua etmesi, dilekte bulunması" ve daha çok "bu yüksek mertebeli kulların, âhirette günahkârların bağışlanması yönünde vukû bulacak aracılık ve dilekleri".

"Öyle bir günden korkun ki, o gün kimse başkası için bir şey ödeyemez; hiç kimseden şefâat kabûl olunmaz, fidye alınmaz; onlara asla yardım da yapılmaz" (Bakara:2/48) meâlindeki âyete ve benzeri delîllere dayanan Mu'tezile bilginleri, âhirette günahkârlara şefâat edilmesinin sözkonusu

olmayacağını, ancak sadece sevaba müstahak olanlara mükâfatlarının arttırılması yönünde şefâat edilebileceğini ileri sürmüşlerdir. Ehl-i sünnet âlimleri ise her iki durumda da şefâatin mümkün olduğunu, günahkâr kullara peygamberler ve Allah nezdinde itibarı yüksek olan, diğer seçkin insanlar tarafından şefâat edilebileceğini savunurlar. Ancak Allah'ın izin vermediği hiçbir kimse şefâat edemeyecektir (meselâ bk. Bakara 2/255; Meryem 19/87; Tâhâ 20/109).

“Allah'a ortak koşan kâfirlerin bir kısmı, bu ortakların O'na denk olduğuna değil, O'nun nezdinde reddedilemez şefâat, geri çevrilemez aracılık hakkına sahip bulunduklarına inanmakta ve putlara bu anlayış içinde tapınmaktadırlar. Âyetü'l-kürsî içinde yer alan "Allah katında, O izin vermedikçe hiçbir kimse şefâat edemez" meâlindeki cümle bu inancın asılsızlığını ortaya koymakta, şefâatin de izne bağlı bulunduğunu, O izin vermedikçe ve dilemedikçe kimsenin böyle bir yetki ve imkâna sahip olamayacağını özlü ve etkili bir şekilde zihinlere yerleştirmektedir. Allah katında kendisine şefâat izni verilenlerin durumu ve yetkileri, ödül törenlerinde ödülleri vermek üzere kürsüye çağırılan şeref konuklarınıninkine benzemektedir. Ödülün kime verileceğini bilen ve belirleyen onlar değildir; ancak bu merâsimi tertipleyenlere göre onlar, şerefli, saygıya lâyık, büyük kimseler olduklarından kendilerine böyle bir imtiyaz verilmiştir. Allah katında şefâatlerine izin verilecek olanlar da Allah'a yakın ve sevgili kullar olacaktır. Ayrıca bunların başkaları hakkında istediklerinin Allah tarafından kabûl şansı daha fazladır.

“Kur'ân'ın ilgili âyetlerinin üslûbundan, âhirette şefâat mümkün olmakla birlikte bunun son derece sınırlı tutulacağı ve insanların şefâate bel bağlamadan, kendi kurtuluşları için yine kendilerinin çaba göstermesi gerektiği anlaşılmaktadır. Bu durum karşısında insan için gerekli olan şey, zaman kaybetmeden tevhid inancına sarılarak, Allah'a karşı kulluk görevlerini yerine getirmek ve ahlâkını düzeltmek, geçmişteki

günahlarından dolayı da tövbe etmektir. Çünkü gerek Kur'ân-ı Kerîm'de gerekse hadîslerde içtenlikle yapılacak tövbelerin geri çevrilmeyeceğine dair çok açık ve kesin açıklamalar vardır. Kur'ân'ın şefâat konusundaki - 2/48. âyette olduğu gibi- ümit kırıcı üslûbu, şefâat beklentisinin insanları dinî ve ahlâkî hayatlarında gevşekliğe sürüklemesinden; yine Kur'ân'ın tövbelerin kabûl buyurulacağına dair çok net ifadeleri ise, tövbenin kişiye hatâlı inanç ve davranışlarını terkettirmesinden, böylece düzeltici ve ıslâh edici bir fonksiyon icrâ etmesinden ileri gelmektedir. İşte peygamberlerinin kendilerine şefâat edeceklerine güvenerek İslâm'ı kabûl etmemekte ve Hz. Muhammed'e (s.a.v.) inanmamakta direnen Yahudileri uyarmakta olan bu âyet, aynı zamanda bütün insanlar ve müslümanlar için de bir ikaz anlamı taşımakta; insanın asıl kurtuluşunun, yanlışlardan dönmesine ve başta imanı olmak üzere, dünya hayatında kendisinin yaptığı hayırlı işlere bağlı olduğunu vurgulamaktadır.

“Buhârî, Müslim gibi sahîh hadîsleri toplayan müelliflerin kitaplarında yer alan birçok hadîs, bütün insanların mahşerde, korku içinde beklerken işlemin bir an önce başlaması konusunda Peygamberimiz'e (s.a.v.) mahsus şefâatten ve bunun yanında gerek O'nun ve gerekse diğer peygamberlerin, salih kulların, hocaların, talebelerin, dostların şefâatlerinden söz etmekte, bu şefâatlerin hak ve gerçek olduğunu söylemektedir. Dünyada insanların Hz. Peygamber'in (s.a.v.) kabrini ziyaret etmek, O'na salât ve selâm okumak, ezan okunduktan sonra vesîle duasını yapmak, iyi insanlarla beraber olmak, onların sevgisini kazanmak, iyi evlât ve öğrenci yetiştirmek gibi amellerinin (iş, hizmet ve eserlerinin) ilgililerin şefâatlerini hak etme bakımından tesirleri olduğunu ifade eden sahîh hadîsler de mevcûttur.

“Bütün bu delîller karşısında bir kimse, diğerine "bana şefâat et" derse bunda bir yanlışlık olmaz. "Şefâat yâ Resûlallah!" demek de böyledir. Bunu diyen kimse, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) şefâatini istemektedir. Bunu isterken de Allah'ın O'na şefâat selâhiyet ve izni verdiği bilgisine dayanmaktadır.

"Allah izin versin vermesin sen bunu yapabilirsin" diyen yoktur ve bu talebin açık veya gizli bir şirkle alâkası bulunamaz. Olsa olsa şu denebilir: "Hz. Peygamber vefât etmiştir, bu durumda kendisinden şefâat dilemenin anlamı ve faydası yoktur". Böyle düşünenler öldükten sonra O'nun, başkalarına eşit hale geldiği kanâatinde oluyolar. Şefâat isteyenler ise, O'nun Allah katındaki derece ve konumunu bildikleri için, öldükten sonra da O'ndan şefâat istemenin yararlı olabileceği kanâatinde oluyolar. Bu iki kanâatin kesin olarak biri siyah diğeri beyaz değildir.

“Biz bunları yazarken, söylerken dinde olmayan, dince yanlış olan bir sözü, "sırf birilerini memnun etmek, insanları bölmemek, daha çok insanı kapsamak için" söylemiyoruz ki İsra sûresinin ilgili âyetlerinin nüzûl sebebinin kapsamına girelim! O âyetlerden maksat, dost kazanmak ve birilerini memnun etmek için dinden taviz vermeyi yasaklamaktır. Hz. Peygamber'in böyle bir şeyi yapması düşünölemeyeceğine göre onun şahsında ümmet uyarılmaktadır. Peygamberlerin ısmet (günahtan korunma) nitelikleri vardır, âyetler "böyle olmasaydı peygamber bile insanları memnun etme duygusuna kapılabılırdı" demek istiyor ve başkalarında ısmet sıfatı olmadığı için onları uyarıyor.”

(<https://www.hayrettinkaraman.net/yazi/hayat/0377.htm>)

*

Karaman'ın bu yazısı ile bir başka yazısındaki kelimesi kelimesine aynı olan bazı cümleler, konunun **tartışmalı** boyutunu oluşturuyor:

“Bütün bu delîller karşısında bir kimse, diğetine "**bana şefâat et**" derse bunda bir yanlışlık olmaz. "Şefâat yâ Resûlallah!" demek de böyledir. Bunu diyen kimse, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) şefâatini istemektedir. Bunu isterken de Allah'ın O'na şefâat selâhiyet ve izni verdiği bilgisine dayanmaktadır.

"Allah izin versin vermesin sen bunu yapabilirsin" diyen yoktur ve bu talebin açık veya gizli bir şirkle alâkası bulunamaz.”

Burada Karaman’ın **yanlış bir mantık** yürüttüğünü görüyoruz.

Sözü edilen deliller çerçevesinde, “mutlak olarak” bir kimsenin diğerine “**Bana şefaath**” demesinin caiz olduğu sonucu çıkmaz. Sadece, ahirette Allahu Teala’nın izin verdiği bazı zatların, başka bazı kimselere şefaath edeceği sonucu çıkar.

“Şefaath ya Rasulallah!” demek caizdir elbette, çünkü Peygamber Efendimiz s.a.s.’in şefaath bulunacağı kesindir.

Bunun, gıyabında olması da fark etmez.

Namazda **et-Tehiyyatü** okunurken bizzat Peygamber Efendimiz s.a.s.’e hitaben “Ey Peygamber! Allah’ın selâmı, rahmet ve bereketleri senin üzerine olsun” denilmektedir. “Allahım, Peygamber’e selamımı ilet” denilmemektedir.

Ancak, bu "Şefaath ya Rasulallah!" şeklindeki hitab, salt bu haliyle şirk olmamakla birlikte, duygu yoğunluğundan kaynaklanan şairane bir duygusallık tezahürü olarak görülmelidir.

Mesela, uzun süre gurbette olan bir yakını için insanın, "Ah filan, nerdesin? Ne zaman geleceksin?" diye kendi kendine söylenmesi doğal karşılanabilir. Fakat böylesi bir duygu yoğunluğu söz konusu olmadan yüksek sesle söylenen "Şefaath ya Rasulallah!" şeklindeki seslenişler, riyaadan pek uzak olmayacakları gibi, gereksizdir.

Prof. Dr. Esad Coşan hocanın babası merhum Halil Necati Coşan anlatmıştı: Abdülaziz Bekkine rh. a.'in bulunduğu bir mecliste, "Allaaaah" diyerek iç geçirdiği zaman, merhum Abdülaziz Efendi bunu hoş karşılamamış, onu uyarmıştır... Salavat-ı şerîfe getirmek ve "Ya Rabbi, beni Resulünün şefaathine nail eyle" diye dua etmek, "Şefaath ya Rasulallah!" diyerek gereksiz yere iç geçirmekten daha

uygundur. Sünnete uymak ve çok salavat-ı şerîfe getirmek, şefaate nail olmaya vesiledir.

*

Bugün yaşamakta olan bir kimseye, “**Bana şefaate et**” demek, mahzurdan hâli kalmaz.

Bunun nedeni, bizim, şu anda yaşayan kişilerin **ahiretteki ahvali** hakkında hüküm vermemizin caiz olmayışıdır. Âliyyü’l-Kârî’nin şu ifadeleri bir fikir verebilir:

“Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, ilk ve son hallerinde küfürden korunmuş olan peygamberlerden bir peygamber olduğu için onun iman üzere ahirete irtihal ettiğine itikad ederiz. Ama, velîlerden, âlimlerden, seçkinlerden (kısacası) onun gayrisinin iman üzere öldüklerini kesinlikle söyleyemeyiz. Her ne kadar onlardan harikuladeliğler, kemalî haller ve taat çeşitlerinin en güzelleri zuhur etmiş ise de. Çünkü bu (imanla ölme işi) açık açığa görülmekle anlaşılır. Bu ise insan fertlerinden gizlenmiştir.”

(*Fıkıh-ı Ekber Şerhi*, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 294.)

Yaşayan bir kimseye “Bana şefaate et” diyen ise, şefaate istediği kimsenin imanla öleceğini, kendisini kurtarıp Cennet’e gideceğini, artı bir de başkalarına şefaate edebileceğini **iddia etmiş** olmaktadır.

Böylesi beyanlar ise, akaid kitaplarımızda belirtildiği gibi, kesinlikle caiz değildir.

Çünkü bu, söz konusu kişi için, ayette belirtildiği şekilde, “Allah’ın mekrinden emin olmak” anlamına gelir (Araf, 7/99).

Nitekim **İmam Matürîdî** şöyle demektedir:

“Ben cennet ehlindenim diyen kimse yalan söylemiştir” sözününün izahı şöyledir: Çünkü bu kimse, “Ben cennet ehlindenim” demekle kendisinden

korkuyu düşürmüş olur. “Ben cehennem ehlindenim” derse recâyı düşürmüş olur. Bu iki durumun vaki olması ise **caiz değildir**.

“Sonra bil ki, genel manada "Müminler cennettedir" demek şüphesiz caizdir.... Yine, bunun gibi bir kimsenin “Şüphesiz kâfirler cehennemdedir” demesi caizdir.... Fakat bu söz ile belli bir kimseye işaret ettiğin zaman, eğer bu işaret edilen kimse peygamberlerden yahut peygamberlerin kendileri hakkında cennetlik oldukları yolunda şahitlik yaptıkları kimselerden ise, yine böyle bir kimse için, “Şüphesiz bu, cennettedir” demen caiz olur. Bunda şüpheye düşersen kâfir olur, Allah’ı yalana nisbet etmiş olursun....

Eğer bu işaret edilen kimse peygamberler yahut peygamberlerin cennetle müjdeledikleri kimseler dışında ise, böyle bir kimse için, “Bu adam cennettedir” demen **caiz değildir**. “

(İmam-ı Azam, *Fıkıhı Ekber: İmam-ı Matürîdî, Ebu’l-Münteha, Molla Hüseyin Şerhleri*, İstanbul: Bayrak, 1992, s. 53-55.)

Kendisinden bu şekilde “Bana şefaet et” diye talepte bulunan kişiyi **tasdik** eden, “Tamam” vs. diyen ve kendisinin gerçekten ahirette şefaet edebileceğini ileri süren de, caiz olmayan birşeyi yapmış olur.

Bu, Allahu Teala adına **ahkâm kesmek, hüküm vermek** anlamına gelir.

Basit dünyevî işlerde bile, bir memur, âmirinin yetkisini kullandığında, “**yetki gasbı**” gerekçesiyle çok ağır ceza ile karşılaşır, isterse yaptığı işin hiçbir zararı bulunmasın, hatta faydası olsun.

Böylesi bir Allahu Teala adına ahkâm kesme işini, hristiyan papazlar bu dünyada yapmakta, Allahu Teala adına konuşarak, dilediklerine Cennet dağıtmaktadırlar.

Onlarda **bu yetkiyi gören** hristiyanların papazlarını **rab edindikleri ve şirke girdikleri** şüphesizdir.

*

Peygamber Efendimiz s.a.s., ashabın iyiliğine ve **kötülüğüne** şahit ettikleri iki ölü için “[Böyle olmaları] vacip oldu” buyurmuştur.

Bununla günümüz insanların cenazelerdeki şahitliğini karıştırmamak gerekir.

Bugünün insanı ashab gibi “doğru sözlü ve salih kimseler topluluğu” olma niteliğini taşımamaktadır. Bu, kötülerin sayıca hiç de az olmadıkları bir zamanda, ashabın aksine, kimse hakkında kötülüğü yönünde şahitlik yapıl/a/mamasından da anlaşılmaktadır.

Bu bir tarafa, şefaathet yetkisine sahip olan ve bunu Allahu Teala’nın bildirmesi ile bilen bir kişi (Peygamberler böyledir) bile, ancak Allah’ın dilediği ya da **izin verdiği** kişiye şefaathet edebilir.

Şefaathet yetkisine sahip olan bir zatın, her şefaathet etmek istediği kişiye şefaathet etmesi mümkün olmayabilir.

Nitekim Peygamber Efendimiz s.a.s., amcası Ebu Talib’e ahirette şefaathet etmek istediği halde, o imanla göçmemiş ve şefaathetten mahrum kalmıştır.

NEDEN “ŞEHİT KORONALILAR” DEĞİL DE, “ŞEHİT SAĞLIKÇILAR”?

Hayrettin Karaman’ın *Yeni Şafak*’ta yayınlanan 5 Nisan 2020 tarihli yazısının başlığı “Şehit sağlıkçılar“dı..

“Yazının başlığını niçin ‘Şehit Sağlıkçılar’ diye yazdım?” şeklinde bir soru yöneltiyor.

Cevabı şöyle:

“Çünkü koronavirüs salgınında tehlikeyi göze alarak hastaların imdadına koşan sağlık elemanları eğer hastalığı kapar da vefat ederlerse **iki cihetten “ikinci kısımdaki şehitlerden” oluyorlar**. Çünkü canı korumak için mücadele ederken ölüyorlar; hadisler “canı korumak için saldırıya savaşıırken ölenlerin şehit olduğunu” bildiriyor. **Bir de** salgın hastalığa yakalanarak ölüyorlar ve hadisler böyle ölenlerin de şehit olduklarını ifade ediyor.”

Karaman’ın verdiği hükme gerekçe yaptığı ilk yorum ya da **tevil (ilk cihet)**, alâkasız birşey.. Hadîste sözü edilen “**öldürmek için saldırana karşı nefsi müdafaada bulunma**” meselesinin bununla bir ilgisi yok.

Salgın hastalığa yakalanarak ölmeye ve böylece şehit olmaya gelince..

Bu, salt sağlıkçılara has birşey değil..

Çünkü hadîste, “**Taundan ölen, sağlık görevlisi ise şehittir**” diye bir kayıt yok.

Karaman’ın mantığıyla yola devam edersek, koronavirüs yüzünden ölen **herkesin** şehit ilan edilmesi gerekir. Sadece sağlıkçıların değil..

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca’nın da her akşam: “**Bugün şehit sayımız 60**” filan gibi ifadeler kullanması lazım gelir.

Fakat, kimsenin koronadan ölenler için böylesi ifadeler kullandığını görmüyoruz.

*

Karaman’ın yazısına “**Şehit sağlıkçılar**” değil, “**Şehit korona hastaları**” gibisinden bir başlık atması daha uygun olurdu.

Sahih itikada sahip, imanına **şirk** bulaştırmamış, (bir yandan “*Müslüman herkesin inancına saygılıdır*” diyerek **şirk** ehlinin mottosunu tekrarlarken diğer yandan) Allahu Teala’nın **Şeriat**’ine **saygısızlık** yapan beyinsizlerden olma haddini bilmezliği sergilememiş, beşerin heva ve hevesinin ürünü olup Allahu Teala’ya isyan anlamına gelen yasaları/kanunları/kararları (**laiklik** adı altında savunup) Allahu Teala’nın Şeriat’ine üstün tutmamış, yani imanını korumuş bir müslüman, (hadîste belirtildiği şekilde) **başına gelene sabreder ve uğradığı musibetin ecrini Allahu Teala’dan beklediği halde ölürse**, elbette şehit sevabı alır.

Şehit sevabı alması için sağlıkçı olması değil, **imanını korumuş** ve başına gelene sabredip Allahu Teala’dan ecir beklemiş olması gerekiyor.

Sağlıkçılar, hizmetlerinin karşılığını **ücret** olarak aldıkları gibi, dürüstçe çalışmaları durumunda bunun faydasını başka şekilde de görürler, o ayrı mesele..

Allahu Teala, inançsızların yaptıkları iyiliklerin karşılığını **bu dünyada** bir şekilde verir, müminler ise iki dünyada da mükâfata nail olabilirler.

ADALETİN MUTLAĞI VE İZAFÎSİ

CHP’nin genel başkanı Kılıçdaroğlu’nun, 2017 yılında elinde “**adalet**” pankartıyla Ankara’dan İstanbul’a yürümesi hatırlardadır.

Eski genel başkanlar olsa ancak “**laiklik**” ya da “**çağdaşlık**” yazan bir pankart ile yürürdü.

Yahut elinde **Atatürk**’ün resmi olur, “**Atatürk ilke ve inkılapları**” için feryad ü figan koparırdı.

Veya elindeki pankartta “**Cumhuriyet**” vs. gibi birşey yazıyor olurdu.

Kılıçdaroğlu bunları yapmadı. Sloganı tek kelimeydi: **Adalet**.

AKPARTİ ya da AKP demeye alıştığımız için unutuyoruz, iktidar partisinin adı, **Adalet ve Kalkınma Partisi**.

Her cuma, hutbede okunan ayet-i kerime, “**Allah adaleti ... emreder**” diye bildiriyor.

*

Bu noktaya nasıl geldik?

“Değişmeyen tek şey, **değişimin kendisidir**” şeklindeki klişe söz çerçevesinde olaya bakanlar, “CHP biraz değişti” diyebilirler.

Aslında CHP çok fazla değişmedi. Genetik kodları yerinde duruyor.

Fakat, karşısındakiler değişti.

Erdoğan'ın 2014 yerel seçim kampanyasına **kongre şehri Sivas**'tan, **Gazi Mustafa Kemal Paşa**'yı yad ederek, “yeniden İstiklal Harbi” vs. diyerek başlamış olduğunu unutmayalım.

Aynı yıl cumhurbaşkanlığı seçim kampanyasını da **Samsun**'dan başlatmıştı.
Yine **Atatürk**'ü yad ederek.

Hristiyanlar, din adamı olduğu için Augustinus gibi papazlara **saint/aziz** unvanını layık görmüşler, Erdoğan'ın Atatürk'ü niçin “**Aziz Atatürk**” diye andığını ise henüz çözebilmiş değiliz.

Laiklik dersin, Erdoğan tutup **Mısır ve Tunus**'taki **Şeriat** düzeninden bile rahatsız olurken, onlara laiklik tavsiye ederken, tutup ona karşı laiklik davası gütmek biraz abes olurdu.

Garibim Şeriat, Türkiye'de adı anılmayan, kimsenin dönüp bakmadığı, antika niyetine bile değer atfetmediği sahipsiz bir ecdad mirası olarak kalmıştı.

Boynu bükük, yitik ve yetim.

Bülbüllere emir var: Lisan öğren vakvaktan;
Bahset tarih, balığın tırmandığı kavaktan!
Bak, arslan hakikate, ispinoz kafesinde;
Tartılan vatana bak, dalkavuk kefesinde!
Mezarda kan terliyor babamın iskeleti;
Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti?
Ah, küçük hokkabazlık, sefil aynalı dolap;
Bir şapka, bir eldiven, bir maymun ve inkılap.

*

CHP'nin temel ilkeleri, **altı ok**'u biliniyor: **Laiklik, devrimcilik, cumhuriyetçilik, halkçılık, devletçilik, milliyetçilik.**

Bir de Erdoğan'ın **rabiasına**, “dörtlü”süne bakalım: **Tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet.**

Milliyetçilik var mı? Var!

Devletçilik var mı? Var!

Laiklik zaten savunuluyor.

Halkçılık dersin o da yine “tek millet” anlayışına dahil.

Cumhuriyetçilik dersin, “**Rejim meselesi 1923'te kapanmıştır**” diyen, Erdoğan..

Devrimcilik dersin, “**çağdaş uygarlık düzeyi**”ne ulaşma da değil, aşmadan söz eden o ve ekibi.

Garip bir denklem: **Erdoğan**, Cumhuriyet Halk Partisi'nin isminde yer alan **cumhuriyeti** savunuyor, Atatürk'ü “aziz” diye yâd ediyor, **Kılıçdaroğlu** ise, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin adında yer alan “**adalet**” kavramına sığınıyor.

CHP'liler, Erdoğan'ın Atatürk, cumhuriyetçilik vs. konularındaki samimiyetine inanıyor olacaklar ki, onu, “Atatürk'ü, cumhuriyet kavramını vs. **istismar** etmekle” suçlamıyorlar. Suçlamadılar.

Fakat AK Partililer, Kılıçdaroğlu'nu adalet kavramını **istismar** etmekle suçladılar.

Adalet galiba tapulu arazileriydi.

*

Kılıçdaroğlu adalet kavramını istismar ediyor olabilir mi?

Olamaz diye bir şey yok, insanoğlu çiğ süt emmiştir, mümkündür. (Aslında CHP'ye yakıştırdı da.)

Bu durumda, yürüyüşü nedeniyle Kılıçdaroğlu’nu suçlayanların, adalet kavramına açıklık getirmeleri, ve onun talebinin, adalet değil, **adaletsizlik ya da imtiyaz/ayrıcalık** istemek anlamına geldiğini anlaşılır bir biçimde izah etmeleri en doğrusuydu.

Bunu yapmaya girişiyor gibi görünenlerden birisi, iktidarın gönüllü fedaisi **Hayrettin Karaman**’dı.

Ancak, Karaman’ın o günlerde yazdıklarına baktığımızda, onun, **Kılıçdaroğlu “adalet” dedi diye, neredeyse adalet kavramına savaş açmaya kalkıştığını** fark ettik.

Yeni Şafak gazetesinde “**Adalet**” başlığı altında yayınlanan 22 Haziran 2017 tarihli yazısında şunları söyledi:

“Gezi’nin bahanesi kesilen birkaç ağaç idi, yürüyüşün bahanesi de adaletsizlik.

“Adaleti herkes, her zaman ve her yerde istemeli, gerçekleşmesi için elden gelen gayret meşru yollardan sonuna kadar sarfedilmelidir; bu hususta fikir ayrılığına yer yoktur. Ama **başkalarına adil davranılmadığı, haksızlık yapıldığı, başkaları hak ettiğini alamadığı zamanlarda seslerini çıkarmayan, “Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” diyen,** sonra “kendi değerlendirmelerine göre adaletsizliğin” ucu kendilerine dokununca gürültü koparan, toplumu adalet için yardıma çağıran kimselerin **samimiyetleri** arızalıdır ve davranışları işe yaramaz.

“Kendi değerlendirmelerine göre adaletsizlik ” kaydını niçin koydum?

“Çünkü mutlak adaleti de evrensel hukuka göre izafi adaleti de gerçekleştirmek imkânsıza yakın derecede zordur ve nadirdir.

“Bir ÷lkede harici müdahaleler olmadan uygulanan mevzuata göre gerçekleşen **hukuki-izafi adaletle yetinmek zorunluluğu** vardır.

“Yargı kararlarını tartışanlar, bir davada adaletin gerçekleşmediğini iddia edenler eğer **hakimin tarafsız davranmadığı, delilleri doğru değerlendirmedeğı veya baskı altında kaldığı** konusunda sağlam bilgiye ve belgeye sahip iseler haklıdırlar. **Kendilerini kanun ve hakim yerine koyar**, “bize göre şöyle olmalıydı, olmadığı için adalet yok” diyenler ise haklı sayılamazlar.

“Her şeye rağmen bir ÷lkede, samimi olarak adâlete dikkat çekmek ve haksızlıkları önlemek için yapılacak meşru eylemlerde bulunmak hem gerekli, hem de faydalıdır, ama **samimi olmak şartı** vardır. Diğer değerler gibi **adaleti istismar** ederek ÷lkede **fitne ve fesat çıkarmak, toplumun huzur ve istikrarını bozmak** kimsenin hakkı olamaz ve böyle bir durum ortaya çıktığında **engellenir**.

“Bu girişten sonra adalet kavramının bizim kültürümüzdeki anlamı, yeri ve değeri hakkında birkaç yazı kaleme almanın faydalı olacağını düşündüm. Bu yazılarda yalnızca **hukuki adaleti** değil, **sosyal ve ahlakî adaleti** de ele almaya çalışacağım.

Yargı kurumuna ait olan hukuki adaletin **izafi** de olsa gerçekleşebilmesi şu şartların varlığına bağlıdır:

* Kuvvetler ayrılığı: Yargıçların ve yargıya ait kurum ve kuruluşların mevzuata kavuşturulması, elemanlarının atanması gibi konularda yasama ve yürütmenin işi ve yetkisi olacaktır ve bu, kuvvetler ayrılığına zarar vermez, ama muhakeme safhasının bütün aşamalarında savcılar ve hakimler **mutlak manada hür ve bağımsız** olacaklardır. Bu konudaki önemli handikap yargı elemanlarının **ahlaklarıyla** da ilgilidir. Bir savcıya, bir hakime hariçten siyasi, ekonomik vb. baskı yapılmasa bile onların **kendi**

ideolojilerini ve bağılıklarını aşamamaları adaletin önünde büyük bir engel oluşturmaktadır. Tabii bu konuda da alınan ve alınacak olan tedbirler vardır.

* Ülkede belli iktidar odaklarının menfaatlerini değil, **toplumun menfaatini ve evrensel manada hukuki adaleti** gerçekleştirmeye yönelik **mevzuatın** bulunması.

* “Geciken adalet adalet değildir” hükmü doğru olduğundan yargının mümkün olan en kısa sürede sonuçlanabilmesi için gerekli bütün tedbirlerin alınması.

* Yargıda tanıklıklar, deliller, raporlar... önemli olduğu için bunları sağlayan şahıs, kurum ve kuruluşların **dürüst, erdemli ve adaleti önceler** olmaları.

“Bu şartların oluşması için gayret ve himmet **yürüyen ve yürümeyen bütün vatandaşların** vazifesidir; bu vazifenin tamamını yerine getirmeye talip olmayanların **adalet diye pankart taşımalarının** bir anlamı ve faydası yoktur.”

*

Karaman’ın olaya nasıl baktığı şu cümlesinden belli:

“... mutlak adaleti de evrensel hukuka göre izafi adaleti de gerçekleştirmek imkânsıza yakın derecede zordur ve nadirdir.”

Yani şunu demek istiyor: “Vıdı vıdı edip kafa şişirmeyin. Zulümse zulüm, öpüp başınıza koyun. Dünyada zaten adalet diye birşey yoktur.”

Temel argümanı bu..

Zulmün, adaletsizlik ve haksızlığın genel kural olduğunu, adaletin ise “gerçekleşmesi **imkânsıza yakın** derecede zor” olan nadirattan bir zümrüdüanka olduğunu kabul edecekmişiz.

Bu esas ya da temel ilkenin yanındaki “yedek lastik” ise, “**samimiyet**” ölçümü..

Karaman’a göre, **samimiyet** herkeste bolca bulunan birşey, nadirattan değil, dolayısıyla o şartı getirmek gerekiyor.

Diyelim ki bir haksızlığa uğradınız, hak aramak için önce “adalet konusunda samimi” olmanız gerekiyormuş.

*

Adalet isteme konusunda samimi olmak başka, adaletsizliğe uğradığınızı düşündüğünde adalet talebinde bulunmak başka birşeydir.

Kılıçdaroğlu gibilere verilecek cevap bu olmamalıdır.

Adalet isteyen adama “**Dünyada zaten adalet yok, hem sen samimi de değilsin**” demek, o kişinin gerçekten zulme uğramış olduğunu **dolaylı biçimde itiraf** etmek anlamına gelir.

Ayrıca, samimiyet gibi **sübjektif/öznel** bir kıstasla “**niyet okuma**” tavrı içine girmek, **vicdanları** baskı altına alma derecesine varan bir zulmün varlığını akla getirir.

*

Başka insanları ancak **objektif/nesnel** hukukî/şer’î kıstaslara göre değerlendirme konusu yapabilirsiniz.

Ahlâkî ölçütler ise, kişinin **kendi kendisini değerlendirmesi** için vardır.

Mesela bir insan kendi eylemlerini daima samimiyeti ve ihlası açısından sorguluyorsa, o kimse ahlâklı bir insan demektir.

Tabiî bunu sessiz sedasız **kendi vicdanında** yapması gerekir, insanlara duyuruyorsa, bu da bir riyakârlık-gösterişçilik ve ahlâksızlık demek olur.

Günümüz insanı ise, bu ahlâkî sorgulamayı kendisi için yapmak yerine, başkalarına karşı bir **silah** olarak kullanıyor.

Bu, katmerli ahlâksızlıktır, hatta ahlâksızlığın en acımasız, en zalimce biçimidir.

Başkalarını samimiyet açısından sorgulamak da aslında bu türden bir tutum olmaya çok uzak değildir.

Karşıdaki insan samimi olduğunu sana ispat etmek zorunda değil ki!..

Hatta, hakkını araması söz konusu olduğunda, hiç kimsenin samimi olma zorunluluğu bile yoktur, olamaz.

Senin bir başkasında bir hakkın varsa, bunu isteyebilmek veya alabilmek için **samimi** olman neden gerekli olsun ki?.

Bunun samimiyetle ne ilgisi var?

*

Kılıçdaroğlu'nun adalet vurgusu 15 Temmuz'dan sonra başlayan süreçle ve Enis Berberoğlu'na verilen ceza ile de ilgiliydi.

Verilen cezaların adalet açısından anlamını tartışmak yerine, **bizzat adalet kavramını sorgulamak ve itibarsızlaştırmaya çalışmak**, akla ziyan bir durumdu.

Kendi ayağına kurşun sıkmaktı.

Akıl, izan, hikmet ve basiret eksikliği idi.

Daha kötüsü şu:

“Samimi değilseniz adalet istemeyin. Samimiyseniz de, adaletin gerçekleşmesi imkânsız denecek kadar zor birşey olduğunu kabul edip vıdı vıdı etmeyin, fitne fesat çıkarmayın, huzurumuzu bozmayın” şeklindeki bir söylemi, **zulmün, zorbalığın, baskının ve haksızlığın** “düzen, istikrar ve asayiş” adına savunulması izleyebilir.

İzler.

Yarın **milli seçim piyangosunun** talihlisi Kılıçdaroğlu gibi biri olursa aynı söylem sizin de şansınıza çıkabilir ve size çakabilir.

*

Hayrettin Karaman, daha önce, 17 Mart 2016 tarihinde, “**Yargı bağımsızlığı**” altında şunları yazmıştı:

“Mahkemeler, taraflardan birinin beklediği gibi hükmederse alkışlanıyor, işine gelmeyen bir hüküm verirse aleyhte konuşmalar başlıyor; kimi hakimleri suçluyor, kimi **onları etki altına alarak adaletten ayıran başka güç odaklarını** itham ediyor. Bugünlerde itham edilenlerin başında da **iktidar** var. İddiaya göre iktidar yaptığı düzenlemelerle ve elindeki imkanları kullanarak hakimleri etki altına almış. Onlar da korku içinde hareket ediyor, hukukun ve vicdanın gereğini yerine getiremiyorlarmış.

“Pek çok örnek var ya, yakın tarihlere ait iki örneği hatırlayalım:

“İki gazetecinin tahliyesi hükmünü veren **mahkeme ve hakimler yerlerinde duruyorlar, iktidar bu hükümden memnun kalmadığı halde kimsenin onlara dokunduğu ve dokunacağı yok.** “

Burada bir duralım.

Sözü edilenler 15 Temmuz'dan sonra da yerlerinde duruyorlar mıydı, bilmiyoruz.

Ancak, birçok kişiye sonradan dokunulduğunu biliyoruz.

Yazıya dönelim:

“Cumhurbaşkanı'na hakaret edenler eğer gazeteci olursa “ifade özgürlüğünü kullanmış oluyorlar”, “apaçık hakaretleri suç sayılmıyor” buna hükmeden savcılar ve hakimler de yerlerinde duruyorlar.”

15 Temmuz'dan sonra da böyle miydi, bilmiyoruz.

Karaman'ın yazısına dönelim:

“Evet hakimler ve savcılar, hükümlerini beğenmeyenler tarafından haklı veya haksız olarak suçlanıyorlar, aleyhlerinde konuşmalar oluyor, yazılar yazılıyor, fakat bu özgürlükçüler bu defa ağız değiştiriyorlar, tenkitleri ifade özgürlüğü sayacak yerde “yargıya müdahale” olarak değerlendiriyorlar, **asla hata etmez ve günah işlemez bildikleri (böyle takdim ettikleri) hakimleri savunuyor, tenkit ve ifade özgürlüğü hakkını kullananlara hakaret ediyorlar.**”

Tabî Karaman, Kılıçdaroğlu'nun bir - bir buçuk yıl sonra “tenkit ve ifade özgürlüğünü” kullanmak için yollara düşeceğini bunları yazdığı sırada bilemezdi.

Sözlerine şöyle devam ediyor:

“Kanunları da yargılamayı da beşer yapıyorsa, bunlar peygamber olmadıklarına göre **elbette hata edecekler, günaha da gireceklerdir**. Siyaset adamlarını potansiyel hatalı ve günahkâr, yargı adamlarını ise **peygamber gibi ahlaklı ve hatasız kabul etmenin isabet ve adalet neresinde!**”

Karaman bu ifadeleri Kılıçdaroğlu'nun yürüyüşü sırasında kullansaydı şunu demiş kabul edilecekti: Kılıçdaroğlu gibi siyaset adamlarını potansiyel hatalı ve günahkâr, yargı adamlarını ise peygamber gibi ahlâklı ve hatasız kabul etmenin isabet ve adalet neresinde!

*

Bunları yazmış olan bir adamın artık adalet konusunda söyleyeceği birşey olamaz.

Susması gerekir.

Ancak, şunu söylemek gerekiyor: Yargı adamlarının peygamber gibi ahlâklı ve hatasız kabul edilmemesi gerektiğini söylemek marifet değil.. Türkiye'de “fiilen” (resmen değilse de fiilen) böyle kabul edilen bir kurum var: **MİT**.

Bunun isabet ve adalet neresinde diye sorabiliyor musun? Yok!

Türkiye'nin âleme öğüt verme, nasihat etme, sözde emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapma heveslisi isimleri neden MİT'i hiç eleştirmez?

Kimisi korktuğundan (Ki bunda da haksız sayılmazlar), gücü zayıfa yettiğinden, kimisi de zaten MİT için çalışan sahtekârlar oldukları için.

Devletçi ve içi boşaltılıp laikleştirilmiş bir sahte “Müslüman”lık davası ile, İslamcılık diye bilinen hakiki İslam davasının önünü kesmek isteyenler, tabî ki MİT'i asla eleştirmezler.

*

Karaman'ın yazısı şöyle devam ediyor:

“Meclis’e bakın, bir kanun tasarı veya teklifi görüşülürken aleyhte konuşanlar neler söylüyorlar, ama sonunda kanun çıkıyor; birilerine göre

hıyanet, öbürlerine göre doğrusu bu! **Demek ki, hakimleri bağlayan kanunlar da zulme araç olabiliyor.”**

O halde bizzat düzeni ve kanunları, hatta parlamento kurumunu tartışmak gerekir.

Karaman’ın yazısına dönelim:

“Gelelim hakimlere ve savcılara.

“Biz nice hakim ve savcı görüyoruz ki, ya istifa ederek veya emekli olunca sağ veya soldan bir partiye kapak atıyor, militan bir siyasetçi olup çıkıyor. Peki bu kişiler partiye girmeden önce tarafsız, vicdanlı, adil idiler de bir gün içinde kimyaları değişti, tarafgir, partizan, belli bir görüş ve ideolojiye angaje hale mi geldiler! Bir gecede değişimleri mümkün olmadığına göre **bu halleri ve nitelikleri ile hakimlik yaparken onların adaletine nasıl güveneceğiz?**

Karaman’ın bu sorusu için muhtemel cevabı şu olabilir: Eğer “samimi” değilsek, mecbur güveneceğiz.

Karaman’ı okumaya devam edelim:

“Siyasetçinin de iyisi kötüsü vardır, hakimin ve diğerlerinin de. **Bir sınıfı mutlak manada kötülemek, diğer sınıfı da mutlak manada aklamak** adil ve gerçekçi değildir.”

Karaman’ın bakış açısı çerçevesinde “samimi” olmayanlar bu hükümden muaf gibi görünüyor.

Yazıya dönelim:

“Dinimize göre adaletin, iyiliğin, güzelliğin mihengi kesin hüküm içeren **naslar** ile, içtihadı açık alanlarda yapılan içtihatlardır. Beşerin

yaptığı yorumlara ve içtihatlarla beşeri zaafların karışmaması da mümkün değildir. Şu halde **adalet izafidir**.

“**Laik** sistemlerde ölçüt **kanunlar** ve **vicdandır**. Bunların da nereye kadar hatasız kusursuz olabileceklerini ifadeye çalıştım.

“**Kanun değil, hukuk** diyenler, **evrensel kurallardan** söz edenler de var; onlara da sormak gerekiyor: Bunlar var ise bu kadar **zulüm** dünyanın her yerinde niçin var!

“**Hasılı adalet izafidir**, her hükme itiraz eden olur, hükmü veren de itiraz eden de beşerdir ve **beşer şaşar**.”

Karaman’ın bu çok bilinmeyenli denklemini çözmeye bizim zayıf matematiğimiz kâfi gelmez, fakat hükümlere itiraz edenler “**samimi**” iseler “**beşer şaşar**” olmaktan muaf oluyorlar, “beşer şaşar”lıktan azade “şaşmaz yanılmaz”larımızın samimi olmadıklarını düşündükleri kişiler ise bu muafiyetten yararlanamıyorlar gibi görünüyor.

Karaman, yazısını şöyle bitiriyor:

“Bir zamanlar milletin sevdiği ve saydığı kişiler **konuşmalarına dikkat** ederlerse saygınlıkları ile bu fani dünyadan göçüp giderler, dikkat etmezlerse kimse onlara dokunmaz, dokunmuyor, ama **dönek** olur **mide bulandırırılar**.”

Karaman’ın bu laflarıyla kime “çaktığını” bilmiyoruz.

İlk anda akla gelen isim Abdullah Gül, fakat liste uzun olmalı.

*

Demek ki adalet isteyip vıdı vıdı etmemek, yöneticilerimizin kafasını şişirmemek gerekiyormuş.

Zaten adalet **izafî** imiş..

Adalet izafî olunca **zulüm de izafî** olur ama bu bahse girmeyelim, laf uzar, içinden çıkamayız.

Ancak, Karaman'ın başka ifadeleri, kendisini yalanlıyor.

Okuyalım:

“İslâm Hukûkunun Genel Karakteri

“Hukuk insan ile diğer insan ve toplum, insan ile eşya arasındaki ilişkileri, hakları ve tasarruf yetkilerini düzenleme ihtiyacından doğmuştur. Bir yerde insan varsa onun bulunduğu yer ile ve yaşamak için muhtaç bulunduğu eşya ile arasında bir ilişki vardır. İnsan tek başına var olamayacağı ve varlığını devam ettiremeyeceği için bir insanın bulunduğu yerde zarûrî olarak başka insanlar da bulunacak, bunların da benzer ihtiyaçları olacaktır. İki veya daha fazla insan aynı şeye tek başına sahip olmak, aynı şey üzerinde tek başına tasarruf yetkisine sahip bulunmak istediğinde bu insanlar arasında “anlaşmazlık” ilişkisi doğacaktır ve doğmuştur.

“Toplum hayatı anlaşmazlık ilişkisi içinde yürüyemeyeceği için insanlar, biri önceden anlaşmazlıkların doğmasını önleyici, diğeri de anlaşmazlık doğduktan sonra yeniden düzeni ve anlaşmayı sağlayıcı kaideler koymak, toplumun gücü ile bu kaideleri yürütmek ihtiyacını hissetmişlerdir.

“Hukuk işte bu kaideler bütünüdür.

“Tarihin hiçbir döneminde ve hiçbir yerde toplumun bütün fertleri, eşit hak ve selâhiyetler içinde bir araya gelerek hukuk kaidelerini koymaya muvaffak olamamışlardır. **Kaideler hemen daima belli bir zümre tarafından, yahut onların güdüm ve hâkimiyetinde olanlarca konmuş, bunun tabîî neticesi olarak da hak ve selâhiyetler dengesi onların**

lehine bozulmuş, bu bozuk dengeye, yanlış ve tersine bir isimlendirme ile “adâlet” denilmiş, hemen bütün beşerî hukuk sistemlerinde hukûkun amacı olan adâlet böylece yörüngesinden saptırılmıştır.

“Halbuki Allah Teâlâ’nın elimizde bulunan son vahiy mecmûasında (Kur’ân-ı Kerîm’de) O’nun adâlet demek olan dengeyi vaz’ettiğini ve bunun *hayatta gerçekleştirilmesini kullarından istediğini* görüyoruz.

“Buna göre en azından müslümanlar için hukûkun ana kaynağı ilâhî irâdedir ve **bir mutlak adâlet vardır**; bu mutlak adâlet Allah Teâlâ’nın koyduğu dengedir (mîzândır), bu dengenin gerçekleştiği yer ve ilişkide **mutlak adâlet yakalanmış olur**, yakalanmadığı yerde ise **iyi niyet ve usûle riâyet şartıyla izâfî adâlete ulaşılmış** olunur.”

(<http://www.hayrettinkaraman.net/kitap/meseleler/0895.htm>)

*

Demek ki Karaman da “**beşer şaşar**”mış..

Karakolda doğruyu söyler, mahkemede şaşırırmış.

Demek ki, “**fikrî**” **döneklik** kimsenin tekelinde olan bir nimet değilmiş.

HAYRETTİN KARAMAN, TEKFİR VE “SÜRGÜN İNEK”

Hayrettin Karaman’ın *Yeni Şafak*’ta “Kâfir oldu diye öldürmek” başlığı altında yayınlanan 8 Ocak 2017 tarihli yazısında şöyle dediğini görüyoruz:

“Bu konudaki kaide de şudur: “Şu söz veya fiilden dolayı filan kişinin kâfir olması lazım gelir (lüzum) demekle o kişi kâfir olmaz, eğer mümin **kendi iradesi ve kararı ile** dinden çıkarsa, bunu benimserse (iltizam) o zaman kâfir olur”. Osmanlıca’da bu kural şöyle ifade edilmiştir:

“Lüzûm-i küfür küfür değildir, iltizam-ı küfür küfürdür”.

“Bazıları bu cümleye “lüzum beyyin olursa küfür gerçekleşir” şeklinde bir istisna getirmişlerdir; bunun da manası şudur: Eğer kişinin söz ve davranışında onun kâfir olduğuna hükmetmemek için hiçbir ihtimal ve yorum kapısı yoksa, dinden çıktığı bu kadar açık (beyyin) ise o zaman kâfir olduğuna hükmedilir. Ancak bu istisna bile bütün kaynaklarda yoktur, birinci cümle ile yetinilmiştir.”

Karaman, “tekfir” konulu bir başka yazısında ise şunu söylüyor:

“Bir kimsenin belli bir davranışı, dış görünüşü itibarıyla küfrü gerektiriyor, “bunu ancak kâfir olan yapar, söyler” kanaâtini veriyorsa buna **“küfr-i lüzûmî”** denir. Bu durumda kişi, mezkûr davranışının **küfrü gerektirdiğini bilmiyor**, yahut bunu **yaparken kâfir olmayı kasdetmiyor** olabilir. Eğer şahıs, yaptığı ve söylediğinin (davranışının) küfrü gerektirdiğini, müslümanın dinden çıkmasına sebep olduğunu **biliyor ve bu maksatla** mezkûr davranışta bulunuyorsa, **küfrü iltizam** ediyor ve benimsiyor demektir; işte buna da “küfr-i iltizâmî” denir.”

(<https://www.hayrettinkaraman.net/sc/00207.htm>)

*

Buradan anlaşılabilceği gibi, bir kimsenin birtakım sözleri için “Lüzûm-i küfür küfür değildir, iltizam-ı küfür küfürdür” diyebilmek için, önce bir “**bilgisizlik**” veya “**küfür kasdının yokluğu**” ihtimalini kabul etmek gerekmektedir.

Yani, böylesi gerekçelerle bir kimseyi mazur görmek, o kişinin küfre yol açabilecek çamlar deviren bir **zır cahil** veya lafının nereye gittiğinden habersiz bir **gafil ve şaşkın** olduğunu kabul etmek anlamına gelmektedir.

Zır cahil olmak da, bir meziyet değildir.

*

Şunu da belirtmek gerekir ki, “kâfir olmayı kastetmeme” durumu, ancak **zarurat-ı diniyye** dışındaki (dinden olduğunu herkesin bilemeyeceği talî nitelikteki) hususlarda geçerlidir.

Mesela, Mekke müşrikleri Allahu Teala’nın varlığını ve birliğini kabul ediyorlar, putları için de, “Bunlara, bizi Allah’a yaklaştırsınlar ve bizim için şefaatçi olsunlar diye ibadet ediyoruz” anlamına gelen sözler söylüyorlardı.

Hz. İsa’yı haşa **Allah’ın oğlu** ilan eden Hristiyanlar da, bunu “kâfir olma kastıyla” yapmıyorlardı, böylece Allahu Teala ve Hz. İsa nezdinde daha kıymetli olacaklarını düşünüyorlardı.

Kâfir olma niyetiyle bunu yapmış olsalardı, kolayı vardı, **İncil**’i tümünden reddederlerdi, olup biterdi.

Kısacası, mesele, “Lüzûm-i küfür küfür değildir, iltizam-ı küfür küfürdür” sözüyle geçirilebilecek kadar basit değildir.

*

Bir defa bu söz, bu haliyle yanlıştır. Çünkü “**mutlak**” bir ifadedir.

Doğrusu şudur: “**Lüzûm-i küfür bazı durumlarda ancak iltizam-ı küfür durumunda söz konusu olur. Bazen de lüzûm-i küfür, iltizam-ı küfür şartı aranmaksızın geçerlidir.**”

Zaten lüzum-ı küfür, anlam olarak, küfrün gerekliliği demektir.

Zarurat-ı diniyye (dinden olduğu herkesçe bilinen hususlar) söz konusu olduğunda **bilgisizlik** de mazeret değildir.

*

Mesela bugün Türkiye’de bir vatandaş çıkıp, **Ankara’da Ulus’ta Atatürk heykelinin** karşısına geçip, “Şu heykele yav, bunu buraya niye dikmişler” vs. diyerek bağırса, birileri onu Atatürk düşmanlığıyla suçlar.

Şayet “Ben bunun Atatürk heykeli olduğunu bilmiyordum.. Zaten Atatürk diye birinin yaşamış olduğunu da şimdiye kadar duymamıştım. Bilsem böyle birşeyi yapar mıydım?! Hele bana bir anlatın kurban, kim bu Atatürk? Hem de benim kastım Atatürk’e laf söylemek değildi, benim lafım bu heykeli yapan soytarıyaydı. Heykel böyle mi yapılır? Atatürk gibi bir adamın heykeli böyle mi olur?” derse, kimse bu sözlere itibar etmez.

Tam aksine, Atatürk heykelini (Atatürk’ü değil, heykeli) aşağıladığı gibi bir de milletle alay ettiği, herkesi enayi yerine koyduğu düşünülerek, daha büyük bir hırsla Atatürk düşmanı ilan edilir.

Nitekim Karaman’ın bunları yazdığı sıralarda, **Rize’de bir işçi**, şehir planlaması gereği kaldırılan bir **Atatürk heykelinin yanında zafer işareti yaparak fotoğraf** çekirme gafletinde bulunduğu için tutuklandı.

Evet tutuklandı.

Hayrettin Karaman da dahil hiç kimse de şöyle demedi:

“Olur mu, belki adam Atatürk’ün kim olduğunu **bilmiyordu..** Sonra bakalım **kastı** neydi, belki de bir işçi olarak görevini iyi yapmış olmaktan dolayı mutluluğunu göstermişti. Yüzde bir ihtimal de olsa bunu dikkate almalıyız. **Suizanda** bulunmayalım. Ortada bir hakaret de yok. Zaten önemli olan Atatürk’e hakaret edilmiş olması değil, Atatürk’e hakaret edilmek istenmiş olmasıdır.”

Kısacası, bilgisizlik iddiası her zaman geçerli olabilen bir mazeret değildir.

*

Karaman’a 2013 Türk yapımı, senaryosu gerçek bir olaydan esinlenilerek yazılmış **Sürgün İnek** filmini izlemesini tavsiye ederim.

Bir okul bahçesindeki Atatürk’e ait büstü kıran bir ineğin başına gelenler anlatılıyor.

YÜZYILIN HİZMETİ

Hayrettin Karaman'ın *Yeni Şafak*'ın 12 Eylül 2014 tarihli sayısında yer alan yazısının başlığı şöyle:

“Rüşvete hayır, meşru yardıma evet”.

Yazının başlığından, lafı nereye getirmek istediği, asıl söylemek istediğinin ne olduğu belli.

Vatandaş yazısına **sadece “Rüşvete hayır!”** başlığını atsa, rüşvetle mücadele etmek istediğini düşüneceğiz.

Fakat, onun lafa “Rüşvete hayır” diye başlamasındaki asıl maksat, karşısındakine yumruk atmak için önce gardını almak istemesi.. **Rüşvet-i kelâm** deniliyor buna..

Böylece, **sınırlarını ve muhtevasını kendi kafasından belirlediği** bir “meşru yardım”ın birileri tarafından rüşvet olarak adlandırılmasına ve kendisine ‘rüşvetçilerin yağdanlığı’ etiketinin vurulmasına engel olamaya çalışıyor.

Adama, “Arkadaş sen rüşvete onay veriyorsun, bu yaptığından utanmıyor musun?” diyecek olsanız, “Öyle şey olur mu, ben hep ‘Rüşvete hayır!’ demişimdir” diyecek.

Fakat, “Rüşvete hayır!” derken, “Meşru yardıma evet” demekten de geri kalmıyor.

*

Yazısının muhtevasına baktığınızda, meşru yardımın, birilerinin rüşvet olarak gördükleri (ve büyük ölçüde, belki de tamamen öyle olan) finansal destekleri de kapsadığı anlaşılıyor.

Kurnaz Hayrettin efendi, yazısına tumturaklı bir paragrafla/cümleyle başlamış:

“Müslümanın ve evrensel ahlak ile kayıtlı başkalarının yolsuzluğa, rüşvete, haksızlığa, kul hakkını yemeye evet diyeceği, bunları caiz göreceği düşünülemez.”

Hayrettin ‘örnek müslüman’ ya, yolsuzluğa, rüşvete, haksızlığa, kul hakkını yemeye evet demesi düşünülemez.

Yazısının ikinci cümlesi/paragrafı ise, tahmin edilebileceği gibi bir “**ama**” ile başlıyor:

“Ama birilerinin yolsuzluğu bahane ederek hükümet devirmeye kalkıştıkları, rüşvetin manasını saptırarak kendi kuruluşlarından başka bir yere mali yardımda bulunmayı engellemek istedikleri artık anlaşılmış bulunuyor.”

Görüldüğü gibi, Hayrettin efendi kurnaz mı kurnaz..

Kendisi “**meşru yardım**”ın manasını saptırmış olmuyor, fakat başkaları “**rüşvetin manasını saptırarak**” birtakım haltlar karıştırabiliyor.

*

Hayrettin efendiye göre, bazı şeyler artık anlaşılmış bulunuyormuş..

Neler anlaşılmış olabilir acaba?..

Mesela, **ayakkabı kutularında saklanan** dolarlar..

Hayrettin efendinin ifadelerinden anladığımıza göre, birileri, “rüşvetin manasını saptırarak kendi kuruluşlarından başka bir yere mali yardımda bulunmayı engellemek” istedikleri için, bu yardım kutularının peşine düşmüşler.

Hayırsever **Reza**’ların makaracı bir **bakana** yaptığı “mali yardım”, birileri tarafından “rüşvetin manası saptırılarak” hedefe konulmuş olabilir mi?.

Gerçekten bu Hayrettin efendi bir âlem..

Biz, “Bu Türkiye nereye gidiyor, bu rüşvetler neyin nesi?” diye kara kara düşünürken, Hayrettin efendi, ülkemizde meşru malî yardımların alıp başını gitmesinden dolayı mutlu ve huzurlu..

Biz, “Neden birileri **sıfırlama** ihtiyacı duydukları paraları evlerinde istif ediyorlar? Bu paralar nerden geliyor?” diye düşünürken, Hayrettin efendi, ülkemizdeki meşru malî yardım potansiyelindeki devasa gelişmeden dolayı mutluluktan havalara uçuyor.

*

Hayrettin efendi, yazısının devamında, bizim gibi karamsar ve kötümser vatandaşlara akıl vermekten de geri kalmıyor:

“Maksat iyi, güzel, meşru olunca farklı kuruluş mensuplarının da kardeşler gibi davranmaları gerekir. Bunların birbiri aleyhinde konuşmaları, tekellilik yapmaları, kendi hizmetlerini ve öncülerini abartılı bir şekilde överek insanları yanıltmaları caiz olmaz.”

Peki, şu iyi, güzel ve meşru maksat ne?

Hayrettin efendi, bunu soracağımızı bildiği için, bir önceki paragrafta da cevabı vermiş bulunuyor:

“Ülkemizde din eğitime katkıda bulunmak, yoksullara yardım etmek, öğrencilere burs vermek gibi güzel maksatlarla kurulmuş pek çok dernek ve vakıf var.”

Böylece, Hayrettin efendi, hedefe giden yolun taşlarını birer birer döküyor. Ustaca..

Madem ki TÜRGEV gibi oluşumlar öğrencilere burs vermek gibi güzel maksatlarla kurulmuş, madem ki maksat iyi, güzel ve meşru, o halde, başkalarına düşen, onun **aleyhinde konuşmamaları**.

Hatta, TÜRGEV yandaşları üzülmessin diye, kendi hizmetlerini övmekten bile geri durmaları..

Yoksa?..

Yoksa, siz **tekelcilik** yapmış olursunuz..

TÜRGEV, hâşâ ve kellâ tekelcilik yapmış olamaz, fakat sizin, aleyhte konuşmanız bile tekelcilik yapmak demektir.

Fakat, TÜRGEV gibi oluşumlar, tanım gereği “iyi, güzel, meşru maksatlı” oldukları için, onların tekel oluşturmaya çalıştıklarını, veya oluşturdıklarını söyleyemezsiniz.

Söylerseniz, bu **kardeşçe** birşey olmaz. Aleyhte konuşarak tekelcilik yapmak olur.

*

Hayrettin efendi, aleyhte konuşmayı yasakladıktan sonra, şu aklı veriyor:

“Yapacakları şey, yaptıklarını ve yapmak istediklerini olduğu gibi anlatmak, yardım talep ettikleri kimseler üzerinde maddi ve manevi baskı yapmamaktır. Her kuruluş kendi hizmetini anlattıktan sonra bırakalım insanlar hür iradeleri ile tercihte bulunsun, yardımlarını yapsınlar.”

Hayrettin efendi işi biliyor.. Mesela, **hayırsever Reza** üzerinde baskı kurmamak gerekiyor. İnsanlar yaptıklarını ve yapmak istediklerini olduğu gibi anlatmalı, **Reza da kendi “hür iradesi” ile kime yardım edeceğine karar vermeli..**

Reza kardeşimiz kendi “hür iradesi” ile birtakım bakanlara meşru malî yardımda bulunuyorsa, sonradan tutup mızıkçılık etmek, aleyhte konuşarak tekellilik yapmaya çalışmak **çok ayıp** olacaktır.

Misal, **ihale** işleri ile zenginleşmiş ya da zenginleşmeye karar vermiş bir vatandaşımız, **TÜRGEV’in faaliyetlerinin memleketin hayrına olduğuna kendi hür iradesi ile karar verip**, buraya yüklüce bağışta bulunamaz mı?!

Tutup bunun aleyhinde konuşup öküz altında buzağı aramak, tekellilik yapmak değilse nedir?

Yani vatandaş, kendi hür iradesiyle Bilal’in vakfına bağışta bulunamaz mı?!

*

Bütün bu akıl ve fikirleri cömertçe üzerimize serpen Hayrettin efendi, gerçekten dürüstlük ve güzel ahlâk abidesi olduğunu gösteren şu ifadeleri de yazmaktan geri kalmamış:

“Bu hayır ve hizmet kuruluşlarının aldıkları ve verdiklerinin eksiksiz olarak kayıt altına alınması ve denetime açık bulunması da bir zarurettir.”

Adın **Bilal** de olsa, aldığını ve verdiğini yazacaksın arkadaş.. Sonra da, babanın adamları gelip seni denetlemek istediklerinde, buna açık olacaksın.

Gerçi **Fuat Avni, Twitter’da**, Bilal’in tutup bakanları bile azarladığını, hesaba çektiğini yazmış bulunuyor. Birileri böylesi kuru iftiralara kulak verip de, “Bakanlara bunu yapan Bilal, kendisini denetlemeye gelen müfettişleri tek ayak üstünde duvar dibinde bekletmez mi?!” türünden kötü niyetli sorular sorabilirler, fakat siz onlara aldırmayın.

Allah kuru iftiradan korusun!

*

Hayrettin efendi işi bu noktada da bırakmıyor, “keriz” yerine koyduğu insanlara, krizden “çağrışım” yoluyla yeni hayırlı fikirlere ulaşma fırsatı da veriyor:

“İslâmî devlette devletin vazifelerinden biri de İslam’ı hayat içinde korumak ve yaymaktır. Bunun yapıldığı tarihlerde ve yerlerde bile sivil hayır sahipleri vakıflar kurarak veya şahsen hayırlı hizmetler ve eserler yaparak Allah rızasına talip olmuşlardır. Ayrıca devlet adamları ve onların eşleri ile diğer yakınları da vakıflar kurmuş, bir kısmı hala ayakta duran eserler ortaya koymuşlardır. Bu vakıfların bir kısmına da devlet mesela arazi tahsis etmiştir.”

Yani düşünün, bir memlekette devlet adamlarının eşleri ile diğer yakınları (mesela oğlu, mesela kızı; adlarının **Bilal, Sümeyye** vs. olması şart değil) vakıflar kurmuşsa, eserler ortaya koymaya koyulmuşlarsa, ve de böylesi vakıflara devlet (birtakım devlet kurumları, Vakıflar Genel Müdürlüğü, belediyeler vs.) “**mesela arazi tahsis**” ediyorsa, bunda yanlış olan ne var?!

Bu olsa olsa, “İslâmî devlet” haline geldiğimizi gösterir.

Yani düşünün, adı Bilal veya Sümeyye, veya başka birşey, bir devlet adamının yakınları böylesi eserler ortaya koyuyarlarsa, bunda yanlış olan ne?!

Üstelik, böylesi hayırlı işleri **Hız. Ebubekir, Hız. Ömer, Hız. Osman ve Hız. Ali bile becerememişler.**

Yani **bunlardan hangisinin çocukları halkın bu kadar sevgisini ve teveccühünü kazanmayı başarıp** da zengin vakıflar kurabilmiş, hayır kurumları tesis edebilmişler ki?!..

Nazar etme ne olur, çalış senin de olur!

Sen de vatandaşa kendini sevdire arkadaş! Ulaşamadığın ciğere niye pis diyorsun?

Devlet adamlarının, sempatik mi sempatik oldukları için kapılarında yardım kuyruğuna girilen çocuklarının olması, bir ülke için ne büyük nimettir, bir düşün!

Ne büyük mutluluktur!

Sen de kafanı çalıştır, bu nimetten ve mutluluktan Hayrettin efendi gibi pay al!

Sen de mutlu ol!

Mutlu olmayı seçmezsen sen bilirsin.. Hayrettin efendi gelir, ağzının payını verir.

*

Bakın, Hayrettin “aleyhte bulunarak tekellilik” yapanlara nasıl da ustaca “çakıyor”:

“Dün ve bugün hayır ve hizmet kuruluşlarına devlet adamları da ilgi göstermiş, kurucular arasında yer almış ve desteklemişlerdir. Hizmeti, sarfiyatı, yapıp ettikleri apaçık ortada olan ve bunlar arasında kurucu ve yöneticilerinin şahsi ve ailevi menfaatleri bulunmayan vakıf ve dernekleri, sırf kurucu ve destekçileri arasında devlet adamları ve yakınları bulunduğu için karalamak ayıptır ve gūnahtır. “

Ayıptırmış ve gūnahtırmış arkadaş..

Tabi ki Hayrettin efendi, bütün bunları bugünkü Türkiye hakkında “isimsiz, anonim” dersler vermek için anlatıyor.

Arife tarif gerekmez.. Tutup da hayır ve hizmet kuruluşu kavramı yerine TÜRGEV, devlet adamları tabirinin yerine **Recep Tayyip ile şürekâsı**, “devlet adamları ve yakınları” ifadesinin yerine “Recep, Emine, Bilal, Sümeyye, Esra, damat Albayrak vs.” diye yazacak hali yok.

Boşuna dememişler, lafın tamamı aptala söylenir..

Arif olacaksın arkadaş, lafı anlayacaksın..

*

Bütün bunlardan anlaşıldığı gibi, bugün Türkiye’deki “hayır işleri”nde yanlış olan birşey yok.. Hayrettin efendiböyle söylüyor..

Ha, birileri, aleyhte konuşarak tekellilik yapmıyor mu, yapıyor.. Olsun, onların tekellilik yapmaması, hayır sahiplerinin (**Reza**’ların vs.) hayırlarına engel olunmaması için de gereken herşey yapılıyor zaten.

İhanetlerinin hesabı soruluyor.

Gerçi öyle birşey yok ama, diyelim ki olumsuz bir durum yaşandı, ona da Hayrettin efendinin gönlü asla razı olmaz.

Bu yüzden, yazısını şöyle bitirmiş Hayrettin efendi:

“Tekrar ediyorum, mali durumu iyi olan kimseleri devlet adamları da, yöneticilerde hayır ve hizmete teşvik edebilir ve yöneltebilirler. Yeter ki, bu hizmette teşvik edenin şahsi menfaati olmasın, yardımı yapacak olan şahıs da bu sebeple haksız bir menfaat elde etmesin! / Beni, rüşvete fetva veriyor diye akşam sabah karalayanlara duyurulur.”

Görüldüğü gibi, Hayrettin efendideki fazilet ve meziyetlerin haddi hesabı yok..

Olmamış ve de olmaz ama, diyelim ki yanlış birşey oldu, ona da Hayrettin efendinin gönlü razı değil.

Yazısının baş tarafından anlaşıldığı gibi, ortada ne yardım işini organize edenler, ne de **yardım edenler** açısından haksız bir menfaat elde etme durumu yok.

Ne rüşvet alan var, ne veren..

Olsa, Hayrettin efendi bu, gözlerinin yaşına bakmaz, kalemini ciğerlerine ciğerlerine batırır.

Ama yok, Hayrettin efendi ne yapsın, bu yaştan sonra tutup da aleyhte konuşarak tekelciliğe mi soyunsun?!

“SANA NE, BOŞ VEER” FIKHI

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, “**Sapmalara (bid’atlara) karşı tavır**” başlıklı bir yazı kaleme almış bulunuyor (*Yeni Şafak*, 21 Şubat 2013).

Yazısında, konuyla ilgili olarak **ifrat ve tefrit** şeklindeki iki aşırı uca temas ediyor. Meselenin ifrat tarafını ele alırken, Kâtip Çelebi’nin ifadelerine atıfta bulunduğunu görmekteyiz.

Ancak, **Kâtip Çelebi**’nin ifadelerinin gerçekte meseleyi yanlış (ya da eksik) aktardığını belirtmek gerekiyor.

İfadesi şöyle:

“Tanrının elçisi (s.a.) üzerine düşen yalnız bildirmektir, tutmak halka kalır, güçle tutturmak olmaz.”

Karaman gibi bir **fıkıh** uzmanının, bu ifadenin saçmalık olduğunu bilmesi (ya da hatırlaması) gerekirdi.

Kâtip Çelebi, bu ifadeyi **amel** bağlamında söylemektedir, halbuki bu sadece **iman** konusunda böyledir.

Yani insanlar iman etmeye zorlanamazlar, fakat **amel** konusunda zorlama vardır.

*

Şayet amel konusunda zorlama olmasa, sorumluluk sadece **bildirme**yle (tebliğ) sınırlı kalsaydı, **şer’î hadlerin** de bulunmaması gerekirdi.

Zimmîler de, her ne kadar imana zorlanamazlarsa da, en azından **cizye** vermek ve İslâm devletinin **yasalarına uymak**, genel ahlâka aykırı eylemlerde bulunmamak zorundadırlar.

İmam Nevevî'nin **Kırk Hadîs**'i içinde yer alan emr-i bi'l-marûf hadîsi de, Kâtip Çelebi'nin ifadesinin **cehaletten** (veya **zühulden**) kaynaklandığını göstermektedir.

Bir kötülük (Şeriat'e göre münker olan şey), **elle ya da dille** engellenir; en azından **kalben buğzla** karşılanır.

Kâtip Çelebi'ye göre ise, sadece dil ile söyler, geçersin, kimseyi zorlamazsın. Hatta **peygamberlerin** bile böyle yapması gerekiyor.

Kâtip Çelebi, çok eser yazmış bir isim olabilir, fakat bu, söz konusu ifadesinin (ve Karaman'ın ondan aktardığı pasajın) **işkembeden/kafadan atma saçmalıklar** olduğunu gözden kaçırmamızı gerektirmez. (Şayet Hacı Halife “*Ancak, başta bulunanlara, İslâmların düzenini korumak ve İslâmlığın şartları ve esaslarını halk arasında saklamak lazımdır*” dememiş olsaydı, tümünden sapıtmış bulunduğunu söylememiz gerekirdi.)

*

Kâtip Çelebi, işi bu noktada da bırakmıyor, “*Bir bidat bir halkın arasında yerleşip oturduktan sonra artık şeriatın beğendiğini buyurup istemediğini yasaklamak işidir diye halkı yasaklayıp ondan döndürmek arzusunda olmak büyük ahmaklık ve bilgisizliktir*” diyor.

Allahu Teala ise şöyle buyuruyor: “**Birbirlerinin yaptıkları fenalıklara mani olmuyorlardı. Yapmakta oldukları ne kötü idi!**” (Maide, 5/79)

Yani, Kâtip Çelebi'ye göre, Allahu Teala'nın **kötü** dediği işi yapanlar, **zeki ve bilgili adamlar** olmuş oluyorlar.

İşte, Osmanlı'nın sonunda yıkılıp yerle bir olmasına neden olan zihniyet, **bu Kâtip Çelebi zihniyetidir.**

Kötülükle mücadele arzusunu ahmaklık ve bilgisizlik olarak nitelendirme
“zekâvet”ini, Şuayb a.s.’ın kavmi de göstermişti:

“Onlar, ‘Ey Şu’ayb, atalarımızın taptıklarını terketmemizi veya mallarımız
hususunda dilediğimizi yapmamamızı sana namazın mı emrediyor?
Herhalde sen çok uslu ve akıllısın’ dediler.” (Hud, 11/87)

“Sen çok uslu (halîm) ve akıllısın (reşîd)” derken, aslında **alay ediyorlar**, “Sertsin,
işimize karışıyorsun, akılsızsın” demek istiyorlardı.

Yani, onlara göre, Şuayb a.s., Kâtip Çelebi’nin ifadelerini kullanmak
gerekirse, **ahmaklık ve bilgisizlik** sergiliyordu.

*

Karaman, ıslahatçı âlimlerin başarısızlığını onların yöntemlerinin yanlışlığına,
“**usullerinin çok sert ve kırıcı**” olmasına bağlıyor ki, bunun da her zaman doğru
olduğu söylenemez.

Tevfik, Allah’tandır. Çok yumuşak ve gönül alıcı usulleri kullananlar da başarısız
olabilirler. Pekçok toplumu, **masum ve günahsız** peygamberler bile ıslah etmeyi
başaramamışlardır.

Bu, ıslah çabası içinde olan her âlimin **doğru ve yerinde** hareket etmiş olması
anlamına gelmez, fakat meseleyi sadece bu açıdan ele almak yanlış olur.

*

Kâtip Çelebi’nin “İmdi halk **âdetini** bırakmaz, her ne ise Allah’ın istediğine göre
sürülür gider” şeklindeki ifadesi de doğru değildir.

Mesela Atatürk, “**halkçılık**” ilkesini benimsemiş bir isim olarak, “Halk âdetini
bırakır” diye düşünmüş ve pekçok âdetin değişmesine neden olmuştur.

Bidatlerle mücadele edenler, vazifelerini yapmış, sorumluluktan kurtulmuş olurlar. “Halk âdetlerini bırakmaz” diyenler ise, şayet hiç değilse **kalple buğzetmeyi** sürdürebiliyorlarsa, imanın en zayıf tezahürünü sergilemiş olurlar. Kalple de buğzetmeyip onaylıyorlarsa, yoldan çıkmış ve sapmışlar demektir.

Gerçek âlim, salt “**Sevdirelim, kimseyi incitmeyelim**” vs. türünden edebiyatlarla oyalanmaz, gücünün yettiği nisbette kötülüklerle mücadele eder.

*

Kafkasya’da Ruslar’a karşı cihad etmiş bulunan **Şeyh Şamil** rh. a., cihadı başlatan arkadaşı Gazi Muhammed’in şehid olduğu savaştan bir süre sonra, bir Ramazan gecesini, bir topluluğun sahurda davul çalarak eğlendiğini görünce, “**Buna engel olmazsam eksik imanlı olurum**” diye çıkıp onlara müdahale etmiş, davullarını kırıp parçalamıştı. (Bu olay, Şeyh’in çok sonraları kâtipliğini yapan Muhammed Tahir Karahî’nin Arapça hatırat kitabında anlatılmaktadır.)

Bu olay üzerine, davulları kırılan kişiler Şeyh’i köyün kadısına şikayet etmişler, o da İmam Şamil’e, “**Ulu’l-emrin izni olmadan emr-i bi’l-maruf ve nehy-i münker yapmak suretiyle fitne ve fesada yol açma**” suçlamasıyla **ceza olarak sopa vurulmasını** emretmiştir.

Ve vurulan sopalar neticesinde İmam’ın, Gazi Muhammed’in şehadeti sırasında aldığı ve daha yeni kapanmış olan ağır yaraları tekrar açılmıştır.

Bu olaydan sonra İmam, Cuma günü camiye gidip halka hitap etmiş, “Emr-i bi’l-maruf ve nehy-i münker için ulu’l-emrin izninin gerekmediğini, bunun herkese gücü ve bilgisi nisbetinde farz olduğunu” anlatmış, ve “bundan sonra, bu konuda kendisine karşı koyanlarla kılıçla vuruşacağını” ilan etmiştir.

Bunun üzerine, köyün efendi ve akıllı kadısı korkuya kapılarak sesini kesmiş, etrafındaki münafıklar da ses çıkaramamışlardır. (Arif Nihat Asya’nın dediği gibi, “**Onlar bu dilden anlar**”. Karahî, buna benzer başka olaylar da aktarmaktadır.)

*

Kısacası, **bidatlerle mücadele** konusunda insanlar, Kâtip Çelebi gibilerle İmam Şamil gibiler olmak üzere ikiye ayrılmaktadır.

(Madem halk âdetini bırakmaz, bildiği gibi gider, o halde ne diye kitap yazıyor, kâğıt israf ediyorsun muhterem! Senin yazdığın kitabın faydası ne o zaman?!)

İKİNCİ BÖLÜM:

MEZHEP VE İÇTİHAT

KAVGANIN PERDE ARKASI VE PERDE ÖNÜ

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. **Hayrettin Karaman**’ın 8 Mart 2019 tarihli yazısının başlığı şöyleydi: “**Kavganın Perde Arkası**”.

Yazı güzel, fakat içinde sorunlu ifadeler de mevcut.

Okuyup öyle devam edelim:

“İslam’ı doğru anlayıp uygulama amacına yönelik çalışmalar, çatışmalar, kavgalar ve iddialarda iki ana akım var.

“Birinci akımın temsilcilerine göre:

“İslam’ın temel kaynakları Kur’an-ı Kerim ve Sünnettir, bu iki kaynakta yer alan vahyi beşer anlayacak ve uygulayacaktır. Anlama ve uygulamada rehber olan alimler müctehidlerdir, mütefekkirlerdir, onlara tabi olan ikinci ve daha aşağı derecedeki “alimler”dir. Vahiy ilâhîdir, kutsaldır, yanılmaz.

“Beşerin anlayışı kutsal değildir, isabet kadar yanılmaya da açıktır. İyi yetişmiş alimler iyi niyetle anlamaya çalışır da doğru olanı bulamamış olurlarsa Allah onları bağışlar, üstelik sevap yazdırır ve hatalı icthadlarıyla yapılan kulluklarını kabul eder. İslam hayatın bütününe kaplar, din-devlet, din-siyaset, din-hukuk, din-iktisad, din-ictimaiyat, din-ahlak, din-estetik... birbirinden ayrılmaz. Biri Allah’a, diğeri kullara, krallara, seçkinlere ait değildir. Müslüman hayatın bütün alanlarında ve atacağı her adımda dinin

neresinde olduğunu bilmek, düşünmek ve sorumluluk bilincine sahip olmak durumundadır. Kendisi müctehid olmayan müminler gerçek manada alim olan müctehidlerin verdiği bilgiye göre bilgi, fikir ve amel sahibi olurlar. Bütün işlerinde tek bir müctehide ve mezhebe bağlı olmak mecburiyeti yoktur. Devlet başkanının istişare sonunda tercih ettiği ictihad, resmi işlerde bütün ümmetin mezhebi olur. Akaid (iman) konularında Selef, Mâtürîdî ve Eş'arî mezhepleri, amel ve uygulama konularında meşhur dört mezheb (bunların tamamı birden ümmet için) yaşayan Ehl-i sünnet mezhepleridir. Ehl-i sünnet alimlerinin muteber gördüğü, bugün tabileri bulunmayan, ama kitaplarda ictihadları ve görüşleri nakledilmiş olan imamlar ve bunların mezhepleri de vardır. İctihad kapısı kapanmamıştır. Bugün bilgiye ulaşma yolu dünkünden daha kolay hale gelmiştir. Çağın problemlerine İslam'ın çözümünü sunmak için ictihad gereklidir ve buna ehil olanlar tarafından yapılacaktır.

“İşte Ehl-i sünnetin ana çizgileri bundan ibarettir ve ben bu grubun içindeyim.

“İkinci akımın temsilcilerini iki fırkaya ayırmak gerekiyor:

a) Laik/ılımlı İslam taraftarları: Bunlara göre İslam iman, ibadet ve ahlaktan ibarettir. Bunların dışında kalan konular dine/İslam'a dahil değildir, insanlar yaşadıkları çağın gerektirdiği gibi bu alanları düzenler ve uygularlar.

b) Teorik olarak veya sözde İslam'ı, birinci gruptakiler gibi kabul ettikleri halde uygulamada iman, ibadet, kısmen ahlak, zikir ve nafile ibadetlerin dışında kalan İslam ile ve ümmetin dertleriyle ilgilenmeyenler, dahası ilgilenenleri Ehl-i sünnetin dışına atanlar, dar çerçeveli İslam anlayış ve uygulamalarına dokunmadıkları sürece laik düzenle bir dertleri olmayanlar, İslam'a aykırı düzenin değişmesi gerektiğine inanan ve çeşitli yollardan bu

amaca ulaşmak için çaba gösteren gayret-i diniyye sahibi Müslümanları ve bunların liderlerini “reformcu, mezhebsiz, Ehl-i sünnet düşmanı, terörist...” ilan edenler, tek mezhebe bağlanmayı şart koşup gerektiğinde diğer mezheplerden istifade etmeyi caiz görmeyenler, ictihad kapısı kapalıdır deyip ehli oldukları alanlarda ve lüzumuna mebni ictihadda bulunanlara cephe alanlar, kendi metbûlarını (hoca, şeyh, lider...) yanılmaz, doğrunun tek temsilcisi bilenler...

“Ehl-i sünnet alimlerinin temel kitaplarına bakıldığında bu gruplar içinden yalnızca birincisinin sahih İslam’ı ve gerçek manada Ehl-i sünneti temsil ettiklerini görürüz. Diğerlerinin inanç, görüş ve uygulamaları Ehl-i sünnete aykırıdır.

“Kim neyi, hangi ismi ve kutsal kavramı ve şahsı kullanırsa kullansın bilene ki, perdenin arkasındaki kavga bu üç grup arasındadır.

“Açık laik-ılıman İslam taraftarlarının sahih İslam kaynaklarına göre savunulacak tarafları yoktur. Ülkemizde ve İslam dünyasında iki yüz yıldan beri bunlar vardır ve giderek sayıları artmaktadır.

“Örtülü ılımcılar ise ya hıyanet veya cehalet ve taassup çamuruna saplanmışlardır.

“Peki, durum bu ise ümmetin hali ne olacak; birlik, beraberlik, dayanışma, ortak düşmana karşı güçlenme nasıl olacak?

“Çare Ehl-i sünnetin şu temel kurallarında saklıdır:

“Ehl-i kibleyi tekfir etmemek.

“Ehl-i sünnet dışında ama İslam’ın içinde kalan müminleri de kardeş bilmek, ümmeti İslam’da birleştiren ilkeler çerçevesinde birlik, beraberlik ve dayanışma yollarını aramak.”

*

Burada “**tek mezhebe bağlanmayı şart koşup gerektiğinde diğer mezheplerden istifade etmeyi caiz görmeyenler**” ifadesi iki farklı meseleyi bir araya getirmesi bakımından sorunlu.

Çünkü, tek mezhebe bağlanmayı şart koşan herkesin **gerektiğinde** diğer mezheplerden istifade etmeyi caiz görmediği gibi bir anlam çıkıyor.

Bunlar farklı şeyler.. Tek mezhebe bağlanmak, gerektiğinde diğer mezheplerden istifade etmeye engel değildir.

*

Evet, her önüne geleni reformcu, mezhepsiz vs. ilan eden, sözde Ehl-i Sünnet davası güttüğü halde Ehl-i Sünnet dışı bir çizgide olanlar yok değil.

Ancak, İslam dünyasında hiç **reformcu ve mezhepsiz** yokmuş gibi konuşmak da doğru olmaz.

*

Karaman’ın son cümleleri şöyle:

“Çare Ehl-i sünnetin şu temel kurallarında saklıdır:

“Ehl-i kibleyi tekfir etmemek.

“Ehl-i sünnet dışında ama İslam’ın içinde kalan müminleri de kardeş bilmek, ümmeti İslam’da birleştiren ilkeler çerçevesinde birlik, beraberlik ve dayanışma yollarını aramak.”

Ehl-i kibleyi tekfir etmeme (kâfir ilan etmeme) meselesi günümüzde çok fazla **istismar** ediliyor.

Ehl-i kible, **günah**ından dolayı tekfir edilmez, yoksa, **itikaden** küfre düştüğü halde tekfir etmeme diye birşey yoktur.

Diyelim ki ehl-i kiblede biri küfür olan inançları savunuyor, ona, “*Güzel kardeşim, bak bu senin savunduğun şey **küfürdür**.. Küfür olmasının nedeni de **nakle ve akla göre** şudur.. Bilmiyorsan, öğren.. Fakat bile bile bunları savunursan **kâfir olursun**” dememek mi gerekiyor?!*

Adam bile bile küfür olan inançları savunacak ve siz de, “Ehl-i kible tekfir edilmez” deyip onun küfrüne iman adını mı vereceksiniz?!

*

İmdi, bir müslümanı, küfre düşmediği halde **tekfir** edenin bizzat kendisi kâfir olur.

Bunun **naklî delili**, konuyla ilgili **hadîs-i şerîftir**.

Aklî delili ise şudur: Böyle kendi kafasından küfür icat eden kişi, tanrılık taslamış, kendisini, neyin iman ve neyin küfür olduğuna haşa Allahu Teala yerine karar verme mevkiinde görmüş olur.

Ancak, ilgili hadîste, “Kimseyi tekfir etmeyin!” denilmiyor. Şayet bir kimse bir başkasını tekfir eder de muhatabı gerçekten **küfre** düşmüş ise, sorun yok.

Evet, sorun yok.

Bir kimse bir başkasını tekfir etse, ve tekfir edilen de gerçekten küfre düşmüş olursa, **üçüncü bir kişinin** tutup tekfir edene “*Sen yanlış yapıyorsun, **ehl-i kible tekfir edilmez***” demesi yanlıştır.

Çünkü ilgili hadîste, “Küfre düşse de tekfir etmeyin” denilmiyor.

Böyle bir durumda üçüncü kişinin yapması gereken şey, tekfir edilen kişiye **hatasından dönüp tevbe etmesi** telkininde bulunması olabilir. Onun avukatlığını yapması değil.

Ayrıca, nasıl hatalı tekfırde **imana** “küfür etiketi”ni yapıştırma haddini bilmezliği varsa, küfre düşen kişiyi de “Ehl-i kible tekfir edilmez” diyerek mümin ilan etmek de tam tersi yönde bir haddini bilmezliktir. **Küfre** “iman etiketi”ni yapıştırmaktır.

Böyle bir “**Ehli kible tekfir edilmez**” Ehl-i Sünnetçiliği uzun vadede ortada iman diye birşey bırakmaz, çünkü kendisinin ehl-i kiblede ve müslüman olduğunu söyleyen herkesin her küfür herzesini yemesinin önünü açar.

*

Allâme Âliyyü'l-Kârî, “Ehl-i Sünnet katında **ehl-i kible olandan hiç kimsenin tekfir edilmemesinden murad, ‘Kendisinde küfür alâmet ve işaretlerinden birşey bulunmayan kimse tekfir edilmez’ demektir**” açıklamasını yapmaktadır. (*Fıkıh-ı Ekber Şerhi*, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 411.)

Doğal olarak, buradaki “küfür alâmet ve işaretleri”nden kasıt, **teveli mümkün olmayan ya da tevil edilmeyen** alâmet ve işaretlerdir. (Eğer “küfür alâmet ve işaretleri”ni taşıyan kişi bunları tevil etmeye tenezzül etmiyorsa sizin tutup onun yerine tevil etmeniz ahmaklıktır. Hatta ahmaklık kelimesi hafif kalmaktadır.)

Allâme Âliyyü'l-Kârî şu açıklamayı da yapıyor:

“Şu hususun bilinmesi lâzımdır ki, “**Ehl-i kible**nin günah işlemesi sebebiyle tekfir edilmesi caiz değildir” diye bilginlerimizin ifade etmesinden maksatları, **mücerret kibleye yönelmek değildir**. Rafizîlerden bazı sapıkların “*Cebrail aleyhisselam vahiy getirirken aldanmıştır. Çünkü Allah Teala Cibrail’i Ali’ye göndermiştir, fakat o yanlış olarak Muhammed’e geldi*” diye iddia eden ve Hazreti Ali’ye (haşa) ilah diyen

rafizîlerin azgınları **her ne kadar kibleye yönelerek namaz kılsalar da onlar mümin değildir.**”

(*Fıkıh-ı Ekber Şerhi*, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 431.)

İmam Gazzalî ise şöyle demektedir:

“... [Bid’at ehli] **bid’ati sebebiyle kâfir olmuşsa**, kibleye yönelerek **namaz kılsa ve kendisinin müslüman olduğunu zannetse bile** artık bu durumda onun [sözde içtihatla diğer müslümanlara] muhalefetine itibar edilmez. Çünkü **ümme, kibleye yönelerek namaz kılanlardan değil müminlerden ibarettir**. Bu ise, **kendisinin kâfir olduğunu bilmeseyse bile kâfirdir.**”

(*el-Mustasfâ*, C. 1, çev. Yunus Apaydın, İstanbul: Klasik, s. 301-302.)

"USÛL, USÛL" DİYEREK USUL USUL USÛL'Ü KATLETMEK ("NEREDEYSE GÖKTEN BAŞIMIZA TAŞLAR YAĞACAKTIR!")

Yeni Şafak yazarı Ömer Lekesiz bir yazısına ” ‘Sözü amelinden sayanın sözü az olur’ der **Şeyh Muhyiddin**” diyerek başlamıştı.

Şeyh Muhyiddin, sözünü amelinden saymamış olacak ki, doğru yanlış demeden aklına ne gelirse yazmış.

Mesela bir kitabına rastlamıştım, sakalla ilgili olarak sayfalar dolusu laf sıralamıştı, şöyle olursa böyle olurmuş da, böyle olursa şöyle olurmuş da.. Birkaç ifadesi dışında hiçbirinin de “delil”i yoktu. Yazdıklarının bir önemi de bulunmuyordu, boş laf kalabalığıydı. “Sakal konusunda sünnet şudur” demesi yeterli olurdu.

Fakat sadece sakal konusunda lüzumsuz gevezelik yapmış olsaydı, bir ölçüde mazur görülebilirdi. Ancak, orada durmamış, uluhiyet, peygamberler, melekler, cehennem vs. hakkında **Ehl-i Sünnet** itikadına mugayir, yani **ehl-i bid’at** çizgisinde sözler sarfetmiştir.

Ömer Lekesiz’in yazısına dönersek.. Naklettiği söz aslında **H.z. Ali** k.v.’ya ait..

Ne var ki bu beyler, ayet, hadîs ve sahabe sözü nakletmekten hoşlanmazlar.

Çünkü “havalı” değildir.

Çünkü **İngiliz gâvuru** sadece (kitaplarında kendisini göklere çıkaran ‘tevazu’ abidesi) Muhyiddin efendiyi pohpohlamaktadır.

Aşağılık duygusu içinde kıvranıp duran sömürge zihniyetlilerin aradığı ilacın **İngiliz mamulü** ya da İngiliz akreditasyonlu olması gerekmektedir. Aşağısı kurtarmıyor.

*

Yeni Şafak’ın diğ er bir yazarı, **Hayrettin Karaman** ise, Lekesiz’inkiyle aynı gün (8 Aralık 2019) yayınlanan “**Sünnet hakkında**” başlıklı yazısına şöyle başlamıştı:

“Erkek  ocuklara icra edilen küçük operasyon manasındaki **sünnet** gelenekte neredeyse farzların bile önüne geçmiştir. Birçok günah işleyerek, birçok sünneti terek etmiş olarak ölmüş birine eğer sünnet olmuş ise Müslüman muamelesi yapılır da, birçok sebeple zamanında sünneti yapılamamış bir kimsenin M sl manlı ından şüphe edilir.”

Bu durum biraz **ş  r/ş   r** kavramıyla alâkalı kabul edilebilir..

Sadece bir defa yapılan birşeydir, fakat müslümanın **ş  r ** olarak g r l r.

O açıdan önemlidir.

Karaman ş nları da yazmış:

“ te yandan insanlar toplanıyor **bazı hadis kitaplarının metinlerini, ş rhlerini, tercümelerini** okuyorlar. Bu okumaların ifrata ve tefrite düşmeden salih kul olmaya medar olabilmesi için “**Usul**” **bilgisi** ile birlikte yapılması gerekiyor. Eğer usul bilgisi bir yana bırakılarak **Kur’an-ı Kerim** ve hadis kitapları, üstelik muteber ş rhlerine bile bakılmadan okunursa bu okumalardan **DAİş benzeri** okumuşlar da mezun olabilir.

“**Bu işin bir ucu, diğer aşırı ucuna örnek** olarak da hayli yaşlanmış ve camiamızda saygı gören bir Hoca’nın videoya kaydedilmiş bir konuşmasını vereceğim. Hoca özetle şöyle diyor: “**Fıkıh Usulü** ilmi ortaya çıkıncaya kadar Müslümanlar dini doğru anlıyor ve uyguluyorlardı, bu ilim ortaya çıkıp da vahye dayalı metinlere uygulanınca Müslümanlar yollarını sapıttılar. Bu sebeple fıkıh usulü bir yana atılmalı, **Kur’an**’da ne helal ise onu helal, ne haram ise onu da haram bilmeli, bunun ötesi de yoktur.”

“İşte bu ölçüde sapıtmaların önüne geçecek olan bize göre Fıkıh Usulü ilmidir.

“Kur’an âyetleri birbirini tefsir eder, hadisler de hem birbirini hem de **Kur’an** âyetlerini tefsir eder. Okumalardan bir hükme varmak isteniyorsa Kitab ve Sünnet’in, usulü dairesinde bir bütün olarak göz önünde bulundurulması şarttır.”

*

Karaman, **“diğer aşırı uç**“tan da söz ediyor, fakat aslında ortada **“diğer uç**” yok.

Diğer aşırı uç, **“usûl”**ün **“asl”**ı ortadan kaldırmak için istismar edilmesidir.

Evet, diğer aşırı ucu; **Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetinde** işaret edilen durum oluşturmaktadır: **Ulemanın rabler haline getirilmesi..**

Abkakadabra, alavere dalavere, hokus pokus kabilinden **“sözde usûl”** eksenli laflar eşliğinde **Kur’an** ve Sünnet’in **devreden çıkarılması**, diğer aşırı uç durumundadır.

Mesela, Karaman, **“DAİŞ benzeri”** edebiyatı yapmayı biliyor. Peki onun (ve onun gibilerin) yazılarında neden **“Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir”** anlamına gelen ayet-i kerime hiç geçmiyor?

Tamam, sen de bu ayet-i kerimeyi **usûl** çerçevesinde yaz, ama yaz!

Kaldı ki, usûl bilgisi sizin **tekelinizde** olan birşey değildir.

“DAİŞ kafalı” diye küçümsediğiniz kimseler arasında usûlü sizden daha iyi bilenler de, anlama çabasında ona sizden daha fazla riayet edenler de bulunuyor olabilir.

Usûl Diyanet’in hutbelerinde **Şeriat, İslam’ın hakim olması, İslam devleti** ve **tağut** gibi kavramların hiç geçmemesi midir?

Şirk, nifak ve münafıklık gibi kelimelerin hiç anılmaması ya da üstünkörü mü dile getirilmesidir?

Şeriat, İslam devleti, tağut, şirk ve münafıklık gibi konuları DAIŞ kafalılarına bırakmayı size hangi usul emrediyor?

Neden sizin yazı ve konuşmalarınızda mesela "dâru'l-harb" konusu sadece Türkiye'nin öyle olmadığını ispatlamak için usule, mantığa ve dört mezhebin içtihatlarına kırk takla attırma canbazlıkları çerçevesinde gündeme geliyor?

*

Karaman'ın sözleri, kendi içinde sorunlu..

Hadîs kitaplarının **şerh**lerinin okunmasından bile rahatsız..

Halbuki, **şerh**, usûl bilgisi bulunmaksızın yapılamaz. **Usûl** bilgisinden uzak bir şerh olamaz, olursa da, o, şerh değildir.

Dolayısıyla, **muteber** şerhlerin okunmasından hiçbir zarar gelmez. Gereklidir. İslam, başka türlü öğrenilemez. Zaten şerhler, fikhî hükümleri de ihtiva ederler. Aynı durum tefsir kitapları için de geçerlidir.

Bir **meal**de, itikadî ve fikhî konuların yanlış anlaşılmasına engel olacak notlar bulunduğu, **usul bilgisinin mevcut olmaması** sorun teşkil etmez.

*

Üstelik, **usûl** bilgisi bile, bizi her konuda aynı sonuçlara ulaştırmaz.

Eğer öyle olsaydı, **mezhep farklılığı** ortaya çıkmazdı.

Ayrıca, Karaman'ın sözünü ettiği hocanın sözleri de (kim olduğunu bilmiyorum) kendince bir **usûl** getiriyor. **Zahiriyye**'yi akla getiren bir usûl..

Mesela **Şia**’nın da, kendisine göre bir usûlü var.. Ehl-i Sünnet’i, kendilerine ait usûlü benimsemedikleri için **sapıtmış** kabul ediyorlar. Onlar için de **usûl**, **asıldan** (**Kur’an** ve Sünnet’ten) önde geliyor.

O halde, **usûl**ün de **asla** dayanması, ondan alınması, onunla çelişiyor olmaması gerekir. Nitekim, **içtihadın meşruluğuna** ilişkin Muaz r. a. hadîsi, sonuçta bir hadîstir.

Usûlü de **asıl** belirler.

*

İmdi, Karaman’ın yaklaşımı çerçevesinde **Diyanet**’in tam da **usûle** göre hareket ettiği kabul edilebilir.

Ama bu **usûl**, **asıl**ın bir kısmının terk edilmesinden başka bir anlama gelmiyor.

Ayrıca, İslam’ın, adı konulmamış kısmî bir **reforma** (**güncellemeye**) tabi tutulması mahiyeti taşıyor.

Çünkü Diyanet’in **Kur’an** ve Sünnet’i “yorumlama **usûlü**”nün temelini, **laik/dinsiz devletin** anayasal ilkeleri çerçevesinde **tanımlanmış** bir “milli birlik ve beraberlik” gayesi oluşturuyor.

Yani bu **usûl**de, salt “asıl”a dayalı saf, katışıksız ve pür bir **makasid-ı şerîa(t)** yok..

“**Makasid-ı laik devlet**” var.

Bu noktada **reformist/hermenötikçi/tarihselci** ilahiyatçı soytarılar ile Diyanet’in Ehl-i Sünnet hassasiyetine sahip personeli arasında bir “eylem ve söylem birliği” mevcut.

Bütün Diyanet personelinin bunu bile isteye, gönüllü biçimde yaptığı, veya bu politikayı desteklediği söylenemezse de, durum bu..

*

Meselenin bir başka boyutu daha var.

Hatta buna en önemli boyutu da diyebiliriz.

Şöyle:

Usûlü bilmeyenler, **Kur'an** ve Sünnet'i yanlış anlayabiliyorlar da, **Hayrettin Karaman** gibi isimlerin yazılarını, **Şeyh Muhyiddin** gibi herzevekillerin laflarını ve **Diyanet'in hutbelerini** nasıl doğru (makasîd-ı şerîaya göre) anlayabiliyorlar?

Yani Hayrettin ve Muhyittin efendiler meramlarını yanlış anlaşılmayacak biçimde anlatmayı biliyorlar, Diyanet hutbelerini hazırlayanlar yanlış anlamaya imkân vermeyecek şekilde metin oluşturmayı beceriyorlar da, bunu bir tek, yerlerin ve göklerin, insanların bütün aklî melekelerinin yaratıcısı Allahu Teala mı haşa beceremiyor?

Bir tek **cevâmiü'l-kelîm** olan Resulullah s.a.s. mi anlaşılır konuşmayı bilmiyor?

Usûl bilinmeden hadîs **şerhleri** bile okunmayacaksa, vaizlerin vaazlarının da dinlenilmemesi, ilahiyatçı yazarların (şerh demek olan) yazılarının da okunmaması gerekir.

*

Söz, **Şeyh Senûsî**'nin usûl konusundaki şu çok önemli uyarıları ile bitirelim:

“Bir grup Kufe âlimi “kıyas-ı celî” [açık kıyas] ile amel ederek “**küllî kaideleri**” etkilemeyen [hadîsin terkiyle küllî kaidelerin çiğnenmiş olmayacağı] **hadîslere muhalefet** etmişlerdir. Ve bazı âlimlerin hadîslere muhalefet etmelerinin daha nice gerekçeleri vardır. Çünkü âlim, bizim fark etmediğimiz başka bir **delile** dayanarak hadîse muhalefet etmiş olabilir. Kaldı ki âlim; bazen delilini göstermiyor; gösterdiğinde, bize ulaşmıyor;

ulaştığında, doğruluk ve yanlışlığı bir yana, istidlal [delil oluş] yerini idrak edemiyor olabiliriz. Ancak konu hakkında **sahih hadîs** varken, “Yanında bu hadîsi reddedecek **hücceti** var” **ihtimaline** dayanarak, bir âlimin sıradan bir sözüne yönelmek asla doğru olmaz. Çünkü **şer’î deliller** [Allahu Teala’nın vahyi ve Resulü’nün tebliği], âlimlerin görüşlerinin **hataya** maruz oluşu şeklinde bir hataya maruz değildir. Şer’î delil bütün insanlar için hüccettir; âlimin görüşü ise öyle değil. Şer’î delillerin, birbiri ile çelişmediği sürece [Ki şer’î deliller arasında gerçek bir çelişki mevcut olmaz], yanlış olması akıl dışıdır. Oysa âlimin görüşü hataya daima maruzdur. **Hadîs** var iken **âlimin görüşünü** alacak isek, **delillerin bir manası olmaz** [ortada usûl diye birşey de kalmaz]. Netice olarak şu gerçeğe değinmemiz lazım: [Müttekî, sırf Allah’ın rızasını gözeten, güç sahiplerine ve devletin başındakilere şirin görünmeye çalışmayan, insanların övgüsü ve yergisinden etkilenmeyen, hakkı arayıp bulma dışında bir gayesi olmayan] Âlim, hadîsin birine muhalefet ettiği zaman şüphesiz onun geçerli bir mazereti vardır. Ancak, o hadîsin sıhhati (sahih olduğu) bize açıklandığında, âlimin görüşünü bırakıp hadîse yöneldiğimizde biz de mazeretliyiz ve gerekçemiz vardır. Cenab-ı Allah şöyle buyurmuştur: *“Onlar geçmiş birer ümmettir, kazandıkları kendilerine, kazandıklarınız da sizedir. Onların [âlimleri de dahil olmak üzere] yapmış olduklarından sorumlu değilsiniz.”* (Bakara, 2/134) *“[İster âlim olun, ister ümmî; ister ulu’l-emr/yönetici olun, ister yönetilen] Eğer birşeyde çekişirseniz, Allah’a ve ahiret gününe inanmışsanız, onun durumunu Allah’a ve Resulü’ne bırakın.”* (Nisa, 4/59)

“Hiç kimsenin Resulullah’ın [sahih olduğu bilinen] hadîsine muhalefet edip [salt “O, **usûl**ü bizden daha iyi bilir” diyerek] herhangi bir âlime uyması asla doğru olmaz. İbn Abbas, kendisine soru soran birisine hadîs ile cevap verdiğinde soru soran: *“Ebubekir ve Ömer başka şekilde demişlerdir”* deyince, İbn Abbas, *“Neredeyse gökten başınıza taşlar*

yağacaktır. Ben ‘Resulullah (s.a.s.) buyurdu’ diyorum, siz ‘Ebubekir ve Ömer şöyle dediler’ diyorsunuz” diye cevap verdi.”

(Şeyh Senûsî, *İctihad ve Taklid Çerçevesinde Nassın Uygulanışı*, çev. A. Timurtaş, İstanbul: İnsan Y., 1995, s. 25-6)

*

Usûl, işte budur!

BÖLÜCÜ AVINDA

İşgüzârın birisi, Prof. Hayrettin Karaman’a, saf ayağına yatarak algoritma hesabı gibi (aptalca görünen kurnazca) sorular yöneltmiş (“Fetvalar arasında”, *Yeni Şafak*, 10 Nisan 2022).

“Hocam hayırlı günler. Sevgi, saygı ve hürmetlerimi sunarım” diyerek söze başlayan vatandaş lafını şöyle sürdürüyor:

“Uzun zamandır cevabını öğrenmek istediğim bir sorum hakkında size yazıyorum. Bu konuda dinimizin uygulamasını bizlere, tavsiyesini bana anlatabilirseniz çok mutlu olurum. Günümüzde karşılaştığımız problemlerle sıradan Müslümanlar olarak sizin gibi din konusunda bilgili hocalarımıza soruyorum. Fetva sorduğum hocamız da o konunun hükmü ilgili hakkında caiz / caiz değildir diye belirttikten sonra helâl olanı, dinen uygun olanı yapmaya çalışıyorum. Şimdi örnekler vererek aşağıda sorularımı sormak istiyorum. Bu örneklerle sorumu daha iyi açıklayacağımı düşündüğüm için bu şekilde soracağım. Sizin fetvalarınızdan çok yararlandığım için vereceğim örnekte sizi ve karşısında da isim vermeyeceğim (hayali). İslâm hukuku alanında bir hocamız veya Din İşleri Yüksek Kurulunda bir hocamız veya fıkıh alanında bilgili bir hoca ya da müftü vb. bir X hocamız olsun.

“Hayreddin hocam size örneğin; ekonomi alanında katılım bankası işlemleri, sigorta, kasko, borsa vb gibi herhangi bir soru sormuş olduğumda o konunun dini hükmüyle ilgili bana **cevabınız “caiz değildir” olursa:**

1) Ben bu fetvayı ilk olarak size sorduğum için dinen bunu uygulamak zorunda mıyım? Yoksa bu konuda caiz diyen X hocalarımız var mı diye araştırma yapma, aldığım bu fetva sonrası başka birine danışma hakkım var

mıdır? Yoksa artık bu konuda bu aldığımız fetvaya uymayarak “Caiz diyen var mı?” diye başkasına danışmak nefsinde uymak- şeytanı sevindirecek bir iş midir?”

*

Karaman’ın cevabı şöyle:

“Bir başkasına daha sormaktan maksat; kolay olanı uygulamak, karşılaşılan problemi çözmek, sıkıntılı durumu aşmak, İslâmî-ictihâdî hükmün bir konudaki genişliğini ve ümmete rahmet oluşunu idrak etmek gibi **meşru maksat** olduğu sürece elbette yetkili olan birden fazla âlime sorma hakkınız vardır.”

Bir defa, cevap totolojik bir nitelik taşıyor. Meşru olan meşrudur (Şeriat’e uygun olan Şeriat’e uygundur) demek gibi birşey..

İkinci olarak, soru ile cevap birbirine tam uygun düşmüyor. Adamın sorduğu şey şu: Caiz değildir fetvasını aldığımızda caizdir diyeni arayabilir miyim?

Elbette her konuda isteyen istediği her alime her meseleyi sorabilir. Burada kısıtlama olmayacağı açıktır.

Hiç şüphe yok ki, caiz değildir fetvası verilmiş bir konuda caizdir fetvasını yapıştıracak birilerini bulmak her zaman mümkündür. Arayan Mevla’sını da, belasını da bulurmuş..

Burada tavsiye edilmesi gereken şu: Niyetin, caizdir diyeni aramak olmamalıdır, hakka tabi olmak, günaha düşmemek olmalıdır.

Daha baştan caizdir cevabını aramak için yola çıkmanın **nefsanî** bir tutum olduğu açıktır.

*

Vatandaşın ikinci sorusu şöyle:

“Birinci sorunun devamı olarak danışma hakkım varsa danıştığım X hoca caiz derse, bu durumda ilk fetva benim işimi çözmediği, **nefsime zor geldiği için** ikinci aldığım X hocamızın caiz fetvasına göre (benim işimi gören / işimi halleden / bana uygun / **maddi olarak beni zarara sokmayacak vb.** gibi **işime yarayan fetva** ile) olan hareket etmemde dinen bir mahzur var mıdır? Fetva konusunda caiz/caiz değildir diyen iki farklı görüş olursa caiz/dinen uygun diyenler de var diye o işi yaparsak bundan dolayı ahirette mesul olur muyuz?”

Görüldüğü üzere, matematik denklemi gibi x’li soru yönelten vatandaş, **akıl, mantık, vicdan** vs.den söz etmiyor. **Nefse zor gelmeden** bahsediyor.

Karaman’ın cevabı yine totolojik mahiyette:

“Benim işimi gören/işimi halleden/bana uygun/maddi olarak beni zarara sokmayacak vb. gibi işime yarayan” dediğiniz fetva ile amel etmeniz, onu uygulamanız caizdir. Hz. Aişe’nin rivayet ettiği bir sahih hadise göre, “Peygamberimiz (s.a.) dine ve dünyaya ait bir işin iki çözümünü arasında muhayyer bırakıldığında -biri günah olmadıkça- kolay olanı seçerdi...”.

“**Müctehidler ve yetkili âlimlerin** bir konuda verdiği farklı fetvaların hiçbirisi günah değildir.”

Evet, Karaman burada yine **totolojik bir kurnazlıkla** topu taca atıyor.. Ayrıca, vatandaşın caizdir fetvası almak için başvuracağı kişileri “müctehid” ve “yetkili alim” konumuna çıkarıyor.

Eh, fetvayı bir müctehid ve de “yetkili” alim vermişse, artık tartışacak birşey zaten kalmıyor.

*

Ancak, adamın sözünü ettiği hocalar “İslâm hukuku alanında bir hocamız veya Din İşleri Yüksek Kurulunda bir hocamız veya fıkıh alanında bilgili bir hoca ya da müftü vb. bir X hocamız“..

Müctehidlerden ve yetkili alimlerden söz etmiyor.

İmdi, bu X hocaların hepsi müctehid midir?..

İctihad seviyesindeler mi?..

Fıkıh alanında bilgili her hoca ya da müftü, “yetkili alim” kabul edilebilir mi?

Fıkıh alanında “yeterli düzeyde” bilgili kabul edilmenin ölçüsü nedir?

Mesela **Turan Dursun** da medrese tahsili görmüş bir emekli müftüydü.. Her müftüye güvenilebilir mi? (Tabî bu tür çekinceler, nefse zor gelen fetvaları veren hocalar için de varittir.)

Vatandaşın “**Birinci sorunun devamı olarak danışma hakkım varsa ...**” diye lafa başlaması da gösteriyor ki, aslında birinci sorusunun cevabını biliyor.

Maksadı başka..

Soru üç gaye ile sorulur: Öğrenmek için, öğretmek için, imtihan için.. Bu vatandaşın, tecahül-ü arifane sanatı sergileyerek Hayrettin Karaman’a birşeyler söyletmek istediği, gönlünden geçenleri Karaman’ın söyleyeceğini umduğu anlaşılıyor.

*

Vatandaşın üçüncü sorusuna gelelim:

“Okuduğum bazı yazılarda farklı fetvaların olduğu durumda **şüpheli** durumlardan kaçınılması tavsiye edilmiş. Fetva konusunda caiz/caiz değildir diyen iki farklı görüş olursa bu konuda iki

görüş olup, iki farklı hocamızdan fetva aldığımız için ayrıca caiz değil diyenler de olduğundan bu işi yapmaktan vazgeçmek dinen gerekli midir? Bu, takvalı olmak mıdır?”

Hayrettin Karaman cevabında yine totolojinin emin ve sakin limanına sığınmış:

“Takvâlı olmak, yetkili âlimin verdiği fetva ile amel ederek şeriatı uygulamaktır. **Yetkili âlim**lerin verdiği farklı fetvaların tamamı şeriattır.”

Soru ile cevap, farklı telden çalışıyor.

Adam “**şüpheli**”lerden bahsediyor, bu ise, “**yetkili alim**” limanına gemisini yanaştırmakla meşgul.

Böylece, Hayrettin Karaman’a göre, “**şüpheli**” hiçbir durum kalmamış oluyor.

“Yetkili alim”lerinin “**yetki**”sini kurtarıyor. Fakat bu arada, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemi tabiri caizse “boşa düşürüyor”.

*

Çünkü Resulullah s.a.s., şöyle buyuruyor (***Hadislerle İslâm***, Cilt 5, Sayfa 83):

“Nu”mân b. Beşîr, parmaklarıyla iki kulağını göstererek, Resûlullah’ı (sav) şöyle derken işittiğini nakletmektedir: “*Helâl bellidir; haram da bellidir. İkisinin arasında ise birtakım şüpheli şeyler vardır ki insanların çoğu bunları bilmezler. Kim şüpheli şeylerden sakınırsa, dinini ve ırzını (namus ve haysiyetini) korumuş olur. Kim de şüpheli şeylere düşerse, harama düşmüş olur...*”

(Müslim, Müsâkât, 107)

Bu hadîs başka kaynaklarda da yer alıyor: Buharî, İman 39, Büyû 2; Ebu Davud, Büyû 3, (3329, 3330); Tirmizî, Büyû 1, (1205); Nesâî, Büyû 2, (7, 241).

Karaman'ın da yazısında belirttiği gibi, ictihad ictihadı nakzetmez, iptal edemez, fakat nassın bulunduğu yerde ictihad işgüzârlığına kalkışmak da, Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetinde geçtiği gibi, **ulemanın (din bilginlerinin) rabler edinilmesinin** kapısını açar. “Mevrid-i nassda ictihada mesağ yoktur.”

Karaman, totolojinin emin limanına demir atmış olduğu için, “Yetkili alim zaten nass bulunan yerde ictihada kalkışmaz, nassa teslim olur” diyecektir.

Fakat, “şüpheli”ler konusundaki yaklaşımının tam da buna karşılık geldiğini, nassı gözardı etmek demek olduğunu unutmamalıdır.

Çünkü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, “Benden sonra gelecek yetkili alimler sayesinde şüpheli mesele kalmayacaktır” diye buyurmuyor.

Her devirde şüpheliler olacaktır.

*

Bir başka soru:

“... bir kesim insan caiz değildir diyen sizin, diğer kesim insanlar da X hocamızın fetvası ile amel ettiğinde bu işi caiz değildir fetvasına göre yapmayan kişiler, X hocamızın caizdir fetvasına göre o işi yapan insanlara **günahkâr gözüyle bakması** dinen uygun mudur? Caiz fetvasını uygulayanlara Müslümanca bir bakış açısıyla nasıl bakmalıdır?”

Karaman'ın cevabı şöyle:

“...X hocanın caizdir fetvasına göre o işi yapan insanlara günahkâr gözüyle bakmak” **günahtır, bölücülüktür, fitneciliktir.**

İşte burası, Karaman'ın totoloji kurnazlığının dikişlerinin patladığı, totoloji zurnasının zırt dediği bir başka yer oluyor.

İmdi, (Erdoğan gibi konuşmak gerekirse) **eyyyyyy Karaman**, bir müctehid, bir yetkili alim “Caiz değildir” fetvası vermişse, bu, “Yapılan şey gûnahtır, işleyen de gûnahkârdır” demekten başka ne anlama gelir?

Gûnah değilse, caiz demektir. Caiz değilse, gûnahtır. Bu kadar açık.

Şu hale bakın, o alim, kendi ictihadından dolayı sana gûnahkâr gözüyle bakamıyor, fakat tam da senin gibi düşünmediği için sen onun düşünüş biçimi hakkında hemen “**Gûnahtır**” damgasını basıyorsun.

Hiç beklemeden.. Tereddütsüz..

Bu da yetmiyor, “**bölücülüktür, fitnecilik**” diye höykürüyorsun.

Yani ona, senden farklı fetva verme kapısını kapatıyorsun.

“Bu taksimi kurt yapmaz, kuzulara şah olsa!”

*

Bu yolun sonu, “Yok şu tarihseldir, yok bu hüküm zamanın değişmesiyle değişmelidir” filan diyerek herşeye “caiz” fetvası verenlerin daima onaylanması, onlara “Dur bakalım, bu din sizin oynacağınız mı!” diyenlerin ise “**Bölücü ve fitneci gûnahkârlar**” olarak lanetlenerek taşla tutulmalarıdır.

Bunun adı **protestanlaşma** mıdır, katolikleşme midir, yoksa yahudileşme temayülü müdür, bilemem.

Adını siz koyun.

HAYRETTİN KARAMAN “FİKİH USÛLÜ”NÜ GERÇEKTEN BİLİYOR MU?

Hayrettin Karaman’ın *Yeni Şafak*’ta yayınlanan 6 Ocak 2019 tarihli yazısı “**Kabir ziyareti, tevessül ve şefaât**” başlığını taşıyordu.

Orada şöyle diyor:

“Kabir ziyaretinin amacı, ölüden yardım dileme (**istiğâse**), dualarda bir peygamberi veya veliyi aracı kılma (**tevessül**), ahirette sıkıntılardan kurtulmak ve bazı geçitleri aşabilmek için Allah’ın sevdiği kulların yardımından faydalanmak (**şefaât**) asırlardan beri Müslümanlar arasında doğru veya yanlış anlaşılmaya, ulema arasında da tartışmaya konu olmuştur. Bu saydıklarımı caiz ve vaki görenler karşı tarafı **tekfirden tebdî’**a (**bid’at** ehlinde olmaya) kadar damgalamışlar, bunları caiz ve vaki görmeyenler de karşı tarafı **şirke** düşmekle itham etmişlerdir.

“Bu tartışmaları takip ederken dikkatimi çeken husus şu oldu: **İstisnaları bulunmakla beraber** taraflar birbirinin görüş ve delillerini olduğu gibi değil, kendilerine uygun düşecek ve ithamlarına dayanak olacak şekilde aktarıyor, sonra da genellikle insaf ve itidal ahlakı dışına çıkarak konuşuyor ve yazıyorlar.

“He iki tarafın da **akıl ve nakil delilleri** var; bu delillere dayanarak düşünüyor, yorumluyor ve bir sonuca ulaşıyorlar. Sonuç **beşeri bir yorum** olduğuna göre “**Deliller** bizi bu sonuca götürüyor, bize göre başka bir görüş ve yorum hatalıdır, ama madem ki **tevil** vardır, şu halde **tekfir** yoktur” deseler mesele kalmayacak ve ümmet bölünmeyecek.”

*

Bu ifadeler büyük ölçüde doğru olmakla birlikte sorunlu yanlar içeriyor.

Çünkü bu konulardaki ihtilaflar her zaman **tevile** müsait değil..

Tarafların **haklılık** durumları ve birbirlerine yaptıkları **suçlamaların** (tekfir, bid’at ithamı, şirkle suçlama) isabet derecesi de duruma göre değişiyor.

Mesela **Selefi** olduklarını söyleyenlerin muhataplarına yönelttikleri şirk suçlaması genelde aşırılık içeriyorsa da, itham ettikleri insanlar arasında gerçekten **şirke** düşenlerin bulunmadığı söylenemez.

Tevil kabul etmeyecek şekilde şirk..

Aynı şekilde kendilerini **Ehl-i Sünnet**’ten kabul edenlerin karşı tarafa yönelttikleri bid’at ve küfür ithamı da, duruma göre, isabetli olabilmektedir. Bazen de, heva ve hevesleri, tarafgirlik duyguları ile delilsiz ve mesnetsiz suçlamalar yaparak kendileri Ehl-i Sünnet dışı bid’atçı vs. haline gelmektedirler. (Mesela şu, **Genelkurmay İstihbaratı**’nın başında bulunmuş bir generalin ajanları olarak gösterdiği İngiliz "düzen"i hayranı **Mehmet Şevket Eygi**, hiçbir aklî ve naklî delil getirmeden “Bütün İslamcılıklar **sapıklıktır**” diye yazarak Ehl-i Sünnet dışına savrulmuştu. Son zamanlarda Atatürkçü/Kemalist Ehl-i Sünnetçiler de türemiş durumda.)

Dolayısıyla, Hayrettin Karaman’ın yaptığı şekilde **toptancı bir hüküm** vermek, **genelleme** yapmak doğru değildir.

*

Hayrettin Karaman yazısına şöyle devam etmiş:

“Kısaca kendi görüşümü arz edeyim:

“Allah Teâlâ izin vermedikçe kimse kimseye hiçbir yardımda bulunamaz.

Yaşayan veya ölmüş bulunan bir kimsenin bir başkasına yardımcı

olabilmesi için kendisine Allah Teâlâ tarafından böyle bir izin ve imkânın verilmiş olması gerekir. Peygamberimiz’e (s.a.) **şefa**at ve duada aracılık yetkisi verildiğine dair sağlam hadisler vardır, bunlara dayanarak O’nunla (hayatta iken veya vefatından sonra) **tevessüle** ve ahirette şefaatine inanan kimseleri **şirk** ile suçlamak asla yerinde değildir. Bunları yine **delile dayanarak caiz görmeyenlere kâfir veya bid’at ehli demek de doğru değildir**. Ben sevgili Peygamberimiz’in (s.a.) ahirette şefaat yetkisine Allah’ın izniyle sahip olduğuna inanıyorum. “Allah’ım, Peygamberinin hatırı için duamı kabul buyur” demekte de bir sakınca görmüyorum.

“Peygamberler dışında müminlerin de ahirette birbirine şefaatçi olabileceklerine dair **sahih hadisler** vardır.”

Karaman’ın bu ifadeleri, yazısının başında savunduğu görüşü **çürütüyor**.

Çünkü, şefaat konusunda **sahih hadîslerin** bulunduğunu kabul ediyor.

Sahîh hadîsler bulunduğuna göre, şefaati reddedenlerin **delili geçersiz** (daha doğrusu yok) demektir.

*

Gerçekten de, hiçbir hadîs kitabında, “**Şefa**at yoktur” şeklinde bir hadîse rastlayamazsınız.

İşlerine gelmeyen hadîsleri **uydurma** ilan edenlerin bu noktada Peygamber Efendimiz s.a.s.’in Hz. Fatıma’ya yaptığı uyarıya yapıştıkları görülüyor.

Bu hadîs, Hz. Fatıma’nın **salt baba-kız yakınlığı dolayısıyla özel muamele** göremeyeceğini, ümmetin diğer fertlerine göre “torpilli” olmadığını ifade eder.

*

İkincisi, şefa'at son tahlilde **Allahu Teala'nın iznine** bağlıdır, yani Allahu Teala'nın müsaadesinin olmaması durumunda peygamberler kendi çocuklarına da şefa'at edemezler.

Yani bir peygamberin çocuğu, "Babamdır, bana mutlaka şefa'at eder, edebilir" diye düşünemez.

Hz. Nuh, gemiye binmeyen çocuğu için Allahu Teala'ya "**Rabbim! Şübhesiz ki oğlum benim âilemdendir (sen bana âilemin kurtulacağını vaad etmiştin, fakat o kurtulamadı, öldü); muhakkak ki senin vaadin haktır ve Sen hükmedenlerin en iyi hükmedenisin!**" diye dua etmişti (Hûd, 11/45). Allahu Teala da şöyle vahyetmişti: "**Ey Nuh! O asla senin ailenden değildir. Çünkü onun yaptığı kötü bir iştir. O halde hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme! Ben sana cahillerden olmamanı tavsiye ederim.**" (Hûd, 11/46)

Hz. Peygamber s.a.s.'in kızının akıbeti için endişelenmesi tabiidir.

Bu durumda, söz konusu sahîh hadîsler çerçevesinde varılacak hüküm, o hadîsleri reddedenlerin **bid'at ehli** olduklarını söylemekten ibarettir.

Şefa'ati kabul edenler için Hz. Fatıma ile ilgili olan türden hadîslerin **tevili usûl** çerçevesinde mümkündür. Reddedenler ise işlerine gelmeyen hadîsleri tevil edemedikleri için kökünden **reddediyorlar** ve buna bağlı olarak **usûlü** de tanımıyorlar.

*

Hayrettin efendi iki tarafı birden terazinin aynı kefesine nasıl koyabiliyor?

Şayet o hadîsler **mütevâtir** derecesine ulaşmışsa, inkâr ettikleri için kâfir olurlar.

Ulaşmıyorsa, o takdirde de, bid'at ehli olduklarını söylemek zorunluluktur.

Bid'atçının önde gidenidirler.

Burada **tevilin** mümkün olmasından, her iki tarafın da delilinin bulunmasından söz edilemez.

Usûluddîn bunu gerektirmektedir. Ama **usûle/yönteme** itibar etmeden gelişigüzel akıl yürütürseniz, istediğinizi söyleyebilirsiniz.

*

Karaman, “**Kısaca kendi görüşümü arz edeyim**” derken böyle bir zeminde konuşmaktadır.

Madem deliller bakımından bir belirsizlik var, iki tarafın da **akla ve nakle dayanan delilleri** var, “kendi görüşünü” nasıl oluşturdu?

Yazı tura mı attın?

Şayet böyle her iki tarafın da **delili** mevcut olursa, şu iki durum ortaya çıkar:

Ya, **tevakkuf** eder, “Doğrusunu Allah c. c. bilir” deyip susarsın.

Ya da delillerin kuvvet derecesini anlayabilen ve onlardan hüküm çıkarabilen birisindir, ve de delillerin eşit derecede kuvvet arzetmediğini, bir tarafın delilinin daha güçlü olduğunu görürsün, ve buna göre bir kanaatin oluşur.

Karaman böyle birşeyden söz etmiyor.

*

Kur'an-ı Kerîm'e bir bütün olarak bakan kişinin, orada **şefaitle** ilgili olarak verilen **asıl mesajın, şirkten uzak bir şefaet anlayışını oluşturmak** olduğunu fark etmemesi imkânsızdır.

Kur'an'ın temel mesajı aslında **Tevhîd** inancını ortaya koymaktan ve insanları Allahu Teala'ya **şirk koştuktan uzak durmaya** davet etmekten ibarettir.

Şefaatten de böylesi bir bağlamda söz edilir.

Zaten Mekke toplumunun temel itikadî hatası da bu noktadaydı. Putlarının Allahu Teala'ya ortaklığını **şefa**at bağlamında düşünüyorlardı. Yani Mekke toplumunun şefaat anlayışı **şirkin** ta kendisiydi.

Dolayısıyla şefaat konusunu **şirke** götürmeyecek şekilde ele almak gerekmektedir.

Fakat bu hassasiyetin bugün toplumumuzda yeterli derecede mevcut olduğunu söylemek mümkün değildir.

*

Biz, bu dünyada şeyhine, ahirette şefaat siparişı verenler bulunduğunu duyduk..

Rebîa r. a.'den şöyle bir hadîs rivayet edilmiştir:

“Ben, [bir yolculuk esnasında] geceleri [ola ki Allah Resûlü'nün bir şeye ihtiyacı olur diye] Allah Resûlü'nün (s.a.v.) yakınlarında geceliyordum. Bir defasında ona abdest alması için su ve ihtiyaç duyduğu başka şeyleri getirdim. Bunun üzerine “*[Bana olan bu hizmetine karşılık]* **benden** *[bir şey]* **iste!**” buyurdu. Ben de “**Cennette sana yakın olmak istiyorum**” dedim. Resûlullah (s.a.v.) “**Başka bir şey isteseydin**” dedi. Ben “**Ben bunu istiyorum**” dedim. Bunun üzerine bana “**Öyleyse çok secde etmek suretiyle** kendi nefsin konusunda **bana yardım et**” buyurdu.”

(**Müslim**, Salat, 226; **Ebû Davud**, Salat, 310; **Nesâî**, Tatbik, 62.)

Böyle birşey Peygamber Efendimiz s.a.s. için söz konusu olabilir, fakat bir şeyh için olmaz. (**Aziz Mahmud Hüdayî** rh. a. gibi dua edebilir, fakat Allahu Teala o duayı kabul eder mi, etmez mi, bilemeyiz.)

Böyle bir şeyhin, kendisinin akıbetinin de garanti olmadığını, kendisiyle ilgili böyle bir itikadın çok ciddi bir hata olduğunu söylemesi gerekir. “Sen kendin, ibadetine dikkat et, bana güvenme!” diyerek geçiştiremez.

*

Bununla birlikte, ahirette şefaatin mevcut olduğu, ayet-i kerime ile sabittir:

“Allah’ın huzurunda şefaati da fayda vermez. Ancak izin verdiği kimsenin müstesna. Nihayet kalblerinden dehşet giderildiği zaman “Rabbimiz ne buyurdu?” derler. (Şefaati sahipleri de): “Hakkı söyledi” derler. O, her şeyden yüksek ve büyüktür.” (*Elmalılı Meali*, Sebe, 34/23)

Şimdi bu ayet-i kerimeyi nasıl tevil edecek de, “Şefaati yoktur” diyebileceksiniz?

Allahu Teala, olmayacak birşeyi olacakmış gibi mi haber veriyor?!

Dolayısıyla, Hayrettin Karaman’ın “Her iki tarafın da **delili** var, **tevil** söz konusu vs.” şeklindeki sözlerinin bir değeri yoktur.

ÜÇ İHTİMAL

Hayrettin Karaman'ın 22 Mayıs 2016 tarihli *Yeni Şafak*'ta yer alan “**Raşid halifeler danışan başkanlardır**” başlıklı yazısı üç ihtimali akla getiriyor.

Ya Arapça'yı bilmiyor.

Ya okuduğunu anlayamıyor.

Ya da, bile bile ifadeleri tahrif ediyor.

Yazısındaki anahtar kavramların “**danışan, danışman, başkan**” olduğu düşünülürse, birden bire böyle bir başlıkla yazı kaleme almış olmasının günümüzün siyasal gelişmeleriyle bir şekilde bağlantılı olabileceğini kabul etmek gerekebilir.

Raşid halifelerin tasarrufları çerçevesinde seçilen örneğe ve o örneğin (çarpıtılarak, tahrif edilerek ve yanlış) anlatılış biçimine bakıldığında, Karaman'ın kendisini bu şekilde “madara” etmesinin, **günümüz başkanlık meraklılarının “keyfi” uygulamalarını dolaylı bir biçimde meşrulaştırma ve aklama** “gaye”sinden kaynaklandığını düşünmemek elde değil.

*

Gelelim Hayrettin beyin söz konusu yazısındaki ilgili bölüme:

“Hz. Ömer’in **danışmanlarla pekiştirdiği ve uyguladığı** önemli icthadlarından biri yeni fethedilen toprakların statüsü ile ilgilidir. Suriye’den sonra Irak toprakları da fethedilince Hz. Ömer, bu toprakların, menkul ganimetler gibi savaşa katılanlar arasında paylaştırılmamasını, eski sahiplerinin ellerinde bırakılmasını ve bu toprakların gelirlerinden vergi (harâc) alınmasını, alınan harâcın, mevcut ve gelecek bütün Müslümanların menfaatleri için sarfedilmesini uygun gördü. Ancak bu kanaatini açtığı

zaman sert tepkilerle, itirazlarla karşılaştı. Bilâl b. Ebî-Rabâh (Habeşî), Abdurrahmân b. Avf gibi sahâbîler, “halîfenin buna hakkı olmadığını, beşte biri alındıktan sonra geri kalan toprakların, taşınır ganîmetler gibi gazilere dağıtılması gerektiğini, bunun **Kur’ân** emri (Enfâl: 41) olduğunu” ileri sürüyorlardı. Halîfe ise, “Fethedilen topraklar gazilere dağıtılsa yetimlerin, dulların, fakirlerin hali nice olur, sınırları ve bu toprakları kim korur?” diyordu. Meseleyi ashâbın ileri gelenleri ile istişare etti; Hz. Ali, Osman, Talha ve İbn Ömer gibi ashâb onu desteklediler. Sonra Ensâr arasından seçtiği on büyük ile istişare etti ve onların da tasviplerini aldı. Bütün bunlardan sonra kararını vererek ictihadını uygulama safhasına koydu. Böylece İslâm tarihinde yeni bir toprak rejimi, yeni bir vergi, yeni bir sosyal adâlet vasıtası ortaya çıkıyor, ileride “askerî ıktâ”, “mîrî arâzi” vb. isimlerle devreye girecek olan toprak rejimlerinin de temeli atılmış oluyordu.(Ebû-Yûsuf, **K. el-Harâc**, s. 24 vd; H. Karaman, **İslâmın Işığında...**, C. I, s. 138 vd.).

“Hz. Ömer’in bu ictihadını fey (Haşr: 6, 7) ve enfâl (Enfâl: 1) âyetlerine dayandırdığını ileri sürenler olmuştur. Kanaatimize göre lafzî yorum kaideleri müctehidi bu sonuca götüremez; çünkü ganîmet âyeti (Enfâl: 41), düşmandan alınan malların -beşte birinin devletçe alınıp özel yerlerine sarfedileceğini, geri kalanların ise gazilere ait bulunduğunu ifade etmektedir. Dağıtmanın taşınır mallara, devlet adına vakfetmenin taşınmazlara ait olduğuna ait naklî bir delil de yoktur. Bu sebeple Hz. Ömer gâî yorum ile (Şâri’in maksadını göz önüne alarak) bu sonuca varmıştır: Aslında bütün mallar ve bu arada ganîmet Allah’a aittir. O’nun mülküdür, bunun bir kısmının savaşanlara dağıtılması teşvik maksadına, bu da dinin ve ülkenin korunması gayesine yöneliktir. Bu teşvik kayıtsız şartsız uygulandığında asıl maksada aykırı düşecek ve gerek toplumun ve gerekse ülkenin zararına olacaksa uygulamayı maksada göre yapmak gerekir... **Hz. Ömer’in, kendisine itiraz edenlere karşı âyet okumayıp, “yetimler,**

dullar, fakirler ne olacak, sınırları ve malları kim koruyacak” demesi de bu kanaatimize delil teşkil etmektedir.”

*

Eğer Karaman İmam Ebû Yûsuf’un *Kitâbu’l-Harac*’ına atıfta bulunmuş olmasaydı, meseleyi yanlış öğrenmiş olduğunu düşünebilir ve buradaki hatalarını **cehaletine** bağlayabilirdik.

Fakat, bile bile yalan söylemekte, gerçekleri taammüden tahrif etmektedir.

Konu, *Kitâbu’l-Harac* tercümesinde şu şekilde geçmektedir:

“İşte Irak’ın sevâdı (aşağı bölgesi) ve havalisi bu şekilde fetholununca, taksimi (bölüşdürülmesi) hakkında Hz. Ömerü’l-Faruk r. a. istişare meclisi toplamıştır. Abdurrahman bin Avf, Bilal-i Habeşî ve müslümanların çoğunluğu Irak sevâdının taksim edilmesi görüşünde ısrar ettiler. Hz. Bilal ile bu konuda kendisine tâbi olanlar devamlı işin üzerinde duruyorlardı.

“Hz. Ömer ile Hz. Osman; Hz. Ali ve Hz. Talha r. a.’nin taksim edilmeyerek arazi üzerine yıllık bir miktar mal (vergi) konularak, sahiplerine teslim edilmesini, şahıslar üzerine de bunun gibi cizye namıyla yıllık belli bir miktarda mal (vergi) tahsis edilip bu verginin her yıl toplanarak hudutların korunması ve işlerin yürütülmesi için harcanması görüşünde ittifak ve sebat ederek bir müddet böyle (konu taraflar arasında) çekişme ile geçtikten sonra, bir gün **Hz. Ömer r.a., “Kur’an-ı Azîmüşşan’dan arazinin taksim edilmeyerek, sahiplerine bırakılmasını teyit eden (destekleyen), sizi ikna edecek bir delil buldum” dedi. Ve Haşr Suresi’nin 8, 9, ve 10’uncu âyetlerini “Onlardan sonra gelenler...” cümlesine kadar okudu.**

“Bundan sonra da, “Bu halde, nasıl size taksim edeyim? Sizden sonra gelenlere ne kalsın? Onlara birşey vermemek olur mu?” diyerek, arazinin

taksim edilmeyip, ahalisinin elinde bırakılmasına ve araziye muayyen harac (vergi), şahıslara da cizye konulmasına **icma'** (oybirliği) hasıl olmuştur.”

(İmâm Ebû Yûsuf, **Kitâbü'l-Harâc**, çev. Müderriszâde Muhammed Atâullah Efendi, sad. İsmail Karakaya, Ankara: Akçağ, 1982, s 132-3.)

*

Kitâbu'l-Harac'ın **Arapça metninde** (Beyrut: Dâru'l-Meârif, 1979, s. 35), itirazcıların ısrarları karşısında bunalan Hz. Ömer'in Allahu Teala'ya, Bilal-i Habeşî r.a. ve arkadaşlarına karşı kendisine yardım etmesi için dua ettiği, birkaç gün beklediği ve sonra da, *söz konusu toprağı taksim etmeme hususunda bir "hüccet" bulduğunu ifade ederek "Li'l-fukarâi'l-muhâcirîn ellezîne..." âyetinden başlayıp, "Ve'llezîne câû min ba'dihim" âyetine kadar okuduğu* belirtilmekte, sûre adı ve âyet numaraları verilmemektedir.

Okunan âyetler, Hayrettin Karaman'ın yazısında geçtiği gibi Haşr Sûresi'nin 6. ve 7. âyetleri değil, **Kitâbu'l-Harac'**ın tercümesinde belirtildiği vechile 8. ve 9. âyetleridir. Mealleri şöyledir:

“(Bu ganîmetler,) Allah'tan bir lütuf ve bir rıdvan (rıza) ararlarken, yurtlarından ve mallarından çıkarılan ve Allah'a (O'nun dînine) ve Peygamberine yardım eden o fakir muhâcirlerle âittir. İşte onlar, gerçekten (îmanlarında) sâdık olanlardır!

“Onlardan önce o yurda yerleşmiş ve îmâna sarılmış olanlar, kendilerine hicret edip gelenleri severler; hem (onlara) verilenlerden dolayı sînelerinde bir ihtiyaç (bir rahatsızlık) duymazlar ve kendilerinde bir sıkıntı (bir ihtiyaç) bile olsa, (o kardeşlerini) kendi nefislerine tercîh ederler! Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar gerçekten kurtuluşa erenlerdir!”

*

Karaman'ın “hayal” dünyasına göre, Hz. Ömer r.a. kendisine itiraz edenlere âyet okumamışmış..

Halbuki, Hz. Ömer söz konusu âyetleri okuyunca başlangıçta ona karşı çıkanlar fikirlerinden vazgeçmişler ve *Kitâbü'l-Harâc*'ta belirtildiği gibi, ashab arasında **icmâ** hasıl olmuştur.

Bütün bunlara rağmen, Hayrettin Karaman uydurduğu rivayete şahit olarak tutup *Kitâbü'l-Harâc*'ı nasıl gösterebiliyor?

Nasıl, Hz. Ömer'in okuduğu âyetleri, başkalarının Hz. Ömer'in içtihadını desteklemek için ortaya atmış oldukları alâkasız gerekçeler olarak aktarabiliyor?

Üstelik, âyet numaralarını da yanlış veriyor. (Bu hatayı, **meraklı ya da dikkatli okurların o yanlış âyetlere bakarak**, “Gerçekten de bu âyetler konuyla ilgisiz” diye düşünmeleri için kasten yapmamıştır diye umalım.)

Evet, bütün bu hatalar silsilesini Hayrettin Karaman niçin yapma ihtiyacı duyuyor?

*

Bize öyle geliyor ki, Hayrettin bey, **gönlündeki “başkan”ın, âyetlerden delil bile getirmeye gerek duymadan kafasından (ya da işkembeden) sözde içtihatlar yapması, dini oyuncak haline getirip keyfî kararlarını “Böyle de olabilir. Danışmanlarıma danıştım, Hz. Ömer gibi istişare sonucu böyle karar verdim” diyerek savunabilmesi için**, önüne kırmızı halı döküyor.

Çünkü, Hz. Ömer'le ilgili olayı (yalan yanlış, çarpıtarak, gerçekleri saklayarak) aktarış biçimine baktığında insan ister istemez şu sonuca varacaktır: Hz. Ömer'e muhalefet edenler âyetlerden delil getiriyor, Hz. Ömer'in ise buna karşı *Kur'an*'dan bir delil getirmesi söz konusu değil.

Buna tenezzül etmiyor.

Kendi kafasından bir sonuca varıyor.

Demek ki, devlet başkanları, gerektiğinde **Kur'an**'a aykırı kararlar da alabilirler, âyetleri umursamayabilirler.

Yeter ki yanlarında bazı **danışman**ları bulunsun, karar alırken onlara **danışmış** olsunlar. Danışmanların “yumurtladıkları cılk **hikmet**ler” dururken, Allahu Teala'nın **âyet**lerine ne lüzum var ki!

Evet, Hayrettin Karaman bütün bu yalanları, insanların böyle düşünmesini sağlamak için yazmıyorsa, niçin yazıyor?

ÇOK KAFA YORMUŞ AMA ANLAMAMIŞ

Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak*'ta 30 Mart 2018 tarihinde yayınlanan “**Diyanet, ictihad ve reform**” başlıklı yazısında şöyle diyor:

“Bu konularda kafa yormuş bir kardeşiniz olarak şu hatırlatmayı yapmam gerekiyor:

“**Nassın bulunduğu yerde ictihad yapılmaz**” kuralı, “İctihad kıyastan ibarettir” diyen ve **istihsana** şiddetle karşı çıkan İmam Şâfiî'nin görüşüdür.

“Başta Hanefîler olmak üzere birçok müçtehide göre nassın bulunduğu yerde de “**delâlet**-fehm: Nassın neyi ifade ettiği, neye **delalet** ettiği, nassın yorumu” ile “**istihsan**: Mesela maslahat, örf ve zaruret sebebiyle nassın farklı yorumu” ictihadları yapılır.”

İlk cümleden başlayalım..

Kafa yeterli olmayınca, çok kafa yormuş olmak işe yaramaz.

İkinci paragrafa gelince..

Bu paragraf bir facia..

Çünkü bu paragraftaki ifadeden, istihsanın, **nassı** (anlamı açık ayeti ya da sahih hadîsi) hükümsüz bırakabileceği sonucu çıkıyor.

Üçüncü paragraf ise, **örfü**, yerleşik geleneği, nassın yerine oturtuyor.

*

İşin aslı ise şu: **İmam-ı Azam**’ın yaptığı **istihsan** (sözlük anlamı “güzel bulma”), **nassın** kendisini değil, o nasstan hareketle yapılan **kıyası**/içtiadı (bazı durumlarda, her zaman da değil) bırakmak anlamına gelmektedir.

Yani **nassın** kendisine karşı **istihsan** yapılmaz.

İstihsan, o nassın, hükmü açıkça belirtilmemiş yeni bir mesele için kıyas konusu yapılması (içtiat) durumunda varılan sonucun terk edilmesi, o kıyasa itibar edilmemesi, başka şer’î delillere itibar edilmesidir.

Yani Hayrettin Karaman’dan alıntıladığımız ikinci paragraf, neresinden baksanız bir saçmalıktan ibaret.

Mantıksızlığın ta kendisi.

Bir başka deyişle, Hayrettin Karaman’ın manasız laflarının aksine, “**Nassın bulunduğu yerde ictihad yapılmaz**” kuralı, istihsan usulünü (kıyasla birlikte) benimseyenler için de geçerlidir.

Hayrettin Karaman’ın saçmasapan lafı ise, nassın bulunduğu yerde istihsanla nassa aykırı yeni hüküm konulabileceği, nassın hükmünün iptal edilebileceği anlamına geliyor.

*

Gelelim üçüncü paragrafa..

“... *nassın bulunduğu yerde de ‘delâlet-fehm ...’ ile “**istihsan ...**’ ictihadları yapılır*” şeklindeki cümlelerin kuruluş biçimi, nassın bulunduğu yerde, nassın **delâlet**inden hareketle, o nassın açık hükmüne **aykırı** içtiadlar yapılabileceğinin kabul edildiğini gösteriyor.

Halbuki, bu tarz içtiat, nassın hükmünün ancak kapsamını genişletebilir, aslını iptal etmez ve ona aykırılık içermez.

Aynı şekilde istihsan da, söz konusu nassın hükmüne değil, o nasstan hareketle yapılmış **kıyas** çerçevesinde varılacak yeni bir hükme; farklı bir şer’î delilden hareketle varılan bir başka hükmü tercih etmektir.

Yani burada, **kıyas şeklindeki içtihat** bir tarafa bırakılarak, istihsan adıyla **başka bir içtihat** yapılması söz konusudur.

Yoksa, **nassa karşı yapılan, onun yerini alan bir içtihat söz konusu değildir.**

*

İstihsanın terim/ıstılah olarak tarifine gelince..

Hayrettin Karaman “*Mesela **maslahat, örf ve zaruret** sebebiyle nassın farklı yorumu*” gibi muğlak, ne olduğu belirsiz bir tanım getiriyor.

Zekiyyüddin Şaban ise şöyle tarif ediyor:

“Müctehidin, bir meselede, kendi kanaatine o meselenin benzerlerinde verdiği hükümden vazgeçmesini gerektiren **nass, icma, zaruret, gizli kıyas, örf veya maslahat** gibi bir **delile** dayanarak, o hükmü bırakıp başka bir hüküm vermesidir”.

(*İslâm Hukuk İlminin Esasları – Usûlü’l-Fıkh*, çev. İ. Kafi Dönmez, 22. b., Ankara: TDV, 2015, s. 181.)

Görüldüğü gibi, Karaman, Şaban’ın tarifinden sadece **zaruret, örf ve maslahatı** alıyor, **nass, icma ve gizli kıyası** atıyor.

Bu işe **kurnazca kafa yorduğu** belli..

Evet, Zekiyyüddin Şaban’ın tarifi çerçevesinde istihsan; müctehidin **nassa** değil, **kendisine ait daha önceki bir içtihada aykırı hüküm** vermesi anlamına gelmektedir.

Nitekim, **Muhammed Ebu Zehra**, “... *Ebu Hanife’nin yaptığı istihsanlarda asla nassa ve kıyasa karşı geliş yoktur, belki istihsan onlara sarılmaktan ileri geliyor*” diyor. (***Ebû Hanîfe***, çev. Osman Keskiöglü, 5. b., Ankara: DİB, 2005, s. 361.)

Ebu Zehra’nın istihsan tarifine gelince..

“*Bence en güzel tarif Ebû Hasan Kerhî’nin şu tarifidir*” diyor:

“İstihsan, birinciden udulü (vazgeçmeyi) iktiza eden (gerektilen) **daha kuvvetli** bir vecihten dolayı **bir meseleye verdiği hükmü** benzerlerine vermekten müctehidin udul etmesidir.”

Görüldüğü gibi, bu tarifte de, müctehidin istihsanı, **kendi içtiihadının gereğinden vazgeçmesi** anlamına gelmektedir. Nasstan değil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

CEMAATLER, TARİKATLAR, KURUM KURUM KURUMLANAN KURUMLAR

KOLAY DİNİN YORGUN DİNCİ VE DİNDARLARI

*“Allah uğrunda, hakkını vererek cihad edin. O, sizi seçti; **din hususunda üzerinize hiçbir zorluk yükledi**; babanız İbrahim’in dininde (de böyleydi). Peygamber’in size şahit olması, sizin de insanlara şahit olmanız için, O, gerek daha önce (gelmiş kitaplarda), gerekse bunda (**Kur’an**’da) size «müslümanlar» adını verdi. Öyle ise namazı kılın; zekâtı verin ve Allah’a sınıksız sarılın. O, sizin mevlânızdır. Ne güzel mevlâdır, ne güzel yardımcıdır!”* (Hacc, 22/78)

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, **Hak Dini Kur’an Dili** tefsirinde bu ayet-i kerimeyle ilgili olarak şunları söylüyor:

“O sizi seçti, yani ey Muhammed ümmeti, düşmanlarına karşı cihad için sizi Allah kendisi seçti. Din işinde üzerinize hiçbir güçlük yükledi. Size emrettiği **dindeki mükellefiyetlerinizi rahmetinin genişliğine uygun düşecek şekilde kıldı**. (Bakara, 2/286. âyetin tefsirine bkz.) Diğer dinler gibi ağır, çekilmez yükümlülükleri yükledi. Herkesin sıkıntısına, ihtiyacına, mazeretine göre **ruhsatlar verdi**. Mesela ayakta namaz kılamayanın oturmasına, oturamayanın îma ile kılmasına müsaade etti, kolaylıklar gösterdi. **Cihadı da yeterli bir gücün varlığı ile orantılı olarak farz kıldı.**”

Merhum Elmalılı, Bakara Suresi’nin 286’ncı ayetinin tefsirinde de şu açıklamaları yapıyor:

“Ey Rabbimiz! Bize bizden önceki ümmetlere yüklettiğin gibi ağır yük de yükleme.” Bizi asâ ve isyan milletleri gibi yapma! Yani bizi diğer milletlere yaptığın gibi yerinden kımıldatmaz, sıkıştırır, zor dayanılır ağır boyunduruklar, şiddetli mîsaklar, ağır tabiiyetler, meşakkatli buyruklar, katı kanun ve kurallar ve uygulamalar altında bulundurma, sonuçta **mükelleflerini meshederek (suretlerini değiştirerek) maymunlara, domuzlara çevirecek sıkıntılara koşma.** Bizim kurallarımızda ve sosyal hayatımızda zorluklar, zorlamalar, baskılar olmasın Rabbimiz.

“İSR: Lügatte esas anlamı esaret ve hapis mânâsıyla ilgili olup, altındakini ezen ve yerinden kıpırdatmayan ağır yük ve bağ demektir ki, boyunduruk gibi, **ağır misaka, zor dayanılır ahde ve bağımlılığa,** yine bunun gibi akrabalık ve yakınlığa da denilir. Anlaşıyor ki, tarihlerde görüldüğü üzere, yahudi ve hristiyanlar gibi önceki ümmetlerde **katı hükümler ve yükümlülükler** vardı. Tefsir âlimlerinin açıklamalarına göre, meselâ yahudiler **günde elli vakit namaz kılmak ve mallarının dörtte birini vergi vermek, pislik bulaşan elbiseyi kesmek, vatanlarından sürülüp çıkarılmak, birçok konuda hemen idam cezası uygulanmak, tevbe etmek için intihar ile yükümlü olmak, bir isyan üzerine hemen ceza verilmek, herhangi bir hata meydana gelirse helâl olan yiyeceklerden bazıları yasak kılınmak gibi hükümler** vardı. *Kaffal Tefsiri*’nde denilmiştir ki, “Yahûdilerin ellerinde *Tevrat* diye iddia ettikleri kitabın beşinci sifri iyice gözden geçirilirse, onların ne kadar katı hükümlere, ne kadar çetin misaklara tabi tutulmuş oldukları daha birçok acaip hükümlerle birlikte görülür. İşte müminler bu gibi sıkıntılardan, zorluklardan korunmalarını niyaz ettiler ki, Allah da fazl u keremi ile ileride gelecek olan **“Üzerlerindeki ağır yükü kaldıran ve bağları çözen...”** (A’raf, 7/157) âyetiyle bunları giderdi.

“... Elbette bu kanunu tanımayanlar, bunun çerçevesinden dışarı çıkmak isteyenler, genel anlamda bu yükümlülüğün çerçevesi dışına çıkabilecek değiller, o zaman onlara birbirlerinin gereği olan, **hak ve hukuk tanımayan, kapasite ve güç dinlemeyen yükümlülükler** koyduracaksın; **kâfir, kâfir olmakla mükellefiyetsiz yaşayamayacak, fakat hakka uymadığından halka haksız ve yersiz yükümlülükler getirecek ve karşılığında da haksız tepkiler alacaktır** ki, bu da aynı zamanda adalet ve hakkın gereği olarak yine Senin yükletmiş olduğun bir yük olacaktır. Bu açıdan bakılırsa **âlemde her kavmin kendine göre bir kanunu olduğu görülür. Ve o kanun kaçınılmaz şekilde ilâhî bir yüklemenin varlığına dayanır. Şu kadar ki, müminlerinki müstakimdir ve ilâhî rahmet eseridir; kâfirlerinki gayr-i müstakimdir, dolaylı olarak ilâhî adaletin ve gazabın eseridir.** Müminlere adalet olan şey kâfirlere adalet olmaz, kâfirlere adalet olan şey de müminlere adalet olmaz.”

*

Yeni Şafak yazarı Hayrettin Karaman’ın 5 Nisan 2018 tarihli yazısı “**Gençler ve din**” başlığını taşıyordu..

Şöyle diyordu:

“Özetlemek gerekirse ülkemizde gençlerin iman ve amel (dini yaşama) bakımından göze çarpacak ve Müslümanca yaşamayı amaç edinen insanımızı üzecek boyutta **dinde[n] uzaklaştıkları, ikame olarak da deizmi, ateizmi, boşluğu, hatta intiharı seçtikleri** tespiti yapılıyor. Ne kadar gencin, gençliğin yüzde kaçının bu noktaya geldiği hususunda bilgimiz yok.”

Bilgisi yok, fakat referansı var.

Referansı, **İhsan Fazlıoğlu masalcısı** ile onun hınk deyicisi **Gerçek Hayat** dergisi..

Gerçek Hayat’a göre, gençliğin dinden uzaklaşmasının (Bunu bir veri olarak kabul ediyorlar) iç ve dış sebepleri varmış.

İç sebepler arasında, “*çocukluk ve gençlik dönemlerinde tabii olan biyolojik ve psikolojik değişimler, bu değişimlere uygun eğitimin eksikliği, **din dilinin gençlerin kalplerini açamaması, kafaları ile de uyuşamaması**, eğitim çevremizin ve genel olarak milli eğitim politikasının amaca uygun olmaması, dindar ailelerin çocuklarından ölçüsüz ve dengesiz beklentilerinin olması ve bu yüzden onlara fazla yüklenmeleri sonucunda hasıl olan ‘**din yorgunluğu**’ ... ” yer alıyormuş.*

Bu din yorgunluğu lafının patenti de bildiğim kadarıyla **Yeni Şafak**’ın “aklı kısa” yazarı Ayşe Böhürler’e ait..

*

Şu **din dili** meselesine gelelim..

Suçlanan din dili kimlere ait?

Bildiniz, **Nurettin Yıldız**’a vs. vs..

Erdoğan’dan tekme yi yediklerinden beri kendilerine bir türlü gelemeyen, pusulasız bir gemi gibi okyanusta yalpalayıp duranların inşa ettiği **Karar** adlı kararsız ve şaşkın medya gemisinin ismi **Fatih Çekirge** ile özdeşleşen yazarı Elif Çakır, konuyla ilgili bir yazısında başka isimleri de gündeme getirmiş, suçlamıştı.

Suçladıklarından biri, **Hayrettin Karaman**’dı..

Çekirgeci Elif’e göre, gençler, “*Oldukça dünyevi bir iş olan seçimlere dini alet etmeye kalkışan ‘**Evet demek farzdır**’ diyen fıkıh alimine bakıyor*” ve dinden uzaklaşıyordu.

*

Hayrettin efendi, yazısında şunu da söylüyor:

“Bazı çevreler Fazlıoğlu’nun uyarısından alındılar ve **savunmaya geçtiler**. Doğru olanı bu değildir, doğru olanı **özeleştirim**dir, herkesin **nerede hata yapıyoruz** sorusunu sorması ve **kendi sorumluluğunu tespit ederek gereğini yapmasıdır.**”

İmdi **Karaman, Çekirgeci**’nin (tıpkı kendisi gibi Fazlıoğlu’ndan ve **Gerçek Hayat**‘tan, **sorgusuz sualsiz, tam bir teslimiyetle ilham** alarak) yazdığı satırları üzerine alındı mı?

Özeleştiri yaptı mı?

Nerede hata yaptığı sorusunu kendisine sordu mu?

Kendi sorumluluğunu tespit etti mi?

Ve de **gereğini** yaptı mı?

Hayır!

Fazlıoğlu’nu ve **Gerçek Hayat**’ı bahane ederek, *Nurettin Yıldız gibi isimlere büyük oranda haksız bir biçimde yapılan saldırılara* böyle “kaypakça” destek vermek yerine, kendisine yöneltilen bu eleştiriye, kendi teklifleri doğrultusunda cevap vermeliydi.

Vermedi.

*

Şu hale bakın, gerçekte dindarlık hiç de umurunda olmayan “**laik kafalı**” **tipler**, gençlerin imanının derdine düşmüş durumdalar.

İhsan Fazlıoğlu’nun hali malum.. Onun lafının üstüne atlayan **Ahmet Hakan Coşkun** ve “askılı pipo” **Mehmet Ocaktan**’ın imanını ne kadar dert edineceğini de herkes tahmin edebilir.

Karar(sız) gazetesinin **Çekirgeci** yazarının kerrakesi de, aynı günlerde yayınladığı bir yazısından belliydi: TBMM Başkanı İsmail Kahraman’ın fi tarihinde laiklik açıklamasından duyduğu nefreti ve elemi bir kez daha dile getirmekten kendisini alamadı..

Ne müthiş bir laiklik sevdası bu, ne dinmek bilmez bir “laiklik adına nefret”!

Allah için sevmek ve buğz etmek yok, laiklik için var..

İmdi, bu çapulcular güruhunun gerçekte gençliğin imanını dert ettiğini düşünmek için iflah olmaz aptallar olmak gerekir.

Ya da, Hayrettin Karaman gibi şaşkın.

*

Din, kolaydır..

Evet bugün gençler yoruluyor. Fakat onları asıl yoran, şu bitmek tükenmek bilmez eğitim yarışı..

Ortaokul için imtihan, lise için imtihan, üniversite için imtihan, memuriyet için imtihan, yabancı dil için imtihan..

Bazı sınavları kaldırsanız bile, not yarışı bitmiyor.

Bu gençler nasıl oluyor da “din yorgunu” oluyor?!

Belki, anne babası tarafından hem bu modern eğitimin cenderesine sokulan hem de aynı anda hafız vs. yapılmak istenen çocukların böyle bir “yorgunluk” sorunu olabilir. Bu da ilk anda mesela İsmailağa Cemaati’ni akla getirir. Ama,

Fazlıoğlu'nun “**15 Temmuz sonrası 17 başörtülü masalı**”nın kahramanları üniversite öğrencileri.. İsmailağa Kur'an kursu öğrencileri değil..

Fazlıoğlu'nun anlattığı hikâye inandırıcılıktan uzaktı..

*

Birincisi, ateistleşmeyi **15 Temmuz** sonrasına sabitlemesi burada bir “hile” olduğunu akla getiriyor. (Malum, The Cemaat'le mücadele için her yol mübah.)

İkincisi, Fazlıoğlu'nun hikâyesinde hiç **erkek öğrenci** yok. Hepsi başörtülü.. Bu da ancak “gerçek hayat”la ilgisiz masallarda olur.

Üçüncüsü, Fazlıoğlu'nun masalında hiç **başı açık müslüman kız öğrenci** de yok. Ateistleşenlerin tamamı başörtülü.. Bu da ancak **Odatv**'nin Asiye bilmem ne adlı “derin gırtlak”na yakışan bir senaryo için uygun düşer. Gerçek hayatta böyle dengesiz ve orantısız tuhaflıklara yer yoktur.

Dördüncüsü, bu ateistleşen kız öğrencilerden biri bile, “Hocam ben ateist oldum, başörtüsünü de attım” demiyor. Maşallah dinden imandan vazgeçiyorlar, bunu açıkça ilan edecek kadar da **medenî cesaretleri** var. Mahalle baskısı bunlara vız geliyor tırıs gidiyor. Ve bütün bu **özgür ruhlarına** rağmen başörtüsünden vazgeçmiyorlar. Dinden imandan vazgeçiyorlar da, sanki annelerinden beraber doğmuşlarmışcasına başörtülerini atmıyorlar.

*

Beşincisi, sadece Fazlıoğlu'nun Medeniyet Üniversitesi'nde bile, onun 17 başörtülü kız öğrencisi ateist olmuşmuş.. Bu üniversitede kaç tane başörtülü var?.. Bir de diğer akademisyenlerin yanına gitmeyi tercih eden veya ateist olduğunu öğretim üyelerine müjdeleme ihtiyacı hissetmeyenleri hesaba katarsak, söz konusu üniversitede “ateist olmayan başörtülü” kalmadığını kabul etmek zorunda kalırız. Böyle bir temerküz, ancak masallarda olur. (Artık ülkemizde yalan dolan

masallar **algı operasyonu** adı altında herkeste bulunmayan bir beceri, bir marifetmiş gibi gösteriliyor. Çağdaşlaştık ya..)

Hayrettin efendiye son olarak şunu söyleyelim: İhsan Fazlıoğlu'nun görev yaptığı **Medeniyet Üniversitesi'nin rektörü**, o günlerde kendi oğluydu..

Aynı üniversitede bir diğer oğlu da prof. olarak çalışıyordu.

Kendi çocuklarının ateistleşen başörtülü talebesi hiç yok muymuş?

İhsan'ın şahitliğine neden ihtiyaç duyuyor? Neden kendi çocuklarından bilgi almıyor? Yoksa kendi çocukları, şahitliklerine itibar edilemez durumdaki “**fasık**”lar mı?

DİNDAR BİLİLEN CAMİADAKİ “GİZLİ GÜNDEM”LİLER

Hayrettin Karaman’ın birçok konuyu ele alış tarzını ve siyasal tutumunu beğenmediğimi belirtmeliyim.

Fakat, onun gizli mahfillerle, karanlık odaklarla veya daha açık bir ifadeyle “**derin/çukur devlet**” diye bilinen gayrimeşru eşkıya çetesi ya da **İblis organizasyonu** ile bir uşaklık ilişkisinin bulunmadığından eminim. (Elimde değil, “paranoya”m ne yazık ki biraz arızalı, herkesten şüphelenmeyi bir türlü başaramıyorum.)

Ancak, onun son yazısında cevap verdiği, kendisiyle aynı gazetede yazan **Fatma K. Barbarosoğlu** adlı riyakâr ve ahlâken arızalı hikâyeci için çok başka şeyler düşünüyorum.

Onun, görüldüğünden farklı olduğundan, “**gizli gündem**”le kalem oynattığından hiç şüphem yok.

Ne yazık ki, medyada böylelerinin sayısı az değil.

Evet, bu bilgi ve idrak bakımından boş, kişilik sorunları ve karakter bozukluğu bakımından dolu bayan, **Ardan Zentürk** adlı beyinsiz gibi, Hayrettin Karaman’ı topa tutmaya kalkışmış, “**Zamanın ruhunu kavrayamayan din adamlarının sakıncalı dili...**” başlıklı bir manyakça cümleler koleksiyonu oluşturmuştu.

Ardan beyinsizi ile **aynı yerden işaret alıp** Karaman’a “çakmaya” başladıkları açık...

Aslında Karaman’a, “Senin önünü niçin açtığımızı anla, haddini ve sınırını bil” mesajı veriyorlar, akıllarınca “terbiye” ediyorlardı.

*

Ne yazık ki, Türkiye’deki dindar bilinen kesimin başındaki en büyük musibetlerden birisi, böylesi riyakâr, gösterişçi, suret-i haktan gelme sahtekârlığını çok iyi beceren “**gizli gündemli görevliler**”in birtakım köşeleri tutmuş olmaları..

Rüşvet-i kelâm olarak suya sabuna dokunmayan ya da zaten bilinen birtakım doğruları yazarak, fitne ve fesatlarına zemin ve alan açıyorlar.

Evet, aldatmak için bir teneke bal, ve içinde bir fincan zehir...

Sözde dindarlıklarını milletin gözüne sokmaya ihtiyaçları var.

*

Hayrettin Karaman’ın, çok geç olmadan, kimler tarafından kullanıldığını, oyuna getirildiğini, istismar edildiğini artık anlaması gerekiyor.

Ne yazık ki, tıpkı İsrailoğulları’nın ve Hristiyan diye bilinen kitlenin dinlerini tahrif etmeleri gibi, Türkiye’de de İslam, **Recep Tayyip Erdoğan**’ın himayesinde ya da gölgesinde tahrif ediliyor.

O kadar gemi azıya almış, azgınlaşmış durumdalar ki, Hayrettin Karaman’a bile tahammülleri yok..

Ya da, iş artık o merhaleye ulaşmış durumda..

Ve bütün bunlar, evet, Erdoğan’ın gücünün zirvesinde bulunduğu bir zamanda, onun gölgesi altında oluyor.

Erdoğan’ın durumunu anlamak için şu kadarını bilmek yeterlidir: **Mısır’a ve Tunus’a gidip Şeriat’e karşı laiklik tavsiyesinde bulunan, ve bunu TBMM Başkanı Kahraman**’ın laiklik ve anayasa ile ilgili teklifine karşı iftiharla gündeme getiren, Erdoğan’dı.

Bahis konusu gazeteden **bir başka “gizli gündem”li** yazarın son yazısında aktardığı anekdot, meseleyi anlamayı kolaylaştırabilir. Başkomutan, çatışmada mağlup olan bir subaya sorar: “Niçin yenildiniz?” Subay cevap verir: “Pekçok nedeni var.. Birincisi, barutumuz yoktu...” Başkomutan araya girer: “Gerisini anlatmana gerek yok.”

Evet, Erdoğan’ın durumunu anlamak için **Şeriat ve laiklik** konusundaki tavrını hatırlamak yeterlidir.

Gerisini tartışmak, lafı uzatmak olur.

*

Evet, birileri, Erdoğan’ı daha yakın zamanlara kadar dünya lideri, İslam âleminin umudu, mazlumların koruyucusu, beklenmeden gelmiş Mehdi gibi gösteriyordu.

Halbuki, o beğenmedikleri **Turgut Özal**, 1993 senesinde, o dönemin namüsaıt şartlarında, Uğur Mumcu’nun cenazesinde “Şeriat kahrolsun!” diyerek yürüyen azgın ve şirret serseri güruha karşı, “**Bunu diyenler, Şeriat’in ne olduğunu bilmeyenlerdir**” diyebilmişti.

Ve, Yalçın Özer’e verdiği röportajda şunu söyleyebilmişti:

“İran Şiidir, bu güne kadar daha gayrimüslim bir devlet ile savaştıkları görülmemiştir. Şiiliği yaymak için sürekli Sünni Müslümanlarla savaşmışlardır. Vahhabiler ise İngilizlerin kurduğu bir cereyandır, bunlar da çok Sünni kanı dökmüştür. Bunların ikisi de mezhep değildir, birbirlerine düşmandır. **Şeriat İslam’ı yaşamaktır**, bizim gazeteciler **din cahili** oldukları için bilmiyorlar ve bunlara **şeriat devleti** diyorlar. Tıpkı Paris’te bir patlamada ölen Hristiyanlara şehit diye haber yaptıkları gibi.”

Demek istiyor ki, **Şiîler**‘in ve **Vehhabîler**‘in Şeriat adına yaptıkları hatalar, Şeriat‘i değerden düşürmez. Bu, Şeriat‘in değil, o düşünce akımlarını benimseyenlerin hatasıdır.

Şeriat, İslam‘ı yaşamaktır, ve bir müslümanın Şeriat‘in uygulanmasının, yani İslam‘ın yaşanmasının engellenmesini istemek, talep etmek, güzel görmek ve tavsiye etmek gibi bir lüksü olamaz.

Bu, bir cinayettir.

Daha açıkçası, küfürdür. İsteyen **Diyanet İşleri Başkanlığı**‘na sorabilir.

Ve, ne yazık ki, bu cinayeti **Recep Tayyip Erdoğan** işlemiş bulunmaktadır.

Bu anlamda Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye‘de İslam‘a, **CHP**‘nin ve azılı din düşmanlarının verebileceği zarardan daha fazlasını vermiştir.

Vermektedir.

*

Şia ve Vehhabîler, Şeriat‘e hürmet ediyor, ondan vazgeçilmesinin mümkün olmadığını vurguluyor, fakat uygulamada hatalar sergiliyorlar..

Sense, “Hiç uygulanmasın, laiklik yeter” diyorsun.

Kimin durumu daha kötüdür?..

Şeriat‘i uygularken hata yapanla, onun uygulanmaması için çaba sarfeden, emr-i maruf yerine emr-i münker yapan, beşerin hükümlerini (heva ve hevesini) ilâhî hükümlere tercih eden bir olur mu?..

Şeriat‘in uygulanmasını ancak kâfir istemez..

Müslüman olduğunu söyleyen biri bunu yaptığında da, daha o saniyede küfre düşmüş, iman gömleğini çıkarıp atmış olur.

*

Bu din, Recep Tayyip’in oyuncağı değildir. Cumhurbaşkanı vs. olması, ona, İslam konusunda cinayet işleme imtiyazı vermez.

Şeriat’e karşı laikliği savunan, çöpçü de olsa, cumhurbaşkanı da olsa, küfre düşer.

Böylesinin, tevbe etmesi, tecdid-i imanda bulunması gerekir.

Diyanet’in “kadrolu dalkavukları”, doğruları sadece garip gurabaya ve aciz vatandaşlara değil, devletlulara da söylemek zorunda olduklarını hatırlamalıdır.

Buradan Fethullah’a sövmek kolay.. Dinî hassasiyetin varsa, bunu, **amirin konumunda bulunup da sana zarar verebilecek durumda olana** da söyle..

Evet, Erdoğan’ı, cerci hocalar gibi cenazelerde okuduğu **Kur’an**’lar kurtarmaz.

Erdoğan’ın tavrı ile “gizli gündem”li münafık yazarların tutumu, aynı yapbozun parçaları durumundadır.

Hayrettin Karaman’ın bunu da artık anlaması gerekiyor.

TEK ADAMLIK VE TEKELCİLİK

Yeni Şafak gazetesi yazarı Hayrettin Karaman “**Diyanet’in itibarı ve Kutlu Doğum**” başlığını taşıyan 4 Mayıs 2017 tarihli yazısında şöyle diyordu:

“Üzerine yükletilen “halkı din yönünden aydınlatma vazifesini” **bihakkın yerine getiren**, vakfı bir yandan kendi bir yandan yurt içinde ve yurt dışında yaptığı hizmetlerinin listesi (yalnızca başlıkları) kitap teşkil edecek kadar büyük olan bir kurumumuzu itibardan düşürmek için hem sahih İslam karşıtları hem de **kendilerini doğrunun tek temsilcisi zanneden** “bizim ormanın ağaçları” yıllardır taşıyorlar; ama bu taşlamalar ne **altın kâsenin** itibarını zedeleyebildi ne de taşıyanlara ve **taşa** itibar kazandırdı. Bu sebeple “adam aldırma da geç git” demek gerekiyor ama az da olsa kafası karışanlara yardımcı olmak üzere her ilgilinin bildiklerini açıklaması da gerekiyor.”

Eh, ilgili olunca ne yapsın, Hayrettin efendi de bizleri bilgilendirmek için kaleme sarılmış.

Ancak, Diyanet’in vazifesini “bihakkın, hakkıyla yerine getirdiğini” söyleyerek, laik devletimizin bu **siyasetin vesayeti altındaki güdümlü** kurumunu peygamberler seviyesine çıkarmış.

Palavracılığın cılkını çıkarmış.

*

Şu yaşıma geldim, Türkiye’de mesela Uğur Mumcu’nun ölümü gibi bahanelerle meydanlarda “Şeriat kahrolsun!” naralarının atıldığını gördüm. Fakat Diyanet, bir kez olsun, **Şeriat konulu cuma hutbesi** okutmadı.

Okutamadı.

Halkı din yönünden aydınlatma vazifesini “**bihakkın**” yerine getirme bu mudur?

Ama mesela o zaman merhum **Prof. Dr. M. Esad Coşan** hoca *İslam* dergisindeki bir başyazısı ile buna tepki göstermişti.

Cumhurbaşkanı **Turgut Özal** da “Böyle diyenler Şeriat’in ne olduğunu bilmeyenlerdir” diyerek bir vazifeyi yerine getirmişti.

Bunu söyleyen, kürsü yumruklayan bir vaiz, kalemiyle dünyaları (daha doğrusu saf gençlerin gönüllerini) fetheden bir "müslüman yazar düşünür/taşınır", ya da "maneviyat menbaı ekran bülbulü" değildi.

Devletin en tepesindeki şahıstı..

Bunu siyasî hesaplarla da söylemiyordu.

O günlerde önümüzde bir **seçim** de yoktu; milletin maneviyatına seslenip oyları alma, seçimden sonra da "Tekkeye mürit aramıyoruz" makamından şarkı terennüm etme hesapları içinde olması beklenemezdi.

Böyle olmakla birlikte, kendisinden önceki ve sonraki hiçbir cumhurbaşkanının yapmayacağı, yapamayacağı şekilde Şeriat'e saygısını ortaya koymuştu.

Diyanet’ten ise hiç ses seda çıkmamıştı.

*

Diyanet'in, Karaman'ın sıraladığı hizmetlerine gelince..

Ardında devlet bulunan, devasa bir bütçeye, hadsiz hesapsız imkâna ve sayısız personele sahip bir kurumun bunları yapması, övünülecek birşey midir?!

“Bizim ormanın ağaçları”nın eleştirileri de olmasa, Diyanet kim bilir ne hale gelir? Getirilir?

Tamam hizmeti çok, fakat bunları da yapmayacaksa niçin var?

*

Elbette aramızda (Karaman'ın dediği gibi) **kendisini doğrunun tek temsilcisi zannedenler** de vardır.

Fakat, kimi zaman aramızdan bazılarının, **doğruları tek başına söylemek zorunda kaldığı** da bir gerçektir.

Eğer onları yalnız bırakıyorsan, **doğrunun tek sözcüsü konumuna düşürüyorsan**, onlara bu acıyı yaşıyorsan, bu senin ayıbındır.

Kendini ve sahiplendiğin yapıyı **altın kâse**, muhataplarını ise taş olarak nitelendirmek ne eşsiz bir tevazu, ne eşsiz bir “kendini doğrunun tek temsilcisi görmeme” alicenaplığı..

*

Devam ediyor Hayrettin efendi:

“Ben bugünün Türkiye’si’nde **Diyanet İşleri Başkanlığı, ilahiyat fakülteleri ve imam hatip okullarının**, -farkında oldukları kusurlarını giderme gayreti içinde olduklarını da bilerek- din hizmetinde **en sağlıklı ve güvenilir kurumlar** olduğunu düşünüyorum.”

Yani laik devletin **laik siyasetinin doğrudan vesayetinin** altında olan kurumlar en sağlıklı ve en güvenilir kurumlar..

Doğrunun en sağlıklı ve güvenilir **tek** kurumları bunlarmış.

Laik devletin güdümünde olmayan sivil **medrese ve tekkeler** ise yeterince sağlıklı ve güvenilir değil.

(Gerçi devlet onları da MİT’i vasıtasıyla sağlıklı ve güvenilir hale getiriyor, laikleştiriyor, böylece **Atatürkçü/Kemalist** ya da yerli-milli hale geliyorlar, gelmekte, ama yeterli değil tabî.)

*

İşin aslına gelince..

Türkiye’de din hizmetini “en sağlıklı ve güvenilir” biçimde yürütecek “kurum”ların mevcut olması, bugünkü siyasal düzen, yasal çerçeve ve “derin” oyunlar çerçevesinde mümkün değildir.

Hakkı ve hakikati söyleyenler **tek** başına ve yalnız kalmaya mahkumdur.

*

Hayrettin efendi, sözlerinin devamında bu sağlıklılık ve güvenilirlik konusuna açıklık getirmeye çalışıyor:

“Niçin?

“Çünkü bu kurumlarda ilim ve edep üreten insanlar “âdeta peygamberleştirilmiş, hatadan ve gûnahtan berî bir **tek** adama” bağlı değiller. Bu kurumlarda ortak akıl var, danışma var, denetim var, açıklık-şeffaflık var, seçim var...”

Yazıya, Diyanet’in halkı din yönünden aydınlatma vazifesini “**bihakkın yerine getirdiğini**” iddia ederek başlamıştı.

Böylece bu kurumu **hatadan ve gûnahtan berî** ilan etmiş olmuyor mu?!

Bihakkın yerine getirmek, hatasız ve günahsız olmak değil midir?!

Değilse nedir?

Altın tas diyerek bu iddiayı pekiştirmekten de geri kalmıyor.

Diyanet’e atfedilen **ortak akıl, danışma, denetim, açıklık-şeffaflık ile seçim** meziyetleri de, hatasızlık ve günahsızlık iddiasını zirveye taşıyor.

Vatandaş ne yazdığının farkında bile değil..

*

O “resmî” (laik devletin doğrudan kontrolü altındaki) kurumların fazilet ve meziyetleri bitti mi?

Hayır!

Hayrettin efendi saymaya devam ediyor:

“Bu kurumlar tekелci değıl, müspet manada değışim ve gelişime açık, kardeşlik çerçeveleri de İslam kadar geniştir. ”

Aslında tekелci..

Devlet, Diyanet’i bir **tekел** olarak kurmuş kurumda.

Mesela bugün tarikatlar “resmen” **yasaktır**.

Aynı şekilde medreseler de “resmen” **geçersizdir**.

Kendi kendilerini medrese olarak adlandırabilirler fakat akredite değildirler, resmî bir tanınırlıkları ya da statüleri bulunmamaktadır.

*

Hayrettin efendi sözlerini şu vecizesi ile süslüyor:

“Bugün Türkiye’de mevcut diğer din eğitim ve öğretimi kuruluşlarına (medreseler, tarikatlar ve diğer dini toplulukların mensuplarına) da bu kurumlar açık olduğu için hem Diyanet hizmet kadrosunda hizmet yapan hem de okullarımızda okuyan, mezun olduktan sonra öğretmen ve öğretim üyesi olan yüzlerce kardeşimiz vardır.”

Aksi zaten mümkün değildir. Öyle yaparsa kendini toplumdan izole etmiş olur.

Bunun bir meziyet olarak söylenmesi anlamsızdır.

Devam ediyor Hayrettin efendi:

“**Devlete**, millete, dine, diyanete **hainlik** etmedikçe kimsenin buralardan dışlandığı veya kendilerine ayrımcılık yapıldığı da yoktur ve olmamalıdır.”

Devlete ihanetmiş..

Bunu söyleyen, güvenlik bürokrasisinden bir at gözlüklü değil..

“Devlet”e ihanet etmemek ne anlama gelmektedir?

Mesela 28 Şubat’ta Diyanet, “Devlete ihanet etmemek için” nasıl bir rol üstlenmiştir?

O sırada **Albay Oğuz Kalelioğlu** Diyanet’te danışman olarak çalışmaya başlamıştı. Görevi neydi, nasıl bir danışmanlık hizmeti veriyordu?

28 Şubat Darbesi’ni hazırlayan Müslüm-Fadime faciası yaşandığı sıralarda **Selam** gazetesinde, Refahyol’u yıkmaya yönelik bu gibi tertipleri askeriye O. K. ile Emniyet’ten C. S.’nin organize ettiği ileri sürülmüştü.

Adı geçen O. K., Oğuz Kalelioğlu muydu, bilmiyoruz.

Fakat mahkemede görülen 28 Şubat Davası’nda bir başka O. K.’nın değil de bu O. K.’nın adının gündeme gelmiş olması, insana bazı şeyleri düşündürüyor.

*

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

“Diyanet İşleri Başkanlığı yapılan başvuru ve talep üzerine bazı kitaplar ve konular hakkında inceleme, araştırma ve okumalar yaptıktan sonra açıklama ve değerlendirme de yapar. Eski zamanlarda daha dar kadrolu danışma kurulları vardı, şimdi seçimle gelen, daha geniş ve yetkili bir Din İlleri Yüksek Kurulu var. Bu kurula bağlı çalışan uzmanlar var.

“Bir dini konuda Diyanet’in yaptığı açıklama ve değerlendirmede, farklı içtihadın ve yorumun caiz olmadığı bir alanda yapılmış olup ümmetin icmâ’ına aykırı bulunma ihtimali sıfırdır. Muhal farz olarak bulunsa bile bunda ısrar mümkün değildir.”

Bu, doğru olabilir.

Ancak, Diyanet’in sorunu, her doğruyu söylemiyor, bazı doğruları nisyana terk ediyor oluşudur:

"Hani Allah, kendilerine kitap verilenlerden, ‘Onu (Kitabı) mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz’ diye sağlam söz almıştı. Fakat onlar verdikleri sözü, arkalarına atıp onu az bir karşılığa değiştiler. Yaptıkları bu alışveriş ne kadar kötüdür!” (Âl-i İmran, 3/187)

*

Karaman şunu da diyor:

“Kendilerini müftü ve din âlimi yerine koyan, halbuki usulüne uygun bir din eğitim ve öğretimi görmemiş bulunan bazı köşe yazarlarının din konusunda yazdıkları ve söylediklerine ise güvenmek ve bunlara göre bilgi ve kanaat sahibi olmak en azından ihtiyatsız bir davranış olur.”

Bu doğru.. Herkesin yazdıklarına karşı ihtiyat üzere olmak gerekir.

Ancak bu, Diyanet için de geçerlidir.

Hayrettin efendi için haydi haydi geçerlidir.

*

Karaman şunu da söylüyor:

“Kendilerini **doğrunun tek temsilcisi** yerine koyan tek adamlarla onlara bağımlı olanların yazdıkları ve söyledikleri ise daha ziyade ihtiyatla yaklaşılması gereken kısımdır.”

Karaman’ın bu yazdıkları da, Diyanet’i **doğrunun tek temsilcisi** yerine koyma anlamına gelmektedir.

Ama farkında değil.

Tek adamlara bağımlı olmaya gelince..

Kelin köre diyeceği birşey olamaz..

Diyanet de tek adama bağlıdır. Laik (siyasal dinsiz) devletin "Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini etmiş" bir siyasetçisine, politikacısına..

Özerk bir kurum değildir.

*

Siyasetçiler, dinî konularda bir sürü yanlış laf söylüyor.. Hayrettin Karaman’ın yerin dibine batırdığı **tek adamlardan** bu yanlışlara itiraz edenler ara sıra çıkıyor.. Çıkabiliyor.

Diyanet’ten ise tık yok.

Neden?

Çünkü bu kurum, siyasetin tek adamlarına bağlı.

Özerk değil.

HOCALAR ŞEYHLER TAMAM.. PEKİ YA SİYASETÇİLER?

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman, “**Beşer şaşar**” başlığını taşıyan 22 Ocak 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

“De ki: “Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim. Şu var ki bana, ilâhınızın, sadece bir ilâh olduğu vahyolunuyor. Artık her kim rabbine kavuşmayı bekliorsa dünya ve âhirete yararlı iş yapsın ve rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın” (Kehf: 110).

“İmam Malik Medîne’de Peygamber Mescidi’nde ders verirken şöyle diyor: “**Şu Ravza’da medfun bulunan zat dışında** kim olursa olsun sözü kabul de edilir red de edilir”.

“Âyetlere, açıklayıcı hadislerle ve Ehl-i Sünnet temel kabullerine göre yanılmamak ve günah işlememek özelliği beşer içinde yalnızca Peygamberimize (s.a.) aittir; o da aslında ümmetinin her bir ferdi gibi bir beşerdir, bu bakımdan günah işlemesi ve yanılması mümkündür; ancak Allah Teâlâ onu ümmetine örnek kıldığı ve örneğin yanılması, günah işlemesi ümmetinin bunları doğru ve meşru bilmesine sebep olacağı için Peygamberini günah işlemekten korumuş (ma’sûm kılmış), dini hükümlerde yanılması halinde de bunu derhal düzeltmiş, yanlış olanın din hükmü olmasını engellemiştir.

“Ehl-i Sünnet müçtehitleri ve mezhep imamları şu konuda ittifak etmişlerdir: Bir müçtehidin içtihiadı diğerinin farklı içtihiadını bozmaz ve geçersiz kılmaz. Her müçtehit isabet de hata da edebilir. İctihat ehliyeti taşıyan ve usulünce içtihat eden bir alim içtihiadında hata ederse bir sevap, isabet ederse iki kazanır. Allah katında isabetli olan içtihada göre kulluk

eden de, hatalı olan içtihadı göre kulluk eden de meşru yoldadır ve kulluğu bu cihetten makbuldür.”

*

Önce, muhtemelen dalgınlıkla yapılmış bir hataya işaret edelim..

Yazarın, "Âyetlere, açıklayıcı hadislerle ve Ehl-i Sünnet temel kabullerine göre yanılmamak ve günah işlememek özelliği **beşer içinde yalnızca** Peygamberimize (s.a.) aittir" şeklindeki sözü doğru değildir.

Diğer peygamberler de aynı durumdadır.

İkincisi burada "yanılmamak" kaydının işin içine katılmaması, sadece "günah işlememek"ten söz edilmesi gerekirdi.

Çünkü peygamberler de yanılabilirler, fakat bu yanılırları günah işleme şeklinde olmaz.

İçtihatlarında hata ettikleri de olur, fakat onlar peygamber oldukları için hataları o şekilde bırakılmaz, düzeltilir.

Ulemanın ise böyle bir mazhariyeti yoktur.

*

Evet, farklı içtihatlar saygı duyulabilmesi için öncelikle onların “ehliyet” sahipleri tarafından “usulünce”, yani **usul-ü fıkıh** çerçevesinde ve **dini istismar** için değil, **hakkı** bulma niyetiyle, ihlasla, sırf hakkı bulmak için yapılması gerekir.

Ehliyet sahibi olmayan ve **usule** uymak bir tarafa, onu bozanların görüşleri “**meşru içtihat**” değildir.

Karaman’ın yazısına dönelim:

"İçtihatların farklı olması tefrikaya sebep kılınamaz, bütün müçtehitler ve onlara tabi olanlar din kardeşleridir, mezhep farkına dayalı dışlama ve ayrımcılık meşru değildir."

İşte burası, Karaman'ın dikmekte olduğu elbisenin dikişlerinin patladığı yer.

Ehliyeti olmayan ve usule uymayanların meydana getirdikleri mezhepler tabiî ki **dışlanırlar** ve onların **meşru olmadıkları** tabiî ki söylenir.

Karaman'ın bunu da açıkça belirtmesi gerekirdi. Fakat o başka bir yazısında ("Kucaklamanın sınırı", *Yeni Şafak*, 1 Ocak 2017) kendince birtakım "kırmızı çizgiler" icat ederek, mevcut laik devletin "laikliğe ayarlı" din anlayışı çerçevesinde zararlı görünenlerin **dışlanmasını**, hatta devlet tarafından bunlara karşı **önlem** alınmasını teklif etmişti.

*

Öte yandan, Karaman'ın, hak-batıl ayrımı yapmadan bütün mezhepleri eşitleyerek onları "din"den farklı birşeymiş, meşru değilermiş, adeta din dışı imişler gibi göstermiş olan Erdoğan'ı da açıkça uyarması beklenirdi.

"**Güncelleme**" lafı konusunda da tepki göstermesi, "İslam'ı **14 asır öncesi hükümleri ile** bugün uygulayamazsınız" diyen Erdoğan'a, "Sözünü ettiğin hükümler **nassla sabitse** dinin tam da kendisidir, yok eğer **icthadî** hususları kastediyorsan bil ki, senin laiklik illetiyle malul ehliyetsiz ve keyfî sözde içtihadın o köklü içtihatları **nakzedemez**. Haddini bil!" demesi gerekirdi.

Demesi gerekirdi çünkü sonuçta Erdoğan da beşer.

Yoksa, yoksa o, beşer değil mi?

*

Karaman'ı dinlemeye devam edelim:

"Bir de gaybı bilme konusu var; Kur'ân-ı Kerim'in açık ve kesin ifadesine göre **insanlar (beşer) ve cinler gaybı bilemezler**. Hiçbir kimse yarın başına ne geleceğini, neyi kazanıp neyi kaybedeceğini, nerede hayatının son bulacağını bilemez."

Bu ifadeler de doğru olmakla birlikte eksik. Allahu Teala bildirirse de mi bilemez?!

Kur'an'ı yine öncelikle **Kur'an** tefsir eder. Bazen "mutlak"ını "takyid", bazen de "mücmel"ini "beyan" eder. Ayetlerden biliyoruz ki gaybden bir kısmı, Allahu Teala'nın bildirmesiyle bilinir.

Hz. İsa a.s., insanların evlerinde neler sakladıklarını, ne yiyip içtiklerini biliyordu:

"Ve İsrâiloğullarına bir peygamber olarak (şöyle diyecek): "Hiç şüphesiz ben, size Rabbinizden bir delil (bir mu'cize) ile geldim. Doğrusu ben, size çamurdan kuş şekli gibi birşey yapıp içine üflerim, Allah'ın izniyle (o) hemen bir kuş olur! Hem Allah'ın izniyle(anadan doğma) körü ve (teni) alacalıyı iyi ederim, ölüleri de diriltirim! Ve **evlerinizde ne yiyorsanız ve ne biriktiriyorsanız** size bildiririm! Eğer mü'min kimseler iseniz, şüphesiz bunda sizin için elbette bir delil vardır." (Âl-i İmrân, 3/49)"

Hz. Yusuf a.s., rüyasını tabir ettiği kişilerin başına nelerin geleceğini haber vermiş ve bunun **kesinleşmiş bir hüküm** olduğunu belirtmişti.

Örnekler çoğaltılabilir.

*

Karaman'ın yazısına dönelim:

"Falcılara, büyücülere, cincilere, kâhinlere; hasılı gaipten haber verenlere inananlar Hz. Peygamber'e inanmamış olurlar."

Peygamberler dışındaki kimselerin gaipten verdikleri haberleri, bunlar büyücü, cinci, kâhin vs. olunca kesinlikle tasdik etmemek gerekir.

Salahı, takvası, doğruluğu, dürüstlüğü ve faziletiyle tanınmış, keramet sahibi diye bilinen kişilerin verdikleri haberlerin de doğruluklarının kesin bir garantisi yoktur, çünkü “**keşf**”te hata olabilir.

İsabetli görünseler bile (**Kur'an** ve Sünnet'ten delili bulunmayıp) salt keşfe dayanan bilgilerin tasdik edilmesi gerekmez. Gerekmemenin de ötesinde mahzurludur, **bid'at** kapsamına girerler.

Ehl-i Sünnet itikadınca, **ilham ve keşf** “kesin” doğru bilgi kaynağı değildir.

Fakat bazen doğru da çıkabilirler. Mesela **Akşemseddin** k.s.’nin Sultan Mehmed’in İstanbul’u fethedeceğini söylemesi, **Ebu Eyyub el-Ensari**’nin kabrinin yerini keşfetmesi gibi.

*

Karaman’ın yazısı şöyle devam ediyor:

“Bu temel bilgileri niçin hatırlatmaya ihtiyaç duydum?

“Ehl-i Sünnete mensup olmayı başkalarına bırakmayanlar var; bunların bir kısmı **şeyhlerinin, önderlerinin, hoca efendilerinin, üstadlarının gaybı bildiğine, yanılmaz ve günah işlemez olduğuna** inanıyorlar. Evet sorsanız “beşer şaşar, insan hata da eder günah da işler” diyorlar, ama sıra tabi oldukları kişiye gelince “Evet o da yanılabilir, günah da işleyebilir; bu sebeple ondan sâdır olan sözleri ve davranışları Ehl-i Sünnet ilkelerine göre değerlendirmek, uyanı almak, uymayanı almamak gerekir” demiyorlar, diyemiyorlar ve bunu yapmıyorlar!”

Karaman gibiler bu gerçekleri yazıyorlar, fakat sıra tabi oldukları **Recep Tayyip Erdoğan** gibi kişilere gelince ayarları bozuluyor.

Erdoğan gibilere "**beşer üstü**" muamelesi yapıyorlar, her yaptıklarına bir altın yaldızlı "hikmet" kulpu takıyorlar.

“Evet o da yanılabilir, günah da işleyebilir; bu sebeple ondan sadır olan sözleri ve davranışları **Ehl-i Sünnet ilkelerine göre değerlendirmek**, uyanı almak, uymayanı almamak gerekir” demiyor, diyemiyorlar.

Böyle yapmadıkları gibi bunu yapanları suçlamak için bin dereden su getiriyorlar.

Herşey ortada..

*

Karaman şunları da söylüyor:

“İslam bilinecek, her mümin kulluğunun gerektirdiği kadar din bilgisine sahip olacak (bu farzdır), sonra bu bilgisini hayatına uygulamaya çalışacak; iradesi ve gücü zayıf kaldığı için bir güzel topluluk (Allah’ın salih bilinen kulları) ile beraber olmak, Allah’ın salih bilinen bir kulunu örnek almak istiyorsa onların ve onun “herkesin bildiği, bilmesi gereken sahih İslam bilgisine” uygun olan davranışlarını örnek alacak, kendi yapamadığını onların nasıl olup da yapabildiklerini öğrenecek, imanı, iradeyi, Allah ve Resulullah sevgisini güçlendirecek tecrübe ve yöntemlerinden istifade edecek, ama **Ehl-i Sünnet ilkelerine uymayan, ittifakla İslam dışı olduğu kabul edilmiş bulunan bir söz, bir davranış kimden gelirse gelsin onu reddedecek**, kabul etmeyecek.”

Şurası bir gerçek:

Türkiye’de şeyhlere, hocalara, üstadlara, dedelere, grup ve topluluk liderlerine itiraz etmek, bizim milletimizin alışkın olduğu birşey değildir.

Mesela, FETÖ’ye “dünya lideri, İslam aleminin umudu” **Recep Tayyip Erdoğan** hazretlerinden önce itiraz etme bahtsızlığına uğrayan **Nurettin Veren**, neredeyse verem olmuştu ve vebalı muamelesi görmüştü.

Ancak **partiler** de aynı durumdadır, cemaatler ve tarikatlar gibidir.

Bu ülkede siyasal parti mensupları için de lideri ve liderin makbul (torpilli) adamlarını sorgulamak mümkün değildir, aforoza uğrar, **hain** ilan edilirsiniz.

Eğer o partinin mensubuysanız, parti ağalarının sözlerini tenkit edemez, “Yanlış konuşuyorsun kardeşim” diyemezsiniz. **Kayıtsız ve şartsız itaat** istenir.

Bazıları bunu açıkça söyler, bazıları da "Arife tarif gerekmez" fehvasınca "Anlarsın ya..." babından işaret diliyle ifade ederler.

Yağ çekme, doğru-yanlış demeden her yapılane bir kulp takma hürriyetiniz ise sınırsızdır.

Devlet kurumları ve (yasal olsun olmasın) **sivil toplum örgütleri** de böyledir.

Mesela siz **Kürtçü** hak hukuk, özgürlük fedailerinden "**Apo**'nun da gözünün üstünde kaşı var" diyene rastlıyor musunuz?

*

Aslında Karaman'dan beklediğimiz Erdoğan gibi siyasetçilere açıkça ve isim vererek karşı çıkması da değil..

Kullandığı genel ifadelere siyasetçileri de dahil etmesi..

Mesela yukarıya aldığımız ifadelerinde "şeyhlerinin, önderlerinin, hoca efendilerinin, üstadlarının" ifadesi geçiyor, fakat "**parti liderleri, siyasetçiler**" yok.

"Önderleri" lafının başına bir "siyasal" eklese, "**siyasal önderler**" dese, o da kabulümüz.

Çünkü mesele sadece hacı hocanın konumunun abartılması değil..

Mesela.. Hristiyan tutuyor Hz. İsa'nın konumunu abartıyor, buna karşılık öbür müşrik de Firavun'a tapıyor.

Tamam "Şeyhim ne derse doğrudur" diyen, yanlış yolda, fakat "**Parti liderim ne derse kayıtsız şartsız itaat ederim, liderim öl desin ölürüm, öldürürüm**" diyenler de var.

Ya da, "**Devletim ne isterse yaparım, öl derse ölürüm, öldür derse öldürürüm, benim için devletin emirleri tartışılmaz doğrudur**" diye düşünenler, böylesi lafları söyleyenler de var.

Bu ikinci türden abartma "siyasal güç" de içerdiği ve maneviyatla sınırlı kalmayıp maddî alana uzandığı için ilkinden daha **tehlikeli**.

Belki de Karaman gibilerin bu tür konulara girmemeleri "tehlike" konusunda herkesten uyanık olmalarından kaynaklanıyor.

*

Durum biraz Mevlana'nın anlattığı hikâyedeki gibi..

Okuyalım:

Bir Yahudi, bir Müslüman, bir de Hristiyan yolda arkadaş oldular.

Bir mümin, iki sapıkla yoldaş oldu. Aklın şeytan ve nefisle arkadaş olması gibi.

Yol hali bu bir de bakarsın, bir Maraga'lı ile bir Rey'li arkadaş olur. Beraber yerler, beraber içerler.

Baykuş, karga ve doğan, bir kafese düşebilir. Hapiste bir temiz kişiyle bir beynamaz arkadaş olabilir.

Bir konaktaki kervansarayda doğu ve batı halkıyla Maveraünnehir’li bir araya gelir.

Aşağılık ve yüce kişiler, kış ve kar yüzünden bir kervansarayda günlerce beraber kalırlar. Fakat yol açıldı, mani kalmadı mı hepsi ayrılır, her biri bir yana gider. ...

Bu üç yoldaş bir konağa vardılar. Orada bir devletli, kendilerine helva hediye etti. ...

Şehirliler edep ve zeka ehli olurlar. Toy vermek, yoksul doyurmak da köylülere verilmiştir. ...

O iki yabancı, adamakıllı yemek yemişler, imtilaya uğramışlardı. O müslüman ise oruçluydu.

Akşam namazı vakti o helva gelince müslüman, pek aç olduğundan yemek istediye de, ikisi de "Biz boğazımıza kadar tokuz. Bu yemeği bu gece bırakalım da yarın yeriz. Bu gece sabre delim, yemeyelim de helvayı yarına saklayalım" dediler.

Mümin dedi ki: "Sabrı bırakalım da bu gece yiyelim, yarının sahibi var." Ona "Sen, böyle hikmet satarak yalnız yemek istiyorsun galiba" dediler.

Dedi ki: "Dostlar, biz üç kişi değil miyiz? Bana razı değilseniz pay edelim. Kime ne düşerse dilerse yesin, dilerse saklasın." İkisi birden hayır dediler, ...

... Onların kastı o müslüman’ın gam yemesi, o geceyi aç geçirmesiydi.

Tanrı'ya teslim oldu, boynunu eğdi, "Dostlarım" dedi, "baş üstüne, dediğiniz gibi olsun".

O gece yatıp uyudular, sabahleyin kalkıp kendilerini bezediler. Yüzlerini ağızlarını yıkadılar. Her biri, kendi yolunca virdini okumaya koyuldu.

... Her üç dost da ibadetlerini bitirdikten sonra dostçasına birbirlerine yüz çevirdiler.

Biri dedi ki: "Her birimiz gördüğü rüyayı anlatsın. Kimin rüyası daha güzelse bu helvayı o yesin, üstün olan alt olanın payını alsın." ...

Bunun üzerine önce yahudi, gördüğünü söyledi, ...

Dedi ki: "Yolda önüme Musa çıktı. Musa'nın ardında Tur dağına gittim. Ben de, Musa da, Tur dağı da nura gark olduk, görünmez bir hale geldik. Ondan sonra o nurdan bir kapı açıldı. O nurun içinden bir başka nur göründü. O ikinci nur, çabucak yüceldi. Ben de, Musa da, Tur dağı da... Üçümüz de o nurun doğmasıyla kaybolduk. ..."

O çıfıt böyle söyleyip duruyordu.

Nice yahudi vardır ki sonu iyi olur. Hiçbir kâfiri hor görmeyin. Müslüman olarak ölebilir, olur ya. Ömrünün sonundan ne haberin var ki ondan tamamı ile yüzünü çeviriyorsun.

Ondan sonra hıristiyan söze geldi. Dedi ki: "Rüyada Mesih (İsa) göründü. Onunla dördüncü kat göğe, alemin güneşinin bulunduğu durağa çıktım. Gök kalelerinin şaşılacak şeylerini gördüm. Bu alemdeki alametlere hiç benzemiyorlardı. ..."

Hristiyan da, "Hepiniz bilirsiniz ki" dedi, "bu yüce gök, şu eski yeryüzünden yüzlerce defa geniştir. Nerede gökyüzünü acayip genişlikleri, nerede şu yerin köşeleri, bucakları?"

Müslüman bunun üzerine dedi ki: "Dostlar, sultanım (Muhammed) Mustafa (s.a.s.) zuhur etti. Bana dedi ki: 'Onların birisi Tur'a gitti, Tanrı Kelîm'ine arkadaş oldu, aşk tavlâsı oynamaya girişti. Öbürünü de sahipkıran İsa aldı, dördüncü kat göğe çıkardı. Kalk a arada kalmış, zarar görmüş adam! Bari o helva ile yahniyi sen ye. O hünerli, sanatlı kişiler, koştular; devlet ve mevki mektubunu okudular. O iki faziletli er, lütuf ve ihsanlar buldular, meleklere karıştılar. Ey arada kalmış saf ve bön! Kalk, sıçra da helva kâsesinin başına otur!' "

Bu sözü duyunca Hristiyan'la Yahudi "A haris (hırslı kişi)" dediler, "yoksa helvayı yedin mi?"

Müslüman, "O emrine itaat edilen padişah emredince, ben kimim ki buyruğuna uymayayım? Sen yahudisin, Musa'nın emrinden baş çekebilir misin? Seni iyi ve kötü bir şeye koşa emrinden nasıl olur da dışarı çıkabilirsin? Sen de Mesih'e tabisin, hayır veya şer, herhangi bir işte Mesih'in emrine karşı durabilir misin? E... Artık ben nasıl olur da peygamberlerin övündüğü Peygamberimin emrinden dışarı çıkabilirim? Helvayı yedim tabii, şimdi de sarhoşum işte!" dedi.

Bunun üzerine "Vallahi" dediler, "rüya, senin rüyan. Bu gördüğün rüya, bizim yüzlerce rüyamızdan üstün. Ey neşeli zat, senin uykun uyanıklık. Rüyanın eserini uyanıklıkta bile görüyorsun."

(*Mesnevî*, C. VI, çev. Veled İzbudak, İstanbul: MEB Yayınları, 1988, s. 189-197.)

*

Evet, asıl mesele "şeyhler, hoca efendiler, üstadlar" değil, asıl mesele "**parti liderleri, siyasetçiler, siyasal önderler, devletlular, devletçiler, derin devlet**"..

Ve onlara **sırtını dayayan** hocalar, üstadlar..

Onların hükmü "maneviyat" aleminde kalmıyor, maddî aleme de uzanıyor.

Asıl maneviyat onlarınki..

Onların maneviyatının etkisi maddiyatta da görülüyor.

*

Mesela, bu satırların yazarı, üniversitede akademisyen olarak görev yaparken, sırtını **derini ve yüzeyseliyle** "laik" devlete dayamış "**müslümanca düşünme**" **işportacısı** Rasim Özdenören'in bazı yazılarını tenkit etmiş olduğu için baskı görmüş durumda.

Bir başka olay:

Sene 2016.. Aylardan Ağustos..

Babam, vefatına neden olan hastalığından dolayı hastanede olduğu için Sivas'tayım..

İkindi namazını, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden emekli akrabam Murat Abi ile birlikte Yeni Cami'de kılıp, karşısındaki, sırtını Vakıf Subaşı Hanı'na vermiş kafeye geçiyoruz..

Bu arada yanımıza ciddi bir yüz ifadesiyle iki sivil polis geliyor, akrabam kimliğini göstermek için cebine davranıyor.

"Hayır" diyorlar beni göstererek, "bu arkadaş için geldik. **Yeni Şafak** gazetesi yazarı Hayrettin Karaman aleyhinde yazı yazıyormuş."

*

İmdi, bunları yazan Karaman'ın, Erdoğan'a karşı da bu tavsiyeleri doğrultusunda tavır belirleyeceğini, belirlenmesini isteyeceğini sanıyorsanız yanılırsınız.

Mevzubahis olan Erdoğan olunca bütün bunlar teferruat haline geliyor.

Gazelin makamı değişiyor, makam teşekkür etme, kadir kıymet bilme oluyor.

Mesela *Yeni Şafak*'taki böylesi bir yazısına “**Sükür nimeti arttırır**” (18 Kasım 2018) başlığını koymuştu.

Karaman yazısında, öncelikle, iyilik, yardım ve nimet kimden gelirse gelsin önce Allah'a şükretmek gerektiğini hatırlatıyordu.

Sonra da, Allah'ın in'am ve ihsanına vasıta kıldığı kullara teşekkür etmek gerektiğini söylüyordu.

“**Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır**” fehvasınca insanların yaptığı iyiliklerin, yardımların, alâkaların unutulmaması gerektiğini dile getiriyordu.

Bu iyiliklerin gereken zaman ve yerde anılmalarının, eğer imkân varsa iyiliğe iyilikle karşılık vermenin lüzumuna değiniyor.

Ayrıca, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in, “**İnsanlara teşekkür etmeyen Allah'a da şükretmez**” buyurmuş olmasına dikkat çekiyordu.

Ve, bunları yazarken “**şükür ahlâkı**” diye bir kavram kullanıyordu.

*

Evet, “**şükür ahlâkı**” önemli, fakat bir de “**iyilik ahlâkı**”ndan söz etmek gerekiyor.

Her ne kadar söylemesi kolay, yapması zorsa da, iyiliğin **salt Allah rızası için** yapılması önem taşır.

Teşekkür beklemek bile, “iyilik ahlâkı”na, gerçekte, aykırıdır.

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

“Ona (o mala) olan arzularına (ve kendi ihtiyaçlarına) rağmen, yoksula, yetime ve esire yemek yedirirler(di). (İçlerinden) ‘Sizi, ancak Allah rızâsı için yediriyoruz; **sizden ne bir ücret, ne de bir teşekkür bekliyoruz;** çünkü biz, dehşetli çetin bir günde Rabbimizden korkarız!’ (derlerdi).” (İnsan, 76/8-10)

İkincisi, iyiliği başa kakmamak, hatırlatmamak gerekir:

“Ey iman edenler! Allah’a ve ahiret gününe inanmadığı hâlde insanlara **gösteriş olsun diye** malını harcayan kimse gibi, sadakalarınızı **başa kakmak ve gönül kırmak** suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. **Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler.** Allah, kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez.” (Bakara, 2/264)

*

Ne yazık ki, bu zamanda insanların yaptıkları “sözde” iyiliklerin birçoğu, “**Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez**” kabilinden “**yatırım**”dan ibarettir.

Gözetilen, karşıdakinin iyiliği değildir, “sözde iyiliği” yapan kişinin iyiliğidir.

İyi niyet değil, **art niyet** söz konusudur.

Birçokları da, “sözde” iyilik yaparak insanları “**minnet**” altında bırakmak, “**borçlu**” hale getirmek ve böylece, yeri ve zamanı geldiğinde onları “**kullanmak**” isterler.

Başkalarını, “sözde” iyilik yaparak, kendilerinden **“emir alma” konumuna düşürmeye** çalışırlar.

IV. Murat’ın, yaşı biraz kemale ermiş bulunan herkesin (tek kanallı televizyona mahkum olduğumuz dönemde yayınlanan bir dizi sayesinde) bildiği sözünün ortaya koyduğu gibi: **“Bugün yardım alanlar yarın emir alırlar.”**

Oltaya konulan **yem, balığa yapılmış bir iyilik değildir.**

Ne diyordu Abdurrahman ağa, **“Ağuyu/zehiri altın tas içinde sunarlar, bal da onun suç ortağı.”**

Tuzak niteliğindeki “yemleme”leri iyilik olarak adlandırmada, bir kere de değil iki kere **“aldatma”** söz konusudur.

Ve, Allah Rasulü sallallahu aleyhi ve sellem’in buyurduğu gibi, **“Bizi aldatan bizden değildir”.**

NEREYE NASIL DAVET?

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, “**Kendinden başla**” başlığı altında *Yeni Şafak*’ta yayınlanan 13 Nisan 2014 tarihli yazısında şöyle diyor:

“İçinde yetiştiği ve bulunduğu şartlar yüzünden inancında, ameline, ahlakında arızalar oluşmuş bir kimseyi İslam’a çağırmak isteyen davetçinin **empati** yapması, kendi şartları ile onun şartlarını karşılaştırması, bu sebeple kişiye **nefretle değil, şefkatle** yaklaşması, ‘Ben de aynı ortam ve şartlarda bulunsaydım nasıl olurum’ diye durup bir düşünmesi, işte bu bakımdan ‘muhtemel’ amel ve durumu ile halihazırdaki söz ve eğitim faaliyeti arasında bir tutarlılık kurması eğitimde başarı şansını arttıracaktır.”

Bu ifadeler, “davetçi” olarak nitelendirilen kişilerin, davet ve tebliğde bulundukları çevrelere nefretle yaklaşmakta oldukları **varsayımı ya da ön kabulüne** dayanmaktadır.

Gerçekte günümüzde, bu varsayımın neredeyse hiçbir geçerliliği bulunmamaktadır.

Tam aksine, davetçi gibi ortaya çıkanların, İslâm’ı **sevdirme** gerekçesiyle, muhataplarının yanlışlarına yavaş yavaş ortak olmaya başladıkları görülüyor.

Günümüz davetçileri, bir zaman sonra, davet ettikleri kesimlerin içinde **kaybolup gidiyorlar**.

*

Mesela, Hristiyan ve Yahudileri İslâm'a kazanmak için **diyalog** faaliyetine girenler, bir süre sonra, onların eski dinlerinde kalsalar bile, belli şartlar çerçevesinde kurtulabileceklerini kabul etme noktasına doğru gidebiliyorlar.

Gidiyorlar.

Mesela, **Kemalistleri** kazanmak için onlarla diyaloga girenler (ya da Kemalistlere rağmen **siyaset arenasının “nimet”lerinden** yararlanmak isteyenler), önce “oyunu kuralına göre oynamayı” öğreniyor, bir süre sonra da, Atatürk'ün ne mübarek bir adam olduğunu, her kötülüğün altında İsmet İnönü'nün yattığını söyleme noktasına geliyorlar.

Mesela, devletçi, ırkçı vs. tiplere sözümona İslâm'ı sevdirmek isteyen “davetçi”lerin, bir süre sonra, “Önemli olan **yerli ve millî** olmaktır” deme noktasına geldiklerini görüyoruz.

Sonra bir bakıyorsunuz, ortada **davetçi** kalmamış..

*

Kalmış da, **Şeriatçıları Şeriatçi olmamaya, İslâmcıları İslâmcı olmamaya çağıran “tersinden davetçiler”** kalmış..

Bu tür “tersinden davetçiler”in sayılarının son zamanlarda arttığının farkında mısınız?..

Evet, o eski davetçiler gitti, onların yerlerini, insanları İslâmcı olmamaya, Şeriatçi olmamaya, yerli ve millî (ulusalcı), hatta laik olmaya çağıran nevzuhur davetçiler aldılar.

Yerlilik ve millîlik dedikleri, **devlet denen oluşumu kutsal bilip ona tapınmanın**, siyasal otoriteyi putlaştırmanın, **resmî ideolojiyi** (köklerine bakmaksızın) dolaylı olarak savunmanın yeni adı.

*

Hayrettin Karaman’a ikinci olarak şunu hatırlatmak gerekiyor:

Davetçi olarak ortaya çıktığınızda şayet “**merkez**”e **kendinizi** yerleştirirseniz, “muhtemel amel ve durumunuz”, sizin için belki bir kıstas olabilir. Fakat “merkez”e **hakki ve hakikati** koyarsanız, “muhtemel” sübjektif/özel/indî durumunuz önemini yitirir.

Günümüz davetçilerinin ikinci bir sorunu işte bu: Gerçekte **kendilerine davet ediyorlar, hakka ve hakikate değil.**

Bu yüzden, onlar için, bir insanın doğru yolu bulması demek, kendi gruplarına veya partilerine katılması, ya da, davetçi denilen şahsı, kayıtsız şartsız takip edilecek bir mercî kabul etmesi anlamına geliyor.

*

Karaman’ın ayrıca şunu da hatırlamasında yarar var:

Yazılarını salt belirli insanları gözönüne getirip yazmak yerine, daha geniş bir bakış açısıyla kaleme alırsa, ve farklı kesimler için **farklı standartlar** teklif etmekten vazgeçerse, daha isabetli bir şey yapmış olur.

Mesela, bugün siyasal iktidarın, “**paralel yapı**” adını verdikleri insanlar (**FETÖ**’cüler) karşısındaki “davetçi”likleri acaba nasıl olmalıdır Karaman’a göre?

Nasıl bir **empati** sergilemeli, onlara karşı nasıl bir **şefkat** içinde olmalıdırlar?

Nefret ve şefkat..

Bunların edebiyatı ne kadar kolay, değil mi!

*

Ancak, şundan eminim ki, Karaman böylesi yazıları ile, siyasal iktidarın ve yandaşlarının başkalarına karşı tutumuna işaret etmiyor, kendisine ve kendi çizgisine yönelik eleştirilerde bulunanları hizaya getirmeye çalışıyor.

Aynı gazetenin diğer fıkıhçı yazarı, Prof. Dr. **Faruk Beşer** ise, “**Cemaat fobisi oluşmasına neden olundu**” başlıklı aynı tarihli (aynı gün yayınlanan) yazısında şöyle diyordu:

“Madem ki, hükümete karşı en büyük adavet sebebi yolsuzluklar ve haksızlıklar olarak gösteriliyor, öyle olmasa bile bu konularda siyasilerin de artık çok daha dikkatli olmaları gereği anlaşıldı. Kur'an-ı Kerim'le alay edecek, kendisine lütfedilen bakanlık elinden alınınca çekip gidecek kadar davaya ters ve bencil insanlara başka mülahazalarla milletvekilliği ve bakanlık bahşetmenin yanlış olduğu ortaya çıktı.

“Hulasa yanlışlardan ders almak ve olandaki hayrı da görmek işin güzel tarafı oldu.”

Kur'an-ı Kerim'le alay eden kişi, Erdoğan'ın has adamlarından "**Bakara makaracı**" **Egemen Bağış**..

Bu bulunmaz Hint kumaşı, şimdilerde büyükelçilik vazifesinin sefasını sürüyor, Tayyip Abisi sayesinde.

Görüldüğü gibi Erdoğan, duruma göre empati yapmayı, nefret ile şefkat arasında acayip akrobatik sıçramalar kotarmayı çok iyi biliyor.

Hayrettin efendinin dokumaya çalıştığı kumaş onun fitratında değilse bile mizacında var gibi görünüyor..

*

Beşer, yazısında önce “Cemaat”i bir güzel payladıktan sonra, bunları da yazma lütfunda bulunmuş.

Anlaşıyor ki, Hayrettin efendiden daha "saf" bir yanı var.

Ancak, bu son ifadeleri, **Akparti yanlılığını bir “dava” olarak benimsediğini** de gösteriyor.

Buradaki zımnî **varsayım ya da ön kabul**, Akparti’nin bizzat kendisinin davaya ters ve bencil bir yapı olamayacağından ibaret.

Akparti, davanın bizzat kendisi, davanın mücessem ve müşahhas hali. Ancak, davaya ters ve bencil kişiler de buraya sızabiliyor.

Böylece Akparti, bir tür **(peygamberlere özgü) masumiyet ve kutsallık** kazanıyor.

Tuhaf olan şu ki, Beşer, yazısında Cemaat’e bu minvalde eleştiriler getirmişken, lafın sonunu tam da bu şekilde bağlıyor.

*

Evet, bu tarz Cemaat eleştirilerinin temel hatalarından biri bu..

Geçmişte **Cemaat’e yüklenmiş olan yanlış misyon, bu defa Akparti’ye taşıyor.**

Cemaat’teki kutsallık Akparti’ye aktarılıyor.

“**Hocaefendi**”nin yerini, İslâm dünyasının son umudu, son kurtarıcı, dünya lideri Recep Tayyip Erdoğan “**Beyefendi**” alıyor.

Millîlik ve yerlilik açısından olaya bakarsanız, Hocaefendi ile Beyefendi arasında bir fark var: Birisi **evrensel** takılıyor, diğeri **yerli**..

*

İslâm açısından ise, ne Hocaefendi'nin ne de Beyefendi'nin evrensellik ve yerliliklerinin zırnık kadar bir kıymeti var.

Üstelik bu efendilerin evrensellik ve yerliliklerinin bir **tutarlılığı da yok.**

Mesela Beyefendi, Mısır'a ve Tunus'a gidip, **yerli ve millî “Şeriat-i garra” (aydınlık Şeriat) ve “Şer-i şerîf”e (onurlu Şeriate) karşı**, Batı evrenselliğine (ya da yerliliğine) özgü **laikliği** (siyasal dinsizliği) tavsiye edebilmişti.

Yerli “îlâ-yı kelimetillah” (Allah'ın sözünü yüceltme) davası yerine, **Atatürk'ün Batı'dan aldığı laiklik davasının “davetçi”si** olarak arz-ı endam etmişti.

*

Karaman'ın alıntı yaptığımız yazısının başlığını tekrar hatırlayalım: "**Kendinden başla**".

Evet, eğer kendisine davetçilik diye bir misyon biçiyorsa, davete kendisinden başlamaya ihtiyacı var..

Kendisinden ve Akparti'den..

NESEBİ SAHİH OLAN VE OLMAYAN ÂLİMLER

Hayrettin Karaman'ın *Yeni Şafak*'ta yayınlanan 21 Eylül 2014 tarihli yazısının başlığı böyleydi: “Hangi İslam Alimleri?”

Yazısında çam devirme rekoru kırmış olduğu görülüyor.

Okuyalım:

“Bu günlerde İstanbul’da toplantısını yapan Dünya Müslüman Alimleri Birliği’nin iştiraki ile bir süre önce yine İstanbul’da Türkiye Diyanet İşleri Başkanlığının da katıldığı bir ‘İslam Alimleri’ toplantısı yapılmış, İslam dünyasının meseleleri ele alınmış ve bir sonuç bildirisi yayınlanmıştı. Bu sonuç bildirisinin bütün maddeleri önemli ve unutulmaması gereken maddeler olmakla beraber dördü, içinde bulunduğumuz bunalımlı durumdan çıkmanın alt yapısını oluşturucu olması bakımından güncel önemi haizdir.

’10. Hiçbir mezhep, meşrep ve dini oluşum kendi kanaatini **mutlak hakikat** yerine koyamaz, farklı inanış ve düşünceleri İslam dışı ilan ederek **tekfir** edemez, buna dayanarak hayat haklarının ortadan kaldırılmasını tecviz edemez. Bu kabil yaklaşımlara İslamın temel kaynaklarından hiç bir dayanak getirilemez, herhangi bir fetvaya da konu yapılamaz. (...)

’12. Aslolan herkesin akıl, din, can, mal, nesil, onur ve haysiyetinin korunmasıdır. Müslümanlık beyanında bulunan her fert müslümandır ve hiç kimsenin bu beyanı ilga ve iptal hakkı yoktur. Keza hiçbir fert ve oluşum, **ehli kibleyi İslam dışı** ilan edemez. Müslümanları **tekfir** etme anlayışının, dinen meşruiyeti yoktur....

’13. Hiçkimse bir başka grubu, mezhebi veya dini tezahürü **tahfif ve tahkir** edici ve küçümseyici bir tavır içinde bulunamaz. Başta sahabe-i güzîn ve ehl-i beyt olmak üzere İslam büyükleri ve farklı dini yorum çevrelerince referans alınan değer ve şahsiyetler hiçbir şekilde istihfaf edilemez...’

“Bu maddelere katılmamak mümkün değil, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, özel aidiyetleri nereye olursa olsun bütün İslam alimleri bu maddelerde ittifak etmelidirler. Ne yazık ki, 10. Maddeye aykırı olarak oluşmuş ve hareket halinde olan gruplar ve bunların alimleri (?) **kitabın tam orta yerinden çıkan bu maddeye** muhalif davranıyor, fetvalar veriyorlar. (...)”

*

Karaman, bir gün sonra, yani 22 Eylül 2014 günü yayınlanan “**İŞİD, Boko Haram, el-Kaide vb.**” başlıklı yazısında aynı konuya devam ediyordu:

“(…) İlgili âyetler ve hadisler ile bunları ehliyetle yorumlamış ve İslam’ın hükmünü ortaya koymuş olan alimlerin yazdıklarına ve asırlardır süregelen uygulamaya baktığımızda, yazının başlığında birkaçının adını zikrettiğim grupların ve bunlara ait İslam anlayışı ve uygulamaların ‘**sahih İslam**’dan çıkmayacağı kesindir; yani bu grupları İslam doğurmamıştır, bunların **nesepleri sahih değildir, ‘nikahsız başka babalar’dan doğmuşlardır.**

“Çağımızın önde gelen alimlerinden Ali Muhyiddîn Karadâğî’nin *el-Cezîre Türk’e* verdiği röportajda bu muzır cereyanların ve grupların ne zaman ve nasıl ortaya çıktıklarına dair dikkat çekici tespitler var:

“...*Bunlar İslam dünyamızda son yıllarda ortaya çıktı. Başlangıçta selefi düşünce ismiyle çıksa da, kökleri, Müslümanların kimi dost, kimi düşman*

bileceği konusundaki hükmünün katı, daraltılmış ve sert anlayışına dayanıyor. Onlar bu düşünceyi daraltınca belli vasıfların dışında kalanları İslam milletinin dışındakiler olarak algıladılar... Bu katı düşünce daha sonra gelişti ve özellikle baskıcı rejimlerin hapisanelerinde hayat buldu. Mesela ilk çıkışı Mısır hapisaneleri olmuştur. İçeriye atılanların, etraflarındaki polis ve askerlerde düşündükleri İslam vasıflarının hiçbirisini görememeleri sert fikirlerinin zeminini oluşturdu. Bu fikri sahiplenene Muhammed Şükrü Mustafa kurduğu gruba ‘Tekfir ve Hicret Cemaati’ adını verdi. Onun bu fikrine yine kendisiyle aynı dönemde cezaevinde bulunan ve işkence gören İhvan Genel Sekreteri Hasan Hudeybi karşı çıktı ve onların bu fikrine reddiye olarak yazdığı kitaba ‘Yargıçlar Değil Davetçiler’ adını verdi. O dönem İhvan üyeleri onlardan çok daha fazla işkence görüyor ve öldürülüyorlardı ama anlayışları farklıydı. Şunu diyorlardı, ne yaşanırsa yaşansın, biz Allah yolunda sınırlarımızı aşıp ‘insanları İslam’a davet yerine haklarında hüküm verici olamayız. Bir insana ‘kafir veya değil’ demek, onun hakkında hüküm vermektir...

“Aslında bazıları geri adım attı. Gençlerin arasında bu düşüncenin yayılmasının iki nedeni var. Fikirde katılık ve baskıcı yönetimlerin yaptığı uygulamalar. Allah’ı tanımayan, onun hükümlerini dikkate almayan baskıcı, zalim rejimler onları bu katılığa itti. ‘Allah’ın hükümleriyle hükmetmeyenler kafirlerin, fasıkların ta kendileridir’ mealindeki ayetin zahiri anlamını alarak bu tezlerini savundular. Gerçekten de o yöneticilerden bazıları İslam’a savaş açmıştı. Aslında buna karşı mücadelenin yolu tekfir etmek değildir, buna rağmen, bu fikirler ortaya çıktı.

*“... Buna ‘Gerçek selefilik’ diye güzel de bir isim buldular. Oysa gerçek selefilik bu değil. **İlmli selefilik** kasetmiyorum, buna göre **biz de selefiyiz.** (...)*

“Bu düşünceler yabancılar tarafından kullanılıyor. Batılılar, Osmanlı sonrası İslam dünyasıyla askeri yöntemle savaşmak yerine kültürel savaşı planladı. İslam dünyasında bölünmeler oluşturma planları yaptılar. Bunu da iktidarlar üzerinden değil, fikirler üzerinden planladılar... İslam dünyasını bölecek yeni düşünce arayışlarını gittiler ve bu doğrultuda işte bu cemaatleri buldular... (...)

“Bunun yanında maalesef, Amerikan haçlı, siyonizm projesi olarak da bu cemaatler üretilmiş ya da içlerine sızılmıştır. Tıpkı Mısır’daki selefi akımlar, Ezher kökenli kişiler ve Sufi bazı hareketler gibi. Amerika’nın ılımlı İslami düşünceyi hedef alan stratejisi, İslam dünyasında başarılı olmuş akımları başarısız kılma maksadı taşır. Mesela bugün Türkiye’de başarılı bir proje vardır. Dolayısıyla onlar İslam’ın kendi adını kullanarak başarılı olan projeleri baltalamayı hedefliyorlar. Bugün İslam dünyasında halkın kabul ettiği tek gerçeklik İslam’dır. Dolayısıyla İslam ile mücadeleyi yine İslam içindeki kişilerle yapıyorlar...”

*

Karaman’ın ilk yazıda sözünü ettiği bildirinin 10’uncu maddesi, gerçekte, **âlimlerin değil de cahillerin** elinden çıkmış izlenimini vermektedir.

Bir defa, ifade mantıksız..

*“Hiçbir mezhep, meşrep ve dini oluşum kendi kanaatini **mutlak hakikat** yerine koyamaz, farklı inanış ve düşünüşleri İslam dışı ilan ederek tekfir edemez”* demek, saçmalığın daniskasıdır.

Mesela, İsrail’de büyümüş bir **yahudi hahamını** ele alalım, o kişinin “farklı inanış ve düşünüş”ünün İslam dışı olduğunu söyleyemez miyiz?! Onu **tekfir edemez miyiz** (kâfir olduğunu söyleyemez miyiz)?!

Adam tutup, “Ben ateistim arkadaş” diyorsa, “Yok yok, sen müslümansın” mı diyeceğiz?!.. Adamın neye inanıp neye inanmadığına biz mi karar vereceğiz?!

Yukarıdaki cümle, “*Hiçbir İslam mezhebi, meşrebi ve İslamî oluşum, ictihat niteliği taşıyan kendi kanaatini mutlak hakikat yerine koyamaz, usulüne uygun yapılmış, **Kur’an** ve Sünnet’ten delili bulunan İslamî inanış ve düşünceleri İslam dışı ilan ederek tekfir edemez*” şeklinde olmalıydı.

*

Asıl facia şurada, bu yalan yanlış cümleyi (ya da bildiri maddesini) aktaran Hayrettin efendi, bir sonraki yazıda, tam da reddedilen tavrı sergiliyor.

Bakın, “farklı İslamî inanış ve düşünceler” için ne diyor:

“İlgili âyetler ve hadisler ile bunları ehliyetle yorumlamış ve İslam’ın hükmünü ortaya koymuş olan alimlerin yazdıklarına ve asırlardır süregelen uygulamaya baktığımızda, yazının başlığında birkaçının adını zikrettiğim grupların ve bunlara ait İslam anlayışı ve uygulamaların ‘sahih İslam’dan çıkmayacağı kesindir; yani bu grupları İslam doğurmamıştır, bunların **nesepleri sahii değildir, ‘nikahsız başka babalar’dan doğmuşlardır.**”

Bazılarının Hayrettin efendiye Haltettin dediğini görüyoruz. Galiba, bir ölçüde haklılar..

Bu kafayla bir de çıkıp müctehidane akıldanelikler yapıyor..

Ya hu bir aktardığın bildiri maddesine bak, bir de yazdığına..

Sen bu ifadelerinle, kendi beğendiğin “yorum”u “**mutlak hakikat**” ilan etmiş olmuyor musun?!

“*Ol mâhiler ki, derya içreler, deryayı bilmezler.*”

Hayrettin efendi, ne yazdığından bile habersiz..

*

Üstelik, ikinci yazıda Ali Muhyiddîn Karadâğî’den aktardığı ifadeler, muhataplarının nasslara dayandığını ortaya koyuyor: “ ‘*Allah’ın hükümleriyle hükmetmeyenler kafirlerin, fasıkların ta kendileridir*’ mealindeki ayetin zahiri anlamını alarak bu tezlerini savundular. ”

Demek ki adamlar, **Kur’an**’a dayanıyorlarmış.

Ve Karadâğî, bizi zahirî anlamı bırakıp, **batınî** anlama davet ediyor.

Halbuki, fıkıh usulü açısından, nassların öncelikle **zahirî** anlamları alınır.

Batınî anlam kapısını açtığınız zaman, herkesin “batn”ından (karnından, içkembesinden), farklı birşey çıkar.

*

Zaten, söz konusu ayetlerde sözü edilen kâfirlerin, fasıkların ve zalimlerin kimler olduğu açık..

Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler, **inanmadıkları için** bunu yapıyorlarsa, kâfir olurlar.

İnandıkları halde, günahlarını itiraf ederek hükmetmemeleri durumunda da, fasık ve zalim olurlar.

Bunu, biraz İslamî kültürü olan herkes bilir.

Dolayısıyla, Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyen **herkesi kâfir ilan etmek doğru olmadığı gibi, herkesi tekfir etmekten kaçınmak da doğru değildir.**

Geçen yüzyılın dünya çapındaki âlimlerinden Muhammed Zahid el-Kevserî'nin “**Müslümanlar Nazarında Allah'ın Şeriatı**” başlıklı makalesinde ifade ettiği gibi, Şeriat'e savaş açan ya da onu beğenmeyenlerin, müslüman olduklarını söyleseler bile, İslam'la hiçbir ilgisi kalmaz:

“... İslam şeriatini gayri İslamî kanunlara yaklaştırmaya ve onları şeriatin yerine koymaya çalışan ... kimsenin **İslam ile en küçük bir ilgisi kalmamıştır!** Keza yaşadığı zamanda uygulanmaya elverişli görmediği için müslümanların şeriatinden **canı sıkılan** kimsenin durumu da böyledir.”

Bunu diyen, ne bir **selefî**, ne **Vehhabî**..

Bunu diyen, ömrünü Matürîdiyye ve Hanefîliği savunmaya adanmış bir zat..

*

Gelelim bildirinin 12. maddesine..

Burada çok açık bir çelişki var..

Kendisini müslüman olarak gören ve kibleye yönelen herkesi kucaklıyorsanız, tekfirci zümreyi de kucaklamanız gerekir. Çünkü onlar da müslüman olduklarını söylüyorlar ve **ehl-i kible** durumundalar.

Ancak, âlim geçinen bu adamların ne ilme, ne de akla ihtiyaçları var, öyle görünüyor..

Mesela Hayrettin efendi..

Söz konusu bildirinin mantıksız maddelerini mal bulmuş Mağribî gibi aktaran Hayrettin efendi, bir sonraki yazısında, çirkin bir üslupla, “yani bu grupları İslam **doğurmamıştır**, bunların nesepleri sahih değildir, ‘**nikahsız başka babalar’dan doğmuşlardır**” diyebiliyor.

Hani sen, müslüman olduğunu beyan edenleri tekfir etmekten kaçınıyordun, ehl-i kibleyi tekfir etmiyordun!..

Bir taraftan perhiz edebiyatı, diğer taraftan küp küp turşular..

Ne iş?..

*

Bildirinin 13. maddesi, daha da enteresan:

“Hiçkimse bir başka grubu, mezhebi veya dini tezahürü tahfif ve tahkir edici ve küçümseyici bir tavır içinde bulunamaz.”

Aktaran: Hayrettin Karaman.

Ancak, Hayrettin efendi, aynı zamanda unutkan..

Ya da, “Karaman’ın koyunu, sonra çıkar oyunu” mu demeliydik?..

Hayrettin efendi, nasıl hem bu maddeyi aktarabiliyor, hem de bir “dini tezahür”ü, “bunların nesepleri sahih değildir, ‘**nikahsız** başka babalar’dan doğmuşlardır” diyerek tahkir, tahfif ve tezyif edebiliyorsun?..

Sende hiç akıl fikir yok mu?..

BİR ZAMANLAR ABANT'TA

Yeni Şafak yazarı Prof. Hayrettin Karaman'ın geçmişte **Fethullah Gülen**'le ve Gülencilerle arası iyiydi.

Onların etkinliklerine katılıyordu.

Mesela 22 Temmuz 2001 tarihli yazısı "**4. Abant Platformu**" başlığını taşıyor.

Şöyle diyor:

"Gittikçe gelenekleşen, oturan ve kurumsallaşmaya doğru gelişen Abant Platformu'nun 4."sü de bu Temmuz ayında yapıldı. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın başka birkaç sivil toplum kuruluşunun da desteği ile tertiplediği toplantının bu seneki konusu "Çoğulculuk ve Toplumsal Uzlaşma" idi.

"Vakıf yalnızca organizasyon ve finansman işini üstleniyor, danışma kurulunun tavsiyeleri istikametinde katılacaklar listesi hazırlanıyor, katılacaklar seçilirken konu ile ilişki, tartışma kültürü, kişinin toplumdaki yeri ve konumu gözönüne alınıyor. Mümkün olduğu kadar farklı görüşleri savunanların biraraya getirilmesine çalışılıyor. Toplantının amacı farklı kimlik ve kişiliklerin yaşadığı, bu farklılık içinde bir birlik ve beraberliğin vâkıa olarak gerçekleştiği ülkemizde "birlik ve beraberliği sağlam bir teorik zemine oturtmak"tır. Bu zeminin "hukukun üstünlüğüne, insan hak ve özgürlüklerine dayalı demokratik, laik bir sistem" olduğu öngörülmektedir. Bundan önceki toplantılarda "din-devlet, akıl-vahiy ilişkileri, hukukun üstünlüğü ve demokrasi konuları görüşüldü. Görüşler ve tartışmalar kitaplaştırıldı, ya ittifakla veya çoğunluğun reyi ile ortaya çıkan sonuçlar da bildiriler halinde kamunun bilgisine sunuldu."

Sonra yıllar geçti, köprülerin altından çok sular aktı.

15 Temmuz darbe teşebbüsünden iki gün sonra Karaman, “**Yanlış bilgi ve batıl inancın acı sonuçları**” başlığı altında şunları yazdı:

“Dini düşünce ve hayatın temeli doğru yoldan giderek doğru bilgiye ulaşmaktır. Bilgi yanlış olunca inanç da yanlış olur, inanç davranışın güçlü bir saiki olduğu için kaçınılmaz olarak yanlış inancın (bid’at ve hurafeleri sahih din sanmanın) acı ve zararlı sonucu yanlış davranışlar olacaktır.

“Ehl-i sünnet kaynaklarına bakıldığında şu bilgi ve inanç konularında ittifak edildiği görülecektir:

“Müslümanların yöneticisini Allah ve Resulü (s.a.) tayin etmemiştir, niteliklere işaret edilmiş, bu işaretler ulema tarafından maddeleştirilmiştir. Bu nitelikleri her mümin taşıyabilir, gerekli eğitim ve emekle liyakat kazanmış olanları müminler serbest iradeleriyle seçerler. İlk halifenin dediği gibi “O Allah’a ve Resulü’ne itaat ettiği sürece seçip yeminle bağlananlar da (bey’at edenler de) ona itaat ederler. O haktan ve hukuktan saparsa, niteliklerini kaybederse yetkiyi elinden alır, layık olana verirler.” Hiçbir beşer Allah ile konuşamaz, **herkese açık ve üzerinde birleşilmiş İslam bilgisi ve inancına aykırı bir bilgi ve inanç ileri süren ve bunu kendine mahsus bir yoldan giderek Allah’tan aldığını söyleyen kimse yoldan çıkmıştır**; yanlışın derecesine göre **kâfir**, fâsık, sapkın, hatalı olur.”

Evet, “Yanlışının derecesine göre **kâfir** vs. olur” diyor.

Bunu yazan kişi, ikide bir “Ehl-i kible **tekfir** edilmez. Ehl-i Sünnet tekfir etmez” diyen kişi.

Demek ki **ehl-i kible** de yanlışının derecesine göre **kâfir** olabiliyormuş.

Ancak, bunu anlaması ya da hafızasının yerine gelmesi için Hayrettin efendinin kafasına bir darbe alması gerekiyormuş.

Ya da Karaman efendi Ehl-i Sünnet'ten değil.

*

Her neyse, yazısına dönelim, ifadelerinin devamı şöyle:

"İslam'ın ilk asrından beri alimler, yoldan çıkmış yöneticiyi değiştirme konusunu tartışmışlardır. Özet olarak vardıkları sonuç şudur: **İslam'dan çıkmış** yönetici mutlaka değiştirilmelidir."

Yöneticinin İslam'dan çıkmış olduğunu söylemek, onu **tekfir** etmektir.

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Müslüman olmakla beraber zulme ve günaha sapmış yönetici ise önce uyarılır, ıslahına çalışılır, yola girmezse o da değiştirilir; ancak bu değiştirme vazifesinin şartı "fitneye mahal vermeden" olabilmesidir.

"Peki fitne nedir?

"Bu bağlamda fitne iç savaştır, Müslümanların birbirini öldürmesidir, ülkede can ve mal güvenliğinin yok olmasıdır; böyle bir ihtimal varsa sabredilir ve uygun zaman beklenir.

"İki gündür yaşadığımız olaya bu kuralları uygulayalım:

"Bu hareketin amacı iktidarı, **İslam'dan sapmışların elinden alıp layık olanlara vermek değildir**. Türkiye'nin mevcut şartlarında böyle bir amaçtan söz edilemez.

"Hareketi yapanlar bir kişinin Allah ile konuştuğuna, asla hata yapmayacağına ve günah işlemeyeceğine inanıyorlar. Halbuki herkesin tanıdığı **bu kişi bazı ruh ve beden arızaları içinde yaşayan bir beşerdir; hem yanılması hem de günah işlemesi mümkündür, vakidir**.

“Birçok karizmatik lider gibi o da **yalnızca kendi düşünce ve tercihini açıklamak, telkin etmek ve itaat istemek için danışmalar (sözde istişareler) yapar**. Keskin ve kesin inançlılar ondan aldıkları emirleri canları pahasına yerine getirirler; çünkü **sapkın inançlarına göre** ölüm mutluluktur, cennet garantilenmiştir, yaşarsa kahraman, ölürse cennetlik olacaklardır.

“Müslümanların tarihinde yaşanan pek çok acı olayın, ümmete ve devlete büyük zararlar veren hareketlerin arkasında bu yanlış bilgi ve sapkın inançlar vardır, haddini bilmeyen, peygamberliğe hatta daha daha ötesine soyunan **hainler ve meczuplar** vardır.

“Müslümanların olanlardan ibret alarak **ehl-i sünnet itikadını iyi öğrenmeleri** ve buna sımsıkı sarılmaları çekilen acıların kazanç hanesine yazılacak bedeli olacaktır.”

*

Görüldüğü gibi **dinen sapkın** diyor, **hain** diyor, **mezczup** diyor, **ruhen arızalı** diyor, **istişareleri sözde** diyor.

Diyor da diyor.

Fakat, “Bu adamın bu hale gelmesinde benim de, mevcut iktidarın da, **deriniyle** yüzeyseliyle bu devletin de çok büyük vebali var” demiyor.

“Bu devlet, **Şeriatçı** bilinen Milli Görüşçülere karşı devletçi ideolojiyi savunan, Faşizmin dindar kılıflı versiyonunu öne çıkaran, **devlet-i ebed müddet** hurafesi ile Allahu Teala’nın **beka** sıfatını devlete veren, **devleti putlaştıran** bu adamı destekledi” demiyor.

“Bu devlet, laikliği özümseyeceği hesabıyla, **Siyasal İslam** ya da **İslamcı** diye bilinen kesime karşı sözde **Ilımlı İslam**’ı temsil eden bu adamı ve benzerlerini destekledi, kendi ayağına kurşun sıktı” demiyor.

“Bu adam, İslam’ı sahih biçimiyle ve olduğu gibi savunanları Batı ve ABD öyle istediği için **terörist** olarak nitelendirdi, gayrimüslimlerle, onların güdümüne girecek şekilde işbirliği yaptı” demiyor.

“Bu adam İslam birliği yerine Yahudi ve Hristiyanlarla **diyalog hurafesi** çerçevesinde gayrimüslimlerin güdümüne girmenin propagandasını yaptı” demiyor.

"Bu adamın dün söyledikleriyle bugün söyledikleri arasında, Akpartilileri hırsızlıkla suçlama dışında bir fark yok" demiyor.

"Bu adam CIA'in emri altına girmek yerine MIT'in emri altında olsaydı ya da kontrolü altında kalsaydı, onun bütün bu lanetlenen söylemlerine bu laik (siyasal dinsiz; cami, kilise, havra ve putgede arasında ibadetsiz; kıblesiz) devlet destek vermeye tam gaz devam edecekti" demiyor.

"Bu adamın bu kadar insanı peşine takıp Batıcı hale getirebilmesi bu 'kıblesiz, Kible ehli olmayan, taşları bağlayıp haşhaşları serbest yapan rejim'in suçu" demiyor.

"Asıl suçluyu bulmak istiyorsak elimize bir ayna alalım" demiyor.

"Fethullah'ı kutbu'l-aktab yapıp eleştirilemez ilan etmekle Atatürk'ü peygamber gibi *'aleyhinde konuşulması caiz olmayan adam'* yapmak (Atatürk'ü bir tür kible haline getirmek) arasında İslam açısından hiçbir fark yoktur" demiyor.

UYARI VE MÜCADELE

Yeni Şafak gazetesi yazarı Hayrettin Karaman, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından 21 Ağustos 2016 tarihinde yayınlanan “**Uyarıdan mücadeleye**” başlıklı yazısında şöyle diyordu:

"İyi zannımız devam ettiği sürece yanlışları düzeltmeye çalışmak, uyarıları yapmak şartıyla **cemaatle** barışık oldum. Ben ülkemizde genel din eğitim ve öğretiminin İmam hatipler, Diyanet ve İlahiyat fakülteleri merkezde olmak üzere yürütülmesini savunageldim."

İşte bu, deriniyle yüzeyseliyle laik - çağdaş uygarlıkçı – Batıcı - Kemalist devletin tam istediği şey..

Çünkü imam hatipler, Diyanet ve ilahiyat fakülteleri, müfredatı, amaçları ve yapısı bakımından laik (siyasal dinsiz) devletin kontrolünde..

İslam’ı **resmî ideolojiye** bir şekilde uydurmaya, **hakkı batıla karıştırmaya**, netameli konuları kaypak ifadeler ve kelime oyunları ile geçiştirmeye zorlandıkları biliniyor.

Hep söylediğimiz gibi, mesela Diyanet, asla Şeriat ya da tağut konulu cuma hutbesi okutmaz. Okutamaz.

İmam Hatiplerin kitapları besmele, hamdele ve salve ile değil, Atatürk’ün gençliğe hitabesiyle ve Atatürk fotoğrafıyla başlar.

Başka bir şey söylemeye gerek var mı?!

*

Bu devletin doğrudan kontrolü altında olmayan (yasalarla hareket alanının sınırlarını belirlediği ve gizli servisiyle farketirmeden içeriden dizayn ettiği) İslamî oluşumlara gelince..

Hayrettin efendi lütfedip onlara da bir yerli-milli rol veriyor:

"Başka yapıların, orta yol İslam'ında birleşmek şartıyla bu merkeze yardımcı unsur olmaları gerektiği kanaatimi muhafaza ettim."

Yani?

Yanisi şu: Sivil yapılar, **resmî yapılara bakarak** yol tayini yapacaklar.. Böylece, bütün dinî hareketler **TSE damgalı** hale gelecek.

Hayrettin efendi sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Çünkü bizim kurumlarımız merkez İslam'ın ana damarına bağlılık, açıklık ve ortak Müslüman aklı ile düşünüp davranma ilkelerine bağlı bulunuyordu."

Bu ilkelerden biri de galiba usturuplu yalan söylemek oluyor."

"Sizin kurumlarınız" Kemalizm, darü'l-harp, ulu'l-emr, laiklik vs. gibi konularda "Kemalist devlet aklı" ile görev yapıyor.

Mesela Diyanet, daha bir gün olsun, "Şeriat'e bağlılığın önemi ve değeri" konulu bir hutbe okutmamıştır.

Sokaklarda Şeriat aleyhinde slogan atılır, Şeriat'e küfredilir, Diyanet'ten ve ilahiyatçı medyatik dümbeleklerden (istisnalar dışında) ses çıkmaz..

Mesela Uğur Mumcu'nun cenazesinde böyle olmuştu. O zaman **Prof. Esad Coşan** hoca, başlığına Şeriat kavramını koyduğu bir yazıyla tepki göstermişti.. Devletin ilahiyatının hocası olduğu için değil, Nakşbendî olduğu için..

Aynı şekilde Cumhurbaşkanı Özal, “‘Şeriat kahrolsun’ diyenler, Şeriat’in ne olduğunu bilmeyenlerdir” demişti.

İmam hatipli olduğu için değil, Nakşbendî olduğu için..

*

Karaman bunun ardından şöyle diyor:

“Diğer yapıların çoğu ise kendi önderlerine ait olan “tek akla” bağlı idiler....”

Siz “tek akl”a bağlı değilsiniz, çünkü sizi perde gerisinden idare eden bir “komite akli” var..

Merhum Bediüzzaman’ın Zındıka Komitesi dediği şey bu mudur, bilmiyorum.

.Karaman’ın sözlerine dönelim:

“Şimdilerde şüphesiz olarak anlaşıldı ki Gülencilerin hedefi açıkça iktidarda olmasalar da perde arkasından daima iktidarda olmak ve ülkenin yönetimini bu şekilde ele almakmış....

“(...) Bütün şüpheler ortadan kalkıncaya kadar sabreden, belki yola gelirler diye bekleyen Erdoğan açık mücadele kararını verdi ve benim bildiğim kadarıyla **ilk sert konuşmasını 25 Ocak 2014** günü, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından Haliç Kongre Merkezi’nde düzenlenen “Yüzyılın İslam Kültür Hizmeti Onur ve Hizmet Ödülleri” töreninde başbakan sıfatıyla yaptı.”

Adam İslam’a yönelik bir sürü ihanetin içinde bulunmuş, bizimki yeni uyanmış.

Çünkü, o zamana kadar, kendi iktidarı için açık bir tehdit oluşturmuyordu.

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

“Şöyle demişti: “Yaşadığımız fetret gelip geçer, maruz kaldığımız ihanetler hiç şüphemiz olmasın milletin engin feraseti karşısında eriyip yok olup gider. Bu medeniyet öyle bir medeniyettir ki yalancı peygamberleri, sahte velileri, içi boş, kalbi boş, zihni boş alim müsveddelerini bünyenin virüsü reddettiği gibi reddetmiş ve tarihin çöplüğüne mahkum etmiştir. İlmi iktidar vasıtası olarak görenleri bu medeniyet yine mahkum edecektir. İlmi bir sihir gibi bir efsunlama vasıtası gibi görenleri bu medeniyet yine reddedecektir. İlmi güç için, şantaj için, şebekeleşme ve örgütlenme için bir istismar aracı olarak kullananları bu medeniyet hiç kabullenmemiştir. Göreceksiniz yine kabullenmeyecektir”.

Hangi fetret, hangi ihanet?

Sen adamın hangi yanlışına karşı çıktın?

Bu konuşman bile, meseleyi sadece bir “iktidar” meselesi olarak gördüğünü ortaya koyuyor.

Adamın hiçbir dinî yanlıştı mesele yapmıyorsun, yapmadın.

Tek mesele yaptığın, adamın “iktidar” olmak ya da iktidara ortak hale gelmek istemiş olması.

Senin kavgan, İslam’ı koruma kavgası olmadı.

Senin kavgan sadece iktidarını koruma kavgasıydı..

Fakat suçun büyüğü sende değil.. Suçun büyüğü Hayrettin efendi gibi kapıkulu ulemasında..

UYARDIN DA NİYE KİMSENİN HABERİ OLMADI?

Prof. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak* gazetesinin 14 Ağustos 2016 tarihli sayısında “Onları kendi medyalarında uyardım ama...” başlığı altında şunları yazmıştı:

“Bundan beş altı yıl öncesine kadar bazı kusurları ve tenkit edilecek tarafları olsa da iyi niyetli ve faydalı olduklarına pek çoğumuzu inandıran Gülecilerin bir kusurları da dinde ve ideolojide bizden olmayanlarla sıkı ilişkiler ve diyaloglar kurdukları halde bizden olanlara en azından soğuk davranmaları idi. Bunlar hakkında iyi zan beslemeyen bazı şahıslar ve gruplar cepheden saldırarak mücadele yolunu seçtiler. Benim gibi bazıları da onlarla diyalog içinde kendilerini doğru yola sevketmeye, yanlışlarını düzeltmeye çalıştık. İktidarlar da ya siyasi çıkar ya da iyi zan sebebiyle desteklediler.

“Onlar bizi dinliyormuş gibi göründüler ama olup bitenler onların yalnızca bir kişiyi dinlediklerini, başkalarını ise oyaladıklarını ortaya koydu. Peki hıyanet ve ticaret katmanları dinlemedi, dinlemek işlerine gelmezdi, ama taban (ibadet katmanı), üstelik kendi yayınları arasında çıkan, yayınlanan uyarıları niçin dinlemedi!”

*

Onları açık, net ve anlaşılır şekilde ikaz etseydin, seni ya dinlemek zorunda kalırlardı ya da sana tepki gösterir ve seni dışlardı.

Demek ki onları açıkça uyarmadın, nereye çekersen oraya gidecek elastiki ve yuvarlak laflar kullandın.

“Ne şiş yansın ne kebab” politikası güttün.

O hareketin tabanının “ibadet” olduğunu söylemek de, aslında, tabandaki geniş kitleyi yeniden kazanmak için başvurulmuş bir rüşvet-i kelamdı.

*

Gerçekte taban için ibadet değil, en iyi ihtimalle gaflet ve cehalet tabirini kullanmak daha doğru olur.

Önemli bir bölümü de, baştan beri, Fethullah’ın hem “yerli ve milli” “düzen”bazlıkla hem de “küresel egemenler”le kurmuş oldukları diyalog ve iyi ilişkiler nedeniyle, kendileri için “karada ölümün olmayacağını” düşündüler.

“Risksiz, sıkıntısız, ılımlı dinadlık”la, hiç kimse tarafından “terörist Müslüman” ilan edilmeden dünya hayatının keyfini çıkaracaklarını zannettiler.

İstikballerini de garanti altına alıyorlardı, çocuklarını kolayca polis, akademisyen, hakim, öğretmen, memur, bürokrat vs. yapabileceklerdi.

Onlar dünyevî hesap yaptılar ve kaybettiler.

Onlara göre dünyada Allah yolunda cihad diye bir şey kalmamıştı, sadece teröristler vardı, önlerine gelene terörist yaftası vurdular.

Ve ceza amelin cinsinden geldi, kendilerine “terör örgütü” unvanı layık görüldü.

PARTİLER, LİDERLER VE MOLLALAR

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman, “**Tarikatler, cemaatler ve siyaset**” başlığını taşıyan 5 Ağustos 2016 tarihli yazısında şunu diyordu:

“Gülenci hareket uzun zaman kendini “iyi insanlar, **iyi vatandaşlar**, millete, memlekete ve dünyaya hayırlı hizmetlere kendini adanmış elemanlar yetiştirme hareketi” olarak tanıttı ve buna inanmamızı sağladı.”

Hazret, “millete, memlekete” diyor, “millete, devlete, memlekete” demiyor. Uyanık ya!..

Evet Fethullah, “**devlet için iyi vatandaş**” üretmek üzere görevlendirilmişti.

İslamî potansiyeli, “siyasal İslam”ın elinden kurtaracak, laik devletin hizmetine sunacaktı.

Bu yüzden de, “iyi”ydi. Aynı nedenle, Hayrettin Karaman için de iyiydi, “inanması sağlanmıştı”.

Karaman’ı dinlemeye devam edelim:

“Şüpheleri ve ithamları da tevillerle, yorumlarla, gerektiğinde geri adımlarla savmasını bildi. **Son dört yılda** ise mızrak çuvala sığmadı, mahiyetleri ve hedefleri anlaşılınca angaje olmayan iyi niyetli destekler kesildi ve mücadele başladı.”

“Son dört yıl” ile 14 yıl, 24 yıl arasında ne fark var?

2012’den önce farklı olan neydi?

Tek fark, Tayyip Erdoğan’la ters düşmüş olmaları.

Hayrettin efendinin de pusulası Tayyip Erdoğan olduğu için, “mızrak çuvala sığmadı”.

*

Karaman’ı dinlemeye devam edelim:

“Sonunda hareket, hesapladığı güce ulaştığını ve kıvama erdiğini sandı, hedefine engelsiz yürüyebilmek için iktidarı hem de kanlı bir kalkışma ile ele geçirmeye teşebbüs ederek “intihar etti”. Az da olsa bazı mensuplarının gerçeği anlayarak normalleşmeleri, geri kalanların da zararsız hale getirilmeleri tabii olarak zaman alacaktır.

“Üst akıl üzerinde çok duruluyor, ama unutmayalım ki, bu yapıları kuran değil, kullandır üst akıl, biz kullananları engelleyemeyiz ama açık olurlarsa kuranları denetleyebilir ve engelleyebiliriz.”

ABD’den korkulduğu için “üst akıl” deniliyor, “Anlarsın ya...” faslından mesaj veriliyor.

Evet, bu yapıyı kuran ABD değildir.

Peki kimdir?

Fethullah’ın kendisi mi kurmuştur, yoksa, ona kurması imkânı mı verilmiştir?

Hayrettin efendi bu bahse girmez tabî.. Ama, meselenin can damarı da burası.

Burada “derin” dediğimiz odak, kendi kazdığı kuyuya düşmüştür.

Tıpkı PKK meselesinde olduğu gibi..

*

Okumaya devam edelim:

“Hak veya batıl mezhepler ve tarikatler “din anlayışı, eğitimi ve mevcut şartlarda mümkün olduğu kadar hayata geçirilmesi” işi ile meşgul olsalar, devleti ele geçirmeye kalkışmasalar, birbiri ile de iyi geçinseler; kavgayı, kendi varlığını diğerinin yokluğunda aramayı, fitneye sebep olacak şekilde rekabeti bir yana bıraksalar topluma bazı faydaları olabilir, zararları da asgariye iner.”

Devleti ele geçirmeye çalışmamaları lâzım..

Devleti ele geçiren geçirmiş, onların elinde kalması lâzım..

Devam ediyor Karaman efendi:

“Ama görülen manzara şudur ki, ilişkiler böyle olmuyor, -pek azı müstesna- her biri bir şekilde devlete nüfuz etmeye çalışıyor, seçimlerde partilerle pazarlığa giriyor ve oyunu amacı için kullanıyor, güçlendikçe itidalden ve adaletten ayrılıyor, birliğin tutkalı olacak yerde ayrılığın, bölünmenin, didişmenin amili oluyorlar.”

Seçimlerde **partilerle pazarlığa girmek** devleti ele geçirmeye çalışmaksa, partilerin bizzat kendilerinin zaten devleti ele geçirme mekanizması oldukları kabul ediliyor demektir.

Ancak, böylesi bir durumda, partilerle pazarlık yapanların, aslında, Hayrettin Karaman gibi **partilerin emri altına girenlerden** daha iyi durumda olduklarını kabul etmek gerekir.

Sen tutmuş, bir parti liderine sorgusuz sualsiz sadakat ve bağlılık arz ederek bir partiye yamanmış, böylece, devleti ele geçirip devletleşen partinin, kısacası devletin emrine girmişsin.

O parti liderinin herşeyine de yalan yanlış demeden bir kulp takıp tevil ediyorsun.
“Şüpheleri ve ithamları da tevillerle, yorumlarla, gerektiğinde geri adımlarla savmasını” çok iyi biliyorsun.

*

Karaman’ın yazısı şöyle devam ediyor:

“Tedavinin ilk adımı teşhistir, teşhis de hastalığın amillerini tam olarak göremeden olmaz. Ama ancak açık olan görülür, yasaklamalar gizlenmeyi getirir, gizli olan da görülemez. Laikliği din özgürlüğünü daraltma şeklinde uygulayan yasakçı zihniyet, güçlünün zayıfa baskısı ve gizli niyetler takiyyeye sebep olmuştur. Takiyye iki yüzlülüktür, olduğu gibi görünmemektir, kendinden olmayanı aldatmaktır. Bundan sonra aldanmak istemiyorsak bütün dini yapılar ve hareketlerin, zorunlu sınırlamalar dışında serbest ve açık olmasını sağlamalıyız. İşi de dar manada “bizden olana” değil, işe ehil olana vermeliyiz. İşe ehil olanın **grup aidiyeti** belli olursa **denetimi** de mümkün olur.”

Demek ki lazım olan, özellikle grup aidiyetinin bulunmaması ya da grup haline gelememe..

Ama grup aidiyeti bulunursa da dert değil..

Demokrasilerde çare tükenmez.. Kişiler üyesi oldukları grup üzerinden denetim altına alınırlar.

Nasıl alınırlar, oraya girmeyelim.

HAYRETTİN KARAMAN VE TASAVVUF

Hayrettin Karaman'ın *Yeni Şafak*'ta yayımlanan 11 Ocak 2019 tarihli yazısının başlığı “**Velî (evliyâ) kimdir?**” şeklinde..

“Merhum **dava arkadaşım** Bekir Topaloğlu *İslâm Ansiklopedisi*'nin ‘velî’ maddesinde şu açıklamayı yapmıştı” diyor:

“Abdülkerîm el-Kuşeyrî ‘velî’nin ‘yardımcı’ şeklindeki anlamını, ‘Allah velîlerinin O’nun dinine yardım etmeleri ve kendisine itaati temsil eden gruplar içinde bulunmaları’ şeklinde yorumlamıştır. Kuşeyrî’ye göre Allah’ın dost edindiği kimsenin alâmetlerinden biri O’nun tarafından kötülüklerden korunup **arzularının yerine getirilmesi**, diğeri de Hak dostlarının gönüllerine sevgisini yerleştirmesidir....”

Bekir Topaloğlu, Kuşeyrî’den büyük ölçüde eksik, kısmen de yanlış nakil yapmış.

Kuşeyrî, *Risale*’sinde bu velayet meselesinden iki ayrı yerde bahsetmektedir. Birincisi, eserin ortalarında, **Velayet** başlığı altında (*Babu’l-velayet*).. İkincisi ise sonlarda, **Velîlerin Kerametleri** başlığı ile (*Kerâmâtü’l-Evliya*)..

Her iki yerde de, velîlerin **arzularının yerine getirilmesi** diye birşey yok..

Zaten arzu, **heva ve hevesi** akla getirmektedir. Topaloğlu’nun tercümesi yanlış..

*

Hayrettin Karaman ilm-i ledün hakkında ise şunları söylüyor:

“İlm-i Ledün, Allah tarafından verilen, öğrenmekle değil, Allah’ın bildirmesiyle elde edilen bilgi demektir. Bu bilgiyi ikiye ayırmak gerekir:
a) Allah’ın Peygamberlerine vahiy yoluyla verdiği bilgi. Vahiy Allah’tan

olduğu için lügat manasında buna da Ledün İlmi denebilir. **b)** Hızır gibi bazı kullarına **ilham ve keşif** yoluyla verdiği bilgi. Bu ikinci çeşit bilginin sağlam kaynaklarla doğrulanmış olanı vardır; Hızır'ın ve Hz. Ömer'in bazı bilgileri böyledir, onaylanmış olmayanı vardır; bu da ümmetin sâlih fertlerinde (velilerde) olan ve ilhama dayalı bulunan bilgidir. İlmi-i Ledün kimde olursa olsun vahye aykırı olmayacaktır; vahye aykırı olan bilgi kimden gelirse gelsin muteber değildir. Kur'ân-ı Kerim'de Kehf Sûresi'nde İlmi-i Ledün ifadesi geçmektedir (18/ 65). Âyetin meâli şöyledir: “**Derken kullarımızdan bir kul buldular ki, ona katımızdan bir rahmet vermiş ve yine tarafımızdan ona bir ilim öğretmiştik.**” Devam eden âyetlerde Hz. Mûsâ ile bir süre yolculuk eden bu kulun (Hızır'ın), Allah'ın bildirmesi sayesinde, başkaları için gayb (gizli) olan bazı şeyleri bildiği anlaşılmaktadır. Bu bilgiyi Allah dilediğine verir, çalışmakla, ibadetle, başkaca beşeri mesailerle elde edilemez, biri diğerine aktaramaz.”

Şunun belirtilmesi gerekir:

Kehf Suresi'nde geçen **ilm-i ledün** ile evliyanın **ilham ve keşfi** aynı konumda değildir.

Bu meseleyi **İmam Şatibî** de *el-Muvafakat*'ta ele almış bulunuyor. Kendisine ilm-i ledün verilmiş olan kulun (Hızır'ın) o gayb bilgisinin ayrı bir **şeriat** olarak ele alınması gerektiğini söylüyor.

Zaten Hızır a. s., o şeriatın gereğini yerine getirmekle yükümlüydü. Ve, kendisine itiraz eden Hz. Musa'ya, bunları **kendiliğinden yapmadığını** söylemiştir.

İlham ve keşif içinse böyle birşey söz konusu olmaz.

İlke olarak ilham ve keşifte **hata** da olabilir. **Bediüzzaman** da dahil olmak üzere bütün İslam uleması bu noktaya dikkat çekmiştir.

İtikat kitaplarımızın da hemen başında ilmin ancak **akıl, haber-i sadık ve sağlam duyular** (sağlam beş duyu) vasıtasıyla elde edilebileceği, keşf ve ilhamın “**kesin**” bilgi kaynağı olmadığı belirtilir.

Rüya da keşf ve ilham gibidir.

Bunlar hiç bilgi vermez değildirler, verirler, fakat **kesinlik** içermezler, **yanılma** olabilir.

Ayrıca, rüyayı gören ve ilhama mazhar olandan başkası için **bağlayıcılığı** bulunmaz.

Hızır a. s.’ın durumu ise farklıydı, onun bilgisi, Hz. Musa için de bağlayıcıydı.

*

Bu Hızır a. s. kıssasına bazı tasavvufî kitaplarda, **müridin şeyhine itiraz etmemesinin** lüzumu bağlamında atıfta bulunulur.

Fakat, yanlıştır.

Çünkü, Hz. Musa, Allahu Teala’dan gelen **vahiy** ile, Hızır a. s.’ın Allahu Teala tarafından verilmiş özel bir bilgiye sahip bulunduğunu **biliyordu**.

Şeyh içinse böyle birşey söz konusu değildir, o, vahiyle teyit edilmiş değildir.

O, en iyi ihtimalle “**mazanne**“den (velî olduğu zannedilen) kabul edilebilir, hakkında kesin birşey söylenemez.

Ayrıca, **şeyhin**, velî bile olsa (Şeyhlik ile velîlik farklı şeylerdir, adam velî olup da şeyh olmayabilir, ve şeyh olduğu halde velayetle ilgisi bulunmayabilir), her an **sapıtması mümkündür**.

Dolayısıyla, müridler tarafından daima **Şeriat** noktasından sorgulanması gerekir.

Aksi takdirde müridler, Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetinde belirtilen haham ve papazların **rab** haline getirilmesi **şirkinin** benzerini yaşamaya başlarlar. (Şeyh, velî bile olsa dedik..

*

Diyelim ki adam velî, hali değişebilir mi?..

İmam Kuşeyrî değişmez diyenlerin de, değişebilir diyenlerin de bulunduğunu söylüyor. Ancak kendisi ikinci görüşü doğru kabul ediyor:

“Diğer görüşe göre şu anda hakiki mümin olan bir kimsenin, daha sonra halinin değişmesi mümkün ve caiz olduğu gibi, şu anda **gerçek bir velî** olan kimsenin de daha sonra halinin değişmesi mümkündür. Bizim tercih ettiğimiz görüş de budur.”

(*Kuşeyri Risalesi*, çev. Dilaver Selvi, İstanbul 2009, s. 377.)

Hz. Musa, Hızır a. s.'a itiraz etmeyeceğine dair **söz vermiş**, yine de üç olayın üçünde de itirazda bulunmuştu.

Dolayısıyla bu kıssa, müridin şeyhine **sorgusuz sualsiz itaat**inin gerekli olması için değil, tam aksine, müridin, **söz verse bile**, yanlış bulduğu hususlarda şeyhine itirazının caiz olduğunu gösteren bir delil olur.

Üstelik, mürid şeyhine, Hz. Musa'nın Hızır a. s.'a verdiği türden bir söz veremez. Caiz değildir. Her iki taraf için de **aynı şariat hükümleri** geçerlidir.

İbn Arabî'nin ilham ve keşf etiketli hurafelerine, metafizik zırvalarına itibar eder, **Şariat**'i bir tarafa bırakırsanız, bugünkü tablo ortaya çıkar.

Sarık ve cübbe giyerek, sakalını bir karış uzatarak kendisine bin yıl öncesinden zaman makinasıyla gelmiş görüntüsü veren **bir sürü sapığın şeyh olarak ortaya**

ıkıp müritlerini hem cinsel hem de maddî imkânlar bakımından istismar ettiğini gösteren haberler medyayı süsler.

HAYRETTİN KARAMAN VE FETÖ

Hayrettin Karaman'ın *Yeni Şafak*'ta yayınlanan 15 Temmuz 2018 tarihli yazısı “**Dini anlama ve anlatmada usul**” başlığını taşıyordu.

Dini anlama ve anlatmada, mesela **rüyaların** bir önemi bulunmamaktadır.

O yüzden, **İbn Arabî** gibilerin, rüyalarını ve keşf ya da ilham adını verdikleri iddialarını dinde delil gibi kullanmalarına itibar edilmez.

Bununla birlikte, dini anlama ve anlatma bakımından değil, fakat kişinin kendisinin kalben mutmain olması ve huzur bulması bakımından rüyaların gözden gelinemeyecek bir işlevinin bulunduğunu kabul etmek gerekir.

Mesela merhum **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca**, rüyasında Peygamber Efendimiz s.a.s. ile birlikte yemek yediğini görünce, yazdığı tefsirin makbule geçtiğini düşünerek sevinmiştir.

Mesela **İmam Şatıbî**, gördüğü bir rüya üzerine, *el-Muvafakat*'ta benimsediği yöntemin doğruluğuna dair gönlünde bir rahatlama bulmuştur.

Bu, kişinin kendi hali ve psikolojisiyle alâkalı bir durumdur, dinî konularda delil olma meselesiyle ilişkisizdir.

*

Hayrettin Karaman'ın yazdıklarına dönelim..

Tayyip Erdoğan dışındakiler söz konusu olunca Doğrucu Davut kesilebiliyor.

Fakat, işin içine Erdoğan girince adamın ayarları tümünden bozuluyor.

Bu ayar bozukluğunu **FETÖ** konusunda yıllarca, ısrarla sergiledi.

Ne zaman ki Erdoğan FETÖ'ye savaş açtı, bizimki uyandı.

Şahsen, daha 1998 senesinde bile **Fethullahçıları** eleştiren yazılar kaleme aldım. Hayrettin efendi ise, bu tarihten 15 sene sonra bile, meseleyi Şeriat nokta-i nazarından değil, Akparti ve Erdoğan penceresinden gördüğünden, “**Cemaat-Akparti ihtilafı sivilce kabilindendir, önemsizdir**” diyebiliyordu.

Bence de ihtilaf önemsizdi, çünkü her iki kesim için de dinî hakikatler çok fazla önem arzetmiyordu.

Maşallah **uluslararası küfür düzeni ve yerli-milli sapıklık ile gayet iyi işbirliği yapabiliyorlardı.**

Ama bunu, Hayrettin efendi görmüyordu, önemsemiyordu.

Sonunda FETÖ'yü eleştirmeye başladı.. Ama **hakikatin** hatırı için değil, **Erdoğan**'ın hatırı için..

DİNLER ARASI DİYALOG VE MEDİNE SÖZLEŞMESİ

Prof. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak*'ta yayınlanan bir yazısında şunları söylüyordu ("Ulustan ümmete", 15 Ekim 2017):

“Medine Vesikası bir toplumun şahsında Peygamber Efendimiz’in ümmete uygulamak üzere düzenlediği ilk **anayasadır**. Bugün **etnisiteler** arasında olan çatışmalar, kavgalar o dönemde kavimler, kabileler arasında sürüyordu, Medine Vesikası’nı kabul edenlerin arasında Yahudiler, Hristiyanlar ve hatta müşrikler de vardı, fakat **üst yetki** sahibi Hz. Muhammed (s.a.) idi. Vesika bu topluluğun tamamı için **“ümmet”** ifadesini kullanıyordu. Burada “ümmet” bir **siyasi birliği** ifade ediyordu, ama bu birliğe katılanların **dinleri ne olursa olsun** onlara ümmet diyor ve aynı zamanda “bütün insanlığa gönderilmiş başka bir peygamber olmadığı ve olmayacağı” için potansiyel olarak [müslüman] ümmete dahil olan diğerlerini de kapsıyordu.”

Bu ifadeler yeterince açık değil. Karaman’ın aşağıdaki sorulara cevap vermesi gerekiyor:

1. “Bilimsellik”, bir konu hakkında hüküm verirken, konuyla ilgili bütün verilerin dikkate alınmasını gerekli kılar. Eldeki verilerin sadece bir kısmını kullanarak çok sayıda farklı yorum üretmek mümkündür. Bu nedenle, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in hayatının sadece bir bölümünü dikkate almak, İslam’ı tam anlamayı sağlamaya yetmeyecektir; bütün bir hayatına bakmak gerekir.

Bu açıdan bakıldığında şu soruyu yöneltmek gerekir: Allah celle celalühu, “Medine Sözleşmesi” ile İslam’ı “tamamlamış”, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in vazifesi de böylece sona mı ermiştir ki “örnek” olarak ısrarla bu uygulama gündeme getiriliyor?

2. Medine Sözleşmesi, Müslümanlar’la Yahudiler’i eşit konuma mı getiriyordu, yoksa Yahudiler “tabi” durumunda mıydı? Şu madde (ilk madde) ne anlama geliyordu:

“Bu, Peygamber Muhammed (a.s.) tarafından, Kureyşli ve Yesribli Mümin ve Müslümanlar’la onlara bağlanmış ve katılmış olanlar ve onlarla birlikte savaşanlar arasında yazılan bir yazıdır (belgedir).”

(Asım Köksal, *İslam Tarihi*, C. 8, s. 174.)

3. Yahudiler’in Müslümanlar’a katılıp bağlanması bir “tâbilik” olarak görülmeyecekse, Medine Sözleşmesi’ni küçük ölçekli bir uluslararası anlaşma kabul etmek gerekir. Aslında durum buydu, fakat Sözleşme, Yahudiler’e Peygamber Efendimiz s.a.s.’in izni olmaksızın birilerine savaş açma hakkı tanımıyordu.

Bu sözleşmede, Müslümanlar’ın tabi olmak zorunda olduğu Kopenhag kriterleri türünden hükümler de yoktu, AİHM gibi Yahudiler’e yargı yetkisi veren maddeler de.

Tam aksine hakem olarak Allah ve Resulü gösteriliyordu. Bununla birlikte Yahudiler, Sözleşme yapıldığı sırada o kadar da güçsüz değillerdi ve Peygamber Efendimiz s.a.s. onlara herhangi bir atıfette bulunmuyordu. Onların daha önce sahip olmadıkları ve Peygamberimiz s.a.s. tarafından kendilerine verilmiş hiçbir hak yoktu.

Nitekim daha sonra Peygamber Efendimiz s.a.s. Yahudiler’e Sözleşme’yi çiğnemeleri nedeniyle savaş açtı ve Medine’de Yahudiler “bir anlaşmanın tarafı olma” konumunu yitirdiler.

Soru şu: Peygamber Efendimiz s.a.s. neden yeni bir Medine sözleşmesi ile onlara haklar tanımadı da topraklarını ellerinden aldı?

4. Peygamber Efendimiz s.a.s., kendisiyle görüşmek üzere gelen Necran Hristiyanları ile başlangıçta neden diyaloga girmedi? Misafir oldukları halde neden yüzlerine bile bakmadı?

5. İslam, puthaneleri mescitlerle birlikte koruma altına mı almaktadır? Peygamber Efendimiz s.a.s. neden Hz. Ali'yi 150 kişi ile Tayy kabilesinin putu Fûls'ü yıkmaya gönderdi? (Köksal, C. 16, s. 103.)

6. Taifliler'in temsilcileri Peygamber Efendimiz'le Medine'de anlaşma yaptıklarında, Rabbe (Lât) putunun üç yıl müddetle yıkılmaması teklifleri neden kabul edilmedi? Onların iki yıl, bir yıl ve bir ay şeklindeki yeni önerilerine niçin hayır denildi? Puthanenin varlığına niçin müsaade edilmedi?

7. Berâe Suresi ile müşriklere hangi mesaj verilmiştir:

“Bu, müşriklerin içinden (kendileriyle) anlaşma yaptıklarınıza karşı Allah ve Resulü'nden bir ültimatomdur/ihtardır. Ey müşrikler! Haydi, yeryüzünde dört ay daha güvenlikle dolaşın!....” (Tevbe, 9/1-2)

8. Peygamber Efendimiz s.a.s. vefatı yaklaştığında neden “Arap Yarımadası'nda (başka bir rivayette: Arap toprağında) iki din bırakılmayacaktır” (Köksal, C. 18, s. 31) buyurmuştur? (Bu rivayet, Medine Sözleşmesi'nden daha az kuvvetli değildir. Ayrıca, daha sonraki döneme aittir.)

Ve yine neden Üsame bin Zeyd r.a.'i görevlendirmiş ve, “Ey Üsame, Allah yolunda, Allah'ın ismiyle savaşa çık! Allah'ı inkar edenlerle çarpış!...” buyurmuştur?

9. İmam Şatıbî, ibadetler için aslî ve talî maksatlar ayrımı yapar. Talî maksatlar, ancak aslî maksadı güçlendirdikleri oranda geçerli olurlar.

Mesela namazın aslî maksadı Allah’a kulluktur; Cennet arzusu ise bu aslî maksadı güçlendiren bir talî maksat olarak makbuldür. Riya ile kılınan namaz, aslî maksadı ortadan kaldıran bir maksada yaslandığı için merduttur.

Peygamberlerin asıl maksadının Allah’ın vahdaniyetini bildirmek ve insanları şirkten kaçındırmak olduğu açıktır. O halde neden Peygamber Efendimiz s.a.s.’in şirkte karşı verdiği mücadeleye değil de, sanki “demokrasinin kurucusu ve laikliğin bekçisiymiş gibi”, daha çok onun din hürriyetine verdiği öneme dikkat çekiliyor?

Dinde zorlama olmaması, putperestliğe saygı gösterilmesi anlamına mı geliyor?

10. Bakara Suresi’nde sözü edilen “bakara”nın kurban edilmesi ile ilgili olarak Elmalılı şunu söylüyor: Mısırlılar Apis öküzüne tapmaktaydılar. Yahudiler de bundan etkilenmişlerdi; buzağı olayı da bunu göstermektedir. Bakaranın kurban edilmesi emredilerek, Yahudiler’in kutsallaştırdıkları ve kurban edilemez saydıkları bir varlık gözden düşürüldü.

Bugüne gelirsek, bugünün kutsal inekleri daha soyut varlıklar. Millet iradesi/çoğunluğun arzusu bir put mesela. Bugünün yükselen değerleri/moda söylemleri, Apis öküzünün mübarekliği değil, başka şeyler.

Günümüzde, kimin neyi savunduğunu, ne demek istediğini çoğu zaman anlamak mümkün olmuyor. Kimileri müslümanları laik ve demokrat olmaya çağırıyor, tuzu kuru ve dünyası yerinde kimileri de, zekat gibi malî bir ibadetin ekonomik niteliğini unutarak ve Bakara Suresi’nin daha başında infak etmenin müttekîlerin sıfatlarından olduğunun belirtildiğini akıllarına getirmeyerek, hayalî ve hiçbir zaman hayata geçirilemeyecek “ihtiyaçsız; yemeden içmeden yaşayan” bir müslüman birey icat ediyorlar.

Tuzu kuruların böylesi ihtiyaçsız müslüman bireylere ihtiyaçları var; çünkü böylece kendileri büyük malî imkanları sözümona moderniteye karşı cihat için, tebliğ için, entelektüel donanım için, İslam sanatları için gönüllerince kullanabilir, yoksul

kitlelere de kanaat dersleri verebilirler. Yoksul halk bilgi bakımından da kanaatkâr olmalı ki, doğru yanlış ne söylenirse dinlesin. Onlar cahilliğe kanaat etsinler, fakat konuşup yazanlar asla konuşup yazma konusunda kanaatkâr olmasınlar.

Soru şu: Bugün acaba mücadele edilmesi gereken tutum ve uygulamalar, Samirî'nin buzağısı, Taifliler'in putu mu, yoksa birilerinin demokrasi ve laiklik, fikir ve entelektüel donanım adı altında pompalanan heva ve hevesleri mi?

“... sana gelen bunca ilmin arkasından tutar da onların arzu ve heveslerine uyacak olursan, o zaman hiç şüphesiz sen de zalimlerden olursun.” (Bakara, 2/145)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“DİNDAR” “DÜZEN”BAZLIĞIN KODLARI

BANA ANAYASANI SÖYLE, SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYİYİM

Prof. Hayrettin Karaman, 15 Ekim 2017 tarihinde *Yeni Şafak*’ta “Ulustan ümmete” başlığı altında yayınlanan yazısında şöyle diyordu:

“**Medine Vesikası** bir toplumun şahsında Peygamber Efendimiz’in ümmete uygulamak üzere düzenlediği ilk **anayasa**dır. Bugün **etnisiteler** arasında olan çatışmalar, kavgalar o dönemde kavimler, kabileler arasında sürüyordu, Medine Vesikası’nı kabul edenlerin arasında Yahudiler, Hristiyanlar ve hatta müşrikler de vardı, fakat **üst yetki** sahibi Hz. Muhammed (s.a.) idi. Vesika bu topluluğun tamamı için “**ümme**t” ifadesini kullanıyordu. Burada “ümme” bir **siyasi birliği** ifade ediyordu, ama bu birliğe katılanların **dinleri ne olursa olsun** onlara ümmet diyor ve aynı zamanda “bütün insanlığa gönderilmiş başka bir peygamber olmadığı ve olmayacağı” için potansiyel olarak [müslüman] ümmete dahil olan diğerlerini de kapsıyordu.”

Evet, Medine Vesikası, kendi **zamanının şartları** çerçevesinde oluşturulmuş **ideal bir anayasa** kabul edilebilir.

Bu anayasa, Medine’deki ümmeti (burada ümmet kavramını **İslamî bir terim olarak değil, sözlük manasıyla** toplum ya da halk olarak anlamak gerekiyor) tektipleştirici, farklı kimlikleri yok sayan ve belirli bir gruba ait kimliği **üst-kimlik** olarak diğerlerine de **dayatan totaliter bir anayasa** değildi.

Ortak payda, **coğrafya/vatan** ve yapılmış olan **anayasa (toplumsal sözleşme/akit)** idi.

Ve bu anayasa, günümüz sözde anayasalarının birçoğunun aksine, **açık veya örtülü bir dayatmaya** değil, tarafların **hür iradesine** dayanıyordu.

*

Söz konusu anayasa, “Medine’de yaşayan herkes **Arap ulusunun bir ferdidir**” diye, **gerçekliği yok sayan** bir hüküm getirmiyordu.

“Medine’de yaşayan herkes, en temel vatandaşlık haklarından yararlanmak için bile **H. Muhammed’in (s.a.s.) ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini** etmek zorundadır” diye bir hükmü de dayatmıyordu.

Birliğin temelini hayalî ya da uydurma bir Araplık değil, doğal bir gerçeklik oluşturmuyordu: Coğrafya/vatan birliği..

İkinci ve asıl önemli temel ise, **hukuktu. Sözleşme** niteliği taşıyan bir belge/vesika (anayasa) ile **kişi hak ve hürriyetleri** teminat altına alınıyordu.

*

Devletin üç ögesinin bulunduğu yaygın biçimde söylenir: **Ülke/vatan, halk/ulus/millet, ve rejim.**

Dördüncü bir öge olarak “dış dünya tarafından devletin varlığının/egemenliğinin tanınması”nı ekleyenler de vardır.

Aslında, devletin ögesi olarak rejimden bahsetmenin bir anlamı bulunmuyor. Çünkü, bir yerde devlet varsa, zorunlu olarak bir rejim de var demektir.

Bu rejim, keyfîlikten ibaret de olabilir. Keyfîlik de, en nihayetinde, lanetlenerek de olsa, diktatörlük adı altında bir rejim diye “yutturuluyor”.

Gerçekte, önemli olan rejim değil, **hukuktur**.

Devleti eşkıya **çetesinden** ayıran hususiyet, hukuktur. Hukuk, hak kelimesinin çoğuludur, sözlük anlamı itibariyle “haklar” demektir.

*

Bir devletin yaşama ve gelişme potansiyeli ile hukuka bağlılığı arasında doğrusal ilişki vardır.

Hukuka bağlılık, **kaynağı, özü ve niteliği itibariyle dayatma ve zorbalıktan** ibaret olan birtakım **kanunların cebren** uygulanması demek değildir.

Hak ve hürriyetlerin tanınması, zulmün engellenmesi, adaletin sağlanması demektir.

Farklılıkları tanımadan birliği sağlayamazsınız. Vahdet, ancak “kesret içinde vahdet” şeklinde ortaya çıkabilir.

Medineli Müslümanlar, Yahudiler, Hristiyanlar ve müşrikler için Medineli olmak, bir ortak paydaydı.

Onların hepsine birden ortak payda olarak “Arap olduğunu söyleme”, “Sadece Arapça konuşma ve Arapça’ya saygı duyma” dayatılmıyor, “Hz. Muhammed’in s.a.s. **ilke ve inkılaplarına bağlılık** mükellefiyeti” yüklenmiyordu.

*

Çağdaş bir moda diye, “Elde var da bizde niye yok, bizim neyimiz eksik” heveskârlığıyla kendi kendinize (farklılıkları yok sayan, hakları tanımayan) bir anayasa yapıp insanlara bunu zorla kabul ettirmeniz, belki kendinizi aldatarak mutlu olmanızı sağlayabilir, fakat uzun vadede, bölünme ve parçalanmanın tohumlarını da ekmiş olursunuz.

Bugün Avrupa, bir ölçüde ABD’ye benzer şekilde **Avrupa Birleşik Devletleri** olma yolunda, hatta ortak parasına, bayrağına, parlamentosuna, konseyine vs. bakılırsa, öyle olmuş durumdalar... Bunu, **üst-kimlik** olarak **Almanlığı** veya Fransızlığı dayatarak sağlayamazlardı.

Üst-kimlik olarak **coğrafya** unsuruna, hepsinde ortak olan bir özelliğe, **Avrupalılığa** vurgu yapıyorlar. Bir de ortak geçmişe/tarihe ve kültüre.

Türkiye de, Trakya’sının Avrupalılığına bakarak kendisini Avrupalı ilan ediyor.

Avrupa Birliği’nin bütün teşkilat yapısı, hukuksal düzenlemeleri vs. bugünkünün aynı olsa, **sadece adı** bile mesela “**Almanya Birleşik Devletleri**” olsaydı, bu, uzun vadede, hatta kısa vadede, tek başına, bölünme ve yıkılma nedeni olmaya yeter ve artardı.

*

Avrupalılar, bu basiretsizliği yapmıyorlar.

Böylesi basiret fukaralığı, kendilerinde imparatorluk benzeri oluşumlar üretme yeteneği gören, fakat mantalitesi itibariyle elindekini bile ne kadar muhafaza edebileceği meçhul olan başkalarında var ne yazık ki.

Evet, Avrupa için geçerli olan durum, Amerika Birleşik Devletleri için de söz konusu.. Amerika, bir kıta adına, coğrafyaya karşılık geliyor; belirli bir ırka değil. ABD vatandaşları, her ne kadar İngilizce konuşuyor olsalar da, “Ben İngilizim, biz İngiliziz” demek zorunda değiller.

“Amerikalıyız, **bu toprağa/coğrafyaya** aitiz” diyorlar.

Sovyetler Birliği için de aynı durum geçerliydi. Ruslar hâkim unsur oldukları halde Rusluğu doğrudan öne çıkarmıyor, “sovyet” adı etrafında, **diğer etnik aidiyetleri rahatsız etmeyecek bir kavramı** ortak payda olarak gösteriyorlardı.

Rus milliyetçiliği/ırkçılığı gibi Rus olmayanlara hitap etmeyen, dahası onların tepkisini çekecek bir **ideoloji** (dünya görüşü, beşerî din) ile değil, **enternasyonal**/uluslararası/uluslarüstü bir **dava** ile ortaya çıkmışlardı.

Bugünün **Ukrayna**’ya saldıran Rusya’sı ise, sadece Rusluk için hareket etmesi sebebiyle, Sovyetler’in aksine, yayılma potansiyeline sahip değildir.

*

İnsanların (ve de devletlerin) uydurma hayal dünyası onlar üzerinde uyuşturucu etkisi yapıp geçici bir mutluluk sağlayabilir, fakat hayatın gerçeklerinden bu kopuş, akla getirilmek istenmeyen acı akıbeti yaklaştırmaktan başka sonuç vermez.

Başkalarının değişmesini isteyenler, işe kendilerinden başlamalıdır.

“Ben değişmeyeyim, yanlış da olsa bildiğimden şaşmayayım, fakat başkaları, benim arzum doğrultusunda değişsinler..”

Böyle bir dünya yok.. Dünya, ben-merkezcilikle böyle diyerek kendilerini aldatmaya devam edenlere göre değil..

*

“Bana göre değişme, sana göre değişme” olmaz.. Değişeceksek, hepimiz, senin ve benim dışımızda, **objektif/nesnel gerçekliğe, hak ve hakikate göre** değişmeliyiz.

Allahu Teala, hepimizin rabbidir, **kul olarak hepimiz kendi aramızda eşitiz..**

Allahu Teala’yı bırakıp falanca filanca şahsı “lafları, yapıp ettikleri, ilke ve inkılapları” bakımından sorgulanamaz, mutlak biçimde itaat edilmesi gereken yol gösterici konuma getirdiğimizde, insanlık haysiyet ve şerefimizi yok etmiş, kendi elimizle kendimizi kula kul hale getirmiş oluruz.

Bu, kendi kendimizi alçaltmamız, alçalmayı **ulusal karakter** haline getirmemiz anlamına gelir.

Bu, bir zamanlar **îlâ-yı kelimetillah** davası ile yükselmiş bir millet için ne büyük alçalma, ne büyük tedennî, ne büyük zillettir!

“KÖTÜLÜĞÜ İSTEMEM, YAN CEBİME KOY!”

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak* gazetesinin 2 Mart 2014 tarihli sayısındaki “**Dinde çoğulculuk değil, hürriyet**” başlıklı yazısını şöyle bitirmiş:

“**Laik demokratik düzende** Müslümanların da itikadı, yukarıda anlattığım çerçevede olacaktır; çünkü kimse zihinde ve gönülde olan itikada müdahale edemez. Müdahale, kınama, ıslah vazifelerine gelince bu noktada **sistem ne kadarına imkân veriyorsa o kadarı yapılır, yapılamayan kısım ise benimsenmez, ama istemeyerek tahammül edilir.**”

Bunları yazan kişi, bir fıkıh profesörü.

Üstelik, birçok kimse tarafından, günümüz Türkiye’sinin en önemli din bilginlerinden kabul ediliyor.

Bu şahıs, yukarıda ifade ettiği şekilde **dinî bir hükme “sistemin imkân vermesi” şartını eklemesinin** dini tahrif etmesi anlamına geldiğini bilmeyecek kadar cahil ya da anlamayacak kadar ebleh mi?

Burada önemli olan “sistemin imkân vermesi” değil, emr-i bi’l-maruf ve nehy-i ani’l-münker yapacak (iyiliği emredip kötülüğü engelleyecek) olanların **güç ve kapasiteleridir.**

Temel ilke, masiyette (günahta, Allah’a isyanda) kula itaat edilmemesidir.

Örgütlenip kurumsallaşmış ve yerleşik hale gelmiş **kötülüğün** adına “sistem” deyip, “Sisteme itaat etmelisiniz, onun imkân vermesini beklemelisiniz” demek, **dini tahrif** etmektir.

*

Neden dini tahrif etmektir?

Bu sorunun cevabı, İmam Nevevî'nın "*Kırk Hadîs*"'inden 34'üncüsünde var.

"Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değıştirsın. Buna gücü yetmezse diliyle.. Buna da gücü yetmezse kalbiyle, ve o (tezahür bakımından) imanının en zayıfıdır."

Evet, esas olan, kötülüğü (münkeri) engelleme durumunda olan kişinin/kişilerin **gücüdür**, kötülüğün kaynağı olan "sistem"ın buna **imkân** tanıyıp tanımaması değil.

Hadîste, "yaşadığın toplumdaki sistemin izin vermesi" diye bir kayıt var mı?

"Sistem izin verirse" mi deniliyor?

"Sistem izin vermezse elinle de dilinle de düzeltmeye kalkışma, istemeyerek tahammül et" mi deniliyor?

Hayır, hadîse göre, **elinden geliyorsa** "münker sistem"i, yani örgütlenip kurumsallaşmış kötülüğü yerle bir etmen, senin müslüman olarak vazifen.

"Sistem"ın imkân vermesini beklersen çok beklersin.. O sistem seni suya götürüp susuz getirir.

Bununla birlikte, bu el ile değıştirme, senin gücünü aşan birşey olabilir, o yüzden hadîste "**fe in lem yestetüğ**" kaydı var: "**Gücü yetmezse...**"

Gücün yettiği halde müdahale etmezsen, o kötülüğün (sistemin) bir parçası haline gelmiş, onun emrine girmişsin demektir.

Değıştirilmesi gereken kötülüğün ta kendisi olmuştur.

*

Elinle düzeltmeye gücün yetmiyor olabilir, o zaman yapacağın şey, dilinle, yapılanın yanlış olduğunu, bundan vazgeçilmesi gerektiğini, senin bunu kesinlikle onaylamadığını bıkmadan usanmadan, "**Durmak yok, yola devam!**" diyerek anlatmandır.

Elinle değiştiremiyorsun diye kötülüğü dilinle de değiştirmezsen, yani durumun değişmesi gerektiğini söylemezsen, o kötülüğü kabul etmiş, onaylamış olursun.

"Fiilen değiştiremedikten sonra değişmesi gerektiğini söyleyip durmanın ne faydası var?" diyor olabilirsin; faydası, senin kendi imanını kurtarman, **kötülüğün (sistemin) bir parçası haline gelmekten kurtulmandır.**

Fakat, elinle değil de dilinle "değiştirmeye" çalışman, gücünün yetmemesinden kaynaklanıyor olmalıdır, "sistem" in rızasının bulunmamasından değil.

"Sistem" in rızası yok diye bunu yapmıyorsan sen düpedüz fasıksındır, Allahu Teala'ya itaati bırakıp "sistem haline gelmiş kötülüğe" hizmet etmeye başlamışsındır.

*

Dil ile değiştirmeye de gücün yetmeyebilir, mesela münkerin terk edilmesi gerektiğini "dil" ile anlatman durumunda **seni öldüreceklerini ya da hapsedeceklerini, tutuklulukta işkenceye maruz kalacağını** biliyor olabilirsin.

O zaman, kalbinle buğzedersin.

Yani, sisteme kalbinle muhalefet eder, mutlaka değişmesi gerektiğini düşünürsün.

Susarsın, tutup elinle ya da dilinle **münker avukatlığına**, sistem bekçiliğine soyunmazsın.

“Sistemin imkân vermesi” edebiyatı yapmaz, “uykudan önce” ninnileri anlatmazsın..

"Kalple buğzun faydası ne?" diyor olabilirsin.. Faydası, imanını koruman, imansız hale gelmemendir.

Evet, hadîste "**tağyîr**" (değiştirme, gayrileştirme) masdarına ait "ğayyera" fiili kullanılarak, "**fe'lyüğayyirhü**" (fe li yüğayyir-hü) buyuruluyor: "Onu değiştirsin!"

Eliyle, diliyle, olmadı kalbiyle.. Onu asla öyle bırakmasın, **değiştirsın**..

Bunun tahammülle ne ilgisi var?

Hamal (hammâl) ve hamil/hamile (taşıyan) kelimeleriyle aynı kökten gelen **tahammül**, yüklenip hamallık yapmak, taşımak demektir..

Kötülüğü (sözde) istemeden de olsa yüklenip taşımak nerdeee, değiştirmek (tağyîr) nerde!

*

Evet, bizler aciz insanlarız, gücümüz bazen ancak kendimize yeter..

Nitekim, İsrailoğulları'na laf anlatamayan Hz. Musa aleyhisselam Allahu Teala'ya şöyle yalvarmıştı:

“Rabbim! Şüphe yok ki ben, kendimden ve kardeşimden (Harun’dan) başkasına söz geçiremiyorum; o yüzden bizimle bu yoldan çıkmış topluluğun arasını ayır!” (Maide, 5/25)

(Yunus aleyhisselam böyle dua etmek yerine **milletine** öfkelenip onları ve **vatanını** terk edip gittiğinde, vazifesinin başından izinsiz ayrılmış olduğu için birtakım sıkıntılara maruz kalmıştı.)

Evet, “istemeyerek tahammül etme” diye birşey yoktur.

Tahammül etmeyeceksin, elinle, olmadı dilinle, o da olmadı kalbinle **karşı koyacak, direnecek, mücadele edeceksin**.

Bunu yapmazsan ne olur?

Bunu yapmazsan imanının en zayıfı bile sende kalmamış olur.

*

Yani elinle değiştirmeye gücün yetmiyor diye kötülüğe elinle destek olmayacaksın.. Bu defa dilinle karşı koyacaksın..

Dilinle değiştirmeye gücün yetmiyor diye dilini kötülüğün emrine vermeyeceksin, dilin sussa da kalbinle karşı koyacaksın.

“İstemeyerek tahammül” diye bir saçmalık icat etmeyeceksin..

Bunun pratikteki karşılığı, “(sözde) istemeyerek kötülüğe el ile ve dil ile destek olmak”tan, onu kabullenmekten başka bir şey değildir.

“İstemeyerek tahammül”ün Türkiye’deki Türkçe karşılığı şu: Tahammül et, elinle düzeltmeye kalkışma, dilinle de itirazda bulunma!

“Hem ağlarım hem giderim” diyen gelin gibi, isteme, fakat gereğini yap..

“Sistem” açısından senin istiyor ya da istemiyor oluşunun bir önemi yok, “tahammül” ediyorsan, sistemin hamallığını yapıyorsan onun için mesele bitmiştir..

Sanki senin isteyip istememen umurunda..

"Sistem kasabı"nın kapısında onun sunacağı "imkân ciğeri" için sonsuz bir tahammülle bekleyen dilenci kedi olman ona yeter de artar.

*

Bir insan, sistem (örgütlenip kurumsallaşmış kötülük) imkân vermediği için değil de **gücü yetmediği** için (**fe in lem yestetig**), Hayrettin efendinin tavsiye ettiği şekilde hareket ederse, **Müslim** ve **Ebu Davud**’taki (İmam Nevevî’nin **Kırk**

Hadîs‘ine aldığı) ilgili sahih hadîs mucibince **en zayıf seviyedeki bir imana** sahip olmuş olur.

Gücünün gereğine göre hareket etmek yerine laik (siyasal dinsiz) sistemlerin önüne sermeyeceği imkânların dilencisi olarak elini açıp boynunu bükerek onların önünde beklemesi durumunda ise, “**sahih İslam**”dan **sapmış** demektir.

Daha doğrusu onda “sahih” iman bulunmuyordur.

Çünkü din, **kendisi dışındaki bir “sistem”in “imkân vermesi”ni** hiçbir zaman dikkate almaz.

Mükelleflerin sahip oldukları güce bakar.

Bunlar bir taraftan da ikide bir "**Mehdî** beklemeyelim, müslüman olarak elimizden geleni yapalım" edebiyatıyla kahramanca artistlik sergilerler.

Mehdî'yi beklemezler, fakat "sistemin imkânları"nın azat kabul etmez bekleyicisidirler.

Nasıl olsa sistemin elinde "imkân" bol.. Havucu da, sopası da eksik değil.

*

Hey gidi Hz. Muaviye eleştirmeni Hayrettin bey hey!

Demek ki sana göre, Hz. İbrahim aleyhisselam, “sistemin imkân vermesi” olmadığı için putları kırmamalıydı, öyle mi?

Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, Mekke'deki sistem imkân vermediği için İslam'ı tebliğ etmemeliydi, bundan vazgeçmeli, **istemeyerek tahammül** etmeliydi, öyle mi?

Şu yazdıklarınla kalkıp bir de **sahih İslam** edebiyatı yapıyorsun ya, sana ne diyeyim bilmiyorum.

DEMOKRATİK “HERKES BANA ‘İTAAT’ ETSİN, ASAR KESERİM!” REJİMİ

Hayrettin Karaman, 14 Ağustos 2014 tarihinde “**Hayırlı olsun**” başlıklı bir yazı kaleme alıp, Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığını kutlamıştı.

Diyordu ki:

“... son başkanı doğrudan halk seçti; demokrasi halkın iradesinin egemenliği ise bu konuda o egemenlik ilk defa ete kemiğe büründü. Şimdi başkan kanuni dönemi içinde vazife yapacak, bir manada imtihan verecek, halk beğenirse yine seçecek, beğenmezse değiştirecek. ‘**Herkes bana bey’at etsin, etmeyen kafirdir, keserim**’ diyenlerin de yaşadığı bu dünyada bütün eksiklik ve kusurlarına rağmen **demokrasinin iyi tarafları** bunlar olsa gerektir.”

Karaman, “‘Herkes bana bey’at etsin, etmeyen kafirdir, keserim” diyenlerin **isimlerini** de vermeliydi..

“**Diyen**” bile değil, “**diyenler**” diyor..

Kim bu diyenler?..

Bey’at ve **kâfir** kelimeleri İslamî terminolojiye ait olduğuna göre, kastedilenler herhalde Müslümanlar.

Böylece Hayrettin efendi, zımnen şunu söylemiş oluyor:

“Şeriat düzeninde yöneticiler ‘Herkes bana bey’at etsin, etmeyen kâfirdir, keserim’ diyebilmektedir, halbuki laik demokraside bu yok. Laik demokrasi daha iyi.”

Bunu demek istemiyorsan, neyi diyorsun?

*

Şeriat düzeninde meşru yöneticiye, “kamu düzenini bozacak şekilde” itaat sunmayan kişiler kâfir değil, **bağî** olur.

Bunun demokratik sistemlerdeki karşılığı “**vatana ihanet**” suçlamasından “**devlet düşmanlığı**” ithamına kadar uzanabilmektedir.

Hayrettin efendi, demokratik düşünce tarzı ile fıkıh dilini mezc etmeye, elmalarla armutları toplamaya da çalışıyor:

“Demokrasi ile yönetilen ülkelerde **farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin** ve bunlardan biri içinde de farklı projelerin ve tercihlerin bulunması, yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir. Ancak **yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre** herhangi bir konuda **bağlayıcı** bir karar alınınca buna **bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak** durumundadırlar.”

Yürürlükteki hukuk ve mevzuata göre herhangi bir konuda bağlayıcı bir karar alınınca buna bütün vatandaşlar (gruplar) **neden “saygı duymak” zorunda olsunlar** ki?!

Yürürlükteki hukuk ve mevzuat, Şeriat’e aykırıysa (Ki bu, zulüm demektir), buna müslüman/mümin bir vatandaş, **istemedен itaat** etmek ve uymak durumunda kalabilir, fakat “**saygı duyarak itaat ederse**”, **durumu İslâm açısından ne olur?**

Küfre düşer mi, düşmez mi?

Ne dersin, Hayrettin efendi!

*

Küfre düşer.

Mesela, yürürlükteki hukuk ve mevzuat **zinayı** serbestleştirdi diye, bir kadın bu karara “saygı” duyarsa, sadece zihniyet olarak “or...” haline gelmiş olmaz, aynı zamanda kâfir de olur.

Başkan’ın adamı Hayrettin efendiye göre ise, insanlar zina serbestisine “saygı duymak ... durumundadırlar”.

Halbuki, demokratik rejimlerde, “yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre herhangi bir konuda bağlayıcı bir karar alınınca”, insanların buna **saygı duymayıp protestolarda bulunmaları, kınamaları, değiştirmek için siyasal partiler veya “baskı grupları” olarak çalışmalar yapmaları**, medya kampanyaları yürütmeleri, hatta gerektiğinde itaat etmeyip “**sivil itaatsizlik**” eyleminde bulunmaları, doğal haklarıdır.

Bedelini ödemeye hazırsanız, yanlış bulduğunuz kararlara itaat de etmezsiniz.

Bu saygı duyma ve itaat çağrısı, İslâm dışı olması bir yana, **demokratik zihniyette yeri olmayan baskıcı ve totaliter bir anlayışı** yansıtmaktadır.

*

Ancak, Hayrettin efendinin yukarıya aldığımız ifadelerindeki mantıksızlık ve çarpıklıklar çok daha derin..

Bir defa, “*Demokrasi ile yönetilen ülkelerde **farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin** ve bunlardan biri içinde de farklı projelerin ve tercihlerin bulunması, yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir*” derken, Türkiye gibi ülkelerde oluşturulan **demokrasi illüzyonunun** sorgulayıcısız, sadık ve fanatik bir mümini gibi konuşuyor.

Kullandığı “farklı ideolojiler ve dünya görüşleri” ifadesini somutlaştıralım..

Osmanlı'nın son döneminde **İslamcılık, Batıcılık, Türkçülük** ve **Osmanlıcılık** akımları mevcuttu.

Mesela bugün **Kadir Mısıroğlu** gibi bazı isimler Türk demokrasi tiyatrosunda **Osmanlıcı** olarak rol alabilirler mi?

"Biz Osmanlı düzenini savunuyoruz, Osmanlı hanedanından birini tekrar padişah yapalım, Osmanlı Devlet-i Aliyesi'ni ihya edelim" diye parti kurabilir, oy toplamaya çalışabilirler mi?

Hayır, böyle bir parti kursunlar demiyorum, kurabilirler mi diye soruyorum.

Hani Hayrettin efendi *"Demokrasi ile yönetilen ülkelerde farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin ... yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir"* diye masal anlatıyor ya, o yüzden soruyorum.

*

Geçelim..

İslamcılığa gelelim..

Şimdi Türkiye'de birileri çıkıp, "Arkadaş, haşa Allahu Teala senin benim gibi yarım akıllı ya da akılsız kulları kadar bu işleri bilmiyor mu, senin benim uydurduğumuz kurallar değil, Allahu Teala'nın **Şeriat**'i hakim olsun" diye parti kurabilir mi?

Aloo Hayrettin bey, sesim geliyor mu, sorum sana?

Hani *"Demokrasi ile yönetilen ülkelerde farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin ... yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir"* diyorsun ya, rahatsızlık vermemin nedeni o..

Var olmayan, yaşanmayan, mevcut bulunmayan bir faraziye üzerine tutup hüküm inşa ediyorsun.

Önce "düzen"cilerin bu illüzyonunu, palavrasını bir gerçekmiş gibi hokus pokus, abrakababra kabilinden okurlara yediriyor, ardından bu illüzyondan hareketle *"Ancak yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre herhangi bir konuda **bağlayıcı** bir karar alınınca buna **bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak** durumundadırlar"* fetvasını veriyorsun..

Neyi savunduğundan mı haberin yok, bizimle dalga mı geçiyorsun, bilmiyorum ki..

*

Demokratik dediğin bu düzen tutmuş ideoloji ve dünya görüşlerinden **Batıcılık** ile **Türkçülüğü** almış, bu ikisini harmanlayıp bir **Atatürkçülük** icat etmiş, sonra bunun göğsüne **Atatürk ilke ve inkılapları** madalyasını takmış, ve buna karşı bir alternatif ortaya çıkarılmasın diye bunu "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" ideoloji yapmış, Anayasa'nın başına yerleştirmiş, sonra da başlamış **demokrasi illüzyonu** ile senin gibi safların ya da saf ayağına yatan kurnazların kafasını ütülemeye..

Ve sen de bunca senedir İslam fihkî (hukuku) ile meşgul olduğun, bu alanda profesör payesini elde ettiğin halde bu illüzyonun alıcısı ve satıcısı olabiliyor, bayiliğini yapabiliyorsun.

Olmayan birşeyi varmış gibi gösterebiliyor, farklı ideoloji ve dünya görüşlerinin yarışmasından söz edebiliyorsun..

Sonra da sanki böyle gerçek bir yarış varmış da gönüllüsü gönülsüzü, tamı yarımı ile TSE damgalı, müseccel Atatürkçü (Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalmak zorunda olan) partiler arasında bir yarış yaşanmıyor da gerçekten farklı dünya görüşleri açıkça ortaya çıkıp yarışıyor ve bu arada Atatürkçü (laik, ulus-devletçi) bir parti mesela Şeriatçı-ümmeççi bir partiden daha fazla oy alıp

seçiliyormuş gibi, **farklı ideoloji ve dünya görüşü sahiplerine** akıl veriyor, "Saygı duy, itaat et!" diyorsun.

*

Niye bu ülkenin Meclis'inde, TBMM'de bir kişi bile çıkıp "**Arkadaşlar, ben falanca yasayı Şeriat'e aykırı bulduğum için kabul etmiyorum, değiştirilmesini teklif ediyorum**" diye konuşamıyor?

Niye TBMM'de bir tane bile Şeriatçı dünya görüşüne sahip, Şeriatçı olduğunu söyleyen, milletin huzurunda ilan eden milletvekili yok?

Niye milletvekillerinin hepsi önce milletvekili yemini ederek **Atatürkçü olduklarını beyan** ediyor, **Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalacaklarına dair namusları üzerine yemin** ediyorlar?

Niye orada bir kişi bile çıkıp "Ne ilkesiymiş, ne inkılabıymış, ben bir şahsın ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini edemem, ben ancak yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala'nın ilke ve inkılaplarına bağlı kalırım" diyemiyor?

Böyle bir ülkede sen de bir fıkıhçı olarak kalkıp "**Ancak yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre herhangi bir konuda bağlayıcı bir karar alınınca buna bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak durumundadırlar**" diye fetva veriyorsun.

Bu fetvanı sana yarın Mahkeme-i Kübra'da sorarlar Hayrettin efendi?

Sorarlar..

Ve ben de Allah'ın izniyle orada şahitlik yaparım..

"Evet, böyle bir fetva vermişti" derim.

*

Bu demokrasi illüzyonistlerinin bir masalı da şu: Efendim Şeriatçılara, Siyasal İslamcılara demokrasi arenasında izin verilemezmiş, çünkü gelirlerse demokratik yolla gitmezlermiş..

İyi de kardeşim, sen laiklik (siyasal dinsizlik) yanlısı olarak gelmişsin, **demokratik yolla gitmek istemediğin için gitmemeni sağlayacak şekilde** başkalarını demokratik haklarından mahrum ediyorsun.

Gelip de gitmeyen sensin..

Gitmemek için de "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" maddeler icat etmiş, bu maddeler arasına **laikliği (siyasal dinsizliği)** de yerleştirmişsin.

Tek istediğin, bu ülkede "siyasal dinsizliğin" (laikliğin) ebediyen payidar olması.

Bu yüzden, "Sahici ve sahte Atatürkçüler arasında oynanan bir **sahte demokrasi**" icat etmişsin, Atatürkçü olmadığını, Atatürk ilke ve inkılaplarını kabul etmediğini söyleyenleri daha baştan oyun dışı bırakıyorsun.

Yani, "Burada yönetici olabilmen için ilk şart, Atatürkçü ve laik (siyasal dinsiz) olman, Atatürkçü değilsen ancak yönetilen olursun, beşinci sınıf vatandaş olarak sürünürsün" diyorsun.

Evet, gelip de gitmeyen, gitmemek için demokrasinin çanına ot tıkayan sensin, başkası değil.

Haksızlık yapıp döven sensin, fakat "İmdaaat, kurtarın beni, beni dövecekler" diye feryat koparan, şirretlik yapan da yine sensin.

Dayak yiyenler için de fetvanız hazır:

"Ancak **yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre** herhangi bir konuda **bağlayıcı** bir karar alınınca buna **bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak** durumundadırlar."

*

Hayrettin efendinin, herkese itaat ödevi yüklediği “başkan”ı, göreve başlamak için şu yemini yapmak zorundaydı:

“Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasaya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, **Atatürk ilke ve inkılâplarına ve lâik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma**, milletin huzur ve refahı, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma Büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

Elmalarla armutları toplamak gibi, dünya tarihinde rastlanmamış bir buluşa imza atarak, **fıkıh dili ile demokrasi söylemini berbat bir biçimde mezc eden** Hayrettin efendiye, hocalık tasladığı için, şunu sormak hakkımız:

Arkadaş, Atatürk ilke ve inkılâplarına ve lâik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağına **gönüllü olarak ve samimiyetle, isteyip benimseyerek** yemin eden bir adamın itikadî durumu ne olur?

İkinci ihtimal: Bir kimse **istemeden** bu yemini yapıyorsa, yapmak zorunda kalıyorsa, o takdirde ona “**hür**” denilebilir mi?

Böyle kendi hukukunu bile koruyamayan aciz bir adam, “Müslümanların” yöneticisi olma **liyakat ve ehliyetine** sahip midir?

ŞERİATÇILARI LAİKLİK (SİYASAL DİNSİZLİK) HESABINA TUFAYA GETİRMEK

Prof. Hayrettin Karaman'ın bazı yazılarına baktığımızda, onun, Hz. Ali'nin ifadesiyle “**hak söz ile batılı kastetme**” konusunda uzmanlaşmış olduğunu düşünmeden edemiyoruz.

Yeni Şafak'ta “**Anayasa ve laiklik tartışmaları (2)**” başlığı altında 8 Mayıs 2016 tarihinde yayınlanan yazısında, lafı Türkiye'deki insanların Şeriat taleplerine getirmişti:

“**Şeriat düzeni isteyenlerin** bu düzeni uygulamaya kendilerinden başlamaları gerekiyor. Önce Müslümanım diyenler **gerçek manada ve bütünüyle** Müslüman olacaklar, olmak için ellerinden geleni yapacaklar. İşleri, davranışları, işlemleri, hayatları –şartların elverdiği kadar- **tamamen İslâmî** olacak. “İslâmî olanı” olmayandan ayırmak için herkes müctehid kesilip hüküm vermeyecek, **âlim ve âmil insanlardan oluşan heyetler** bulunacak ve bu heyetlerden çıkan bilgiler, **fetvalar, rehberlikler** Müslümanların yoluna ışık tutacak. Bir ülkede bu nitelikleri taşıyan Müslümanların **sayısı yeterli noktaya gelince** sıra şeriat istemeyenleri, İslam'ı doğru anlatarak **ikna etmeye** gelecek. Diyelim ki, yeterli sayıda insanı ikna etmek mümkün olmadı “şiddete, baskıya, silaha sarılarak”, bunun kaçınılmaz sonucu olacak iç savaş ve çatışma çıkararak amacı gerçekleştirme yolunu seçmek de **yol değildir**. Bırakın bugünün Türkiye'sini ve dünyasını, asırlarca öncesinde bile İslam alimleri (fukaha), İslam'dan sapan yönetimi yola getirmek isyansız ve silahsız olmuyorsa “iç savaş, kargaşa, düzenin bozulması, daha büyük zararlara uğranılması” manasındaki “fitne”ye sebep olmamak için **sabredip beklemek** gerektiğini söylemişlerdir.”

*

Karaman'ın bu ifadeleri, içinde, pekçok hatayı, bilinçli "saptırma"yı barındırıyor.

Sıralamaya çalışalım.

Bir: Şeriat isteyen insanların işe kendilerinden başlaması öğüdü yerinde, fakat bunu yaparken bir yandan da bütün bir Türkiye için Şeriat düzeni istemeye devam etmelerine bir engel yok.

Bunu bir hata imiş, bir günahmış gibi dile dolamak, değil bir fıkıhçıya, sıradan samimi bir müslümana bile yakışmaz.

Eylem düzeyinde bu yönde herhangi birşey yapmaları mümkün olmayabilir, fakat **zihniyet** ve **söz** düzeyinde bunu her zaman savunmak zorundadırlar. Bu, müslümanlıklarının bir gereğidir.

Aksi takdirde, **işe kendilerinden başlama** ameliyesini de yapmamış olurlar.

"Ülke için Şeriat isteme" ameline de kendinden başlayacaksın.. Önce sen kendin, "Bu ülkeye Şeriat lazım" diyeceksin..

*

İki: İnsanların Şeriat düzeni talepleri için böylesi bir **ön şart getirmek, batıldır.**

İnsanın öncelikle kendisiyle meşgul olmak zorunda bulunması sosyal alandaki sorumluluklarını ortadan kaldırmaz.

Diyelim ki sen İslam'ı iyi yaşayamıyorsun, günahkâr bir müslümansın, bu, senin başkalarının küfrüne razı olmanı mı gerektirir? Razı olduğun zaman sen de kâfir olursun.

Aynı zamanda sen günahkârsın diye başkalarının günahına da razı olamazsın.. O zaman onların günahına ortak olmuş olursun, kendi günahlarına bir de başkalarının günahlarını eklersin.

Sen günahkârsan "Madem ben günahkârım, o halde varsın devlet de, toplum da günahkâr olsun, Allah'ın hükümlerini (Şeriat'i) uygulamayarak Allahu Teala'ya isyan etsinler, tağutların emrine göre hareket etsinler" diye düşünmen mi gerekiyor?!

Üstelik bu ukala adamlar ikide bir "Ehl-i kible günahından dolayı **tekfir** edilmez bilmem ne" diyerek ortalığı velveleye vermekten de geri kalmıyorlar.

Ehl-i kibleye müslümanlığındaki kusurlarından dolayı "ülke için Şeriat isteme" hakkı bile tanımıyorsun, daha ne olsun!

Laikler dinsizlik namına "Sakın Şeriat isteme!" diyorlar, bu uyanıklar da sözde İslam namına aynı lafı tekrarlıyorlar: "Sakın Şeriat isteme!"

"Cümlesinin maksudu bir amma rivayet muhtelif."

Biri sol gösterip yine sol vuruyor, diğeri ise sağ gösterip yine sol vuruyor, **hedefte** birleşiyorlar.

Laik (siyasal dinsiz) tüzük kardeşliği..

*

Üç: Karaman'ın bu ifadeleriyle zekâsını kötüye kullandığını, ("işe kendinden başlama" kaydı getirerek ve **fiilen mümkün olmayacak** bir şartı kurnazca ileri sürerek) gerçekte mevcut düzen yanlılarına, statükoya, konformistlere ve eyyamcılara, istediklerini altın tepsi içinde sunduğunu görüyoruz.

Çünkü, Türkiye gibi ülkelerdeki laiklik uygulaması çerçevesinde insanların Şeriat talebinde **bulunmadan önce** "*İşlerinin, davranışlarının, işlemlerinin, hayatlarının*

–*şartların elverdiği kadar- tamamen İslâmî olması*”nı istemek, birincisi **kafadan hüküm uydurmaktır.**

Bunun dinde yeri yoktur.

İkincisi, bu, gerçekte “**kısır döngü**” (eskilerin deyişiyle **devr-i batıl**) anlamına gelir.

Çünkü, şartların neye ne kadar elverdiği hususu, bizzat Şeriat tarafından belirlenmemiş olduğu için (Çünkü şartlar, şu anda ortaya çıkmış şeylerdir, Şeriat çerçevesinde oluşturulmuş şeyler değildir), insanlar arasında tartışma konusu olacaktır.

Birisi, şartlar çerçevesinde elinden geleni yapmış olduğu kanaatine varacak, bir başkası ise, “Hayır, öyle değil” diyebilecektir.

Ancak kurnaz Hayrettin efendinin, böylesi bir itiraza karşı hazırlıklı olduğunu görüyoruz.

Çünkü sözlerini şöyle sürdürüyor:

“‘İslâmî olanı’ olmayandan ayırmak için herkes müctehid kesilip hüküm vermeyecek, âlim ve âmil insanlardan oluşan heyetler bulunacak ve bu heyetlerden çıkan bilgiler, fetvalar, rehberlikler Müslümanların yoluna ışık tutacak.”

Böylece, kurnaz Hayrettin efendi, meseleyi getirip “olmayacak bir başka şart”a bağlamış oluyor.

Bu heyet nasıl teşekkül edecektir?

Mesela, Cübbeli Rezalet'e göre, kurnaz Hayrettin efendi, İslam’ı tahrif ve tağyir etmek için mesai sarfeden bir sapık durumundadır. Bir başkasına göre de, kurnaz Hayrettin efendi âlim ve âmildir.

*

Dört: Kurnaz Hayrettin efendiye göre, “*Bir ülkede bu nitelikleri taşıyan Müslümanların sayısı yeterli noktaya gelince sıra şeriat istemeyenleri, İslam’ı doğru anlatarak ikna etmeye gelecek*”miş..

Bu da, aslında, kurnaz Hayrettin efendinin **Müslümanlara eşek muamelesi yapması, “Yaz gelince...” masalları anlatması** anlamına geliyor.

“Yeterli nokta” acaba neresidir? Bu da, üzerinde anlaşmanın mümkün olmadığı bir başka tartışma konusu..

İkincisi, İslam’ı doğru anlatmak için, “bu nitelikleri taşıyan Müslümanların sayısının yeterli noktaya gelmesi” şartını getirmek, bir başka **devr-i batıl** üretmek, meseleyi getirip kısır döngüye bağlamaktır.

İslam’ı doğru anlatmazsanız, söz konusu nitelikleri taşıyan müslümanların sayısının yeterli noktaya gelmesi mümkün değildir.

Öte yandan, Hayrettin efendinin getirdiği şarta göre, İslam’ı doğru anlatmak için de, söz konusu nitelikleri taşıyan müslümanların **sayısının yeterli noktaya gelmesini beklemek zorundayız**.

İşte burası, kurnaz Hayrettin efendinin **kafasının kısa devre yaptığı yer..** Ya da kafasını şaşırtıcı bir ustalıkla kötülük için kullandığı nokta.

Zekâsını iyi niyetle kullanmadığı için, yaptığı kurnazlık sonuçta kendisini aptal insan konumuna düşürüyor.

*

İslam’ı doğru anlatmak için böylesi bir “yeterli noktadaki sayı” şartını getirmek, **kafadan (halk deyişiyle işkembeden) fetva** vermektir.

Sadece bu ifadeleriyle bile kurnaz Hayrettin efendinin “âlim ve âmil” insan sınıfına girme hakkını kaybettiğini söylemek mümkün olabilir.

Burada kurnaz Hayrettin efendi karşımıza **cehaletin temsilcisi** olarak çıkmaktadır, ilmin değil..

Şayet onu âlim kabul edersek, bu takdirde de, ilmini kötüye kullandığını, fasık ve facir olduğunu, **bile bile İslam’ı tahrif ve tağyir ettiğini** kabul etmek zorunda kalırız.

*

Beş: Bir ülkeye Şeriat’ın hâkim kılınması konusunda sadece “sabır” ekolünün görüşüne yer vermek de gerçekte hakikati gizlemektir.

Mesela İmam-ı Azam, İmam Zeyd’i, görüşünün farklılığından dolayı “İslam dışı” olmakla suçlamamıştır.

Burası, içtihat konusu olan, farklı görüşlerin ileri sürülebileceği bir noktadır. **İçtihat, içtihadı nakzetmez.**

Kurnaz Hayrettin efendi bu noktayı da gözlerden saklıyor.

İkincisi, "öldürmeden daha beter olan" **fitne**, tefsir kitaplarında açıklandığı gibi, insanların küfre ve dalalete düşmeye zorlanmaları, **İslam’ı ve Şeriat’i tam ve eksiksiz olarak (en azından fikir beyanı düzeyinde) “savunma” imkânının bulunmamasıdır.**

Hayrettin efendinin istediği de tam bu..

Fakat bunu laik (siyasal dinsiz) yasakçılık adına yapmıyor.

Sözde İslam adına yapıyor. "Sen kendini düzelt, laik (siyasal dinsiz) düzenle uğraşma hadsizliği yapma" diyor.

Bu işi iyi beceriyor, Yaşar Nuri Öztürk türünden adamlar gibi yüzüne gözüne bulaştırmıyor.

*

Altı: Şimdi, asıl meseleye, konunun özüne geliyoruz.

Mesele, aslında Türkiye’ye Şeriat’ın gelmesinin mümkün olup olmaması değil.

Karaman’ın bu yazısından birkaç hafta önce, bir araştırmanın sonucuna göre, Türkiye insanının sadece yüzde 13’ünün Şeriat yönetimi istediğinin anlaşılmış olduğu medyada haberleştirilmişti.

Gerçekte, bu yüzde 13’ün de, spesifik meseleler söz konusu olduğunda, tam Şeriatçi olmadıkları anlaşılmaktadır.

Daha önce yapılmış benzer bir araştırma, Türkiye’deki “halis” Şeriat yanlılarının oranının yüzde 3 civarında olduğunu gösteriyordu.

Böyle bir ülkeye Şeriat gelmez ve böyle bir toplum, Allahu Teala’nın nimeti ve rahmeti olan **Şeriat’le yönetilme saadetine nail olamaz.**

*

Evet, burada mesele, Türkiye’ye Şeriat’ın gelmesi meselesi değildir.

Mesele, Türkiye’de yaşayan bir müslümanın **serbestçe ve özgürce Şeriat talebinde bulunabilme hakkına sahip bulunmasıdır.**

Bugün, **doğrudan olmasa bile, dolaylı yollarla müslümanlar bu haktan mahrum bırakılmaktadır.**

Aslında, Hayrettin Karaman’ın bu yazısı da, son tahlilde, böylesi **hak ihlallerine** dolaylı olarak meşruiyet üretme, haklılaştırma ameliyesinin bir parçası durumundadır.

Fakat bunu, Hayrettin Karaman'ın malum **derin odaklar**la açık, söze ya da yazıya dökülmüş bir anlaşma ile yapmakta olduğunu sanmıyorum.

Ortada **zımnî, sözlere dökülmemiş, hal lisaniyle** dile getirilen bir uzlaşmanın, bir işbirliğinin mevcut bulunduğu görülüyor.

Hayrettin Karaman, düzen yanlılarının hoşuna gidecek şeyler söylüyor, derin düzenciler de, Hayrettin Karaman'a bu laik düzende “mutlu ve müreffeh, tehlikelerden ve korkulardan azâde” bir hayat sürmesi imkânını bahşediyorlar.

Birbirlerini iyi tanıyorlar. Ciğerlerine kadar biliyorlar.

MİT tarafından bilgilendirilen Kenan Evren, Hayrettin Karaman'a durduk yere Diyanet İşleri Başkanlığı teklif etmiş olamaz.

*

Yedi: Bir başka husus.. Şayet Hayrettin Karaman, **Erdoğan'ın Mısır ve Tunus'ta yaptığı “Şeriat'e karşı laiklik” propagandasında** Erdoğan'a destek vermemiş olsaydı, Türkiye hakkında yazdığı bu ifadelerin **bir parçacık da olsa samimiyet** taşıdığına inanabilirdik.

Fakat ne yazık ki Hayrettin Karaman, “sıfır samimiyet” noktasında duruyor.

Karaman, Erdoğan'ın söz konusu açıklamalarının ardından **Yeni Şafak** gazetesinde “**Ne dedi, niçin dedi?**” başlıklı bir yazı kaleme almış, onu aklamaya çalışmıştı.

Mısır için “**şartlar**” bahanesinin bulunmadığını bile bile..

Mısır'daki darbeci Sisi bile, Şeriat karşıtı olduğunu söylemiyor. **O bile, Erdoğan'ın yaptığını yapmıyor, Şeriat'e karşı laikliği savunmuyor.**

Mısır'ın İhvan öncesindeki **anayasası** laiklik içermediği gibi, İhvan'a karşı Sisi'nin yapmış olduğu darbe de laiklik adına yapılmış bir darbe değil.

Mısır, laik bir ülke değil, "**resmî din**"i İslam olan bir devlet.

Zaten Suudi Arabistan ile Selefilerin Mısır darbesi konusunda bize tuhaf gelen bir tavır içinde olmalarının nedenlerinden biri de, bu noktaydı.. (Burada İhvan'ın zulme uğramış olması ayrı konu.)

Ve, Erdoğan cenapları, böyle bir ülkeye gidip, İhvan'a, şartları umursamadan, **Şeriat'i bırakıp laikliği savunmaları** tavsiyesinde bulunabilmiş durumda..

Şartlar..

Demek ki, kurnaz Hayrettin efendi, şartlar lafıyla bizi aldatmaya çalışıyor.

GAYRİMEŞRU MEŞRUIYET ANLAYIŞI

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman'ın 25 Ağustos 2016 tarihli (yani 15 Temmuz darbe teşebbüsünden 40 gün sonra yayınlanan) yazısı “**Derin devlet de yapı da meşru değildir**” başlığını taşıyordu.

Yazı aslında eskiydi..

22 Aralık 2013 tarihli yazı aynen yeniden yayınlanmış bulunuyordu. Yani yazı meşhur 17 Aralık olayından beş gün sonra yayınlanmıştı.

Karaman yazısını tekrar yayınlamış ve sonuna şu notu düşmüştü:

"Bu yazı üzerine örgütün kitabevi kitaplarımı raftan kaldırıp iade etti ve medyası da aleyhimdeki yazılara hız verdi."

*

Gelelim yazıya..

Karaman şöyle diyor:

“Devlet, kendisini temsil eden hakiki ve hükmi şahıslarda, sembollerde ete kemiğe bürünür 'devlet' olarak görünür. Yürütmenin başında olan hükümet (iktidar) yetkisini halktan alır.”

Her zaman değil..

Mesela Mustafa Kemal Atatürk'ün meşhur “**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**”li nutkuna göre yetkinin kaynağı halk değil “**kuvvet ve zor**”dur:

““Egemenlik ve saltanat hiç kimse tarafından hiç kimseye, ilim icabıdır diye; görüşme ile, münakaşa ile verilmez. Egemenlik, saltanat kuvvetle, kudretle ve zorla alınır.”

(Kaynak: <https://www.ktb.gov.tr/TR-96471/turkiye-buyuk-millet-meclisi.html>)

Ancak, Türkiye gibi ülkelerde hükümetin, yetkisini, **resmi ideolojinin “izin verdiği sınırlar içinde”** halktan aldığını kabul etmek mümkün olabilir..

Mesela Türkiye’de halkın verdiği yetki ancak, başta **laiklik (siyasal dinsizlik)** olmak üzere, **Atatürk ilke ve inkılapları** denilen **“kayıt ve şartlar”** dahilinde geçerlidir.

*

Gayri İslamî (Şeriat karşıtı) rejimler hem 'süper' yalancıdır, hem de mantıksız.

Bir yandan "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" diyeceksin..

Milletin egemenliği için **kayıt ve şart** söz konusu olamayacağını savunacaksın..

Hem de, **Atatürk ilke ve inkılapları** denilen kayıt ve şartlar söz konusu olunca milletın egemenliğinden bahsedilemeyeceğini ileri süreceksin..

Millet egemenliğinin bu ilke ve inkılapları silip atmasının mümkün olmadığını söyleyeceksin.

Bu kadar açık, bu kadar ayan beyan, bu kadar mantıksız bir çelişkiyi bu millete anlatanların üçkâğıtçılık ve sahtekârlığı mı daha büyük, yoksa bu üçkâğıtçılık karşısında bir inilti, bir vızıltı, bir mırıltı ve bir sızıltı bile çıkarmayan millet fertlerinin **aklını** yele vermişliği mi?

Bu sadece aklını yitirme değil, aynı zamanda **insanlık şeref ve haysiyetini** de kaybetme demektir.

İnsanın aklıyla beraber **iradesini, vicdanını ve hürriyetini** de Atatürkçü "**vesayet**" e teslim etmesi demektir.

Demek ki insan Şeriatçılığı, "gerçek" müslümanlığı bırakınca, "samimi müslümanlığın" sadece edebiyatını yapınca aklını da yitiriyor.

Allahu Teala kitabında (yasa koyuculukta kendisine ortak koşan) müşriklerin "**akıllarını kullanmadıklarını**" boşuna bildirmiyor.

Kullarını en iyi kim bilir?.. Allahu Teala!..

*

Her neyse.. Karaman'ın yazısına dönelim:

"Bu yetkiye dayanarak devleti yönetir. Yönetimde eli ayağı olan bürokratlar da hükümete bağıldır; yetkiyi kanunlar, yönetmelikler ve belli alanlarda hükümetin iradesi verir."

Yetkiyi kanunlar, yönetmelikler verirmiş.

Yönetmelikler kanunlara, kanunlar da Anayasa'ya uygun olmak zorunda.

Anayasa'nın ise, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" Atatürkçü/Kemalist hükümleri var.

Yani bu hükümler karşısında **halkın eli kolu bağılı..**

Sanki bunlar, gökten inmiş vahiy.. Herşeyi yaratan, her işi hikmetli olan, asla yanılmayan Yüce Tanrı tarafından konulmuş sanki..

*

Gerçekte, İslam açısından böylesi bir yönetim **şirk yönetimidir** ve devlet **küfür devletidir**..

Tabii ki, İslam açısından böyle, ve kimse müslüman olmak, müslümanca düşünmek zorunda değil.. "Dinde zorlama yoktur."

Benim gibiler de laikliğe göre düşünmek zorunda değildir elbette..

Madem fikir hürriyeti var, din ve vicdan hürriyeti var, “fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür” olmak önemli, benim gibi müslümanlara göre mesele bundan ibarettir.

Ha, Hayrettin efendi bir de, kanun ve yönetmeliklere ilaveten hükümetin iradesinden söz ediyor.

Hükümetin iradesi de tabii “değiştirilemez” hükümlerin yanında solda sıfır..

İşte, derin devlet, evet, asıl derin devlet, bu “değiştirilemezlik”te gizli..

Hayrettin bey, bunu neden tartışmıyorsun? Neden bunun meşruiyetini sorgulamıyorsun?

*

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Yönetme yetkisini halktan alan hükümetlerin ve bürokrasinin **-devlet sırrı** olan konular dışında- her işi açıktır, şeffaftır, denetime tabidir. Devlet sırrını da yine yetkili hükümetin ilgili birimleri bilir."

Tabii neyin **devlet sırrı** olabileceği konusunda objektif, **denetlenebilir** ve hesap sorulabilir bir kıstas yok..

Tek kıstas, birilerinin “**kişisel kararı**”..

Mesela, düşmana karşı bir silah geliştirir ve bunu sır olarak saklayabilirsiniz.. Ama Türkiye gibi ülkelerdeki devlet sırrı böyle olmuyor..

Tam aksine, mesela **İsrail ile bir anlaşma** yapıyor, birtakım maddelerini halktan gizliyorlar, ve bu, devlet sırrı olarak kalıyor..

İsrail devleti için, İsrail'in ağa babaları için **sır** değil, fakat "Türk milleti / Türkiye halkı" için sır.

Misal: Zamanında Muharrem İnce, Akparti iktidarının İsrail ile olan gizli anlaşmalarını TBMM kürsüsünde gündeme getirip devrin dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu'na soğuk terler döktürmüştü.

*

Karaman'ın yazısına dönelim:

"Devlet içinde; yetkisini, yönettiği halktan almayan, demokrasilerde sandıktan çıkmayan, yapıp ettikleri **gizli** ve yetki dışı olan yapılar **meşru** değildir."

Bilindiği gibi meşru kelimesi, Şeriat kelimesiyle aynı kökten geliyor; **meşru**, kelime anlamı itibariyle, "**Şeriat'e uygun olan**" demektir.

Eski kelimeler bu ülkede revaçta olmadığı için meşruiyet ile "**meşrutiyet**"i karıştıranlar da çıkabiliyor. Meşrutiyet, şart kelimesiyle aynı kökten gelir; "**meşrut**", şartlı olan, şarta bağlanmış olan demektir, meşrutiyet de "şartlılık" demek oluyor. Yani meşrutiyet idaresinde padişahın otoritesi "kayıt ve şarttan azade olmaktan" çıkmış, şartlı hale gelmiş olmaktadır.

Şeriat kelimesindeki **şer** ile kötülük anlamındaki **şer** de farklı kelimelerdir; harf devrimbazlığıyla Latin harfleri gelişigüzel alınmış olduğu için yeni imlada

kelimeler birbirine karışıyor. Kötülük anlamındaki şer'den farklı olarak Şeriat'teki şer kelimesinin sonunda bir "**ayn**" harfi vardır ve aynı şekilde telaffuz edilmezler.

İlmî makalelerde bu farkı göstermek isteyenler Şeriat'teki şer kelimesinin sonuna bir apostrof (kesme işareti) ekliyor, şer' şeklinde yazıyorlar. Yani şer'îlik başka, şerlilik başkadır.

*

Karaman'ın yazısına dönersek, "Devlet içinde; yetkisini, yönettiği halktan almayan, demokrasilerde sandıktan çıkmayan, yapıp ettikleri **gizli** ve yetki dışı olan yapılar **meşru** değildir" dediği görülüyor.

Burada meşruluktan kastı, doğal olarak, Şeriat'e uygunluk değil.. Demokratik olduğu söylenen mevcut sistemin meşruluk tanımına göre konuşuyor.

MİT'in de yapıp ettikleri gizli.. Ama yetkisini kanundan, yönetmelikten alıyor.

Çalışma esaslarını da, son tahlilde, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" hükümler belirliyor.

Ve, bu hükümleri sorgulayanların, bunlara inanmayanların canına okuyorlar.

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Bu derin yapıları ikiye ayırmak uygun olur:

"Birincisi kendilerine göre iyi niyetli, devlet ve millet hayrına faaliyeti amaçlayan yapılardır. Bunların ülkeye ve millete iyilik etme iddiasında bulunmaları kendilerini meşru ve haklı kılmaz. Ülkeye ve millete "iktidar gibi, devletin organları gibi" hizmet etmek istiyorlarsa yapacakları şey, devletin kanunlarına göre yetki almak ve açık/şeffaf olmaktır. Aksi halde çatışmalar, tasfiyeler, ülkede huzursuzluk ve güvensizlik kaçınılmaz olacaktır."

Devletin **kanunlarına göre** yetki alınca mesele bitiyor mu?

Her kanun adil midir? Kanunlar vahiyle gökten mi indiriliyor?

Yazıya dönelim:

"İkincisi ülkenin ve milletin hayrına, menfaatine değil de kendi çıkarlarına ve/veya ideolojilerine hizmet için oluşan devlet içindeki gizli yapılardır. Bunların ortaya çıkmaları, hedeflerine ulaşabilmek için halktan usulüne göre yetki almaya teşebbüs etmeleri beklenemez. Ülke içinde ve dışında bazı güçler ve çevrelerle işbirliği yaparlar; bu başkalarını kullanırlar, kendilerini de onlara -bilerek bilmeyerek- kullandırırılar."

Peki, bırak **derin** yapıyı, **yüzey**deki devletin bizzat kendisi bile Atatürkçü "ideoloji"ye hizmet etmek üzere kurgulanmışsa ne olacak?..

Ki Türkiye’de durum bu..

Hayrettin efendinin önündeki kuyudan haberi yok, yıldızlardan haber veriyor.

*

Görüldüğü gibi, Hayrettin efendi “derin yapı”ları (sözde) meşruiyet açısından sorguluyor.

Peki ya derin olmayan “yüzey”sel yapılar?

Onlar “**otomatikman**” meşru mu oluyor?

Hangi meşruiyet, kime ve neye göre meşruiyet?

Hayrettin efendinin meşruiyet konusunda yazdıkları İslamî açıdan bir cinayete, seküler sosyal bilimler açısından ise derin bir cehalete karşılık geliyor.

Adam ilahiyatçı, fakat meşruiyet anlayışı **Kur'an** ve Sünnet'e değil, Fransız Devrimi mamulü bir ideolojinin çarpık karikatürüne dayanıyor.

Daha kötüsü, bunun farkında bile değil. (Yoksa farkında da bizi “kafaya” mı alıyor?)

Batıl bir beşerî ideolojiyi faşizm sularına yelken açmış bir devletçilikle savunmakta olduğundan bile habersiz, tutup, **ideolojik hareket etmemekten** de söz ediyor.

İdeolojinin ne demek olduğundan bile haberi yok.

*

Eğer ilim adamı ya da akademisyen olarak konuşuyorsan, “Meşruiyet meselesi İslam’a göre şöyle, seküler sosyal bilimlere göre de şöyledir” demen gerekir.

Ve bir müslüman olman hasebiyle de, o seküler sosyal bilimlerin ideolojik boyutunu da göz önünde bulundurarak “hakk”ı söylemen icab eder.

Adam bunu yapmıyor, fanatik bir iktidar yandaşı ve propagandisti gibi gündelik siyasetin diliyle konuşuyor.

Ki o siyaset dili de, İslam açısından batıl olan, **şirk niteliği taşıyan bir “ideoloji”ye** dayanıyor.

*

Bu ülkede 15 Temmuz olayından sonra bir cuma hutbesinde “**haham ve rahiplerin rabler edinilmesi**” (Tevbe, 9/31) meselesi Fethullah Gülen yüzünden konu edinildi, fakat, merhum Elmalılı Hoca'nın, Atatürk döneminde Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yayınlanan tefsirinde, günümüzde artık o haham ve rahiplerin yerini **halkın seçtiği parlamenterlerin** aldığını yazmış bulunduğunu yazan ve söyleyen yok.

Ve siz bu “**rableştirme**” **olgusunu meşruiyetin temeli** kabul ediyorsunuz.

Şeriat’le kayıtlı olmayan bir demokratik parlamenter sistemin tam
da **kurumsallaşmış-devletleşmiş şirk** demek olduğunu saklıyorsunuz.

Müslüman halk da, siz ilahiyatçısınız ya da cenazelerde ve mezarlıklarda
güzel **Kur’an** okuyorsunuz diye sözlerinize itibar ediyor, itikaden bozuluyor.

Peki, halk sizin gerçekte neyi savunduğunuzu anlamıyor diye, Allahu Teala’nın da
bilmediğini, anlamadığını mı sanıyorsunuz?

Nereye gidiyorsunuz?.. "Fe eyne tezhebûn?"

BEŞİNCİ BÖLÜM:

LAİKLIĞIN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) AK PARTİ'CESİ

AYNI MADALYONUN İKİ YÜZÜ

“İktidarı kim tenkit edemez, hep över, toz kondurmaz, daha doğrusu bu pozisyonu devamlı göz önüne koyar ve korumaya çalışır?”

*“Sanırım böyle bir tavır ve davranış iktidardan kendisi veya grubu adına **menfaatlenen** ve bu menfaati korumak ve büyütmek isteyen kimselere aittir.”*

Yukarıdaki ifadeler **Hayrettin Karaman**’ın bir yazısının ilk cümleleri.. (Bkz. **“İktidar tenkit edilir ama...”**, *Yeni Şafak*, 9 Kasım 2017.)

Karaman ayrıca şunu da söylüyor:

“Samimi ve yapıcı tenkit iktidarı desteklemek demektir, ülke/kamu menfaatini önde tutmak demektir, iktidara ve kamuya en büyük zararı verenler, şahsi menfaatleri için hatalara göz yuman; işi gücü yalakalık ve yağcılık olanlardır.”

Ancak Karaman, yazısına **“Ama...”** diyerek devam ediyor.

Diyor ki:

“Eğer iktidarın bir hatası, bir kusuru, bunun kaynaklandığı sorumlu merkez ile görüşerek, onların da açıklamalarını aldıktan sonra **doğrudan kendilerini** uyararak ve doğru olanı söyleyerek düzeltilebiliyorsa önce bunun denenmesi gerekir.”

Bu ifadelerde doğruluk payı var.

Ancak, böylesi düzeltme teşebbüsleri daha çok **icraata ilişkin** hususlarda olabilir.

Kamuoyu önünde dile getirilen **görüş ve fikirlerin** tartışması ise yine kamuoyu önünde yapılmalıdır.

Çünkü bunlar kapalı kapılar ardında **sadece size söylenen** sözler değildir.

*

Hayrettin Karaman'ın bir başka “ama”sı ise şöyle:

“Tenkit iyi niyetli, yapıcı ve bu niteliklere uygun üslupta olmalıdır.
Muhalefetin kötüye kullanacağı usulsüz tenkitler kale alınmaz, **her ne pahasına olursa olsun savunmaya** geçilir.”

Bu da, tümüyle yanlış değil..

Ancak, “muhalefetin kötüye kullanacağı usulsüz tenkitleri kaale almamak, *her ne pahasına olursa olsun* savunmaya geçmek” de **iyi niyetten, yapıcılıktan, “uygun üslup”**ta olmaktan uzaktır.

Ne ki, Hayrettin Karaman burada geleneksel çifte standardını olağanüstü bir gözbağcılık ya da abrakadabra ile okurlarına “yutturuyor”.

İktidara düşen sorumluluk, *muhalefetin kötüye kullanıp kullanmamasına ve usulsüz olup olmamasına* bakmadan, **haklı** tenkitleri dikkate almasıdır.

*

Bir Hayrettin Karaman'ın şu yazdıklarına bakın, bir de **Şeyh Edebali'nin Osman Gazi'ye verdiği öğütlere** (Biri imparatorluk kurar, diğeri ise minik bir site devletini bile batırır):

“Ey oğul!

Beysin.. Bundan sonra öfke bize, uysallık sana..

Güceniklik bize, gönül almak sana..

Suçlamak bize, katlanmak sana..

Acizlik bize, yanılğı bize; hoş görmek sana..

Geçimsizlikler, çatışmalar, uyumsuzluklar, anlaşmazlıklar bize; adalet sana..

Kötü göz, şom ağız, haksız yorum bize; bağışlama sana..

Bundan sonra bölmek bize, bütünlemek sana..

Üşengeçlik bize; uyarmak, gayretlendirmek, şekillendirmek sana..”

Hayrettin Karaman’dan bir Şeyh Edebalı irfanına, hikmetine ve bilgeliğine sahip olmasını beklemiyoruz, fakat hiç değilse iktidara tanıdığı **“her ne pahasına olursa olsun savunmaya geçme ya da inatçılık yapma”** hakkını, tenkitçilere de tanınması..

Ya da, tenkitçiler için getirdiğı **iyi niyet, yapıcılık ve uygun üslup** şartıyla iktidarı da mükellef tutması, tenkitleri böylesi bir yaklaşımla göğüslemesi gerektiğini kabul etmesi..

*

Gelelim Karaman’ın bir başka “ama”sına:

“Tenkit yalnızca **hatalı ve kusurlu** olanı seçip ilan etmekle olmaz; **iyi, doğru, faydalı** olanı da dile getirmek, takdir ve teşvik etmek gerekir.”

Gerekir ama, tenkit eden kişi, çareyi bilmiyor olabilir. aresini bilmiyor diye, yanlışı tenkit etmeyecek mi?!

Mesela, İstanbul'daki trafik sorunundan şikâyetçi olmak için vatandaşların önce trafik sorununun nasıl özöleceğine dair **muazzam projeler** hazırlaması mı gerekiyor?!

Yani insan **haddini bilip**, “Ben bu işlerden anlamam, **size akıl vermek haddim değıil**, ama şunun bir yolunu bulun, bizi bu dertten kurtarın. Sabah akşam ektiğıimiz ileyi, sizin gibi makam araçlarından inmeyen büyüklerimiz ne bilsin!” diyemez mi?!

*

Devam ediyor Hayrettin Bey:

“Hata, eksik, kusur” kavramı da önemlidir. Önce bunda anlaşmak gerekir. Mesela muhalefete ve muhalif yazarlara göre iktidarın “doğıru, faydalı, eksiksiz” olan hiçbir kararı ve icraatı yoktur.”

Bu bakış açısı, bir cedel aracı olarak işlevsel olabilir, fakat yersiz ve lüzumsuzdur, çünkü aynı şey iktidar yanlışı ya da yandaş çevreler için de söylenebilir. Onlara göre de iktidarın hiçbir **hatası, eksiğı ve kusuru** bulunmamaktadır.

Aynı şey, Karaman'ın şu tespitleri için de geçerlidir:

“Ayrıca ictihad, görüş, değıerlendirme... farklarına dayalı olarak da hata değıerlendirmesi farklı olabilir. Birilerinin görüşlerini iktidarın devamlı kendi görüşü ile değııştirmesini beklemek de doğıru değıildir. İktidar **ehli ile istişareden, gerekli araştırma ve incelemeleri** yaptıktan sonra kararını alır ve uygular; **doğıru söze kulak vermemiş ise, hatada ısrar etmiş ise, zarar vermiş ise** seçimde hesabı görölür ve bedelini öder.”

Bu, iki taraf için de geçerlidir. Dolayısıyla, dile getirmeye bile değmez.

*

Gelelim tabiri caizse zurnanın zırt dediği noktaya..

Karaman şöyle diyor:

“Ben referandumdan önce bir yazı yazmıştım, tıpkı “örtülü sigara” başlıklı yazım gibi bunu da maksadımın dışına çekerek eleştirenler, hatta hakaret edenler oldu. O yazımda özet olarak şunu demiştim: **Bir inancı, bir davası olan insanların** bir iktidarı desteklemelerinin ölçütü, **o iktidar ile dava arasındaki ilişkidir**. Eğer iktidar -davanın sahibi olmasa da- **başarıya ulaşması bakımından elverişli** ise ve herkesin (başka inanç, dava ve hedef sahiplerinin de) içinde oldukları **gemiye tehlikeye sokmuyorsa** desteklenir, değilse desteklenmez.

“Fıkıhta, “**Vacip olanı tamamlayan, vacibin yerine getirilmesine yardımcı olan şey de vaciptir**” diye bir kural vardır. O yazımda bu kurala da atıfta bulunmuştum.

“Yine aynı noktada duruyorum.”

*

Karaman burada yanlış noktada duruyor.

Ve, **bir fıkıhçıya yakışmayacak** ciddi bir hata yapıyor.

Herşeyden önce, söz konusu **kuralı** yanlış ifade ediyor: **Tamamlayan** şey ile **yardımcı olan** şey farklıdır, tamamlayan şeye vacip denilebilse bile, salt yardımcı olan husus aynı kapsama girmez.

TDV İslâm Ansiklopedisi’ndeki “Vâcip” maddesinde konuyla ilgili yeterli bilgi mevcut.

Oradan aktaralım:

“Vâciple İlgili Bazı Usul Konuları.... 2. **Vâcibin ancak kendisiyle tamamlandığı şeyin de vâcip sayılıp sayılmayacağı.** Bedreddin ez-Zerkeşî bu konuda şöyle bir tasnif yapar: a) Vâcibin vücûbu [vacip oluşu] onu **tamamlayan şeye** bağlı ise tamamlayan ister **sebeb** ister **şart** isterse **engelin bulunmaması** şeklinde olsun vâcip değildir. Zira bu durumda emir **mutlak** değil **mukayyeddîr** [kayıt ve şarta bağlıdır]. Meselâ nisap miktarı [sorumluluk gerektiren miktar] mala sahip olmak zekâtın vücûb sebebidir; ikamet [yolcu olmamak] ramazan orucunun vaktinde tutulmasının vücûb şartıdır; nisap miktarını eksiltecek ölçüde borçlu olma zekâtın vücûbuna engeldir; ancak **mükellefin [yükümlünün] bu sebebi veya şartı teşkil etmek ya da engeli ortadan kaldırmak için çaba sarfetmesi vâcip değildir.** b) Vâcibin vücûbu gerçekleşmiş olmakla birlikte meydana gelmesi onu tamamlayan şeye bağlı ise iki ihtimal söz konusudur: Tamamlayan şey **vâcibin bir parçası** ise bunun vâcip olduğunda görüş ayrılığı yoktur. İkinci ihtimal tamamlayan şey vâcibin mahiyeti dışında kalıp onun **sebebi veya şartı** olabilir. Meselâ namaz için temizlik (tahâret) şart olduğuna göre namaz emri tahâretin de vücûbunu gösterir mi? Bazı âlimler tarafından **mukaddime** [öncül] diye anılan bu meselede ihtilâf edilmiştir (el-Bâhrü’l-muhîtt, I, 223-229). Usulcülerin çoğunluğuna göre -mükellefin gücü dahilinde olmak kaydıyla- **ister sebeb ister şart olsun** mukaddime de vâciptir ve bu vücûb anlamı mutlak vâcibin vücûbuyla ilgili sîganın [emir kipinin] delâletinden çıkar.... 6. Vâcibi gerektiren sebeple vâcibin engelinin bir arada bulunması. Şâfiî usulcülerini bu durumda vücûbun **hiç gerçekleşmediği ve gerçekleşip sâkıt olduğu [düştüğü]** yönünde iki görüşün söz konusu edildiğini belirtip bazı

meselerde bu konudaki tercihe pratik sonuçların bağlanabildiğini belirtirler (Mv.F, XLII, 342).”

*

Evet, bir **usul kaidesini** bu şekilde **tahrif** edip “tamamlayan”ı “yardımcı olan” şekline dönüştürmek, bir fıkıhçıya yakışmaz.

Bu, ya koyu bir **cehalet**, ya da **dini bile bile tahrif etmeye** çalışmak demektir.

Vacibin ancak **kendisi ile tamamlandığı şey** ile, **tamamlanmasına yardımcı olan şey** bir olamaz.

Kaldı ki, Karaman’ın sözünü ettiği konuda “tamamlanmasına yardımcı olduğu **düşünülen ya da iddia edilen şey**”den söz etmek gerekir.

Vacibin kendisi ile tamamlandığı şeyler, aslında bilinen şeylerdir. Onlarda, yardımcı olup olmayacağına ilişkin tartışma yaşanmaz.

*

Kısacası, Hayrettin Karaman, fasit görüşüne dayanak üretmek için bir **usul kaidesini çarpıtmaktadır**.

Bunu, bu açıklıkta söylemek zorundayız.

Çünkü, korunması gereken, **ilkelerdir, şahıslar değil**.

Aksi takdirde, bu din, şahısların oyuncağı haline getirilmiş olur.

Ancak, Karaman’ın asıl hatası başka..

O, vacibin tamamlanmasına yardımcı olacağını iddia ettiği bir şeyi vacip kabul ederken, **riayet edilmesi gereken asıl vacibi** devre dışı bırakmaktadır.

Karaman'ın “**kuş dili**“ni “insan dili”ne çevirirsek, şunu demektedir: İslamî bir düzenin kurulması, Şeriat'ın uygulanması **vaciptir**. **Akparti iktidarı** da bu vacibin gerçekleşmesine yardımcı olacaktır, dolayısıyla onu desteklemek **vaciptir**.

*

Sorun şurada: Bu Akparti iktidarı, aynı zamanda, müslüman kitleye **itikadî bir dönüşüm** yaşatmakta, onları, “**Şeriat'e gerek yoktur, laiklik daha iyidir**” noktasına getirmektedir.

Erdoğan açıkça bunu savunuyor..

Ve onun peşinden gidenler de bu anlayışı savunmaya başlamış bulunuyorlar.

Pratikte **AK Parti iktidarı**, vacibin tamamlanmasına bırakın yardımcı olmayı, **en büyük engel** durumuna gelmiş bulunuyor.

Çünkü, **CHP** gibi partilerin asla yapamayacağı bir şekilde müslüman kitleyi zihniyet bakımından dönüştürüyor, **laik kafalı ve düzensiz** hale getiriyor.

Kale, içten çökertiliyor.

İçerden işgal ediliyor.

Bunu, “**derin düzensizler**” biliyor ve görüyorlar.

Bu “dönme dolap”ta Hayrettin Karaman gibilere düşen rol de, **fıkıh usulü kaidelerini tahrif** ederek millete **masal** anlatmaktan ibaret.

*

Bu açıdan bakıldığında, **FETÖ** ile **AK Parti**'nin aynı madalyonun ya da madenî paranın iki yüzü olduğunu kabul etmek gerekir.

Bir tarafta resim var, diğer tarafta rakam yazılı..

Vatandaş resme tükürüyor, sonra da öbür tarafı çevirip rakamı öpüyor.

Madalyon aynı madalyon.. Para aynı para..

FETÖ mantalitesi ile Akparti zihniyeti de aynı..

FETÖ‘cülere göre de, **vacip** (yani İslam’ın hakim olması) **siyasetle, Siyasal İslam’la, politika yoluyla** olmuyordu, hiç parti kurmadan, “**iyi saatte olsunlar**“ı ürkütmeden toplumu, toplumsal mekanizmaları ele geçirmek, buradan hareketle yavaş yavaş devlet kurumlarına sızmak ve onları denetler hale gelmek gerekiyordu.

Aynı şekilde, “**uluslararası düzen**“le de iyi geçinmek, onları ürkütmeden faaliyet göstermek gerekiyordu.

Ancak, geldikleri nokta, “**Hristiyan ve Yahudi güdümlülük**“ten ibaret oldu.

Hayrettin Karaman’ın desteklediği Akparti’nin zihniyetine göre de, **Kemalistleri ve laikleri** ürkütmemek gerekiyor.

Ancak, geldikleri nokta “**Kemalizm ve laiklik güdümlülük**“ten ibaret..

*

Aslında Karaman, zeki (ya da kurnaz) bir adam..

Yazısında “**davanın sahibi olmasa**” da kaydını koyarak, muhtemel eleştirilerin önünü kesmeye çalışıyor.

Fakat, aynı zekâvet ve fetanet, **vacib kavramına ilişkin fıkıh usulü kaidesini** aktarırken buhar olup uçuyor.

AK Parti, davanın sahibi olmamayı geçtik, davadan vazgeçmeyenlerin **sopa ya da havuç** seçenekleri ile “düzene uydurulduğu” bir **projenin** taşeronudur.

AK Parti, “derin düzciler” açısından, **Şeriatçı kitlenin (yani vacibe inananların)** havuç (dünyevî imkânlar, ihaleler, paralar, makamlar, şöhret, geziler, ödenekler, tahsisatlar, yönetim kurulu üyelikleri, harcırahlar, ödüller vs.) vasıtasıyla **zihniyet düzeyinde laikleştirilme** operasyonunun ta kendisidir.

Bu dönme dolapta Hayrettin Karaman gibilere düşen rol ise, **Aydın Ünal**’ın bir yazısında dile getirdiği şekilde “**uyuşturma**”dan ibaret.

Yani bir yandan **Erdoğan** “Laiklik de laiklik” derken, diğer yandan Karaman gibilere “**Ver haşhaşı hacı.. Daya narkozu!**” deniliyor.

“Yok, ben haşhaş almayayım, kalsın, sevmiyorum ama sayenizde yemiş gibi de oldum zaten, başım döndü” diyenler ise, “Acaba **havucun** yerini **sopa** alır mı, arkalarında tuttıkları ellerindeki sopayı konuştururlar mı?” diye endişe ve tedirginlikle bekliyorlar.

Ağızlarının tadı diye birşey kalmıyor.

Yedikleri içtikleri burunlarından geliyor.

İSLAM DEVLETİ VE LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET

Prof. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak* gazetesinin 13 Ekim 2017 tarihli sayısında yayınlanan “**İnsan, ümmet birliği ve tefrika**” başlıklı yazısına şöyle başlamış:

“Şu mübarek Cuma gününde İslam’ın insan anlatışı, birlik ve tefrika konularında temel kaynağımız *Kur’ân-ı Kerim*’den, kısa açıklamalarla birkaç âyet meâli nakledeceğim.”

Böyle diyerek söze başlamış ve hiç de mübarek olmayan yorumlar yapmış.

Mesela, “*İslâm dini inançta ve amelde birliğe büyük önem veriyor. Bunun içindir ki inanç alanında Allah’ın birliği ilkesini getirdiği gibi, ...*” diyor.

Sanki, Allahu Teala’nın birliği “sonradan ihdas edilmiş” bir ilke..

İslâm, Allahu Teala’nın birliği ilkesini getirmiş değildir; tek ve bir olan Allahu Teala, varlığı ve birliği anlaşılсын, kendisine ortak/şirk koşulmasın diye İslâm nimetini din olarak insanlara göndermiştir.

*

Karaman’ın bir başka yorumu:

“Allah ve Resulü’ne itaat edin, birbirinize düşmeyin, sonra zayıflarsınız ve zaferi elden geçirirsiniz. Sabredin, kuşkusuz Allah sabredenleri sever” (Enfal:46).

“Bu âyette ve aynı meâldeki âyetler ve hadislerden çıkan sonuca göre zafer ve başarının altın kurallarını şöyle sıralamak mümkündür: Harekette sebat ve istikrar, Allah’ı devamlı anmak ve asla unutmamak, Allah ve Resulü’ne

itaat (yöneticilere, **kumandanlara ve kanuna itaat** etmek), birlik ve beraberliği korumak, ...”

Ayet-i kerimede **sadece** Allah’a ve Resulü’ne itaatten söz ediliyor.

Yöneticilere ve kumandanlara itaat meselesi, “**sizden olan ulu’l-emr** (emir/iş sahipleri)” kaydıyla başka bir ayette (Nisa, 4/59) geçiyor.

Hayrettin Karaman ise, abrakadabra ve el çabukluğu ile **mukayyed** bir hükmü **mutlak** hale çeviriyor.

Üstelik, ulu’l-emrle ilgili ayet, müfessirlerin belirttiği gibi, yöneticiler ve kumandanlar ile onların emri altındakiler arasında **ihtilaf** çıkabileceğini, bu takdirde ihtilafın yönetici ve kumandanların **keyfine** göre değil, onlar aradan çıkarılarak **Kur’an** ve Sünnet’e göre çözümleneceğine işaret etmektedir:

"Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin ve **sizden olan ulu’l-emre** (idarecilere) de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu **Allah ve Resûlü’ne arz** edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir."
(Nisa, 4/59)

Tabî Hayrettin efendi bir de, durup dururken, araya “**kanuna itaat**” meselesini de ekliyor.

Hangi kanuna itaat?..

Neden bu Hayrettin efendi **Şeriat’e itaatten** değil de, (laik bir devletin Şeriat'e aykırı yasalarını da akla getirecek şekilde) **kanuna itaatten** söz ediyor?

*

Hayrettin efendi devam ediyor:

“Ey insanlar! Şüphesiz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık, tanışasınız diye sizi kavim ve kabilelere ayırdık, Allah katında en değerli olanınız O’na itaatsizlikten en fazla sakınanınızdır. Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir, her şeyden haberdardır” (Hucurat:13).

“... Âyet ...; insanın şeref ve değerini, kendi iradesi ile elde etmediğı etnik aidiyete değıl, kendi irade ve çabasıyla elde ettiğı **evrensel değerlere** bağıyor. Âyetteki değer ölçütü **takvâ, evrensel değerleri, erdemleri edinme ve bunların zıtlarından titizlikle kaçınma ve sakınmayı ifade etmektedir.**”

Adam, “Evrensel değerler, ancak **Kur’an** ve Sünnet’teki takva tanımını içine giren değerler olabilir” diyerek evrensel değerler için takvayı **referans** olarak gösterse, öpüp başımıza koyacağız.

Fakat, öyle yapmıyor, takva kavramını **laikleştiriyor**, takva için, ne idüğü belirsiz evrensel değerleri referans haline getiriyor.

Nedir bu evrensel değerler?

*

Takvayı biliyoruz, Allahu Teala’nın şiarlarını yüceltmektir, emir ve yasaklarına uymak, şeriatini yürürlüğe koymaktır. Malıyla ve canıyla cihad etmektir.

Takva ile ilgili bir ayetin meali şöyle:

“Allah’a ve ahiret gününe iman edenler, **mallarıyla ve canlarıyla cihad** etmekten (kaçınmak için) senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini bilendir.” (Tevbe, 9/44)

Bir başka ayet meali:

“İşte böyle; kim **Allah’ın şiarlarını yüceltirse**, şüphesiz bu, kalplerin takvasındandır.” (Hac, 22/32)

Takva bu..

Peki evrensel değerler ne?

Allah’ın **şiar**ları nerde, laiklerin evrensel dedikleri değerimsiler nerde!

*

Karaman, 12 Ekim 2017 tarihli (yukarıda sözünü ettiğimiz yazısından bir gün önceki) yazısında da kafa karıştırma alanındaki yeteneklerini büyük bir ustalıkla sergilemiş bulunuyordu.

Mesela şöyle diyordu:

“Adının başında İslam bulunan ülkeler ikiye ayrılıyor:

1. Bütünüyle İslâmî düzenin hakim olduğu ülkeler.
2. Resmi düzeni bütünüyle İslama dayanmasa da halkının çoğu Müslüman olan ve İslâmî hayatın kısmen de olsa yaşandığı ülkeler.

“Bugün dünyamızda birinci sınıfa giren İslam ülkesi yok gibidir. Bazı İslam ülkelerinin anayasalarında “Devletin dini İslam’dır” yazılı olsa da hayatın çeşitli alanlarına ait düzenlemeler ve uygulamalara bakıldığında bu cümlelerin bir slogandan ibaret olduğu görülür. Bizde de Cumhuriyetin ilk yıllarında anayasada böyle bir cümle var idi, ama hedef devletin ve halkın hayatından İslam’ı ya söküp atmak veya asgariye indirmek idi.”

Karaman’ın, bazı İslam ülkelerinin anayasalarında “**Devletin dini İslam’dır**” yazılmış olmasını küçümsemesi basite alınacak bir hata değildir.

*

Bu vatandaş, işine gelince bir de **tekfircilik belasından, tekfirin kötülüğünden** dem vurmasa bu kadar yadırgamayacağız..

İman edilmesi gereken bütün hususlara iman eden, **küfür söz ve eylemlerden kaçınan**, bununla birlikte İslam'ı tam yaşamayan, birtakım **günahları** işleyen bir adam, bütün kusurlarına rağmen **tekfir** edilemez. O, mümin/müslümandır.

“Onun Kelime-i Şehadet getirmesine bakmayın, bu, **slogandan** ibaret” denilerek **zımnen tekfir** edilmesi kabul edilemez.

Buna karşılık, İslam'ın emrettiği çoğu iyilikleri yapıyor (insanlara yardım ediyor, sadaka veriyor, çaresizlerin dertlerine derman oluyor) ve kötülüklerden (**ıçkiden, kumardan, zinadan, faizden**) kaçınıyor olsa bile, İslam'ı hayat nizamı olarak kabul etmeyen, Şeriat'in devrinin geçtiğini söyleyen biri, kâfirdir.

Böyle biri, kullara iyilik yapıyor olsa bile, **bütün iyiliklerin yaratıcısı olan Allahu Teala'ya karşı nankörlük** ettiği için, son tahlilde Şeytan'ın yoldaşı ve yandaşı olma durumundadır.

*

Devletler de böyledir.

İslam'ı tam uygulamıyor olsa bile, “**Devletin dini, İslam dinidir**” diyen bir devlet, İslam devletidir.

Dinler arasında tarafsız olduğunu, her dine eşit mesafede durduğunu, dininin bulunmadığını ilan eden devlet ise, kendi beyanı, ifadesi ve itirafı gereği **dinsiz devlettir, küfür devletidir**.

Dinde zorlama yoktur. "Dinsizim" diyen dinsizdir, onu zorla müslüman yapacak halimiz yok.

*

Anayasasında yer alan bir madde ile müslüman olduğunu ilan eden, **Kur'an** ve Sünnet'e bağlılığını vurgulayan devlet ile, dinsiz olduğunu söyleyen devlet arasındaki fark, ölçülemeyecek derecede büyüktür.

İkisi birbirine Cennet ve Cehennem kadar uzaktır.

Bugün **anayasasında Şeriat'e** bağlılık vurgusu yapan İslam ülkeleri ile, **Türkiye Cumhuriyeti'nin** 1924 Anayasası'ndaki hükmü halkı aldatmak için koymuş bulunanların aynı kefeye konulması ise, abrakadabrayı da aşan bir sahtekârlıktır.

1921 Anayasası'nda, kanunların İslam hukukuna uygun olması hususu dile getiriliyordu.

1924 Anayasası'ndaki “**Devletin dini, din-i İslam'dır**” hükmü muvacehesinde, Türkiye Cumhuriyeti, herşeye rağmen bir İslam devletiydi.

O dönemde bazılarının münafıklık yapmış olması, sonucu değiştirmez.

*

Bu hükmün kaldırılması ile birlikte, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, **dinsiz bir küfür devleti** haline gelmiştir.

Hayrettin Karaman'ın “Bazı İslam ülkelerinin anayasalarında ‘Devletin dini İslam'dır’ yazılı” olmasını **değersizleştirmeye** çalışması, **affedilir bir hata değildir.**

Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

Onları sloganmış,,

Kolaysa senin devletin de aynısını yapıp "slogan müslümanı" olsun, dinsizlikten kurtulsun da görelim!

Sonra da bu vatandaş yana döne tekfircilikten şikâyetçi oluyor.

Yani ne diyelim, “Hayrettin Karaman’ın İslam hukukçuluğu da **İÇİ BOŞ BİR SLOGAN**dan ibarettir, asıl derdi İslam hukukunun küfür düzeninin arzusuna uygun biçimde tahrif edilmesi için çaba göstermekten ibarettir” mi diyelim?

Ne diyelim?

SİYASETTE ÖVME VE ÖVÜNME

Türkiye’de 16 Nisan 2017’de bir Anayasa değişikliği referandumu yapıldı.

Söz konusu değişikliğin, Hayrettin Karaman gibi basiretsiz adanların zannettiğinin (veya iddia ettiğinin) aksine, ülkede İslam’ın hakim olmasını isteyenlerin hedefe yaklaşmasına değil, umutlarının artık boş hayal haline gelmesine hizmet edeceği belliydi.

Çünkü yeni sistemde koalisyonlara ve dolayısıyla (uzun vadede) küçük partilere yer olmayacaktı.

Bunların zamanla eriyip yok olması, geriye sadece iki partinin kalması mukadderdi.

Rejimden beslenen ve bekalarını rejimin devamında gören iki parti arasında rejim yanlısı olma bakımından bir fark bulunmayacağı belliydi.

Bu sistemde, 1990’lı yıllarda Erbakan’ın sağ ve sol merkez partiler arasından sıyrılıp öne çıkması gibi bir olayın yaşanması mümkün olmayacaktı.

Böylece rejim kendisini garantiye alıyordu.

Hayrettin Karaman gibiler ise böylesi değişiklikler üzerinden nurlu ufukları müjdeliyorlardı.

*

Referandum öncesinde Erdoğan’ı yere göğe sığdıramayan, onun desteklenmesini vacip ilan eden Karaman, referandumdan beş gün sonra ise farklı makamdan gazel okumaya başlamış bulunuyordu.

Sıra, “İslamcılarını haşlamaya” gelmişti.

Erdoğan'ı unutup da başkalarını konu edinince doğruları gayet güzel söylüyordu.

Fakat konu Erdoğan olunca, onun bizleri kurtaracağına, yani ülkeye İslam'ın hakim olması için gerekenleri yapacağına inanmamız ve ona destek olmamız, Erdoğan tam da bunun aksini savunduğu ve vaad ettiği halde, farz oluyordu.

*

Evet, Karaman, *Yeni Şafak*'ta “**Övmek ve övünmek**” başlığı altında yayınlanan 21 Nisan 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

“Akıbeti vahyile bildirilmemiş kimselerin cennetlik olacaklarını, kurtulup kurtaracaklarını ummak değil de söylemek **ehl-i sünnet inancına uygun değildir.**

“Arapçada “tezkiye” kelimesinin asıl ve terim manaları arasında övmek, temizlemek, eğitmek, yüceltmek vardır.

“Necm suresinin 32. âyetinde Allah Teâlâ “**Kendinizi tezkiye etmeyin**”buyuruyor. Burada tezkiye övmek manasına geliyor. Şu halde bir kimsenin kendini övmesi, övünmesi hoş görülüyor.

“Kültürümüzde “tahdîs-i ni'met” diye de bir ifade vardır; bundan maksat, bir müminin, Allah tarafından kendisine lütfedilen nimetleri, güzellikleri, iyilikleri O'na izafe ederek (O'na ait olduğunu, O'ndan olduğunu zikrederek) anmasıdır ki, bu dil ile şükrün de bir çeşidi sayılır ve makbuldür.

“**Bakmaz mısın yâ Muhammed şu kendilerini temize çıkarıp duranların haline?! Bildikleri gibi değil, dilediğini Allah temize çıkarır. Ve haklarında zerre kadar zulmedilmez**” (Nisa: 49) mealindeki âyet ve yukarıda meali verilen âyetlerin tefsirinde hem övünmek hem de başkasını övmek ele alınmış, hadislerden de yararlanılarak hükümleri açıklanmıştır.

“Peygamberimizin (s.a.) yanında biri methediliyor, Peygamberimiz methedene “Yazıklar olsun sana, kardeşinin boynunu kopardın, eğer biriniz bir başkasını övmek durumunda kalırsa ve bunda samimi ise ‘öyle zannediyorum’ desin, onun gerçek durumunu bilecek ve hesabını görecektir olan yalnızca Allah’tır, Allah üzerine kimseyi övmesin” buyurmuştur.

“Bir kimsenin gözüne girmek, gücünden yararlanarak menfaat sağlamak gibi ahlak dışı maksatlarla onda bulunmayan güzel nitelikleri sayarak övmek İslam ahlakına aykırıdır ve menedilmiştir. Bu davranış övülenin kendini ıslah etmek için yapacağı nefis muhasebesine zarar verir. Bir kimseyi güzel niteliklerini sayarak övmenin ise iki sonucu olabilir: **1.**Kesin konuşulduğunda övülen kibre, kendini beğenmeye, manevi yolda (ahlak eğitiminde) ilerleme cihadını gevşetmeye meyledebilir. İşte “kardeşinin boynunu koparmak” bunları ifade etmektedir. **2.** Duruma göre övülenin güzel niteliklerinde sebat etmesine, başkalarının da onu örnek almalarına vesile olabilir; bu takdirde övmek caiz görülmüş ve uygulanmıştır.

“Toplumda insanların çoğu, hocalarını, şeyhlerini, ustalarını, arkadaşlarını, yakınlarını... överler ve bunu da hem “güzel zan, öyle sanma” üslubunda değil de kesin olarak yaparlar. Daha ziyade tasavvuf âleminde müridlerin çoğu, şeyhlerinin cennetlik olduklarını söylemenin ötesinde ona mensup olanların, hatta kabrine yakın gömülenlerin de şefaate mazhar ve cennetlik olacaklarını söylerler. Bu kardeşlerimize bir uyarı olması için sahih kaynaklarda geçen bir hadisi aktarmak isterim:

“İlk muhacir Müslümanlardan değerli sahâbî Osman b. Maz’un vefat etmişti. Medine yerlilerinden Ummu’l-Alâ isimli hanım onu şöyle tezkiye etti: “Allah’ın rahmetine mazhar olası, ben senin için tanıklık ederim ki, Allah sana ikramda bulunmuştur.” Bunun üzerine Efendimiz ile aralarında şu konuşma geçti:

-Allah'ın ona ikramda bulunduğunu nereden biliyorsun?

-Babam sana feda olsun yâ Resûlallah, Allah (ona değilse) kime ikram eder?

-O şimdi gerçekte karşı karşıya geldi, vallahi ben de onun hakkında hayır umarım, vallahi ben Allah'ın elçisi olduğum halde bana ne yapacağını bilmiyorum.

-Vallahi bundan sonra kimseyi asla tezkiye etmeyeceğim (Buhârî, “Cenâiz”, 3).

“İbn Hacer'in de açıkladığı gibi Peygamberimizin bu ifadesi Ahkaf suresinin 9. âyetine uygun idi:

“Ben peygamberler arasında benzeri gelip geçmemiş biri değilim, bana ve size ne yapılacağını da bilemem, ancak bana vahyedilene uyarım. Ben yalnızca açık bir uyarıcıyım”.

“Daha sonra gelen Fetih suresinde ise Allah Teâlâ Peygamberimizin güzel akıbetini bildirmiştir.

“Akıbeti vahyile bildirilmemiş kimselerin cennetlik olacaklarını, kurtulup kurtaracaklarını ummak değil de söylemek ehl-i sünnet inancına uygun değildir.”

*

Demek ki, senin şu referandumda evet oyu vermeyi, akıbet sanki belliymiş gibi **farz** kabul etmen, böyle ummakla yetinmeyip söylemen, hem de tutup farz ilan etmen, ehl-i sünnet inancına uygun değildi..

Allah söyletiyor..

Karaman, yukarıya aldığımız yazısından bir önceki yazısında, söz konusu **fetvasının** bir **icthah** olduğunu, yani başkaları için bir **bağlayıcılığının** bulunmadığını ifade etmişti.

Müçtehit (!) ya.. Naylon müçtehit..

Referandum yapılp bitmiş, “bağlayıcılığa” da artık ihtiyaç kalmamıştı. “Mütevazi naylon müçtehit” kisvesiyle arz-ı endam etmenin vakti gelmişti.

*

Onunki usulüne uygun bir icthah değil, heva ve hevese ya da tarafgirlik duygularına dayalı bir sorumsuzluktu.

Çünkü, oyladığımız şeyin uzun vadede de olsa Şeriat’ın hükümferma olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Yeni sistemin siyaset üzerindeki vesayeti ortadan kaldırmayacağı da belliydi.

Siz söz konusu vesayet odağı ile anlaşırsanız, yani bizzat kendiniz vesayet odağının bir parçası haline gelerseniz, elbette sizin için ortada bir vesayet sorunu kalmaz.

*

Erdoğan, söz konusu referandumdan 10 yıl önce 4 Mayıs 2007 tarihinde zamanın Genelkurmay Başkanı Orgeneral Büyükanıt ile Dolmabahçe’de anlaşmış ve vesayet meselesi bitmişti.

Bu ittifakın bir uzantısı olarak Mısır’a gidip **Şeriat yerine laiklik tavsiye** etti, millilik ve yerlilik icadı çıkardı, “**Aziz Atatürk**”ünü her fırsatta rahmetle andı.

Mısır ve Tunus’taki Şeriat’e bile razı olmayan adam Türkiye’ye Şeriat gelsin diye uğraşır mı, bay naylon müçtehit?!

Sen kendin laik Kemalist vesayet haline gelmişsen, siyasette vesayeti ortadan kaldırmaktan bahsetmenin bir anlamı da yoktur.

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) SEÇİMLER, DİNİ FARZLAR

Yeni Şafak gazetesini yazarı, ilahiyatçı Prof. Dr. Hayrettin Karaman, 2017 yılı anayasa referandumunda evet demenin **farz** olduğu fetvasını vermişti.

Bu durumda, hayır oyu vermek, hatta hiç oy kullanmamak, **haram** demek oluyor.

Bir referandumda evet oyu kullanmanın ülkenin hayrına olduğunu düşünebilirsiniz. Böylece, gerçekten hayırlı ve isabetli bir tercihte bulunuyor da olabilirsiniz. Fakat bu, evet oyu kullanmanın farz olduğunu söyleyebilmek için her zaman yeterli değildir.

Ayet-i kerimede belirtildiğı gibi, **hoşunuza giden birşey hakkınızda şer olabileceğı gibi, hoşunuza gitmeyen birşey de, hakkınızda hayır olabilir.**

Neyin nasıl sonuç vereceğini, gelecekte neler olacağını ancak Allahu Teala bilir.

Hesaplarınız ters de tepebilir. Böylece, bilmeden şerre kapı açıyor da olabilirsiniz.

Birşeyin farz olup olmadığına dair hüküm, geleceğe ilişkin zan ve tahminler üzerine kurulamaz.

Böyle bir durumda isabetli olan davranış, insanların aralarında **istişare ve müşavere** bulunmalarıdır.

Yine, istihare yaparak karar vermek de faydalı olur.

Buna göre tercihiniz evet olabilir. Fakat orada durup, meseleyi “farz” olarak takdim etmek gibi bir tutumdan uzak durmanız gerekir.

*

Daha müşahhas konuşalım.

Mesela şimdi, Erdoğan **halifelik** anlamında **biat** alıyor olsa, herhangi bir kimsenin Erdoğan'a biat etmesinin **farz** olduğunu söyleyebilir misiniz?

Farz olduğunu söylerseniz, biat, **gönüllü bir seçim** işlemi olmaktan çıkar. Bu, Erdoğan'ın **insanlar tarafından değil, Allahu Teala tarafından seçilmiş olması** demek olur.

Aynı şekilde, referandumda evet oyu vermenin farz olduğunu söylemek, bunun Allahu Teala tarafından konulmuş olan bir hüküm olduğunu kabul etmek demektir. (Ki bu hüküm, Allahu Teala'nın vahiyle emrettiği bir hüküm değil, son tahlilde **Tayyip Erdoğan**'ın kişisel arzusu.)

Hz. Ebubekir r. a.'in seçiminde bile böyle bir yaklaşım söz konusu olmamıştır.

Mesela Hz. Ali k. v., ona uzun süre biat etmeden beklemiştir. Ensar'ın liderlerinden Sa'd bin Ubade r. a. hiç biat etmemiştir.

*

Açıkçası, Hayrettin Karaman'ın birçok lafı zırvadan başka birşey değildir.

Büyük vebaldedir.

Aslında, Karaman'ın böylesi zırvaları üzerine konuşmaya bile değmez.

Fakat, maalesef bu adamlar burada durmuyorlar.

Önce, boş kafa mahsulü bir fetva ortaya atılır, **evet oyu vermek farz ilan edilir.**

Sonra da size, farzları çiğneyen bir fasık, facir, günahkâr muamelesi yapılmak istenir.

Onun için, zırvaya zırva demek bir zaruret olarak karşımıza çıkmaktadır.

*

Karaman, sözlerini çarpıttığımızı ya da yanlış anladığımızı iddia edebilir.

O yüzden 13 Nisan 2017 tarihinde “**Neyi oyluyoruz?**” başlığı altında yayınlanan yazısını okuyup öyle devam edelim:

“Sanki ortada iyi bir anayasa var, kırk yamalı mevcut anayasadan kaynaklanan problemler yok, durup dururken iktidar “bu güzelim anayasayı” değiştirmeye kalkışmış da şurası şöyle burası böyle diye tartışmalar yapılıyor?

“Yok böyle bir şey.

“Mevcut anayasadan herkes şikayetçi idi, bu şikayetlerin arasında yetki çatışmaları, başka şartlarda ülkenin başını belaya sokacak çift başlılık gibi durumlar da vardı. En iyisi olmasa da olabilecek iyiyi gerçekleştirmek üzere bir kısmi değişiklik teşebbüsü yapıldı. Bu teşebbüsün “Evet” ile sonuçlanması durumunda eski halden bazı beklentileri olan ve hedef haline getirdikleri Recep Tayyip Erdoğan’ın daha güçlü ve etkili hale gelebileceğinden endişeye kapılan kesim içeride ve dışarıda bütün imkanlarını kullanarak değişikliği engellemek üzere hareket ediyorlar.

“Bu kesimin içinde daha çok kimler var?

“Recep Tayyip Erdoğan düşmanları var.

“Ona niçin düşman oldular?

“Çünkü o, adam saymadıkları halk ile el ve gönül birliği yaptı.

“Merkeze yürümeleri engellenen halkın önünü açtı.

“Ekonomi, eğitim, sağlık ve imar konularında rüyaları gerçek kıldı.

“Dinli dinsiz, dindar gevşek dinli bütün vatandaşların inançlarına uygun yaşamalarını ve insan hak ve özgürlüklerinden eşit olarak yararlanmalarını sağladı.

“Medeniyetimizin okulları olmaya namzet İmam Hatip okullarını, mahrum kılınan haklarına kavuşturdu, yeniden itibar ve ilgi odağı olmalarına imkan verdi.

“Bütün mefahirini aziz dinine borçlu olan bu milletin hayatından dini eksiltmek için alınmış zalimce tedbirleri yıkıp geçti, hem dindar hem de her meşru alanda etkili olmayı mümkün hale getirdi.

“Dünyayı zulüm ve sömürüyü mubah sayarak yöneten devlet ve şirketlere karşı bağımsızlığımızı ilan etti.

“Mazlum ve mağdur İslam dünyasına ümit ve cesaret aşıladı...

“Bütün bu olup bitenlerin önünde, Allah’ın izni ve asil halkın desteği ile Recep Tayyip Erdoğan var. Onu maddi veya manevi olarak etkisiz hale getirirlerse eski zulüm ve sömürü düzenine yeniden kavuşma ümidi taşıyorlar.

“İşte bu iki zıt hedef oylanıyor.

“Evet dersek Erdoğan’ın öncülüğünde 2002’den sonraki süreç devam edecek, Hayır denirse adım adım kötü olan eskiye dönecek.

“Birkaç cümle de işin din ve ideoloji boyutu için yazayım:

“Nasıl bir ülke, nasıl bir düzen istiyorsunuz?

“Bunu kendinize sorun.

“İkinci sorunuz şu olsun:

“Bu hedefe bir adımda, bir sıçrayışta ulaşmak mümkün müdür?

“Mümkün değilse zamansız ve usulsüz sıçrayışlarla durmadan sakatlanmak mı istersiniz, yoksa hedefe götüren adımları, usulüne ve gereğine uygun olarak sırayla atarak her adımda sağlıklı mesafeler kat’ etmek mi istersiniz?

“İşte bir de bunu oyluyoruz!

“Bizi hedefe yaklaştıracak olan bir adımı daha “Evet” diyerek atmak, “**farz olanı tamamlayan ve ona yaklaştıran her fiil farzdır**” kuralının çerçevesine dahildir.”

*

Evet, Karaman, “*Mevcut anayasadan herkes şikayetçi idi, bu şikayetlerin arasında yetki çatışmaları, başka şartlarda ülkenin başını belaya sokacak **çift başlılık** gibi durumlar da vardı*” diyordu.

Tek başlılık da bazı durumlarda ülkenin başını belaya sokabilir.

Mesela **Hitler**, sadece kendisinin değil, tüm dünyanın başını belaya sokmuştur.

Daha yakın ve bizden örnekler: **Saddam** ve **Kaddafi**..

Karaman’ın, konuyu “**ilke**” değil “**şahıs**” eksenli ele aldığı görülüyor.

Konuyu **Erdoğan düşmanlığı** ekseninde tartışıyor.

Erdoğan’ın (şu anda) düşmanlarının çok olduğu doğru, fakat onların birçoğu, önceden **Erdoğan’ın dostu** idiler.

Karaman, Erdoğan için, “*Ona niçin düşman oldular?*” sorusunu yöneltiyor.

Cevap şöyle: “*Çünkü o, adam saymadıkları halk ile el ve gönül birliği yaptı.*”

Burada duralım..

Erdoğan, **1 Mart tezkeresi** konusunda kimlerle el ve gönül birliği yapmıştı?..

Çok yakın bir zamanda bile, o günkü kararının arkasında durduğunu, dolayısıyla **kimlerle el ve gönül birliği yapmaya devam etmekte olduğunu** açıklamadı mı?

*

Erdoğan’la Batı’nın arasının açılmasında Erdoğan’ın İsrail’in kallesliklerinden gına getirmesinin, Suriye’de ABD tarafından oyuna getirildiğini anlamasının, Batı’nın hem Gezi kalkışması ve hem de FETÖ vasıtasıyla kendisinin altını oymaya uğraştığını fark etmesinin etkisi var.

Erdoğan eğitim, sağlık, imar, yol, köprü vs. konularında **“rüyaları gerçek” kılınmış** da, Batı bunun için ona düşman olmuşmuş..

Sen bunu külahıma anlat..

Bu yaptıkların senin Batı’ya sanayi ve teknoloji alanında rakip olmanı sağlamaz. O nedenle onların umurunda bile olmaz. Üstelik bunların birçoğunu yabancılara yaptırıyorsun.

İmam hatiplere vs. gelince... Batı Erdoğan’a bunun için de düşman olmadı, olmaz.. Suudi Arabistan’da bütün okullar bir tür imam hatip sayılır, fakat ABD’nin arası bu ülkeyle yakın zamanlara kadar hep mükemmel oldu.

Karaman’a göre, Batı’nın Erdoğan düşmanı olmasının nedenlerinden biri de şuymuş: *“Dünyayı zulüm ve sömürüyü mubah sayarak yöneten devlet ve şirketlere karşı bağımsızlığımızı ilan etti.”*

Bağımsızlığımızı mı ilan etti, yoksa, **yeni bağımlılık arayışlarına** mı girdi?..

*

17-25 Aralık meselesinden bir buçuk ay önce (yani Gezi kalkışmasından sonra) Erdoğan Moskova'ya gidip Putin'e “**Bizi Şanghay Beşlisi'ne alın!**” diye dil dökmüştü.

Kırılma noktası aslında burasıdır. Batı işte o zaman Erdoğan'ı defterden tümten sildi.. Ve FETÖ atağa geçti.

Ancak, Erdoğan'ın yaptığı bağımsızlığını ilan etme değil, bir bağımlılıktan diğerine geçiş teşebbüsüydü. O, Erbakan'ın D-8'leri gibi bir teşebbüste bulunmuş değildi. (Bulunmadığı gibi, Temel Karamollaoğlu'nun söylediğine göre, bu oluşumun dönem başkanlığı kendisine geldiği halde üstlenmiyor ve üyelik aidatını da ödemiordu. Yani ona ölü muamelesi yapıyordu.)

Görüldüğü gibi Karaman, sanki kendisinden başkası bu ülkede yaşamıyormuş gibi masal anlatıyor.

Erdoğan'ın mazlum ve mağdur İslam dünyasına **ümit ve cesaret aşılması** meselesine gelince..

Aşıladığı şey aslında laiklikti.. Mısır ve Tunus'a gitti, “**Bırakın bu Şeriat'i, laiklik çok iyi..** Bir tadan müptelası oluyor” anlamına gelen sözler söyledi.

Laiklik tavsiye ediyorsunuz ve ümit aşlamış oluyorsunuz..

Nasıl bir ümitse ve neyin ümidiyse?

Ve de bu nasıl bir cesaretse?.. Neyin cesaretiyse?..

Kime karşı cesaret?..

*

Karaman, bütün bu masalların ardından, taşı gedğine koyuyor:

“Bütün bu olup bitenlerin önünde, Allah’ın izni ve asil halkın desteği ile Recep Tayyip Erdoğan var. Onu maddi veya manevi olarak etkisiz hale getirirlerse eski zulüm ve sömürü düzenine yeniden kavuşma ümidi taşıyorlar.”

Türkiye açısından bakarsak, **eski zulüm ve sömürü düzeninin** somut/müşahhas tezahürü, **28 Şubat süreci..**

Bunun ardında da Ergenekon zihniyeti, ulusalcılar ve Kemalistler var..

Batı, **İslamcılık (ya da Siyasal İslam)** olarak gördüğü **Millî Görüş** hareketini (Türkiye Cumhuriyeti yasaları, ismi İslam olan bir siyasal harekete izin vermiyor) tasfiye ettikten sonra, yerine **FETÖ’nün “İslamcılık karşıtı ılımlı İslam”**ını ve Akparti’nin “Millî Görüş’e sırt çevirip muhafazakâr demokrasiyi ve Batı tipi laikliği benimseyen tatlısu müslümanlığı”nı ikame etmek istedi.

Bunun için başlangıçta Erdoğan’a ve **Akparti’ye destek** verdiler.

28 Şubat’ta kullandıkları darbeci ve **ulusalcı/Kemalist askerler**, buna bozuldular. Birtakım tertipler içine girdiler.

Ancak ABD ve Avrupa onları hayalkırıklığına uğrattı, onlardan desteğini çekti.

Çünkü, Batı açısından Türkiye’de istenen gerçekleşmişti, İslamcı-Şariatçı siyasal hareket tasfiye edilmiş, İslamcı kitle **FETÖ ve Akparti** eliyle “uluslararası düzen”e entegre edilip “eski” İslamcılar haline getirilmiş durumdaydı.

Böyle bir ortamda Akparti’nin de önünün kesilmesi, **laikleştirilen eski İslamcılar**ın yeniden radikalleşmesine yol açabilirdi.

Ulusalcı Kemalist askerler bu yüzden Ergenekon davalarıyla yüzleşmek zorunda kaldılar.

Ancak, bu arada Erdoğan taraf değiştirdi, ya da ikili oynadı.

Nasıl ABD ve Avrupa Birliği'ne karşı dışarıda Şanghay Beşlisi'nin yanında yer almak istediye, içeride de, 4 Mayıs 2007 tarihinde Genelkurmay Başkanı **Büyükanıt**'la, "mezara kadar gidecek bir sır olduğu söylenen" **Dolmabahçe Mutabakatı**'nın altına imza attı.

*

Orada konuşulanlar sır ise de, ondan sonra yaşanan ve söylenenler sır değil.

Erdoğan, ikide bir "**Aziz Atatürk**"e rahmet dilemeye, bağlılık arzetmeye başladı.

2014 yerel seçim kampanyasını "Gazi Mustafa Kemal Paşa"nın "**Sivas Kongresi**"ne atıfla Sivas'tan başlatmıştı..

Cumhurbaşkanlığı seçimi kampanyasına da "Aziz Atatürk"e bağlılığın sembolik bir göstergesi olarak **Samsun**'dan start verdi.

FETÖ'cü "ılımlı İslam" yerine "**yerlilik, millilik**" lafları öne çıkarılır oldu.

"Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır" lafı ile adeta "**Mevzubahis olan vatansa, İslam, Kitab, din ve iman bile teferruattır**" mesajı verilmeye başlandı.

"Yerli ve milli ateisti, vatan haini dindara tercih ederim" diyen, böylece **insanların bilinçaltına** "Dindarlık eşittir vatan hainliği, ateistlik eşittir yerlilik" mesajını veren geri zekâlı Akpartililer bile zuhur etti.

Evet, durum bu..

Ve, Hayrettin Karaman, sanki bunlar yaşanmamış, yaşanmıyor gibi, utanmadan şunu yazabiliyor:

"Nasıl bir ülke, nasıl bir düzen istiyorsunuz?

"Bunu kendinize sorun."

Hayrettin Karaman, **bunu Erdoğan’a sormalı..**

Fakat sormasına gerek yok. Erdoğan hazretleri **Mısır ve Tunus**’ta, “nasıl bir düzen istediğini” açıklamıştı.

*

Ve bu Hayrettin efendi, Erdoğan’ın (başbakanlık makamına son verip geniş yetkili cumhurbaşkanlığı sistemini getiren) anayasa değişikliği ile “istediğimiz düzen”i (İslamî düzeni) getireceğine inanmamızı istiyordu.

Ona göre, İslamî düzenin getirilmesi **farz**dı. Erdoğan’ın yapmak istediği anayasa değişikliğinin bunu sağlayacağı da kesindi.

Ayrıca Erdoğan’ın niyetinin de bu olduğu (Kendisinin Mısır ve Tunus’taki ve de Türkiye’deki aksi yöndeki beyanlarına rağmen) kuşkusuzdu.

Dolayısıyla, Erdoğan’ın istediği evet oyunu vermek de farz oluyor.

Biz İslamî düzen dedik, fakat Karaman yazısında o düzenin adını vermeye bile tenezzül etmemişti aslında.

Evet oyu vermenin **farz** olduğunu söyleme cesaretini gösteriyor, fakat düzenin adını anmıyor.

Böylesi bir durumda evet oyu vermenin farz olması için, **Şeriat’in hükümferma olmasının buna bağlı olması** gerekir.

Fakat, Erdoğan farklı şeyler söylüyor. Ve geri adım atmıyor.

Mısır ve Tunus’ta söylediklerine pişman mı oldu, geri adım mı attı?

Hayır!

Tam aksine, **TBMM Başkanı İsmail Kahraman** “Anayasa’da, Batı’da olduğu gibi, **laiklik** diye bir kavram yer almasa da olur” dediği için, ona ve bütün Türkiye’ye, İslâm âlemine ve cümle cihana Mısır ve Tunus konuşmalarını hatırlattı.

Şöyle dedi:

“Şahsımla ilgili ise benim başından itibaren bu konudaki **düşüncelerim bellidir**. Hele hele Mısır'da yaptığım konuşma, bu konuda çok çok önemli.”

(<http://www.haberler.com/iste-cumhurbaskani-erdogan-in-arkasinda-durdugu-8388959-haberi/>)

Mısır'da yaptığı konuşma evet çok önemli..

Ve bunu ben söylemiyorum, **Erdoğan** söylüyor.

Fakat Karaman efendi o konuşmanın öneminden habersiz.

O konuşmada ne demişti, bir de ona bakalım:

“Türkiye’de anayasa **laikliği, devletin her dine eşit mesafede olması** olarak tanımlar. **Laiklik kesinlikle ateizm değildir**. Ben Recep Tayyip Erdoğan olarak Müslümanım ama laik değilim. Fakat laik bir ülkenin başbakanıyım. Laik bir rejimde insanların dindar olma ya da olmama özgürlüğü vardır. Ben Mısır’ın da laik bir anayasaya sahip olmasını tavsiye ediyorum. Çünkü laiklik din düşmanlığı değildir. Laiklikten korkmayın. **Umarım ki Mısır’da yeni rejim laik olacaktır**. Umuyorum ki benim bu açıklamalarımın sonra Mısır halkının laikliğe bakışı değişecektir.”

(<http://www.haberler.com/iste-cumhurbaskani-erdogan-in-arkasinda-durdugu-8388959-haberi/>)

Sanki mesele sadece ateistlik meselesi..

Ona bakarsan **Vatikan** da ateist değil, **İsrail** de.

Yunanistan da laik, peki onun düzeni İslam'ın istediği düzen mi?!

Adam, bırakın Türkiye'ye Şeriat **getirmeyi**, **Mısır'daki Şeriat'e bile razı değil..**

Oraya bile laiklik götürmeye  alışıyor..

Ve de Hayrettin Karaman, **onun Türkiye'ye Şeriat getireceğine inanarak oy kullanmamızın “farz”** olduğunu söylüyor.

Açık konuşalım: Karaman ya “kafayı yemiş”, ya da milletin kafayı yemiş olduğunu zannediyor.

*

Böylece Karaman, aslında, Erdoğan'ın takiyye yaptığını ve Kemalistler ile ulusalcıları “aldattığını” söylemiş oluyor.

Erdoğan ise, o sıralarda neredeyse her gün, **siyasette ne aldanan, ne de aldatan olduğunu** söylüyordu.

şimdi **kime inanalım, Erdoğan'a mı**, Erdoğan hesabına **Hayrettin efendiye mi?**

Erdoğan, başdanışmanlarından şükrü Karatepe'nin **eyalet sistemi** açıklaması için de “Ben ne diyorum ona bakın. **Rejim meselesi 1923'te bitmiştir. Değiştirmek isteyen karşısında önce beni bulur**” açıklamasını yapmıştı.

Yani Karaman gibi kendisinde keramet vehmeden etkisiz ve yetkisizlerin değil, Erdoğan'ın bizzat kendisinin ne dediğine bakmalymışız.

Üstelik Karaman danışman bile değil. Sarı  izmeli Mehmet Ağa..

*

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'nin ve Allâme Zahidü'l-Kevserî'nin fetvasına göre (Onlar Türkiye dışında oldukları için laiklik konusunda “**vicdanı hür, fikri hür**” fetva verme özgürlüğüne sahiptiler), laikliği inanıp benimseyerek savunmak, küfürdür.

İmdi.. Diyelim ki Hayrettin efendi haklı, Erdoğan bu konuda **takiyye** yapıyor..

Böylesi bir konuda bu şartlarda takiyye yapması caiz olur mu?!

*

Aynı Karaman ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan bir yazısında şunu diyerek zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmayı başarmıştı:

“AK Parti baştan beri din hürriyeti manasında **laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre siyaset** yapacağını, **din siyaseti yapmayacağını** ilan ediyor. Bu sebeple mensuplarına, şahsî hayatlarında Müslümanca yaşamaya çalışsalar bile “Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz” **sorusu sorulamaz...**

(<http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/hidyet-mi-istismar-mi-2035776>)

Biz onlara soru soramayacağız..

Yani “la yüs’el” olacaklar..

Çünkü bize herhangi bir borçları yokmuş..

Adamlar “**din siyaseti**” yapmayacaklarını söylemişlermiş..

Yani İslâmî siyasetle, Allahu Teala'nın ve Resulü'nün emirleri doğrultusunda siyaset yapmayla ilgili herhangi bir **taahhütleri yok..**

Böyle bir **dertleri** de yok..

Çünkü, “**din milliyetçiliğinin ayakları altında olduğunu**” bile söyleyebiliyorlar. (Bkz. Erdoğan’ın nutukları.)

Kendilerini laik siyasete o kadar kaptırmışlar ki, Mısır’a ve Tunus’a gidip, “**Şeriat’i kaldırın, laikliği savunun**” diyebiliyorlar.

Ve, adamlardan biz, İslam için birşey isteyemiyoruz.

Fakat onlar, **kendilerini desteklemememiz durumunda dünyamızı ve ahiretimizi tehlikeye atacağımızı** söyleyebiliyorlar. Söyleyebildiler.

Erdoğan bunu, 2017 anayasa referandumu öncesinde Bursa’da söyledi.

Dünyadaki tehlikenin farkındaydık..

Fakat adamlar, galiba ahirette de, **mahşer meydanında laik bir hükümet** kurup bizi idare edeceklerini zannediyorlardı.

Din siyaseti (İslamî siyaset, İslam’a göre siyaset) ile bir alâkaları yoktu, fakat neyin farz, neyin haram olduğuna karar verme yetkisini kendilerinde buluyorlardı.

Kendilerini desteklemenin farz olduğunu ileri sürüyorlardı.

*

Yani bunların siyasetine göre, kendileri farzı vacibi, mekruhu haramı umursamayacaklar, çünkü **din siyaseti** yapma sözü vermemişler.

Fakat biz, onların kendi kafalarına göre çerçevesini çizdikleri bir “din anlayışı”na kendimizi kaptırıp, güya bir farzı yerine getirmek üzere onlara oy vereceğiz.

Bu, ne Aziz Nesin’in mizahî bir romanı, ne de bir Kemal Sunal filmi..

Bu, Erdoğan ile Hayrettin Karaman’ın “yerli ve milli” aklı..

*

Şunu söylemek artık elzemdir:

AK Parti'yi **siyasetini benimseyerek**, onların İslam ve laiklik gibi konulardaki **laflarını tasdik edip onaylamak** suretiyle destekleyen, ahiretini tehlikeye atmış olur.

Bu laik düzenin Müslüman'a kendi inancına göre siyaset yapma özgürlüğünü bir gıdım bile tanımadığını, bu ülkede gerçek bir din ve vicdan hürriyetinin bulunmadığını bilerek, Akparti'nin de bu düzenin (laikliğe iman etmiş) partilerinden bir parti olduğunun farkında olarak oy veriyorsa, ve Akparticilik yapmıyorsa, *Erdoğan'ın havariliğini yaptığı Türkiye tipi yerli ve milli laiklik* hesabına Şeriat karşıtı hale gelmiyorsa (Mesela sırf Afganistan'da Şeriat'i uygulamaya başlayarak *Türkiye'deki kendi yarım yamalak müslümanlığıyla sermest* tatlı su dindarlarının keyfini bozduğu için Taliban'a dil uzatmıyorsa, Taliban'ı değil Akparti'yi eleştirebiliyorsa), angaje olmadan kendince bir fayda zarar hesabı yapıp oy kullanmaktaysa, ona bir şey diyemem.

*

Erdoğan'ın savunduğu ve Mısır ile Tunus'ta Şeriat'e karşı teklif ettiği Türkiye laikliği, **takiyye** yapmayan müslümana siyaset yapma hakkını tanımamaktadır.

Çünkü Türkiye'de **laiklik**, din ve vicdan hürriyetini korumaya değil, İslam'ın hakimiyetini önlemeye yönelik bir Çin seddidir.

Pratikte laiklik, sadece İslam'ın önündeki bir engeldir.

Türkiye'de bir **hristiyan din devletinin** kurulması ihtimali var mıdır? Yoktur!

Yahudi din devleti kurulması ihtimali var mıdır? Yoktur!

İneğe tapan Hindu din devleti kurulması ihtimali var mıdır? Yoktur!

Demek ki Türkiye’de laiklik abrakadabrası sadece Türkiye’nin bir **İslam devleti** olmasını önlemeye yöneliktir.

*

Onun için de, Hristiyanların kutsal pazar gününü ve Yahudilerin kutsalı cumartesiği resmî tatil yaparak Türkiye’de **din kurallarını hakim kılan** ve böylece savunduğu laikliğe aykırı davranan CHP, kapatılmaz.

Ama Müslümanın kutsal günü **cumanın tatil olmasını** Erbakan’ın Refah Partisi teklif etseydi, bu rejimin yüzeyseli ve deriniyle bütün kurumlarındaki ataistler ve ateistler gözü dönmüş yamyam gibi ağızlarının suyu akarak gulu gulu dansına başlardı.

Başlamazlar mıydı?!

Hayır, Hristiyan ve Yahudi hesabına çalışan CHP'nin pazarı ve cumartesiği tatil yapmış olması gibi cumayı tatil yapmalarından söz etmiyorum, sadece teklif etmelerinden söz ediyorum.

Erdoğan’ın beğendiği, İslam Şeriatı’ne karşı savunduğu laiklik işte bu..

*

Laik olsaydınız, "Türkiye, Hz. Muhammed'in s.a.s.'in devleti gibi **İslam devleti** olmayacaktır, Fatih Sultan Mehmet'in devleti gibi de İslam devleti olmayacaktır, fakat **Vatikan** gibi hristiyan din devleti de asla olmayacaktır, İsrail gibi yahudi din devleti de katiyyen olmayacaktır, biz laikler buna izin vermeyeceğiz, o yüzden tatil günümüz ne cumartesi ne de pazardır.. Pazartesi ve salı" derdiniz.

Demediniz.. Üstelik elinizde çarşamba ve perşembe de vardı..

İşte size Atatürk tipi laik devlet!

Yahudi hahamının kıyafetini, fötrünü getirir devlet yöneticilerine dayatır, yani sanki burası bir **yahudi din devleti**ymiş gibi davranılır, fakat Türkiye'nin bir müslüman devlet görevlisi (mesela bir vali, bir bakan, Taliban gibi) sarık saracak olsa laiklik adına dünyayı başımıza yıkarlar.

Laikçilerin dertleri "örtülü" İslam düşmanlığı değil de laiklik olsa önce şu haham fötrüyle hesaplaşmaları ve Türkiye'yi **adı konulmamış bir yahudi din devleti** haline getirmiş olması suçlamasıyla CHP'yi kapatmaları gerekir.

*

Bu nasıl bir laiklik ki, devletin resmî takviminde **sene Hristiyanın Noel'ine göre başlayınca** sorun olmuyor, fakat Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in **hicretine** göre başlayacak olsa “Vayy Türkiye din devleti oldu” diye kıyamet koparılır!

Ey "bilge" Bilge Kağan'ın “toksa açlığı tokluğu unutan, bir doyarsa açlığı düşünmeyen” saf, uyur gezer, dünyadan ve kendisinden gafıl torunu, zaten **din devletinde yaşıyorsun**, haberin yok..

Bunu yapan da CHP..

Ama CHP'ye herşey mübah.. Çünkü tarihi boyunca hristiyana ve yahudiye hizmet etmiş, Müslüman'la ise mücadele etmiş, İslam'ı aşağılamayı çağdaşlık bellemiş.

Dolayısıyla laiklik adına kapatılmamayı garantilemiş.

Ve şimdi Erdoğan, kraldan fazla kralcı kesilip “Aziz Atatürk”ünün laikliğini bu ülkenin “eski” İslamcılarının yeni ideolojisi haline getiriyor.

Ört ki ölem!

BİR DE LAİKLiĞİ BEYAN İLE LAİKLiĞE DAVET MESELESİNİ AÇIKLASA

Hayrettin Karaman'ın *Yeni Şafak*'ta yayınlanan 6 Temmuz 2018 tarihli yazısı “**Beyan ile davet farklı olmalıdır**” başlığını taşıyordu.

Orada, “*Beyandan maksadım dini açıklamaktır, davet ise insanları İslam’a çağırmak, Müslüman olmalarına yardımcı olmaktır*” diyor.

Peki, **laikliği beyan ile laikliğe davet** konusunda ne buyurursun, hazret?

Diyor ki:

“Yazılı veya sözlü olarak İslam açıklandığında, tamamlanmış olan dinin değişmez hükümleri olduğu gibi açıklanmalı, kimsenin hatırı için eksik bir taraf bırakılmamalıdır.”

Recep Tayyip Erdoğan, senin bu fetvanla laiklik konusunda amel ediyor olabilir mi?

Malum, adam yazılı ve sözlü olarak laikliği açıkladığında, “devletin **değişmez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**” hükümlerini olduğu gibi açıklıyor.

Kimsenin hatırı için eksik bir taraf bırakmıyor.

Hatta ziyadeleştirme yapıyor, getirip bir de **Nazi mottosundan ilhamla “Tek devlet, tek millet...”** edebiyatı yapıyor.

Evet, laikliği beyan meselesi böyle..

*

Laikliğe davete gelince..

Diyor ki Hazreti Karaman:

“İmanda ve amelde eksikli Müslümanları kâmil İslam’a davet ve Müslüman olmayanları İslam’a çağırma ve hidayetlerine yardımcı olma faaliyetine geldiğimizde tedric, ehem-mühim, öncelik kurallarına riayet etmek maksada ulaşmak için gereklidir.”

Anlaşıyor ki Erdoğan, bunu da şöyle hayata geçiriyor: “Laikliğe imanda ve laiklikle amelde eksikli vatandaşlarımızı **kâmil laikliğe davet** ve laik olmayanları laikliğe çağırma ve iyi laik olmalarına yardımcı olma faaliyetine geldiğimizde tedric, ehem-mühim (en önemli – önemli ayrımı), öncelik kurallarına riayet etmek maksada ulaşmak için gereklidir.”

Maşallah Erdoğan, milleti laikleştirmek için “tedric” kuralına gayet iyi riayet ediyor.

Mesela şu **Milli Görüşçü** kitleyi aldı götürdü, laik yaptı.

Şimdi aralarından **İslamcıyım** diyeni ara ki bulasın..

Ara ki, “**Şeriatçıyım**, Şeriat’ten vazgeçilemez” diyenine rastlayasın..

Ne diyelim, Allah Azze ve Celle müstehakınızı versin!..

NE YAZDI, NİÇİN YAZDI?

Hayrettin Karaman'ın İslâm, laiklik ve demokrasi konularında nasıl düşündüğünü anlamak için şu cümlesi yeterli:

“İslam laiklikle bağdaşmaz, laik islamî devlet olmaz, ama islâmî demokratik devlet olabilir.”

(“İslam, Demokrasi ve Laiklik”, *Yeni Şafak*, 23 Eylül 2011.)

İslâm'ın laiklikle bağdaşmadığı açık bir husustur. İslâmî “laik devlet” olamayacağını söylemekle, laik “İslâmî devlet” olamayacağını söylemek aynı şeydir.

Laik devlet İslâmî olmaz, İslâmî devlet de laik olmaz.

Şayet İslâm ile laiklik bağdaşsaydı, mesela Türkiye'nin laik bir devlet olduğunu söylemek, aynı zamanda İslâmî bir devlet olduğunu, yani laik olmadığını söylemek anlamına gelecekti. Oysa Türkiye laiktir.

*

Karaman'ın, “Ne dedi, niçin dedi?” başlıklı yazısı (*Yeni Şafak*, 25 Eylül 2011) ise biraz farklı bir mesaj veriyor. Adeta İslâm ile laikliği bağdaştıran bir bakış açısını yansıtıyor.

Yazı şöyle başlıyor:

“Başbakanımızın Mısır ziyareti öncesinde DREAM TV ile yaptığı bir mülakatta söylediği sözler sağa sola çekilerek büyük gürültü koparıldı. Sanki o, daha önce söylemediği bir şeyi söylüyor veya Müslüman Arab ülkelerinin halkına bir teklif/tavsiye götürüyor, bir hareket başlatıyordu!”

Karaman’a göre, “Başbakan Türkiye tecrübesini anlatıyor ve bu anlatım da yeni değil”.

Ve, “sözün asıl hedefi ‘Türkiye’nin rehberliğinde İslam dünyasının derlenip toparlanması, kendi değerlerine sahip çıkması’ hareketine çelme takmak isteyen yabancılar ve yabancılaşmışlardır”.

*

Karaman’ın bu ifadeleri bir ölçüde yanıltıcı. Çünkü Türkiye’nin laiklik tecrübesi, “İslam dünyasının kendi değeri” değildir.

Laiklik bize okullarda, Türkiye’nin Batılılaşması ve çağdaşlaşması, çağdaş uygarlık düzeyini yakalamak için devlet ile din işlerini ayırması olarak öğretilmiştir.

Ayrıca, laiklik gereği Türkiye, “İslam dünyasının rehberi” olamaz; laiklik ilkesi buna aykırıdır.

Türkiye’yi yönetenler nasıl iç politikada bütün dinlere eşit mesafede olmak istediklerini söylüyorlarsa, dış politikada da Türkiye, laik bir devlet olarak, İslam ülkeleri ile diğer ülkelere eşit mesafededir.

Hatta Türkiye’nin, “çağdaş ve laik” oldukları için, Hristiyan Batı ülkelerine daha yakın olduğu bile söylenebilir.

AB hedefi de bunun böyle olduğunu göstermektedir.

*

Ancak, Karaman böyle düşünmüyor. Ona göre, “Konuşmanın bütününe, sözün altına, üstüne, bağlamına bakıldığında anlaşılan şudur”:

“a) İslam ülkeleri Müslümanlığından vazgeçmesin.

“b) İslam ülkelerinde Müslümanlar olduğu gibi gayr-i müslimler ve laikler de yaşıyor. Oluşturulacak yeni rejimler bütün inanç sahiplerinin hak ve özgürlüklerini garanti altına almalıdır.”

“c) Türkiye laik bir ülkedir, biz müslümanız ama bu ülkenin yönetiminde bulunabiliyoruz, diğer inanç sahiplerine de eşit mesafede durmaya çalışıyoruz.”

“d) Halkının çoğu Müslüman olan bu ülkelerde farklı inanç sahiplerinin birbirine düşmesi, mesela Irak’ta olduğu gibi gruplar arası savaşın yaşanması tehlikesi olursa (ki, bundan endişe edenler az değildir) belli bir islamî gurubun anlayışına göre ‘İslami devlet’ hedefinde ısrar etmek yerine ‘herkesin inancını garanti altına alan, farklı inanç sahiplerine eşit davranan’ anlamında bir laiklik sürecinde uzlaşma olabilirse bu süreç denenmeli, iç savaşa ve elde edilen demokrasi imkanının heba edilmesine meydan verilmemelidir.”

Karaman, galiba Ortadoğu’da değil de, Güney Amerika’nın Patagonya’sında yaşıyor.

Sanki bir Amerikan işgali yaşanmamış gibi, bize deyim yerindeyse hikâye anlatıyor.

Ayrıca, Hoca’nın bu tespitleri, zaman Başbakan’ının (Erdoğan’ın) sözleri ile birlikte okunduğunda, zorlama yorumlar olarak görünüyor.

Yazısının sonunda Başbakan’a ait sözler de yer alıyor:

“Benim bu okumayı yaptığım mülakat metninin ilgili bölümü şudur:

“ ‘...Biz bu süreçleri Türkiye’de aynen yaşadık. Tabii bu kavramların tartışılmasından sonra, bu kavramlar kargaşasını, eleye, eleye, eleye, artık bir yere geldik. Her şeyden önce laiklik kavramının bir matematik kavram

olmadığını görürüz. Matematikte iki kere iki dördtür. Ama sosyal kavramlara geldiğimiz zaman, tanımlara geldiğimiz zaman, bunun değişik olduğunu görürüz. Şimdi laikliğin Anglo-sakson toplumlarda farklı tanımlandığını görürüz. Avrupa'ya [Kara Avrupası] geldiğimizde farklı tanımlandığını görürüz. Hatta hatta Türkiye'de de bunu farklı tanımlama gayreti içerisinde olanlar vardır. Ve bunun da bedeli bu ülkede çok ağır ödenmiştir aslında... Kişiler laik olmaz. Devlet laik olur. Kişiler, dindardır, din karşıtıdır, farklı dindendir. Olabilir. Şimdi, Mısır'da Müslüman var ama Müslümanların dışında Kıptiler de var, değil mi? Farklı dinlerden olanlar, hatta az da olsa Museviler de var. Türkiye'de de yüzde 99'a yakın Müslüman var. Ama bunun yanında Hristiyan da var, Musevi de var, çok farklı yine dinlerde az da olsa Türkiye'de de var. Fakat bunlara karşı devlet olarak biz eşit mesafedeyiz. Müslüman, kendi inancını yaşayabilmeli; Hristiyan kendi inancını yaşayabilmeli; Musevi yaşayabilmeli ve onların inançlarını yaşayabilmek bizim güvencemiz altında olmalıdır. Bunu kendi medeniyetimize baktığımızda zaten görürüz. İslam tarihinde de bunun çok açık, net örneklerini görmek mümkündür. Mısır bu geçiş döneminde ve sonrasında inanıyorum ki bu değerlendirmesini en güzel şekilde yapmak suretiyle özellikle demokrasi noktasındaki bu geçişte şunu görecektir. Yani laik bir devlet yapısı, dinsizliği değil, herkesin dinini inandığı gibi yaşamasının teminatıdır. Böyle görecektir. Böyle görmesi lazım. Bundan hiç endişe etmesin. Ve anayasayı hazırlayacak olanlar da bunu orada teminat altına alması lazım. Demesi lazım ki devlet tüm inanç gruplarının inancını teminat altına alır. Hepsine eşit mesafededir. Asla sizi dininizi yaşamaktan alıkoymayacaktır. Bunu böyle söylemesi lazım. Ve bu bu şekilde başlar, bu şekilde devam ederse o toplum huzur bulacaktır. Müslümanıyla, Kıptisiyle, hepsi. Hatta hatta daha ileri gidiyorum. Dinsizin bile, ateistin bile, inancına devlet saygı duyacaktır. Onu da güvence altına alacaktır. Laik devlet budur. Ama kişi laik olmaz. Tayyip Erdoğan, laik değildir. Tayyip Erdoğan bir

Müslümandır. Ama Tayyip Erdoğan laik bir devletin başbakanıdır ve bunun gereğini de dört dörtlük yapmanın gayreti içindedir...”

Bunlar, Erdoğan’ın sözleri.

*

Bu sözlerin söylendiği yıl liselerde ücretsiz olarak dağıtılan “**Lise Millî Güvenlik Bilgisi**” ders kitabı ise, meselenin Erdoğan’ın anlattığından farklı boyutlarının bulunduğunu gençlerimize öğretmektedir:

“... irticai unsurlar son yıllarda, terörle ya da doğrudan devletin temel niteliklerini değiştirmenin mümkün olmadığı gerçeğini görmüşler toplum ve devletle barışık bir görüntü içerisine girmişlerdir. Nitekim, laiklik, milliyetçilik, din-devlet ilişkisi, din-toplum ilişkisi, din-birey ilişkisi, birey-devlet ilişkisi gibi kavramlar üzerinde yeni tanımlar ve yorumlar getirmek suretiyle, laiklik kavramının içerisini boşaltma gayretine girişmişlerdir.”

“Bu gelişmeler çerçevesinde irticai unsurların; irticai terör örgütleri, radikal dinî gruplar, dinî motifli siyasal gruplar, dinî gruplar, tarikatlar ve cemaatler adı altında legal ve illegal oluşumlar hâlinde geniş bir yelpazede yapılanarak ve cumhuriyet rejiminin ve demokrasinin hoşgörülerini ustalıkla kullanarak bir aldatma içerisinde oldukları görülmektedir.”

Kitap, 2003 yılından sonra, “irticai nitelikli toplumsal olaylarda geçmiş dönemlere göre gerek eylem gerekse katılım bazında büyük düşüşler yaşandığı”nı müjdeleyerek sözlerine devam ediyor. Ancak, tehlikenin bir başka boyutta devam ettiğini haber vermekten de geri kalmıyor:

“Ancak irticai hareket, dini bireysellikten çıkararak onu toplumun talepleri olarak siyasete yansıtma gayretlerini yoğunlaştırmıştır. Bu gayretlerde; demokrasinin tüm meşru vasıtaları, bu kapsamda; okul, yurt, şirket, dernek,

vakıf, yazılı ve görsel medya, toplumu örgütleme ve yönlendirmede etkili olarak kullanılmaktadır.”

(*Lise Millî Güvenlik Bilgisi*, Ankara: MEB Devlet Kitapları, 2011, s. 104.)

Demek oluyor ki, “irticai unsurlar” için “siyasete yansıtma” tespitleri yapmak, okulda “siyaset” yapmak değil, bir vatandaş olarak “eğitim” almaktır. Devletin memurları olan öğretmenler ve Millî Eğitim Bakanlığı’na bağlı okullardaki öğrenciler, “siyasete yansıtma” konusunu ele alırken siyaset yapmıyor, laikliği öğreniyor ve öğretiyorlar.

Ders kitabımıza göre laiklik, hem din ve devlet işlerinin ayrılması, hem de “irticai unsurlar” ile “irticai hareket”in “aldatma”larına karşı uyanık olmaktır.

Karaman’ın, hem kendi yazılarını, hem de Erdoğan’ın açıklamalarını, lise ders kitabındaki laiklik açıklamaları ışığında bir kez daha “okuma”sında yarar var.

HAYRETTİN KARAMAN’IN MASALI

Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak*’ta “**Beklentilerde ölçülü olmak**” başlığı altında 25 Ekim 2019 tarihinde yayınlanan yazısında şunları söylüyor:

“Biz Hz. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali (Allah onlardan razı olsun), Selçuklu, Osmanlı... devirlerinde değiliz. Ümmet coğrafyası parçalanmış, ümmeti birbirine düşürerek zayıflatan sömürgeciler maddi ve manevi varlığımızı büyük ölçüde tüketmişler. Ülkemizin üzerinden dev bir silindir geçmiş, her şeyi çağdaşlaştırma adıyla Batılılaştırma manasında dümdüz etmiş. Kendi düzenimize, kültür ve medeniyetimize dönüşü zorlaştırmak üzere uluslararası antlaşmalara imza atılmış, bağlayıcı ve bir kısmı değiştirilemez kanunlar vazedilmiş, insanımız değişmiş, Müslüman aileden gelen birçok kişi din ile alakasını ya tamamen kesmiş veya çok zayıflatmış, yönünü maddeye ve Batı’ya çevirmiş, dinine daha bağlı görünen kesimde de (müstesnalar kaideyi bozmaz) bazı zaaflar oluşmuş ve daha önemlisi teorik olmasa da fiilen ılımlı (şeriatsız) Müslümanlar haline gelmişler...”

Bunları yazdıktan sonra da şu öğüdü veriyor:

“Bu tespitimiz doğru ise **bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren ve iktidara gelen insanımızın** işte bu tasvir etmeye çalıştığım kesimlerin **tamamından oy almaya ihtiyacı** vardır. İlk adımda **Hz. Ömer devrini isteyenler** (diyelim ki, kendileri o devir Müslümanları gibidirler) eğer oy veriyorlarsa onların oyları, Erdoğan ve benzerlerini (benzeri varsa) **iktidara getirmeye de iktidarda tutmaya da yetmiyor.**”

*

Karaman, “**Bu tespitimiz doğru ise...**” diyor.

Tespiti büyük ölçüde doğru da, bu tespitten hareketle vardığı sonuçlar **yanlış**..

Bir defa, yaptığı tespitlerin, “**bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren ve iktidara gelen insanımız**” için de geçerli olduğunu kabul etmesi gerekiyor.

Evet, eğer “tespiti doğruysa”, “*Müslüman aileden gelen birçok kişi din ile alakasını ya tamamen kesmiş veya çok zayıflatmış, yönünü maddeye ve Batı ’ya çevirmiş, dinine daha bağlı görünen kesimde de (müstesnalar kaideyi bozmaz) bazı zaafalar oluşmuş ve daha önemlisi teorik olmasa da fiilen ılımlı (şeriatsız) Müslümanlar haline gelmişler*” şeklindeki ifadelerinin, “bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini” söylediği insanlar için de **geçerli** olması gerekir.

Hayrettin efendi, sence, “bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini” söylediğin insanlar, “**yönünü maddeye**” çevirmemiş mi?

Batı’ya çevirmemiş mi(ydi)?

Avrupa Birliği’ne üyelik hedefi için yapılanlar ortada değil mi?

Şeriatsız müslümanlar haline gelenler sadece oy verenler mi?.. Oy isteyen ve alanlar ne durumda?

Şeriat’le bir sorunu olmayan **Mısır ve Tunus’a bile “Şeriat’i bırakın, laikliği alın!”** diyen, Erdoğan değil miydi?..

*

Evet, Hayrettin efendi masal anlatıyor.

Ve de kendi lafı kendisini çürütüyor. Çelişkili, tutarsız, mantıksız..

Yazdıkları ortada:

“Bu tespitimiz doğru ise **bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren ve iktidara gelen insanımızın** işte bu tasvir etmeye çalıştığım

kesimlerin **tamamından oy almaya ihtiyacı** vardır. İlk adımda **Hız. Ömer devrini isteyenler** (diyelim ki, kendileri o devir Müslümanları gibidirler) eğer oy veriyorlarsa onların oyları, Erdoğan ve benzerlerini (benzeri varsa) **iktidara getirmeye de iktidarda tutmaya da yetmiyor.”**

Eğer senin “bu tespitin doğru ise”, birilerinin “bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini” söylerken, **yalan** konuşuyorsun demektir.

Çünkü bu sözler, o kişilerin tek gayesinin “**iktidar olmak**” olduğunu gösterir.

Çünkü bu sözler, onların iktidar olmak ve iktidarda kalmak için her telden çalmaya, herkese mavi boncuk dağıtmaya, her rengi ve şekli almaya hazır olduklarını gösterir.

Çünkü bu sözler, onların iktidar gemisinin belirli bir hedef ve rotasının bulunmadığını, rüzgâr nereye götürürse oraya gitmeye razı olduklarını, hedeflerini kendilerinin değil rüzgârın belirlediğini gösterir.

Sözünü ettiğin “bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini” söylediğin zevatın, gerçek hedefinin “**şahıslarını, ailelerini, eş ve dostlarını daha iyiye götürmek**” olmadığı ne malum?

Asıl niyetleri “bizi daha iyiye götürmek” miydi, yoksa “şahıslarını, ailelerini, eş ve dostlarını daha iyiye götürmek” için “**biz**”im **desteğimize/oyumuza** ihtiyaçları mı vardı, bu da tartışılır.

*

Karaman, “**her kesimin oy’unu**” almaktan bahsediyor.

Her kesim derken kimleri kastettiğini, alıntıladığımız ilk ifadeleri ortaya koyuyor.

Ancak, Karaman, sözünü ettiği siyasetçi taifesinin, gerçekte, “**her kesimin oyunu alamadığını**” yazmıyor. Bunu görmezden geliyor, mevzu bu noktaya gelince

gözüne siyah “görme engelli” gözlüğünü takıyor, eline de “görme engelli” sopasını alıyor.

Evet, Karaman, kurnaz bazı dilenciler gibi “görme engelli” numarası yapabilir, fakat herkes biliyor ki, sözünü ettiği siyasetçi taifesi, **her kesimin oyunu** alamıyorlar, fakat “her kesimin arzusuna göre” iş yapıyor ve konuşuyorlar..

Şariatçıları memnun etmek için **Şariat** lehine herhangi bir beyanları olmuyor, fakat **laikleri** memnun etmek için taa Mısır’a ve Tunus’a bile laiklik ihraç etmek için ter döküyorlar.

“Bu kesim”in oyunu alıyor, “öbür kesim”in “**zihniyet**” **değirmenine** su taşıyorlar.

Hayrettin efendi bir de, bu kesime yapılmış “iyilikler”i başa kakıyor.

Tamam da, bunları yapma vaadinde bulunmasa, en azından o izlenimi uyandırmıyorsa, oy alabilir ve **iktidar** olabilir miydi?!

*

Karaman’ın “**Hız. Ömer devrini isteyenler**” şeklindeki ifadesi ise, “bu kesim”i inceden inceye sarakaya alması, onlarla alay etmesi anlamına geliyor.

Bu yönüyle de, Hayrettin efendinin **karakterindeki “sinsi bir arızanın”** işaretini veriyor.

Kimse bu iktidardan **Hız. Ömer devrini** hayata geçirmesini beklemiyor, fakat sanki Hız. Ömer devrini geri getireceklermiş gibi **numara yapmaktan** vazgeçmelerini şahsen biz bekliyoruz.

Bu adamlar, şimdilerde pek fazla dile getirmiyorlarsa da, iktidara, “**Hız. Ömer, Dicle’nin kıyıları, ve de kuzuları kurtları, tüyü bitmedik yetimlerin hakları**” edebiyatı ile gelmediler mi?.

Haziran 2014'te şunları söyleyen Erdoğan değil miydi:

“Teşkilatımız içinde, Allah’a çok şükür, sağlam yol arkadaşları sayesinde **Ömerlik makamına** ulaşabilecek nice **kahraman** var. Bundan da kimsenin endişesi olmasın.”

Daha şu yakınlarda “**Bize yeni Ömer’ler lazım**“ ve “**Bana ilinizin Ömer’in getirin**“ vs. diyen de yine Erdoğan..

Kimse Erdoğan’a, “**Reis, bize Hz. Ömer devrini geri getir, her ilin Ömer’ini bul!**” şeklinde uçuk kaçık, aptalca tekliflerde bulunmuyor.

Dolayısıyla, Hayrettin efendinin **sinsi istihzası**, dönüyor savunduğu şahsı, Erdoğan’ı vuruyor.

Tabî Erdoğan’ınki aslında uçuk kaçık, aptalca bir beyan değil, **siyasetçi kurnazlığına** tavan yaptıran bir **algı** operasyonu..

Böylece millete, dolaylı olarak, “Bakın biz Hz. Ömer gibi davranacağız, böyle bir siyaset izleyeceğiz” mesajını veriyor.

İnsanların böylesi bir **beklenti** içinde **kendilerine umut bağlaması** için politik kurnazlık yapıyor.

Yoksa o da, ne menem insanlarla çalıştığını gayet iyi bilir.

*

Hayrettin efendinin yazısının son paragrafı ise, “bu devrin **Ömerlik makamındaki** siyasetçilerini” eleştirme **haddini bilmezliği** sergileyenlere ağzının payını veriyor:

“Eğer İslâmî kesim, mevcut şartlar içindeki iktidara, “şu veya bu derecede ve manada ötekini” tut beni bırak, ötekinden al bana ver, ona yasak getir bana hürriyet... diyorsa ve bunu bekliorsa ölçüyü kaçırmış demektir.

İktidar, yukarıda tasvir ettiğim şartlar ne kadarına imkân veriyorsa ancak o kadarını yapabilir; daha fazlasının şimdilik aşılamaz engelleri vardır. Bu engelleri her bir Müslüman kendine düşeni eksiksiz yaptığı zaman ve eşyanın tabiatının gerektirdiği kadar da süreler tamamlandıkça yapabilecektir.”

Hayrettin efendinin bu sözlerinde doğruluk payı olabilir.

Gerçekten de, bu iktidarın, milletin gönlünden geçen bazı değişiklikleri yapmasının önünde “**aşılmaz engeller**” bulunduğu, **belki**, söylenebilir.

Belki...

Onun için, şahsen biz, Erdoğan’ı eleştirirken, “Şunu niçin yapmıyorsunuz, şöyle de yapabilirsiniz” demekten kaçınıyoruz.

Bu yüzden bazılarının, “Tamam da teklifiniz ne, yazılarınızda **bir öneri ve tavsiye** yok” şeklindeki eleştirileriyle de karşılaşıyoruz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir öneri ve tavsiyeye gerek de yok, neyin nasıl olması gerektiğini herkes az buçuk biliyor.

Bizim söylediğimiz şu: **Haddinizi bilin, Hz. Ömer edebiyatı vs. yaparak milletten oy alıp sonra Mısır ve Tunus’a gitip laiklik misyonerliği yapmayın!**

Allah’tan korkun, kuldan utanın!

Sizden fazla birşey beklemiyoruz, sadece lafınıza sözünüze dikkat edin..

Ve milleti aldatmayın! Dürüst olun!

Yanlış laflar söyleyerek, size güvenen, sizin samimi müslümanlar olduğunuzu düşünen bilgisiz ve saf kitlelerin **itikadını ve zihniyetini bozmayın!**

*

Hayrettin efendiye de söyleyeceğimiz şu:

Mevcut iktidarı eleştirenlere bu şekilde akıl vereceğine, Erdoğan'ın ve şürekâsının **dinen mahzurlu** laflarını da düzeltsin.

Onlara da, “Yapmayacağınız ve yapamayacağınız şeyleri yapacakmış gibi bir **izlenim vererek müslümanları aldatmayın**” desin..

Ancak, demez..

Ne yazık ki, müslümanların aldatılması proje ya da operasyonunun bir ayağı da kendisi..

“Teorik” olarak değilse de, “fiilen” durumu bu.

“OLMAYACAK DAVA”

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Dr. Hayrettin Karaman yazılarında dengeli ve ölçülü ifadeler kullanmasıyla tanınır, fakat 19 Mart 2023 tarihli yazısında ölçüyü biraz kaçırmış.

Şöyle diyor:

“Biz altmış yıldır bu davanın peşindeyiz, çok şükür sapmadık, taviz vermedik. Zekâ özürlü, bizi okumayan, okuduğunu anlamayan veya kasten saptıran, işine geldiği gibi anlayan, anlatan ve yayan kimseleri Allah’a havale ediyoruz ve asırlar boyunca böyle sineklerin (yine de dört ayaklılardan örnek vermedim) var olageldiğini biliyoruz, yılmıyoruz.”

Hayrettin Karaman’ı eleştirenlerin sayıca çok olduğunu biliyoruz. Özellikle Akparti muhalifi kesimin ve bu arada eski Akpartili **Karar** gazetesi cemaatinin ona yüklendiği malum.

Bir de öteden beri (onunla hocalıkta rekabet etmeye kalkışıp) laf sokuşturan Cübbeli gibi tipler var.

Ancak, Karaman’ın yukarıya aldığımız ifadelerinden, muhatabının bunlar olmadığı anlaşılıyor. Öyle görünüyor ki, öfkesi kendisini “dava” açısından sorgulayanlara..

Onları sinekler olarak nitelendiriyor, kendisi kartal ya..

Lutfedip dört ayaklı olduklarını söylemiyor. Kibar adam.

*

Karaman, yazısında “dava”sını da anlatmış:

“Dava nedir ve davaya nasıl yardımcı olunur?

“Benim, rahmet-i Rahman’a kavuşmuş veya halen hayatta bulunan dava arkadaşlarımla en azından altmışlı yıllardan beri kendimizi adadığımız davamız şudur:

1. İslâm doğru anlaşılsın; usulüne uygun içtihada, yoruma açık konularda bir şahıs veya grup, kendine ait olanı tek doğru kabul edip başkalarına dayatmasın, başkalarını dışlamasın,
2. İslâm, bir bütün halinde milletin ve ümmetin özel ve genel hayatında uygulama (amel) olarak yaşasın,
3. Bunu sağlamak üzere donanımlı ve vazifelere göre uygun yetiştirilmiş bir öğretim ve eğitim camiası hazırlansın,
4. Bu camia sivil organizasyon (mesela bir STK şeklinde) açık olarak faaliyet gösterebilir (din ve düşünce hürriyetinin kısıtlandığı zamanlarda faaliyet örtülü de olabilir),
5. Bu camianın günlük siyasetle ilişkisi kenarından olsun; yani vazifesini engellemeyen, aksine imkân bulduğu kadar destekleyen siyasi kadroların iktidara gelmeleri ve orada kalmaları için kendine düşeni-toplum nezdindeki konum, saygınlık ve asıl vazifesine zarar vermeyecek dozda yerine getirsın,
6. Elbette bütün bunları, gemiyi batırmadan (ülkeyi ve halkı bölmeden, Allah korusun düşman işgaline meydan vermeden) yapsın,
7. Çoğu hâlâ örtük sömürge, manda, işgal durumunda bulunan İslâm ülkelerinin uyanması, maddi ve manevi olarak ayağa kalkması, tam bağımsızlığa kavuşması ve bir şekilde birleşmesi için olanca gayretini sarf etsin.”

*

Karaman'ın “dava”sı fena değil, güzel..

Altıncı madde “**gemiye batırma (ülkeyi ve halkı bölme)**” gibi muğlak ve istismar edilmeye açık bir ifade taşıması itibariyle sıkıntılı, bunu da söylemek gerekiyor.

Mesela Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e Mekke müşrikleri böylesi bir suçlamada bulunuyorlardı. Kuvvetlinin zayıfı ezdiği, zenginin fakiri sömürdüğü, kız çocuklarının diri diri toprağa gömülüp öldürüldüğü, efendinin köleye her tür işkenceyi yapabildiği bir toplum oldukları halde Mekke'nin kodamanları Rasulullah s.a.s.'e “Sen ortaya çıkmadan önce ne güzel **birlik ve beraberlik** içindeydik, Mekke'de huzur vardı, sen geldin karı ile kocanın, baba ile oğulun, kardeş ile kardeşin, ana ile kızın arasını ayırdın. İkiye bölündük. Birlik ve beraberliğe her zamankinden daha fazla muhtaç olduğumuz bir zamanda bizi **bölüp parçaladın**, fesat çıkardın” anlamına gelen sözler söylüyorlardı.

Rasulullah s.a.s. ise onlara Allahu Teala'nın mesajını iletliyordu. “Sizi yaratan, bünyenize uygun yiyecekleri yaratarak sizi rızıklandıran, sizi yaşatan o.. Fakat siz O'na ortak koşuyorsunuz. Ahiretinizi mahvedip Cehennem'e girmek için uğraşıyor, başkalarının da sizinle birlikte ateşe girmesini istiyorsunuz” mesajını veriyordu.

*

Karaman'ın dördüncü maddesi de sorunlu.. Daha doğrusu naif ve tabiri caizse çocuksu..

Sen bugünün dünyasında “**örtülü**” **faaliyeti** nasıl yapabilirsin ki?!

Örtülü faaliyetin ustası **gizli servislerdir, istihbarat teşkilatlarıdır**.

Onlar bu işin ilmini yapmış, kitabını yazmışlardır.

Saman altından su yürütmek onların hayat tarzı, doğal refleksi ve karakteri haline gelmiştir.

Sen örtülü çalıştığını zannettiğin zaman bile hiç aklına gelmeyecek şekilde seni örtülü biçimde yönlendirir, sana örtülü akıllar verirler.

Hatta bazen seni yasa dışı gizli örgüt olmakla suçlayıp tepelemek için sana örtülü çalışma telkininde bile bulunurlar.

Bunun zeminini ve vasatını hazırlar, önüne imkânları bile sererler.

Hatta yanına “Muhterem hocam, sen Allah’ın bu millete büyük bir lütfusun” diyerek elini öpen “örtülü” bir yığın adamlar, fedakâr ve cömert “dava aşıkları” gönderirler.

(Tam bu noktada aklıma, **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan** hocaya son yıllarında Avrupa ve Avustralya’da eşlik eden, yanından ayrılmayan, Almanya-Essen’de tripleks ev tutup ona tahsis eden, Avustralya’ya yerleşince kalkıp kendisi de Brisbane’a yerleşen, fakat trafik kazası geçirip vefat ettiği seyahatinde şans eseri onu yolcu edip evinde oturan S. G. geldi.)

*

Her neyse..

Karaman’ın davası şunu da içeriyor:

“İslâm, bir bütün halinde milletin ve ümmetin özel ve genel hayatında uygulama (amel) olarak yaşasın.”

Bunun daha anlaşılır Türkçesi şu oluyor: İslam Şeriatı hayata hakim olsun.

(Ben böyle anladım. Umarım yanlış anlamamışımdır, Karaman “laikliğe [siyasal dinsizliğe] uydurulup güncellenmiş bir yeni İslam”dan söz etmiyordur.)

*

Karaman’ın bu sözleri beni 20 yıl öncesine götürdü.

Yeni Şafak'ta yine bir pazar günü yayınlanan 19 Ekim 2003 tarihli “**İmam Hatipler tartışılıyor**” başlıklı yazısında şöyle diyordu:

“Bu okulların bazı öğrencileri ... ‘ülkeye şeriat getirmek’ gibi **olmayacak davaların** peşine düşmüş olabilirler, ... ama bunlar İmam Hatiplerin **ortak akli ve ortak iradesi** değildir; ...”

Allah da diyor ki (Karaman’ın mealine göre):

“Sonra da seni din konusunda bir şeriat [alâ şerîatin] sahibi kıldık. Sen ona uy; bilmeyenlerin isteklerine [*ehva*, hevalar] uyma.” (Casiye, 45/18)

Bu ayetin ortaya koyduğu ve İmam Şatıbî’nin de buna bağlı olarak döne döne anlattığı gibi, insanın önünde iki seçenek vardır: 1. Şeriat, 2. Heva.

Demek ki, İmam Hatiplerin **ortak akli ve ortak iradesi** Karaman’a göre aslında heva ve hevesten ibaretmiş.

Yani ortada bir **ortak akılsızlık ve ortak iradesizlik** varmış.

“Ülkeye şeriat getirmenin” olmayacak dava olduğunu öğrenerek yetiştikten sonra, bütün Türkiye İmam Hatiplerle dolsa ne olur?

Araç amaca hizmet etmedikten, amaçtan uzaklaştırdıktan sonra, bu, aracı putlaştırmaktan başka neye yarar?

Kendilerini ve kiliselerini **İncil**’in önüne alan papazlar gibi, kendi yetiştikleri kurumları Şeriat’ın önüne alan “din adamları”nın yetiştığı bir yerde **protestanlaşma** mı yaşanıyordur, **katolikleşme** mi, bilemiyorum.

*

Demek ki Karaman, 20 yıl önce, şimdi (hiç vazgeçmemiş, hiç taviz vermemiş olduğunu söyleyerek) ilan etmekte olduğu davasını (“İslâm, bir bütün halinde

milletin ve ümmetin özel ve genel hayatında uygulama [amel] olarak yaşasın”) olmayacak bir dava olarak görüyor, öyle konuşuyormuş.

Bununla birlikte, 20 yıl önce, diğer “**yandaş**”ların durumu Karaman’inkinden de kötüydü. Tek hedefleri **AB üyeliği** haline gelmişti.

Karaman, herşeye rağmen en iyileriydi.

İyi olan taraf şu: Karaman, bu 20 yılda düzelme yolunda bir mesafe katetmiş.

(Bunu ironi olsun diye söylemiyorum.

Ne yazık ki, onunla aynı gazetede yazarlar bu 20 yılda, bir iki istisna dışarıda bırakılırsa, çok daha kötü noktalara savruldular.

Bu sözüm, sadece ayrılıp **Karar** gazetesine gidenler değil, kalanlar için de geçerli.

Akparti’nin de maalesef, “gemiye binince dini Allah’a has kılıp yalvaran, karaya çıkınca unutan” insanları hatırlatır şekilde, genelde, her seçim öncesinde dindarlaştığını, seçimi selamete atlatınca da “Tekkeye mürit aramıyoruz” türü söylemlere sarıldığını görüyoruz.

Başörtüsü, sakal, Ayasofya ve daha birçok konudaki hizmetlerini takdir ve şükranla anıyoruz, fakat mesele bunlardan ibaret değil.)

*

Karaman’ın 20 yıl önceki yazısındaki ifadeleri, Şeriat konusundaki boş vermişliği bir tarafa bıraksak bile, yine de yanlış bir yaklaşıma yaslanmaktaydı.

1. Herşeyden önce, “Türkiye’ye Şeriat getirmek gibi **olmayacak bir dava**”dan söz ettiğinizde ve İmam Hatipliler’in **ortak akıl ve iradesinin** farklılığını vurguladığınızda, muhataplarınıza sizden daima şunu **talep etme hakkını** tanımış oluyorsunuz: Türkiye’ye Şeriat getirme çabasından uzak durmak.

Birincisi, böyle bir teminatta bulunmaya mecbur değilsiniz. Mecbur olmadığınız gibi hakkınız da yok.

İkincisi, “Şeriat getirmenin” ne anlama geldiği konusunda hiçbir zaman ortak bir kanaate varılamayacaktır.

Dolayısıyla, başkalarına kendi özgürlüklerinizin sınırı konusunda, böylesine sübjektif bir kıstas sunmak akıl kârı değildir.

Unutulmamalıdır ki, “Eğer Allah insanların bir kısmını bir kısmı ile defetmeseydi manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan mescidler elbette yıkılırdı”. (Hac, 22/40)

*

2. Şeriat konusunu başka bir düzlemde tartışmak gerekir. Mesela, cuma gününün tatil olması istense, birileri bunu bugün bile “Şeriat’ın gelmesi” olarak nitelendirir.

Oysa, cumartesi gününün tatil olması, **Türkiye’de Yahudi Şeriatı’nın kısmen uygulandığını** göstermektedir.

Yine pazar gününün tatil olması da, **Hristiyan Şeriatı’nın de ihmal edilmediğinin** delilidir.

Öte yandan Türkiye’de boşanmanın zor oluşu (böylece tarafların genelde aile sırlarını ortaya dökerek birbirlerini rezil etmeleri ve cinayete kadar giden ihtilaflara ve kan davalarına yol açmaları) gibi Medeni Kanun’da yer alan bazı hükümler de, köken olarak **Hristiyanlığa** dayanır.

Yine yasaklar değilse de **serbestlikler Hristiyanlar’a göredir**. Mesela içki, domuz eti vs. serbesttir; nitekim Hristiyanlar bunları kendilerine helal bilirler.

Ateistlerin hatırı da unutulmamıştır, mesela zina serbesttir. Bir erkek anlaşmalı olma kaydıyla istediği sayıda kadınla (evli bile olsalar) serbestçe zina edebilir, fakat bir müslüman erkek ikinci evlilik yapsa tefe konulur. Suçu, zina etmemesidir.

Batı'dan aldığımız kıyafetler de, Yahudi ve Hristiyan Şeriatı'ne uygundur. Bizim **fraklı ve fötrlü** devlet adamlarımızın kıyafetleriyle, İsrail'deki **Yahudi şariatçiler**inki arasındaki fark sadece genişlik, darlık gibi hususlardadır.

*

3. Yahudiler'in ne çok “olmayacak davalar”ı vardı, ama oldu.

Çünkü, aradan 2 bin yıl geçtiği halde davalarına “**olmayacak dava**” demediler.

Bizimkiler ise 80 senede teslim bayrağını çekebiliyorlar.

Çevrelerine umutsuzluk (moda tabirle negatif enerji) yayabiliyorlar.

İmam Hatiplileri bu sözde suçtan arınmış göstererek inanç hürriyetini çiğneyenlerle aynı dili konuşabiliyorlar.

*

4. Bütün İslam alimleri, Şeriat'ın temel gayelerini beş madde halinde sıralarlar: Dinin korunması, nefsin (canın) korunması, neslin (meşru ve sahih nesebin, soy-sopun) korunması, malın korunması (insanların mallarının haksız olarak gasp edilmemesi), aklın korunması (içki ve uyuşturucu gibi şeylerle çalışmaz hale getirilmemesi).

Bu noktada, Şeriat'teki “**dinin korunması**” gayesinin, Şeriat'le yönetilmeyen ülkelerde “**rejimin korunması**”na dönüştüğünün altını çizmek gerekir.

Nasıl ki Şeriat, dinin korunması amacı çerçevesinde müslüman olmayanların yöneticilik konumuna gelmelerine izin vermezse, Şeriat dışı rejimler de genellikle **“rejim karşıtı”** olanları **kamu görevlerinden uzak** tutarlar.

Böylesi rejimlerde insanların öncelikle **rejime “iman ettiklerini”** **ispatlamaları** istenir.

Aksi takdirde bazı vatandaşlık haklarından yararlanamazlar.

İslam’da, müslüman olduğunu ispatlamanın yolu **“Kelime-i Şehadet”** getirmek, **“Allah’tan başka tanrı olmadığına ve Muhammed’in s.a.s. onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ediyorum”** demekten ibarettir. Şeriat dışı rejimlerde de, etkili mevkilere gelen insanların (hatta sıradan bir memuriyete atananların) önce **rejimin “kelime-i şehadet”ini söylemeleri** gerekir.

Bu genellikle, **“anayasadaki falan ilkelere”** veya **“falanca şahsın ilkelerine bağlı olduğuna” dair namus sözü** vermek şeklinde gerçekleşir.

Kılıçdaroğlu'nun okullara yeniden getirmek istediği **"Andımız"** da, insanlara ideoloji ve inanç dayatan, **"fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür"** olmayı çok gören böylesi bir **"kölelik metni"**ydi.

*

Din nasıl değişme kabul etmezse, dinde **“reform”** olmazsa, bu rejimlerde de **“değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez”** ilkeler mevcuttur. Rejim, reform kabul etmez.

Bu noktada **“akl”ı** ve **“en hakiki mürşit”** olduğu söylenen **ilmi** bir tarafa atarak Ata’sının ilke ve devrimlerine gökten inmiş vahiy gibi iman etmiştir.

Nasıl İslam’da insanın müslüman olduğunu göstermek için **“Kelime-i Şehadet”i** söylemesi yeterli değilse, namaz ve oruç gibi bazı emirlere uyması, Cuma namazı

gibi “toplu ibadet”lere katılması gerekiyorsa, aksi takdirde müslümanlığına kuşkuyla bakılacaksa, sözünü ettiğimiz türden rejimlerde de, **insanların “namus sözüne” çok fazla itibar edilmez.**

Rejimin bazen açıkça ilan edilen, bazen de zımnı belirtilen birtakım **ritüellerinin** ifası istenir. Mesela **rejimin “toplu törenleri”ne** katılmak, rejime olan iman ve sadakatini fiilen (amel ile) göstermek, bu törenlerin icra edildiği açık ve kapalı mekânlarda boy göstermek gerekir.

Bunları yapmayan bir resmî görevlinin rejime bağlılığı tartışma konusu olur.

Yani sizin Şeriat’ten vazgeçmeniz, başkalarının “rejim”den vazgeçeceğini göstermez.

Sadece Şeriat’ten vazgeçtiğinizle kalırsınız.

*

5. Şeriat’in gelmesi olmayacak bir dava değilse de, Türkiye’de “olmayan” bir davadır.

Fakat bu ülkede demokrasinin tam işletilmemesi, hak ve özgürlüklerin tam olarak verilmemesi, insan haklarının ihlal edilmesi, hukukun çiğnenmesi vs. **“olan”** bir durumdur.

Başkaları **“olan” için hesap verme** gereği duymazken, Karaman gibiler niçin **“olmayan”dan dolayı suçluluk psikolojisine** kapılıyorlar?

*

6. “Susma, sustukça sıra sana gelecek” derler.

“Türkiye’ye Şeriat getirmek gibi **olmayacak davaların** peşinde koşanlar” susturulduğu zaman **sıra size gelmeyecek mi?**

Gelmez mi?

“**İlke**” olarak bütün müslümanların fikir hürriyetinden yararlanmasını savunmasanız bile, “**taktik**” düzeyde buna ihtiyacınız vardır. Çünkü **pazarlık marjınız** kalmaz.

*

7. Türkiye eğer demokratik bir ülke ise ve fikir hürriyeti varsa, “Türkiye’ye Şeriat getirme çabası içinde olan” insanları, PKK gibi silahlanmadıkça kimin suçlamaya hakkı olabilir?

John Stuart Mill şöyle der:

“Biri hariç, bütün insanlık aynı kanaatte olsalar ve yalnızca bir kişi zıt kanaate sahip olsa, insanlık bu insanı **susturmakta haklı olamaz**, tıpkı onun iktidarı ele geçirdiğinde insanlığı susturmasının haklılaştırılamayacağı gibi. **Ortodoks [resmî] olmayan kanaati susturmak**, sadece yanlış değil, aynı zamanda zararlıdır; çünkü insanlığın elinden **bir fırsatı gasp** eder; bu fırsat **hakikat** olması, **doğru** olması veya **kısmen doğru** olması mümkün olan düşüncelerle insanlığın tanışabilmesidir. **Tartışmanın her susturuluşu bir yanılmazlık varsayımıdır.**”

*

8. Bir İslam devleti, Şeriat’ın onlara verdiği hakları **istismar** edecekleri suçlamasında bulunarak **zimmîlerin hak ve özgürlüklerini** kısıtlayamaz.

Böyle yaparsa, o zimmîlerden önce **kendisi Şeriat’i yıkmış** olur.

Yani, **bir müslüman olarak ben, müslümanlığın gereklerini yerine getirmeyi muhataplarımdan bekleyemem.**

Bunu yapmak zorunda olan benim.

Aynı şekilde, demokrat ve çağdaş (!) olmak zorunda olanlar da, bunları savunanlardır.

Fakat, demokrat ve çağdaş olduklarını söyleyenlerin kendileri (fırsat bulduklarında, güçleri yettiğinde) ne demokrasiyi işletiyorlar ne de benimsediklerini söyledikleri çağdaş hukuk normlarına uyma zorunluluğu hissediyorlar.

Bunu, Şeriatçi olduklarını iddia ettikleri kişilerden bekliyorlar. Kendileri bundan muaf.

*

9. Allah c.c. imhal eder, ihmal etmez. Mehil verir, süre tanır, fakat sonunda hesabı görür. Allah için “olmayacak dava” yoktur. Her zalimin yakalandığı bir zaman vardır. **“... Zulmedenler nasıl bir inkılap ile döndürüleceklerini bileceklerdir.”** (26/227)

Hiçbir put, ebediyen ayakta kalamaz.

Hiçbir anıt mezarda sonsuza dek saygı duruşu yapılamaz.

Aciz olan insanlardır, Allah Azze ve Celle değil.

Tedbir almak acizler içindir, güçlü olan takdir eder.

Bizim birşeyi yapamayacak olmamız, o şeyin yapılamayacağını göstermez.

Kimlerin eliyle yapılacağını ise ancak Allah bilir.

“... Bu Allah’ın fazlıdır ki, dilediğine verir. Allah, lüftü geniş olandır, herşeyi bilendir.” (Maide, 5/54)

“O dilerse sizi giderir, yepyeni bir halk getirir. Bu, Allah’a güç değildir.” (İbrahim, 14/20)

O yüzden, bize düşen Allah adına konuşmamak, “olmayacak dava”lardan söz etmemektir.

Neyin olup neyin olmayacağını ancak Allah bilir..

*

Bu tür meseleler “**olmayacak dava**” diye boş verilip geçilemez.

Sen olup olamayacağına bakmadan vazifeni yapmak zorundasındır.

Münkerden nehiyle ilgili hadis hakkında İmam Nevevî (rh. a.) şunları yazmış bulunuyor:

“Efendimiz’in (s.a.s.), *‘İşte bu iman en düşük derecesidir’* sözü: Bundan maksat, aciz olan birisi **kalbi ile buğzedince başkasına göre imanı en zayıftır demek değildir**. Bundan maksat, iman en alt mertebesinde demektir. [Çünkü gücü yok, aciz] İşte amel iman bir neticesidir. İmanın kötülükten alıkoyma hususunda en üst seviyedeki meyvesi (neticesi), **eli ile düzeltmektir. Bu durumda öldürülürse şehit olmuştur**. Allah (c.c.) [Lokman a.s.’in sözlerini aktararak] şöyle buyurur: *‘Ey oğulcuğum, namazı dosdoğru kıl, iyiliği emret, kötülükten alıkoy. Başına gelenlere karşı da sabret.’* (31/17) **Dili ile nehyetmeye gücü yetenin kendisini dinlemeseler bile vazifesini yapması vaciptir**. Nitekim selam verdiğinde selamını almayacaklarını bildiği halde kişinin selam vermesi gerektiği gibi.

“Eğer Peygamber’in (s.a.s.), *‘Eğer gücü yetmezse dili ile, buna da gücü yetmezse kalbi ile...’* sözü; kalbi ile de gücü yetmezse başka birşeyle yapmamasını, emrin vücup ifade ettiğini ifade eder denilebilir [denilirse], bu iddiaya iki şekilde cevap verilir:

“1. Bu hadisten anlaşılan mana, ‘**Başına geleceklere karşı sabırlı ol**’ ayeti ile tahsis edilmiştir. [Yani münkerden nehiy yüzünden birtakım zorluklar, sıkıntılar yaşayabilirsin.]

“2. Hadiste kastedilen emir, **yasak** olan şeylerin nehyedilmesi içindir. **Müstehab** olanların kaldırılması için değildir.

“Kalb ile buğzetmede, yasaklanan şeyi değiştirme gayreti yoktur, denilebilir. Böyle olunca Efendimiz’in ‘kalbi ile’ sözünün ne manası kalır? denilebilir. Buna şu şekilde cevap verilir: Bundan maksat buna razı olmayıp karşı koymaktır. Allah’ın zikri ile meşgul olabilir. Allah (c.c.) bu şekilde davrananları **Kur’an-ı Kerim**’de şu ayet-i kerime ile övmüştür: ‘Boş bir şeye rastladıklarında vakar ile oradan geçip giderler.’ (25/72)”

(İmam Nevevî, **Kırk Hadis Tercüme ve Şerhi**, çev. İbrahim Hatiboğlu, İstanbul: Kahraman Yayınları, 2001, s. 143-144)

SORUN İSLAMÎ NİZAMA GÖRE YÖNETİLMEME DEĞİL, İSLAMÎ NİZAM ALEYHTARLIĞI

Mesele sadece ülkenin İslamî düzene göre yönetilmemesi değil arkadaş, **sen hâlâ anlamadın mı?**

Asıl mesele İslamî düzenin artık "dindar" bilinenlerce de öcü olarak gösteriliyor olması arkadaş..

Buradaki “arkadaş”ı ismen de zikrederim: *Yeni Şafak* gazetesini yazarı Prof. **Hayrettin Karaman**.

Ama “arkadaş”tan kastımız aslında sadece o da değil, onun şahsında belirli bir kitle..

O, “Bir mektup yazdım Hasan’a, ha Hasan’a, ha sana” kabilinden bir Hasan.. Öne çıkıp sivrilmiş, sembol haline gelmiş bir Hasan..

*

Evet, Karaman, “**Hidayet mi istismar mı?**” başlığını taşıyan 26 Ocak 2017 tarihli yazısında şöyle diyordu:

“AK Parti baştan beri din hürriyeti manasında laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre siyaset yapacağını, din siyaseti yapmayacağını ilan ediyor. Bu sebeple mensuplarına, şahsî hayatlarında Müslümanca yaşamaya çalışsalar bile “Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz” sorusu sorulamaz....

“Halkının büyük çoğunluğu Müslüman olan ve eksikli de olsa inancına uygun bir hayat yaşamak isteyenlerin sayısının da az olmadığı bir ülkede yönetimin düzeni demokratik ise, yönetimin, din hürriyetinin önündeki

engelleri kaldırması, herkesin inancına göre yaşamasını kolaylaştırması ve bunun için her türlü tedbiri alması, düzenlemeyi yapması tabiidir.”

*

Biz de, yıllardır bunu anlatmaya çalışıyoruz.

Diyoruz ki, Akparti, “laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre” siyaset yapan, “din siyaseti” (yani **İslamî siyaset**) yapmayacağını açıklamış bir partidir.

Laik ve demokratik cumhuriyet **ilkelerine göre siyaset** yapması ise, peşine taktığı **kitleyi “laikleştirmesi”** anlamına geliyor ne yazık ki.

Dine hizmet gibi görünen icraatı varsa da, bunlar, görünüşe göre, “din siyaseti” izlemesinden kaynaklanmıyor. Bunlar, Karaman gibilere inanacak olursak, onun ya "dinsiz siyaset"inin ya da "siyasetsiz din"inin ürünü.

Bunları yapmak zorunda olduğunu, yapmaması durumunda, “**muhafazakâr**” **tabanı kaybedeceğini**, iktidarda kalamayacağını ileri sürenler de çıkabilir.

Kısacası, söz konusu olanın din siyaseti değil, dindarların desteğini almayı sağlayan **pragmatik ve çıkarıcı bir “laik demokratik siyaset”** olduğunu savunanlar, tezlerini desteklemek için Karaman'ın yukarıya aldığımız ifadelerini delil olarak ileri sürebilirler.

*

CHP'nin yeni söylemlerine gelince..

Akparti'yi taklit etmeye başladığını düşünenler olabilir, fakat belki de "kökleri"ne dönüyor.. 1923 öncesi köklere.. "Derin strateji"ye..

Kemalizm'in bu derin şişeye hapsedilmiş kadîm "**ruh**"u, gevşeyen kapaktan dışarıya sızmaya başlamış olabilir..

Mustafa Kemal Atatürk'ün 1922'ye kadarki nutuklarına bakarsanız Şeriatçılık, hilafetçilik ve İslamcılık konularında Taliban'a nal toplatmakta olduğunu görürsünüz.

1922 yılında ölseydi, şimdilerde "Hilafet ve Şeriat yolunda mücadele ederken" hayatını kaybetmiş bir "İslam mücahidi" olarak anılıyor olacaktı. Rıza Nur gibilerin hatıratları da yazılmayacağı için belki "evliya" bile yapılacaktı. Bir Selanikli Şeyh Şamil ya da Osman Batur olabilecekti.

Bu ülkede şehit olmak, şehit sayılmak da, mücahit olmak da kolay.. Çünkü burası Afganistan değil.

Görüyorsunuz, Saadetçiler laik Kılıçdaroğlu'nu mücahit ilan etmekten kaçınmadılar, CHP cenahı da buna itiraz etmedi..

Adamın mücahit olup olmadığına karar vermek için seçilmesini bile bekleyemeyen sabırsızlığa Türkiye'de "siyaset" adı veriliyor.

*

Hayrettin bey, Akparti mensuplarına **“Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz?”** sorusunun sorulamayacağını söylüyor.

Biz de zaten sormuyoruz.

Böyle bir dertlerinin olmadığını yandaş yazarlar (Karaman'lar, Özdenören'ler ve bir sürü lüzumsuz boş beleş ıvır zıvır kalemşor) kafasına vura vura öğretiler bu millete.

Evet, kendi haddimizi de, Akparti'nin haddini de biliyor ve onlara **“Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz?”** gibi lüzumsuz ve yersiz bir soruyu yöneltmiyoruz.

Fakat, “**Niçin İslâmî düzen aleyhinde konuşuyorsunuz?**” diye sormaya da mı hakkımız yok?!

Evet, bizim açımızdan mesele, Akparti’nin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyor oluşu değil.. Bunu ondan beklemiyoruz.. Meşe ağacından ceviz devşirilemez.

Sorun, İslâmî düzen aleyhinde konuşuyor olmaları.

Onlardan, İslâmî düzeni **savunmalarını** bile beklemiyoruz.

Aleyhinde konuşmasınlar yeter.

*

Fakat, konuşuyorlar.

Mesela Erdoğan, Mısır ve Tunus’a gidip, **Şeriat’e karşı laikliği tavsiye etti**.

Din milliyetçiliğinden de söz ederek, her türlü milliyetçiliğin **ayaklarının altında** olduğunu söyleyen de oydu.

Din devletinin, dinî siyasetin miadını doldurmuş olduğunu ileri sürmüş olan, o.

Erdoğan’a, “Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsun?” diye sormuyoruz.

“Niçin İslâmî düzen aleyhinde konuşuyorsun?” diyoruz.

"Niçin laikliği Atatürk'ten bile daha hararetli biçimde savunuyorsunuz?" diye soruyoruz.

Atatürk hiç değilse İslam ile laikliğin uyuşmayacağını kabul ediyordu, siz ise İslam'ı laikleştiriyorsunuz.

Bunu da söyleyemeyeceksek, Akparti'nin "laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre" izlediği siyasetin, Hayrettin Karaman'ın iddiasının aksine, "**din hürriyeti**" manası taşımadığı anlaşılır.

*

Evet, Tayyip Erdoğan ve Akparti, laik demokratik cumhuriyet **ilkelerine** göre siyaset yapıyor.

Ve evet, onlara, "Niçin ülkeyi İslamî düzene göre yönetmiyorsunuz?" diye sorma hakkımız da, bu şartlarda yok.

Fakat, onların da, bizim gibilere, "Niçin Erdoğan'ın 'laik demokratik' söylemlerini onaylamıyorsunuz, niçin eleştiriyorsunuz? **Niçin din anlayışınızı Erdoğan'ın söylem ve icraatına endekslemiyorsunuz?**" diye sorma hakkı olamaz.

Eğer **din hürriyeti**ne sahipsek, bu böyledir.

Aksi şunu demek olur: **Size din hürriyeti getirdik, o yüzden bu hizmetimizin karşılığı olarak din hürriyetinizden vazgeçeceksiniz.**

Evet, Erdoğan'ı onaylamadığımız için **doğrudan ve dolaylı baskı** görüyoruz. Gördük.

Hatta, Hayrettin Karaman'ı eleştirenleri bile "**polis**" ziyaret edip "**mesaj**" veriyor. (Bunu ben, üç beş günlüğüne gittiğim Sivas'ta yaşamıştım. Konunun teferruatına girmek istemiyorum. Aynı şekilde, **Rasim Özdenören**'i eleştiren yazılarımdan dolayı çalıştığım kurumda baskı gördüm. "Din hürriyeti"ni kullandığım için hakkımda soruşturma da açıldı.)

*

Erdoğan'ın **“laik demokratik cumhuriyet ilkelerine göre”** yürüttüğü siyaset, **din dışı siyaset**, ne yazık ki, **“din hürriyeti”**nin bedeli olarak, bizden **imanımızı, düşünce hürriyetimizi, bağımsızlığımızı, şahsiyetimizi** istiyor.

Yani söylenen şu: **Size din hürriyeti getirdik, o yüzden bu hizmetimizin karşılığı olarak din hürriyetinizden vazgeçeceksiniz.**

Evet, ortadaki komedya bundan ibaret.

Yani bizden, **“laikleştirilmiş”** biat isteniyor. Akparti üzerinden laik düzene biat..

Ve bunu yapmamanın bedeli olarak, **nerede ne yiyip içtiğimize** bile dikkat etmemiz gerekiyor. Gerekti.

İSLAMCILIKTAN LAİKÇİLİĞE, İSLAM'DAN SİYASAL DİNSİZLİĞE

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak* gazetesinde “**Öfke nefret cehalet el ele verince**” başlığı altında dün yayınlanan (9 Nisan 2023 tarihli) yazısında şöyle diyor:

“Adam medyada, ağzından köpükler saçarak mealen şöyle diyor: Bu seçimi Erdoğan kazanırsa Arap usulü bir İslam devleti kuracaklar...

“Bir sınırsız bayan vardı (yine var) o da, bundan önce Erdoğan Başkan olunca “Türkiye’ye şeriat geldi, siz uyuyun bakalım” mealinde bir şeyler söylemiş ve yazmıştı.

“Bu yazıdan maksadım “Arap usulü bir İslam devleti” cehalet ve ajitasyonunu irdelemektir, ama bu “şeriat geldi, geliyor” efsanesine de bir dokunup geçmekte fayda var sanırım.

“Adamlar 28 Şubat bilmem ne darbesini yaptıklarında gerekçe olarak 18 madde ilan etmişlerdi; hemen tamamı “irtica” yaygarasından ibretti. O dönemde de irticadan maksatları, bütünüyle İslâmî hayat nizamına dönmekti.

“TC’nin bir anayasası var, bu anayasanın “değiştirme teklifini bile yasakladığı” maddeleri var, bu maddelerden biri de “laik demokratik cumhuriyet” maddesidir.

“Bu madde ne diyor?

“MADDE 2- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı,

başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir.

“Bu maddeye ve Türkiye’nin mevcut halk tabanına (ideolojik orana) göre Türkiye’ye şeriat (cahil tahrikçinin ifadesiyle Arap usulü İslam devleti) getirmek mümkün değildir; bunu da bilmeyecek ölçüde cahil olmadığına göre bu adamın ve benzerlerinin maksadı ajitasyondur vesselam.”

*

Karaman doğru söylüyor, Türkiye’ye Şeriat getirmek, birincisi mevcut **Anayasa**, ikincisi de mevcut **halk tabanı** muvacehesinde mümkün değildir.

Amerikalılar’ın İslam dünyasının nabzını ölçtükleri, Şeriat isteyenlerin oranını öğrenmek için anketler yaptıkları biliniyor.

Bunlardan **Pew Research Center**’ın (Pew Araştırma Merkezi) ulaştığı rakamlar geçmiş yıllarda medyamıza yansımıştı.

Afganistan’da Şeriat’le yönetilmek isteyenlerin oranı yüzde 99.. **Mısır**’da yüzde 74.. **Türkiye**’de ise yüzde 12.. (Bu yüzde 12 de aldatıcı.. Çünkü hırsızlık ve zina gibi ceza hukukunu ilgilendiren sorular yöneltildiğinde oran yüzde 3’e düşüyor.)

Şeriat, Allahu Teala’nın rahmetidir.. Nasıl **doğayı** bizim faydamıza olacak şekilde tanzim etmişse, Dünya’yı yaşanabilir hale getirmişse, ve vücudumuzu en elverişli şekilde yaratmışsa, insanların uyması için koyduğu hükümler de aynı şekilde en uygun ve hayırlı olandır. Daha iyisi düşünülemez ve bulunamaz.

Ancak insanoğlu **ilerleme ve gelişme** adına sınırsız açgözlülüğü, doymaz oburluğu ve devasa hırsı ile nasıl **doğayı ve çevreyi tahrip** edip bozuyorsa, toplumsal alanda da aynı şekilde **fesat** çıkarmaktan geri kalmamaktadır.

Dolayısıyla, Şeriat’i ancak **heva ve hevesini, nefsanî arzularını** dizginleyip **aklını kullananlar** savunabilmektedir.

Böylelerinin (aklını kullananların) sayısı ne yazık ki ülkemizde çok az.

*

Evet, Karaman doğru söylüyor, Türkiye’ye Şeriat getirmek, birincisi mevcut **Anayasa**, ikincisi de mevcut **halk tabanı** muvacehesinde mümkün değildir.

Ancak, bir üçüncü neden daha var ki, Karaman onu ustaca gözlerden saklıyor.

O da, Türkiye’deki **elit tavan** da Şeriat’i istememektedir.

Ve asıl sorun da halk tabanı değil, bu **elit tavan**dır.

İmdi, **Erdoğan**’ı Şeriatçılıkla suçlayan şahıslara Karaman’ın aslında şunu demesi gerekirdi: Mısır ve Tunus gibi (kâğıt üstünde de olsa) Şeriat’e bağlılık vurgusu yapan ülkelere “**Şeriat’i bırakın laik olun**” diyen bir adam Türkiye’ye Şeriat getirmeyi düşünür mü?! Getirir mi?!

Mısır’da Şeriat için engel ne anayasaları ne de halk tabanı.. Orada sapmalar “**elit tavan**” yüzünden yaşanıyor. Fakat, müslüman olmanın Şeriat’i savunmayı zorunlu kıldığını bilen **halk tabanı** yüzünden Şeriat’e açıkça cephe de alamıyorlar.

Türkiye’de ise halkın bir kesimi daha Şeriat’in ne olduğunu bile bilmiyor. Halkta da iş yok, elitlerde de..

Ve bu ülkede elit tavan, halkın Şeriat karşıtı olmanın imansızlık olduğunu bilmemesi için akla gelen her “önlem”i alıyor, her hilekârlığı yapıyor.

Mesela **Diyanet**’in cuma **hutbelerinde** Şeriat konusuna girmesi “fiilen” yasaktır.

Türkiye’de gerçekte **din ve vicdan hürriyeti** camide bile bulunmamaktadır.

*

Karaman bunu çok sık yapıyor. Doğruları ya eksik yazıyor ya da yanlış örnekler veriyor.

Mesela, “**İslamcı ‘muhalif entelektüel’ midir?**” başlığı altında 16 Mayıs 2013 tarihinde yayınlanan yazısında bazı temel gerçeklerin altını çiziyor, fakat örneklendirmede yaptığı hata ile, dile getirdiği gerçekleri berhava ediyordu.

Yazısının sonunda diyor ki:

“Merhum Erbakan’ın **kısmen ve zaman zaman açıklanan** hedefi İslam idi, islamcılar bu hedefte ona muhalif olamazlardı, ama yöntem konusunda bazıları muhalif olabilirler, başka yöntem gruplarının yanında olabilirlerdi.

“O ocaktan yetişen başkaları için de aynı tutum **meşrudur**; bu mana ve mahiyette yanlarında olmak da olmamak da islamcılığa aykırı değildir.”

Böylece Karaman, bir “**fetva**” vermiş oluyor.

Ancak, yazısının başında dile getirdiği “**genel doğrular**” gerçekte bu sonuca varmasını haklılaştırmaya yetmez.

O genel doğrular, bu “özel” olaya uymuyor.

*

İlk sorun, Erbakan’ın hedefi ve yöntemi ile ilgili..

Erbakan’ın “**kısmen ve zaman zaman açıklanan hedefi**” ne anlama gelmektedir?

İslam, sadece “kısmen ve zaman zaman açıklanan” bir hedef olabilir mi?!

Parçalı ve bütün zamanları kapsamayan bir İslam hedefinden söz etmek ne kadar mantıklıdır?!

Bu ne anlama gelmektedir? Hedefinizin kısmen İslam, kısmen de **başka birşey** olması mı?..

Zaman zaman İslam'ı, zaman zaman da başka birşeyi savunmak anlamına mı geliyor bu?

Böyle birşey, İslam açısından **caiz** olabilir mi?!

*

Karaman, lütfedip, bu **saf ve yalın** olmaktan uzak **hedefte** değilse bile, **yöntemde** Erbakan'a muhalif olunabileceğini kabul ediyor.

Peki **Erbakan'ın kendisi** bunu kabul ediyor muydu?

Hayır!..

Tam aksine, **yöntemde** kendisine muhalif olanları “**patates dini**”nden olmakla suçluyordu. (Ondan bizzat duymuş bulunuyorum.)

Karaman, yazısında şunu da söylüyor:

“**Usulüne göre** yapılmış ictihadlar, yorumlar ve yetkilisi tarafından alınmış kararlara fikir ve ilim yönünden muhalif olmak caizdir, ama bu muhalefet kardeşlik, yardımlaşma, destek, sevgi hal ve davranışlarına zarar verecek şekilde olamaz.”

Evet, “usulüne göre yapılmış ictihadlar”da durum budur.. Ancak, Erbakan'ın yaptığı ictihadlar, “**usulüne göre yapılmış ictihadlar**” mıydı?

*

Sen kendin, “bütüncül” ve “tam zamanlı” hedef olarak İslam'ı ilan edemeyeceksin, bunu yapmamayı **kendin için caiz** göreceksin, sonra da, senin kısmen şöyle kısmen böyle olduğu ilan edilen ve zaman zaman farklı telden çalındığı için tam olarak ne

olduğu bir türlü anlaşılmayan hedefin konusunda tereddütleri bulunan insanları **patates dininden** olmakla suçlayacaksın..

Seni desteklememelerini caiz görmeyeceksin..

Böyle birşey, bu **kurt taksimi**, “**usulüne göre yapılmış ictihad**” mıdır?

*

Evet, birçokları Erbakan’a sırf müslüman olduğu için zarar vermeye çalıştı; ancak, onların bu sınırsız ve ölçüsüz İslam düşmanlığı, Erbakan’ın İslamî açıdan hatalı görüşlerini “usulüne göre yapılmış” ictihad kabul etmeyi gerektirmez.

Ne yazık ki, Karaman’ın yazısı **zımnen** bu **varsayım ya da ön kabul** üzerine kurulu.

Doğal olarak, bu söylediklerimiz, Erbakan’a muhalif İslamî grupların, onun aksine, savundukları görüşler ve yöntemleri konusunda **tümüyle haklı** olduklarını düşündüğümüzü göstermez.

Mesela, **Demirel**’e destek verebilmiş, şimdi de Kılıçdaroğlu’na destek verebilecek birilerinin, Erbakan’a destek vermeme konusunda demagoji hokkabazlığı dışında mazeret bulmaları mümkün değildir.

Erbakan’a destek vermemek için öne süreceğiniz bütün gerekçelerin, Demirel ve Kılıçdaroğlu gibiler için fazlasıyla mevcut bulunduğu kesindir.

*

Görüldüğü gibi Karaman, Erbakan örneğini verdikten sonra, “**O ocaktan yetişen** başkaları için de aynı tutum **meşrudur**” diyerek, sözü isim vermeden **Erdoğan’a ve AK Parti’ye** getirmektedir.

Bu da, gerçekte **fasit** bir kıyastır.

Ne Erdoğan, Erbakan'dır, ne de Akparti **MSP ya da Refah Partisi**'dir.

Karaman'ın, ("usul" bilen) hiç kimsenin itiraz edemeyeceği, etmeyeceği "genel" doğrulardan hareketle kaşla göz arasında vardığı sonuçlar, hiç de tutarlı değil.

Önce, Erbakan'ın yöntemini, desteklenmesi de muhalefet edilmesi de caiz "usulüne göre yapılmış bir ictihad" seviyesine yükseltiyor, sonra da, "aynı ocak"tan yetişmiş olanlara da benzer şekilde yaklaşılmasını "**meşru**" ilan ediyor.

Ne yazık ki Erbakan'ın usulsüz ictihatları, **meşru olmayan** söylemleri vardı.

*

Patates dini söyleminin gizli olmasının pek fazla önemi yoktur, çünkü hedefinin İslam olduğunu da **gizlice** dile getiriyor, zahirde "**millî görüş**", "ahlâk ve maneviyat", "**adil düzen**" vs. gibi kavramları kullanıyordu.

"Aynı ocak"tan yetişenlere gelince, bunların Erbakan tarafından yapıldığı şekilde **gizlice** de olsa ilan edilen bir İslam **hedef**lerinden söz edilemez.

Bu, onların İslamî değerleri hiç önemsememeleri ya da İslam düşmanı olmaları anlamına gelmemekle birlikte, ortadaki gerçek budur.

Mesela, Akparti'de genel başkan yardımcılığı yaptığı gibi başbakan yardımcılığı ve TBMM başkanlığı gibi görevlerde de bulunan Mehmet Ali Şahin'in **Vatan** gazetesinden Ruşen Çakır'a "**Dindarları laikleştirdik**" şeklinde açıklamada bulunduğu ileri sürülmüş, sonra Şahin bu ifadeyle ilgili olarak şu açıklamayı yapmıştı:

"Devlet Bakanı ve Başbakan yardımcısı Mehmet Ali Şahin dün **Vatan**'ın manşetinde yer alan '**dindarları biz laikleştirdik**' sözünü kendisinin söylemediğini belirterek, gazeteyi yalanladı ve haberde imzası bulunan **Ruşen Çakır**'a kendisinin öyle bir söz söylemediğini açıkladı.

‘Dindarları biz laikleştirdik’ ifadesinin kendisine ait olmadığını belirten Bakan Şahin, ‘Ruşen Çakır’a böyle bir söz söylemedim Sözlerimle uzaktan yakından alakalı olmayan böyle bir ifadeyi neden kullandı, o ifade bana ait olmadığı halde niçin bana mal etti bilemiyorum’ dedi.

“**Vakit** gazetesi yazarı Serdar Arseven’in sorularını yanıtlayan Şahin, ‘Ben asla öyle bir ifade kullanmadım. Aksine, kişilerin laik olamayacağını, devletin laik olacağını söyledim. kişi laik olmaz, devlet laik olur. **Devletin dini olmaz** çünkü dinin muhatabı şahıstır. **Her şahıs da olmaz**, akıl baliğ olacaktır. Ruşen (Çakır) bana sorduğunda, Cumhuriyet’in tüm niteliklerinin şu anda her zamankinden fazla güvence altında olduğunu söyledim. Anayasamızdaki laiklik anlayışına vurgu yaptım. ‘Hiç bir zaman dinsizlik anlamına gelmeyen laikliğin, herkesin inancında mezhebinde, özgür olması, **dini inancından dolayı farklı bir muameleye** tabi tutulmayacağı’ anlamına geldiğini söyledim. Ben Ruşen’e ‘dindarları biz laikleştirdik’ demedim. Benim söylediklerimin bazıları yer almamış’ dedi.”

(<http://www.haber7.com/medya/haber/175985-bakan-sahin-vatana-dindarlari-laiklestirdik-demedim>)

*

Doğal olarak, “Devletin dini olmaz” diyenler, “**Devletin dili olmaz**, insanların dili olur, o halde **resmî dilden** söz etmeyelim” demiyorlar.

Şahin, “Dinin muhatabı **şahıstır**” diye fetva veriyor, “Dinin muhatabı aynı zamanda toplumdur, devlettir” diyemiyor, demiyor. Tam aksini söylüyor, “**Devletin dini olmaz**” diyor.

İslamcılık buysa (ki bu görüş sahiplerini Karaman, “**ocak**” gerekçesiyle **İslamcı** kabul ediyor), İslamcı olmamak nasıl birşeydir?

Avrupa usulü, yani **hristiyanca bir laikliği** savunmak (ki John Keane gibi Avrupalı yazarların dile getirdiği üzere, laiklik bir “hristiyan projesi”dir), İslamcılık mıdır?!

İslamcı sayılmak için, “din düşmanı” olmayan, her dine karşı hoşgörülü bir laikliğin (siyasal dinsizliğin) savunucusu olmak yeterli midir?!

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek, insanların sağlığını korumak anlamına mı gelir?!

Din düşmanlığından ibaret bir laiklik yorumunun karşısına **hristiyanca/Avrupalı bir laikliği** tek alternatif olarak koymak, “Devletin dini olmaz” demek, İslamcı olmak mıdır?!

*

Şahin’in bu “**laik ictihadı**”nın “usulüne uygun” bir ictihad olduğu, dolayısıyla Erbakan’la “aynı ocak”tan yetişmiş bu kişilere destek verme ya da vermemenin aynı ölçüde “**meşru**” (Şeriat’e uygun) olduğu öne sürülebilir mi?

İslam, böylesi bir konuda bu şekilde Cumhuriyet’in temel “nitelik”lerinden ve Anayasa’daki “ilke”lerden hareketle yapılan bir “**ictihad**”a izin vermiş midir?

Erdoğan’ın, Arınç’ın vs. beyanlarından hareketle de konuya ilişkin çok şey söylenebilir (Mesela Erdoğan’ın **millet** tanımı ve **milliyetçilik** anlayışı tamamen **laik** karakterde). Fakat, meselenin anlaşılması için bu kadarı yeterlidir.

*

İslam davası "**siyasal**" düzeyde ancak (bedeli göze alınarak, **Taliban** gibi) bir **bütün** halinde savunulduğunda başarıya ulaşabilir. Bu, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yöntemidir.

Aksi durumda **gelecekteki düzelme** uğruna **şimdiki bozulmayı** satın almış, malumu meçhul için harcamış olursunuz.

Bununla birlikte şartlar ve toplumsal durum elvermediğinde salt **tebliğ**le yetiniyor olabilirsiniz. Aciz olmak, suçlu olmak anlamına gelmez.

Ancak bu durumda da konjonktürel hesaplar ve geçici çıkarlar için İslam'ı yamuk yumuk anlatmamalı, hakkı olduğu gibi söylemelisiniz.

Ya da bu konulara hiç girmemelisiniz.

*

Meselenin özü şu:

Birileri akıllarınca kurnazlık yaparak laikliği laikçilerin (İslam düşmanlarının) elinden alıp “İslamî hedefler için kullanılabilir” hale getirmek, içini kendi kafalarına göre doldurmak istediler.

Halbuki her paradigma ancak kendi kavramlarıyla bütünlüğünü koruyabilir ve ayakta kalabilir.

Ödünç bir kavram, öldürücü bir virüs gibi, girdiği yapıyı içerden çürütür, bozar ve çökertir.

Bu olayda da öyle oldu..

Laiklik kavramını sözde istismar edip yeniden şekillendirmek için yola çıkanlar, savunmaya başladıkları laiklik için dini yeniden şekillendirmeye, dini (adını koymadan) **güncelleyip** reforme etmeye başladılar.

Savunmaya başladıkları laiklik onları bu noktaya getirdi.

Laiklik için İslam'dan da, İslamcılıktan da, Şariat'ten de (sadece **amel** değil, **zihniyet** düzeyinde) vazgeçebilir hale geldiler.

Geriye elde, canla başla savunulan sadece laiklik kaldı.

Bu, **siyasî** bir yenilgi değildi, **itikadî** bir savruluştı.

Cumhuriyet'in başlangıcında yenilgi "siyasî" mahiyetteydi, bugünse "itikadî"..

Bu ülkedeki **bütün depremlerin anası "yüzyılın felâketi"** budur.

ALTINCI BÖLÜM:

TSE DAMGALI DİNDARLIK (YA DA KAMULAŞTIRILIP DEVLETLEŞTİRİLMİŞ DİN İSTİSMARI)

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET TARAFINDAN "GÜÇ VE ÖRGÜTLEŞME" İÇİN KULLANILAN İSLAM

Yeni Şafak yazarı Prof. Hayrettin Karaman, 30 Kasım 2018 tarihini taşıyan “**Şimdilik son yazı**” başlıklı yazısına şöyle başlamıştı:

“Kendi İslâm anlayışlarını Ehl-i Sünnet olarak takdim edip yine **Ehl-i Sünnet** içinde farklı anlayış, usul ve yorum sahiplerini bu camianın hatta İslâm’ın dışına atan **dar görüşlü, bağnaz, bölücü** “**ehl-i kibleyi tekfir** ettikleri için” **Ehl-i Sünnet dışı** adamların yalanlarının ve iftiralarının biteceği yok.”

Görüldüğü gibi "**fısk, fücür, dalalet, bid'at, küfür**" gibi İslamî terminolojiye ait kavramları (din dilini) değil, laik-nasyonalist (siyasal dinsiz ve [en azından söylem düzeyinde] ırkçı) rejim dilini konuşuyor.

"Dar görüşlü, bağnaz, bölücü" diyor.

Bana kimin dilini kullandığını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.

Söze “*Kendi İslâm anlayışlarını Ehl-i Sünnet olarak takdim edip*” diyerek başlamış durumda.

Açalım: Mesela Ehl-i Sünnet’in bizzat kendisinin, **kendi İslâm anlayışını** Ehl-i Sünnet diye takdim etmemesi düşünülebilir mi?

Bir grubun İslâm anlayışının “**kendi** İslâm anlayışı” olması, onu otomatik olarak Ehl-i Sünnet’in dışına mı iter?

Hayrettin Bey’in cümlesinin sonu, böylelerini Ehl-i Sünnet’ten **ihraç (veya “aforoz”)** ettiğini ortaya koyuyor.

Çünkü cümleyi “**Ehl-i Sünnet dışı** adamların yalanlarının...” diye bağlıyor.

Cümlesinin baş tarafında başkalarına yönelttiği suçlamayı kendisi yapıyor. Birilerini Ehl-i Sünnet’in dışına atıyor.

Ne demeliyiz buna, "dar görüşlülük, bağnazlık, bölücülük" mü demeliyiz?

*

Demeyelim.

Kendimize, "Onlar için Ehl-i Sünnet dışı nitelemesini yaparken haklı olabilir mi?" sorusunu yöneltelim.

Haklı da olabilir, **delillerine** bakmadan haklı ya da haksız demek doğru olmaz.

Fakat, yukarıdaki cümlesinde bu “**aforoz**“u için şu gerekçeyi gösteriyor:

“...yine Ehl-i Sünnet içinde farklı anlayış, usul ve yorum sahiplerini bu camianın hatta İslâm’ın dışına atan dar görüşlü, bağnaz, bölücü ‘ehl-i kibleyi tekfir ettikleri için’ Ehl-i Sünnet dışı...”

İşte buna Mantık ilminde totoloji (eski tabirle *devir*) deniliyor.

Baştan birtakım anlayışları “**yine Ehl-i Sünnet içinde**” ilan ediyorsun, sonra bunun üstüne hüküm cümlesini oturtuyorsun.

İddiasını bu şekilde delillendiren bir adam hem **ilim**, hem de **mantık** bakımından sorunlu demektir.

Burada, Mantık ilmini okumuş olmayı kast etmiyoruz, “normal” bir insanın insan olması hasebiyle sahip bulunduğu “asgarî” mantığı kast ediyoruz.

(Yine de Hayrettin Karaman’ın, bu vadide **Millî Gazete**’nin “boş beleş” yazarı Mehmet Şevket Eygi’ye yetişmesi mümkün görünmüyor. Çünkü o, “totoloji”de, bir daha kırılması mümkün olmayan “çılgın” rekorlara imza atmış durumdaydı. Mesela, “Ehl-i Sünnet ile Ehl-i Bid’at’ın ihtilaf ettikleri konuların tümünde Ehl-i Sünnet haklıdır, doğru yoldadır” şeklinde cümleler kurmuştu. Yani “Sağlıklı insan ile hasta insandan sağlıklı olanı ilkidir” zekâ düzeyinde cümleler.. İşte Türkiye’de bugün bu tür “**deha sahibi**” adamlar İslam’a “hizmet” ediyorlar. Ettiler. Böyle bir gecenin sabahından ne umulursa?)

*

Ehl-i kıbleyi tekfir (kâfir ilan etme) meselesine gelelim..

Bu tür ifadelerin ardına saklanmak, neyin **kastedildiği** açık bir biçimde ortaya konulmadıkça, yanlışla alan açma hokkabazlığından başka bir anlama gelmez.

Ehl-i kible (kıblesi Kâbe olanlar), **günahından dolayı** tekfir edilmez. Yoksa, adam Ehl-i Kible’den de olsa, **itikaden** küfür olan bir söz veya eylemi **bile bile benimseyip savunursa** kâfir olur.

Nitekim Allâme Âliyyü’l-Kârî şöyle demektedir:

“Şu hususun bilinmesi lâzımdır ki, “**Ehl-i kiblenin günah işlemesi sebebiyle tekfir edilmesi caiz değildir**” diye bilginlerimizin ifade etmesinden maksatları, **mücerret** [salt] **kibleye yönelmek** değildir. Rafizîlerden bazı sapıkların “Cebrail aleyhisselam vahiy getirirken aldanmıştır. Çünkü Allah Teala Cebrail’i Ali’ye göndermiştir, fakat o yanlış olarak Muhammed’e geldi” diye iddia eden ve Hazreti Ali’ye (haşa) ilah diyen rafizîlerin azgınları her ne kadar **kibleye yönelerek namaz kılsalar da** onlar mümin değildir.”

(*Fıkıh-ı Ekber Şerhi*, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 431.)

İmam Gazzalî daha açık konuşmaktadır:

“Bid’atçı (mübtedî) [durumundaki **Kur'an** ve Sünnet'e vakıf bir âlim] eğer bu bid’ati sebebiyle kâfir olmamışsa, [tek başına da kalsa diğer müçtehid âlimlerin ortak içtihadına, ortak aklına] muhalefet ettiği takdirde **icma** kurulmaz [Dinde kesin delil olan icma oluşmaz]. Tam tersine bu kişi “fasık müçtehid” hükmündedir [Başka bir konuda bid'at derecesinde hata yapmış olması bu konuda "mutlak biçimde" yanılıyor olmasını gerektirmez].

“... Ancak bid’ati sebebiyle kâfir olmuşsa, **kibleye yönelerek namaz kılsa ve kendisinin müslüman olduğunu zannetse bile** artık bu durumda onun muhalefetine itibar edilmez. Çünkü **ümme**, **kibleye yönelerek namaz** kılanlardan değil **müminlerden ibarettir**. Bu ise, kendisinin **kâfir olduğunu bilmese bile** [niyeti inkârcılık ve küfür olmasa bile] kâfirdir.

(*el-Mustasfâ*, C. 1, çev. Yunus Apaydın, s. 301-302.)

*

İmdi, Türkiye’de bakıyoruz, **Ehl-i Kible**’yi asıl tekfir edenler, Hayrettin Karaman’ın hizmette ve hürmette kusur etmediği **Erdoğan ile yandaşları**.

"İlmli müslüman" FETÖ bu laik (siyasal dinsiz) rejimin aforozuna uğrayınca onların söylemlerini birilerinin devam ettirmesi gerekiyordu. Bayrak yarışı devam etmeli, sancak yere düşürülmemeliydi.

Mesela, Batı’nın, özellikle de ABD’nin **terörist** ilan ettiği müslümanlar için Erdoğan fırsat düştüğünde hemen “**Bunların İslam’la bir ilgisi yoktur**” diyebiliyor.

“Bayrağına ‘La ilahe illallah’ yazmakla, alnında Tekbir bandı taşımakla müslüman olunmaz” falan diye kafadan fetvalar verebiliyor.

Ya neyle müslüman olunurdu, **yahudi fötrü** gibi küfür simgelerini giymekle mi?

TBMM’de (laiklik gereği **İslam’la, dinle imanla ilişkisiz ve/veya ona aykırı**) Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini etmekle mi?!

*

Evet, Erdoğan, yukarıya aldığımız türden ifadeleriyle Ehl-i Kible’yi resmen **tekfir** ediyordu.. Etti.

Yandaşlar da aynı dili kullandılar.. Şu anda ona muhalif olan (Davutoğlu gibi) eski yandaşlar da..

Evet, Erdoğan ve kafadarları birileri için gözlerini karartıp “Müslüman değiller” diyorlardı.. Daha ne desinler!

Ve buna karşı Hayrettin Karaman ile onun gibi ince kalpli merhamet abidelerinden itiraz kabilinden ne bir fısıltı, ne bir ürkek inilti, ne de bir utangaç vızıltı çıktı.

Tıs yok.

"Tamam bunlar cahiller, katiller, azgınlar, hayvan oğlu hayvanlar, fakat ehl-i kibleyi tekfir etmeyelim, bize yakışmaz" demediler.

*

O adamları İslam’ın dışına itiyorsan, **itikaden** bunu gerektiren bir delil getirmen gerekir.

“Efendim bunlar terörist...”

Batı’nın terörist ilan ettiği insanlar arasında gerçek **mücahid**ler de var.

Kimin **terörist olmak suretiyle kâfir** olduğuna artık Hristiyan Batı, NATO, ABD, Vatikan vs. mi karar veriyor?

Yani dünyada hiç mi mücahid yok?.. Bir tek senin mi askerinin (Şeriat düşmanı Mustafa Kemal'in askerleri mi) **ölünce şehid** olacak şekilde savaşıyor, yani **İslamî cihad** ibadeti yapıyor?

Hadi diyelim ki, suçladığınız kesimlerin Batı tarafından terör olarak nitelendirilen eylemleri İslam açısından kesin olarak günah, bu durumda da, onları **salt bu günahlarından** hareketle nasıl tekfir edebiliyor, kraldan fazla kralcı, gâvurdan fazla gâvurcu olabiliyorsunuz?.

Hani günah başka, küfür başkaydı?

*

Karaman'ın yazısının devamı, onun, “**hür iradeli, bağımsız birey**” olmayı başaramadığını ortaya koyuyor.

Mesela şöyle diyor:

Cumhurbaşkanımızın “Ne istediler de vermedik” dediği dönemde bazı kusurlarına, ifratların ve derhal tevîl ederek örttükleri sonradan anlaşılan sapmalarına rağmen malum cemaatin de İslâm'a hizmet ettiği ve faydalı olduğu kanaati toplumda hâkim idi. Biz de faydasının zararından çok olduğuna kani idik.

Sorun şurada, faydası yanında **zararı** da olduğunu o günlerde söylemiyordun.

“İslam'a hizmet ettiği ve faydalı olduğu kanaati **toplumda hakim**” imiş..

Yani senin ölçütün bu: Toplumda hakim olan kanaat..

“Uydum kalabalığa”..

Toplumda hakim olan o kanaati benimsemeyenleri ise o günlerde **dışlıyor, aşağılıyor, marjinal ilan** edip küçümsüyordunuz.

Onlara yine "**bağnaz, dar kafalı, bölücü**" diyordunuz.

Hışımınla ve yarışırcasına..

Samanyolu TV'de vs. kendinden memnun, mutlu bir yüz ifadesi ile hikmetler döktürüyor, **Türkçe Olimpiyatları**'nda şarkı söyleyip oynayan kızları izliyor, İslam'a "hizmet" ediyordunuz.

Karaman bir de merhum **Sabahaddin Zaim** hocanın isminin ardına saklanmış..

Ne yani, Sabahaddin Zaim muhterem bir insandı ama, her sözü ve eylemi **hüccet** olan **masum** bir peygamber miydi?!

*

Karaman'ın yazısının sonu, Erdoğan'ı körü körüne izlemekte olduğunu ortaya koyuyor.

Tabî burada da ölçütünün, "Erdoğan'ın, peşinden gidilmesi gereken bir lider olduğu" yönünde **toplumda hakim** olan kanaatten başkası değil..

Şöyle diyor:

"Diyanet İşleri Başkanlığı 25 Ocak 2014 tarihinde "Yüzyılın İslâm Kültür Hizmeti Onur ve Hizmet Ödülleri" töreni düzenlemişti. Cumhurbaşkanımız orada önemli bir konuşma yaptı ve ilk defa bu grubun liderine karşı artık değişmiş olan kanaatini açık seçik ortaya koydu, şöyle diyordu:

"Bu medeniyet yalancı peygamberleri, sahte velileri, içi boş âlim müsveddelerini bünyenin virüsü yok ettiği gibi reddetmiş ve tarihin çöplüğüne mahkûm etmiştir. İlmi güç için, şantaj için, şebekeleşme,

örgütleşme için bir araç olarak kullananları bu medeniyet hiç kabul etmemiştir ve etmeyecektir. İlmî iktidar için vesile görenleri bu medeniyet yine mahkûm edecektir.”

*

Türkiye’de ilmi, **güç için, örgütleşme için bir araç** olarak asıl kullanan, derini ve yüzeyseliyle devlettir.

FETÖ’yü üreten kim?.. Devlet.. **MİT**..

Şimdi FETÖ’yü yok etmek için ellerinden gelen herşeyi yapmaları, eski huylarını bıraktıkları anlamına mı geliyor?

Ayrıca, FETÖ’ye karşı sergiledikleri tutumun benzerlerini, adını koymuyor ve yüksek sesle ilan etmiyorlarsa da, tehdit olarak gördükleri başka kişi ya da gruplara karşı da uygulamadıklarını nasıl söyleyebiliriz?

Senin haberin olmayabilir, fakat yaşayan bilir.

Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan hoca 22 yıl önce Avustralya’da ölmeseydi, sana bilmediğin ya da bilmiyor görüldüğün bazı şeyleri anlatabilirdi.

Şimdi bildiklerini gece karanlığında Eyüp sırtlarındaki mezar taşlarına ve servi ağaçlarına anlatıyor.

*

Şu taksimin güzelliğine bakın..

Mesela bir yerlerde **mücahid** olarak, **Allah’ın sözü (Şeriat’i) yüce olsun** diye çarpışanı, vatanını savunanı bile, Batılılar öyle tanımladığında hiç düşünmeden **terörist** kabul edebiliyorsun, fakat senin laik (siyasal dinsiz, yerlerin ve göklerin

yaratıcısı Allahu Teala'ya iman ile **öküze tapmaya eşit mesafede** duran) devletin için çarpışıp ölen şehid oluyor..

Bu, (tıpkı FETÖ'de bulduğun özellikteki gibi) İslam'ı **güç için istismar** etme değil midir?

Anayasa'ya ve yasalara göre Diyanet'in görevi, **laik (siyasal dinsiz) devlete “milli birlik ve beraberlik” gayesi çerçevesinde hizmetten** ibaret..

Bu, İslam'ı, laiklik (yani siyasal dinsizlik) ve **örgütleşme** (*milli birlik ve beraberlik* adı verilen “ulusal çıkar”cı menfaat **örgütleşmesi**) için araç yapma değil midir?

DÂRU'L-HARB KONUSU

Dinî konularda yazıp konuşmak, görüş beyan etmek, başka konularda yazıp konuşmaya benzemez.

Tek bir derdiniz olmalıdır, hakikati söylemek.

Niyetiniz sadece bu olmalıdır.

İşin içine başka kaygılar girince **saptır** ve sözünüze itimad eden insanları **saptırırsınız**.

Ahiretinizi de mahvedersiniz.

*

Hayrettin Karaman, **dâru'l-harb** konulu yazısında, mesele ile ilgili olarak kendisinden farklı düşünenlere böyle bir niyet bozukluğu atfediyor.

Önce, rüşvet-i kelâm kabilinden, bu konuyu sorgulayanlar arasında “iyi niyetli” bazı insanların da bulunabileceğini ifade ediyor.

Sonra da, meseleyi getirip olmadık yerlere bağlıyor.

Bunu yaparken de gayet rahat.

Evet, Karaman'ın *Yeni Şafak* gazetesinin 21 Haziran 2020 tarihli sayısında yer alan “**Dâru'l-harb konusu**” başlıklı yazısında şunları söylediği görülüyor:

Bundan altmış yıl öncesinden beri bu soru bana ve tabii diğer ilgililere soruluyor. Elbette soranlar arasında **iyi niyetli** ve öğrenmek isteyen insanlar da vardır. Ancak genel olarak bu soru **masum** bir soru değildir. Soranların önemli bir kısmının maksadı, **Türkiye ve benzeri ülkeleri dâru'l-harb ve kâfir ülke ilan etmek,**

sonra yetkisi kendinden menkul veya yetkisiz kişiler tarafından seçilmiş bir kişiyi **halife, Mehdî, Îsâ ilan etmek, onun etrafında toplanıp İslâm ve ümmet düşmanı kâfir ülkelerden ve istihbaratlarından aldıkları destek ile** ülke içinde terör eylemleri yapmak, “Allahu ekber” diyerek kâfir ilân ettikleri Müslümanları boğazlamak; kadın, çocuk, yaşlı demeden ele geçirdikleri aciz insanlara esir muamelesi yapmaktır.

*

30 sene önce böyle bol keseden atıp tutamaz, esip gürleyemezdi.

Çünkü henüz **Türkiye Hizbullahı** denilen (**Özel Harp** ve **MİT** güdümlü, tabiri caizse “iti ite kırdırmak için” **PKK**’ya karşı kurulmuş) terör örgütü imal edilmemişti.

(Eski Hizbullahçılar yıllar sonra **Peygamber Sevdalıları** diye **şüirli, ilahili Mevlevîvari** mevlid kandili kutlamaları yapmaya başladıklarında, **MİT**’in bu hareketin kalıntılarını ve mevcut potansiyeli değerlendirmek, ortaya çıkan boşluğu bu defa “yasal” şekilde doldurup “kullanmak” ve eski militanları başıboş bırakmayıp “sisteme dahil etmek” için bunlara **parti** kurduracakları tahmininde bulunmuş ve bunu açıkça yazmıştık. Tabî önce bunların **imaj**larının kamuoyu önünde ilahilerle, şiirlerle, “gözlerde kalan veya kalmayan” **sevda** vs. ile düzeltilmesi gerekiyordu.)

Evet, Hayrettin efendi 30 yıl önce bu kadar rahat esip gürleyemez, içini bu kadar açık bir biçimde dökemezdi.

Çünkü, **İŞİD**’in başındaki **Ebubekir Bağdadî** adlı soytarı **CIA** tarafından hapishanede keşfedilip piyasaya sürülmemiş, malum icraatını sergilememişti.

Şimdi, bu kötü örneklerin gölgesine sığınarak, sû-i misalin emsal olmayacağını gözardı ederek, **dâru’l-harb** meselesi hakkında kendisi gibi düşünmeyenleri Allah yarattı demeden dövüyor.

*

Karaman, yukarıya aldığımız ifadelerinde “**Türkiye ve benzeri ülkeleri dâru’l-harb ve kâfir ülke ilan etmek**”ten söz ediyor.

Kâfir olmamak, mümin-müslüman olmaktır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti (İslam nokta-i nazarından) **kâfir ülke** değilse, **müslüman** (yani Allahu Teala’ya, O’nun hükümlerine **teslim olmuş**) ülke demektir.

Bir defa bu, Türkiye’yi **İslam devleti** ilan etmek, **laikliğe aykırıdır**. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nı **tanımamak** anlamına gelir.

Hukuk ilkesi olarak, gerçek ya da hükmî şahısların **kendi beyanı esastır**.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, kendi beyanına göre, bir İslam devleti değildir, “**Atatürk milliyetçisi ve laik (siyasal dinsiz)**” bir devlettir.

Devlet idaresi söz konusu olduğunda din (İslam, Allahu Teala’nın emir ve yasakları) diye birşey tanımamakta, bunun istenmesini bile “**tehlike**” kabul etmektedir.

Tabî ki bu, **resmî ideolojiye** göre **çağdaşlık/uygarlaşma**, İslam’a göre ise **küfür** (gerçeği tanımama, gerçeği örtme, Allahu Teala’ya şirk koşma, kâfirlik) anlamına gelmektedir.

Soru şu: Türkiye’yle ilgili olarak bu gerçeğin söylenmesi, yani Türkiye’nin İslam devleti/cumhuriyeti olmadığıнын (dolayısıyla küfür devleti olduğunun) açıklanması, **Hayrettin efendiyi neden rahatsız etmektedir?**

*

İhsan Süreyya Sırma şöyle anlatıyor:

“... Allah rahmet eylesin, bir Mela Ali vardı Van’da.. **Çok büyük bir hocaydı.** Rahmetli **Erbakan Hoca** çok mühim meselelerde onu uçakla getirtir; sorar geri gönderirdi. Türkçe’yi sonradan öğrenmiş, ... **Arapça’sı çok iyiydi. Muazzam bir vahiy kültürü** vardı.... Bir bayramda, Beşir Atalay Bey’le Van’a gidip Molla Ali’yle bayramı yapalım, diye bir karar verdik.... Oraya ulaştığımızda Hoca namazı kıldırılmış, eve geçmişti. Hoca’nın bir salonu vardı. Oturmuş, suratı beş karış.. **“İstemiyorsan gidelim, bu ne surat böyle bayram sabahı? Böyle surat edeceksen biz gidelim”** dedim. *“Sizinle alâkası yok, kendime kızıyorum. Bu genç, Ankara’dan gelmiş, birşeyler soruyor. Sorduğunu dahi anlamıyorum, onun için kendime kızıyorum”* dedi.... *“Gel oğlum, gel bakalım.. Hoca’ya ne soruyorsun?”* dedim. *“Hocam, ben Ortadoğu Teknik Üniversitesi’nde okuyorum ... Hoca’yı duymuştum....”* *“Peki sorun ne?”* dedim. Soru *“ülke”*. **“Darü’l-İslam, darü’l-harb”** meselesini soruyor. Ama *“ülke”* diyor, **Seyda** [Molla Ali Hoca], *“ülke”*’nin ne olduğunu bilmiyor. **“Seyda! Bu, dâr meselesini soruyor”** dedim. *“Öyle mi, gel oğlum gel. Kâğıdın kalemin var mı?”* dedi.... Yazdırdığı cümleyi aklımda tutuyorum: ... **“Ülke... virgöl...”** Noktalamasını da söylüyor. **“Başkalarının değil... Noktalı virgöl... Benim ilkelerimin uygulandığı yerdir... Nokta.”** [ÜLKE (VATAN), BAŞKALARININ DEĞİL; BENİM İLKELERİMİN (ŞERİAT’İN) UYGULANDIĞI YERDİR.]”

(Adnan Demircan, **İhsan Süreyya Sırma Kitabı**, İstanbul: Beyan, 2018, s. 136-8.)

*

Başka bir örnek: **Seyyid Abdülhakîm Arvasî** k. s..

Şöyle diyor:

“**Dâr’ül-harb** diye, **ahkâm-ı şer’iyyenin** (Şeriat hükümlerinin) **cârî** (yürürlükte) **olmadığı memâlike** (memleketlere) **denir**.

Ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olmadığı ülke (ahali olarak) **ister müslümân ister müslümândan gayri kimselerle meskûn olsun dâr’ül-harbdir**.

Ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olduğu yerler dâr’ül-İslâm’dır. Ahâlî **gerek müslim ve gerek gayrimüslim** olsun.

Bu cereyândan (carî/yürürlükte olmadan) **murâd**, **mehâkim** (mahkemeler) **ve hukûmetce olan cereyândır**.

Yoksa eşhâs (bireyler) **beyninde** (arasında) **cereyân-ı ahkâma** (hükümlerin yürürlükte olmasına) **bu bâbda** (konuda) **hüküm yokdur** (itibar edilmez).

Zîrâ şahs-ı müslim[in] (müslüman kişinin) **her ne zamân ve mekânda olursa olsun** ahkâm-ı şer’iyye ile âmil olmasına bir mâni’ yokdur.”

(<http://buyukveli.com/efendi-hazretleri-nden/muhtelif/74-d%C3%A2r-%C3%BCl-harb-ve-d%C3%A2r-%C3%BCl-isl%C3%A2m>)

*

Demek ki neymiş, Türkiye dâru’l-harpmiş.

Bunu ben söylemiyorum. **Seyyid Abdülhakîm Arvasî** k. s. söylüyor.

Dâru’l-harp olduğu için resmî ideolojiye dolaylı ifadelerle onay vermeyen, devlete, yani **siyasetçi/bürokrat tanrılaştırılmış ekabire** *devletin laikliğini/dinsizliğini umursamadan* **biat** etmeyenlere bu ülkede bazı zamanlar **yaşama hakkı** bile çok görüldü.

Görünüşte fikir ve inanç hürriyeti tanınırken perde arkasında, ideolojik anlamda tehlikeli bulunanlar **zehirleme, trafik kazası** vs. gibi usturuplu yöntemlerle ortadan kaldırılmaya çalışıldı.

Psikolojik harp, taşeron terör örgütlerinin, mafyanın vs. kullanılması gibi “konvansiyonel olmayan harp biçimleri” kesintisiz bir biçimde sürdürüldü. Faili meçhuller bunun sonucuydu.

Takip, taciz, tuzak, örtülü ya da açık tehditlerle yüzleşmek zorunda kalanlar oldu.

*

Seyyid Abdülhakîm Arvasî k. s.’nun sözlerine dönelim.

İfade ettiği gibi, müslüman bireyin davranışlarının, daru’l-harbde bile, azimet ya da ruhsat şeklinde, Şeriat’ın sınırları içinde gerçekleşmesine bir engel yoktur.

Hatta, bir müslüman, *fiilen öldürülme ya da yaralanma tehlikesi yaşadığında* küfür söz söylese bile, kalben razı olmamak şartıyla, Şeriat sınırları içinde kalmış olur.

Beldenin **daru’l-harb** olması, orada müslümanın mutlaka **savaşmak zorunda** olması veya **fiilen savaşıyor** olması anlamına da gelmez.

Daru’l-harp, İslam’a ve müslümanlara karşı **açık veya örtülü bir biçimde savaş** açılan, **aşikâre ya da gizli** biçimde (özel harp yöntemleriyle, gizli servisler ve taşeronları marifetiyle) düşmanlık yapılan yerdir.

Bir ülkede İslam’ın **tam ve eksiksiz** biçimde, **çarpıtılmadan, olduğu gibi** anlatılması ve hayata geçirilmesi için çalışılması “**yasalar çerçevesinde**” (yani **yasaların ve devlet kurumlarının himayesi altında**) mümkün değilse, kanun **baskısı ve sınırlaması** ile karşılaşıyorsa, orası kesinlikle daru’l-harptir.

Orada, Allah’a c.c. ve Resülü’ne savaş açılmış demektir.

Önce Diyanet İşleri Başkanlığı (Süleyman Soylu’nun ifadesiyle “**sıkıysa, sıkıyorsa**”) camilerde **Şeriat** konulu bir **cuma hutbesi** okutsun, sonra Hayrettin Karaman çıkıp böyle konuşsun.

*

Evet, Hayrettin efendi, vakıayı çarpıtıyor.

Bir defa, bir kişiyi **halife, Mehdî, Îsâ ilan etmek** için önce bir ülkeyi daru’l-harp ilan etmek gerekmez.

Mesela **Sudan Mehdîsi**, Sudan’ı daru’l-harp mi ilan etmişti?

Erbakan, kapalı kapılar ardında “**cihat emirliği**” paravanasının ardına saklanarak halifeliğini ilan ediyor, herkesin kendisine **biat** etmek zorunda olduğunu ileri sürüyordu.

Prof. Esad Coşan hoca ile olan anlaşmazlık ya da kavgasının ardında da bu vardı.

Hayrettin efendinin bakış açısına göre, Erbakan’ın, etrafında toplanan insanlara, *İslâm ve ümmet düşmanı kâfir ülkelerden ve istihbaratlarından aldıkları destek ile* ülke içinde **terör eylemleri** yaptırmış olması gerekiyor.

Ayrıca, kâfir ilân ettikleri Müslümanları “Allahu ekber” diyerek **boğazlamış**; ele geçirdikleri aciz insanlara kadın, çocuk, yaşlı demeden **esir muamelesi** yapmış olmalılardı.

Demek ki Türkiye’de bunlar olmuş, biz farkedememiştiz. Hayrettin efendi uyanık ya, o farketmiş.

İsrail ve ABD gibi **kâfir** ülkeler ve istihbaratları, **D-8'leri** kuran Erbakan'ı **siyasî mevta (ölü)** haline getirmek için Türkiye'deki işbirlikçilerini kullanmış olamazlar. Biz halüsinasyon görmüşüz.

Hayrettin efendinin bizi irşad etmesini beklemek gerekiyormuş.

*

Bir başka pejmürde halifemiz, emekli müftü **Cemalettin Kaplan**'dı.

Erbakan'ın adamıyken, **12 Eylül Darbesi** sayesinde, rakibi haline gelmişti.

Türkiye'de bile değil Almanya'da halifeliğini ilan etmişti. Ölünce yerine oğlu **Metin** geçti, "hilafet devleti" başsız kalmadı.

Ancak, bilenler biliyor ki, bu "az gelişmiş" halifeliğin perde arkasındaki kuklacıbaşısı, Almanya istihbaratı değildi, **MİT**'ti..

MİT'in gediklilerinden (aktör **Tamer Yiğit**'in kayınpederi) işadamı **Murat Bayrak**'tı. (Tamer Yiğit şöyle diyor: "*Okuyanlar bilir Ecevit "3. Adam" kitabında [benim] kayınpederin MİT ajanı olduğunu yazmış [söyleyip yazdırmış].*")

Erbakan'a Türkiye'de darbe vurmayı yeterli görmemişlerdi, (para kaynağı olan) **Almanya**'da da "altını oymak", teşkilatını darmadağın etmek için Cemalettin'i "gaza getirmişlerdi".

*

Birilerini Hz. İsa ilan etmeye gelelim..

Bir **İsa**'mız var, **Hasan Mezarıcı**.. (Emekli İsa'mız **Mehmet Ali Ağca**'yı saymıyoruz.)

Hayrettin efendiye bakılırsa, Hasan Mezarıcı'nın şu sıralarda etrafında adam toplamaya çalışıyor olması gerekiyor.

Yabancı istihbarat teşkilatları da, akıl hastanelerinde yani **tımarhaneler**de kurulan örgütler oldukları, ajanlarını seçerken adaylardan “**tımarhane yeterlilik belgesi**” getirmelerini istedikleri için, Hasan Mezarıcı’yla işbirliği yapmak için sıraya girmiş olmalılar.

Biz farkedemiyorsak suç bizim, Hayrettin efendi ne yapsın!

*

Ha, Hayrettin efendinin bir de **Mehdî ilan etme** keşf ü kerameti var..

Nazar değmesin, bu ülke Mehdîsiz de kalmadı.

En meşhurları **Adnan Oktar**..

Nurcuların bir bölümüne göre de (kendisi aksini söylediği halde) **Bediüzzaman** “beklenen Mehdi” idi. (Yani artık başka bir Mehdi gelmeyecek, “siyasal dinsiz” devletlerin istikbali kurtuldu.)

Hayrettin efendiye göre, Bediüzzaman’ın Mehdi olduğuna inanan Nurcuların “Allahuekber” diyerek birilerini boğazlamış olması gerekiyordu.

Adnan’ın da..

Ancak Adnan, Hayrettin efendiden de uyanık olduğu için böyle yapmadı..

Etrafında insan toplamasına topladı da, özellikle nisa taifesini toplamayı, onlarla **çiftetelli oynayıp dans etmeyi** daha çağdaş buldu..

İslam’ı bu yönde **güncellemek** için acayip atraksiyonlar icra etti.

Uzun süre keyfe mâ yeşâ, ferih fahur Mehdîlik yaptı, karışan görüşen olmadı.

Sonunda hakkındaki şikâyetler ayyuka çıktı, Arş’a kadar yükseldi, Mehdîliği değil fakat şüpheli sıfatıyla soruşturma konusu yapıldığı adi suçlardan dolayı tutuklandı.

Suçlandığı konular arasında Allahuekber diyerek adam boğazlama da, karı kızla televizyon ekranında dans etme de yok.

Bu şekilde dans etmek, **Atatürkçü** bir eylem olduğu için suç değil. Çağdaşlık.

*

Nerdeyse unutuyorduk, bu ülkenin bir de “Son Peygamber” s.a.s.’den sonra gelen bir (tuluatçı görünümlü) post-nübüvvet peygamberi vardı: **İskender Evrenesoğlu**.

Bu soytarı da, Türkiye’nin **daru’l-harp** olup olmaması gibi konularla ilgilenmemiş bulunmasından kaynaklanıyor olsa gerek ki, tıpkı **Adnan Oktar** gibi, Hayrettin efendinin radarına yakalanmadan gönlünce peygamberlik yaptı.

Karışan görüşen, hakkında istihbarat teşkilatlı, gizli servisli **komplo** teorileri üreten olmadı.

Gerçi **28 Şubat** sürecinde ismi akredite zamane şeyhlerinden **Ömer Öngüt**’ünkiyle birlikte geçmişti.

Öngüt, Kemalistlerle ortak bir düşmana sahipti: Erbakan.

Bu yüzden, rejimperestlerin doğal müttefikleri durumundaydı.

28 Şubat süreciyle ilgili belgelerden, darbeci taifesinin (BÇG vs.), siyasal İslamcılara karşı (ki siyasal İslamcılar **daru’l-harp** gibi konuları yok saymayanlardı) Ömer Öngüt ve İskenderkebaboğlu gibilerden yararlanılması yönünde karar aldıkları anlaşılıyordu.

Belgelere göre, bunlardan yararlanmak isteyenler ABD ve İsrail gibi **kâfir** ülkeler ve onların istihbarat örgütleri değildi.

*

Hayrettin efendinin “İslâm ve ümmet düşmanı kâfir ülkelerden ve istihbaratlarından aldıkları destek” ifadesine gelelim..

28 Şubat‘ta bunu kim yapmıştı?

Senin Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin **MİT**’i ile **TSK**’sı..

Türkiye’nin daru’l-harp olduğunu söyleyenler değil.

*

Karaman şunları da yazmış durumda:

“Bir ülkenin ilk defa İslâm ülkesi vasfını kazanması Müslümanların veya İslâm düzeninin hâkim olması ile gerçekleştiğine göre bunları kısmen veya tamamen kaybeden İslâm ülkesi yeniden **harb ve küfür ülkesine dönüşür mü?**

“Bu soruya cevap arayan müçtehitler ikiye ayrılmışlardır. Ebû Yûsuf, Muhammed gibi müçtehitlere göre bir İslâm ülkesinde **İslâmî olmayan hükümler (düzen)** hâkim hale gelir, açıkça icra edilirse ülke yeniden **küfür ve harb ülkesi haline gelir**. İmam Ebû Hanîfe’ye göre ise, bir İslâm ülkesinin harb ve küfür ülkesine dönüşebilmesi için **üç şartın birden gerçekleşmesi** gerekir:

- a) Ülkede **İslâmî olmayan hüküm ve uygulamaların açıkça icrası** (başka bir düzenin hâkim olması),
- b) Ülkenin, aralarında bir başka İslâm ülkesi bulunmaksızın **harb ülkesine bitişik** hale gelmesi,
- c) Müslüman veya zimmi olduğu için **İslâm’ın kendilerine can ve mal güvenliği verdiği kişilerin bu güvenliklerinin ortadan kalkması.**”

*

İmameyn'e (İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed'e göre) göre, **küfür kanunlarının/düzeninin** hakim hale gelmesi, bir memleketin **daru'l-harbe** dönüşmesi için yeterli.

Ancak İmam-ı Azam Ebu Hanife farklı kanaatte.. İki şartın daha bulunmasını istiyor.

Ve, Karaman'ın (hakikat arayışının bir sonucu olarak mı, yoksa konformizmin risksiz ve asude iklimi heva ve hevesine hoş geldiği için mi, onu bilemem, Allah Celle Celalühû bilir) gönlünün Ebu Hanife'nin görüşünden yana olduğu açık.

Ancak, Türkiye söz konusu olduğunda o iki şartın da gerçekleşmiş bulunduğunu söylememiz gerekiyor.

*

Farzedelim ki İmam-ı Azam'ın şartlarına göre Türkiye daru'l-harb olmuyor, bu durumda Karaman'ın "Hayır, daru'l- harbdir" diyenlerin görüşüne yine de saygı duyması gerekir.

Çünkü ortada İmam'ın içtihadına karşı başka müçtehitlerin **icthad** söz konusu.

Sürekli "Farklı içtihatlara saygı duyalım, tek doğru benimkidir demeyelim" diye yazan kim?

Hayrettin efendinin kendisi..

O zaman niye "Türkiye daru'l-harbdir" diyenlerin dayandıkları içtihatları yok sayıyor, laik (siyasal dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti hesabına onları bir kaşık suda boğmak istiyorsun?

Bu çifte standart hangi fikhî ve ahlâkî zeminden besleniyor?

*

Ebu Hanife rh. a.'in sıraladığı şartlardan ne anlaşılması gerektiği üzerinde biraz durmak gerekiyor.

İlk şarttan başlayalım..

“Ülkede İslâmî olmayan hüküm ve uygulamaların açıkça icrası (başka bir düzenin hâkim olması)” tam olarak ne anlama gelmektedir?

Mesela, yöneticilerin bir yandan devletin hukuk sisteminin temel ilkesinin **Kur'an** ve Sünnet'e bağlılık olduğunu (**sözlü olarak**) deklare ettikleri..

Diğer yandan da (**uygulamada**) kimi konularda **Şeriat**'le çelişen hükümler koyup faaliyetlerde bulundukları durum ile, aynı yöneticilerin, resmen artık **Kur'an** ve Sünnet'i tanımadıklarını, onları çağdışı (veya faydasız, zararlı, uygunsuz) bulduklarını, yönetim ilkelerinin (**Cengiz Yasası** ya da **Atatürk ilke ve inkılapları** gibi) başka yerlerden alınacağını beyan etmeleri durumu, evet bu iki durum bir olur mu?

İlk durum **günah** işlemek anlamına gelirken, ikinci durum **küfürdür**.

İmam Ebu Hanife, bu iki durum arasında mutlaka bir fark görüyordur.

Ve Karaman'ın anlatımında bunun karşılığı yok.

*

İkinci şarta gelelim..

Bu şart, *“Ülkenin, aralarında bir başka İslâm ülkesi bulunmaksızın **harb ülkesine bitişik** hale gelmesi”* olarak gösteriliyor.

Burada Karaman'ın **kafasının kısa devre** yapmış olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Buradaki harb ülkesinden (daru'l-harb) kasıt nedir? **Savaşılan, harp edilen ülke** midir?

Öyle olsaydı, İmam-ı Azam'ın daru'l-harbe dönüşme şartlarına fiilî savaşı da eklemesi, şartları dörde çıkarması gerekirdi.

Bunu yazmış olmamız sebepsiz değil, çünkü Karaman, aktardığımız ifadelerinden önce şunu da söylüyor:

“Bir ülkenin **gayr-i Müslim ülke** olması aynı zamanda **harb ülkesi** olmasını gerektirmez. Eğer bu ülkenin karşısında bir İslâm ülkesi varsa aralarında ateşkes, antlaşma, barış, İslâm'a göre de hayırlı olan bir amaçla işbirliği... ilişkileri içinde olmak caizdir. Bu ilişkiler kurulunca da o ülkeye karşı fiili savaş kuralları uygulanamaz.”

Buradan anlaşılıyor ki, Karaman, **okuduklarını anlama bakımından sorunlu..**

Çünkü, görüşlerini aktardığı imamlar, **harb ülkesi** kavramını **gayrimüslim ülke** anlamında kullanıyorlar, **fiilen savaşılan** ülke değil.

*

Üçüncü şarta gelelim..

Karaman, İmam-ı Azam'dan naklen, “*Müslüman veya zimmî olduğu için İslâm'ın kendilerine can ve mal güvenliği verdiği kişilerin bu güvenliklerinin ortadan kalkması*”ndan söz ediyor.

Konunun uzmanı Prof. **Ahmet Özel**, bu şartı, **TDV İslâm Ansiklopedisi** için kaleme aldığı maddede şöyle ifade ediyor: “*Ülkede ilk emanları üzere bulunan hiçbir müslüman veya zimmînin kalmaması.*”

İkisi aynı şey değil..

İlk eman, Şeriat’ın hakim olduğu zamanki emandır.

Eğer siz, Şeriatçı olduğunuzu beyan etmeniz durumunda cezalandırılıyorsanız (yani devletin/hükümetin zulmü ve tecavüzü ile karşılaşıyorsanız) böyle bir emandan söz edilemez (Mesela Türk Ceza Kanunu’nun, Özal’ın kaldırdığı **163. maddesini** hatırlayalım).

“Önce bizim **ilke ve inkılaplarımıza** bağlı olduğunu, yani bizim **tanrılaştırdığımız/putlaştırdığımız şahıs** ya da topluluklara **biat ettiğini** açıklayacaksın, onlara **bağlılık yemini** edeceksin” deniliyorsa, yine önceki emanın izi ve tozu kalmamış olur.

*

Eman için tarihten de örnek verelim.

Resulullah s.a.s. **Taif’e** gidip oradan eza ve cefa ile kovulduğunda, Mekke’ye **Mut’im bin Adiyy’in emanı** ile girebilmişti.

Bu **emanda**, Resulullah s.a.s.’e, “*Bizim **putlarımız aleyhinde konuşmayacaksın, bizim inancımızı kabul etmek zorunda değilsin fakat saygı duyacaksın, saygısızlık etmeyeceksin, inancının propagandasını yapmayacaksın, düzenimizi/rejimimizi karalamayacaksın***” vs. türünden şartlar koşulmamıştı.

Böylesi şartlar koşulduğunda, daha doğrusu, bir memlekette ancak böylesi dayatmalara boyun eğmeniz durumunda sizi bir nebze rahat bırakıyorlarsa, buna eman mı denir?

*

Tarihi bırakıp günümüze gelelim..

Günümüzde birçok ülkede (şayet **Şeriatçı** bir müslümansanız, **İslamcı** iseniz, ve de **küfür “düzen”bazları** ile açık ya da örtülü işbirliği yapmıyorsanız) gerçek bir can ve mal güvenliğine sahip olmanız mümkün değildir.

Çünkü, bu ülkelerin bir “deklare ettikleri hukuk sistemleri”, bir de perde arkasından yürüttükleri “**gizli servis hizmetleri” ve hukuksuzluğu** vardır.

Bu hukuksuzluk da, özel yasaları çerçevesinde hukukî kabul edilir.

İkincisi, bu ülkelerde “**değişmeyen” Şeriat**’in aksine, “sabit bir kanunlar manzumesi” bulunmaz.

Güç sahiplerinin keyfine ve gündelik menfaat hesaplarına göre **kanunlar yap boz tahtasına** çevrilir.

Dolayısıyla, bugün bir emana sahip olsanız bile, aynı durumun yarın da devam edeceğinin garantisi yoktur.

Yani sizi, aciz ve zavallı bir sinek kabul edip dokunmayabilirler, fakat güçlendiğinizi düşünmeleri durumunda ümüğünüzü sıkar, **nefes almanıza imkân vermezler, boğarlar.**

(Üniversitede **anayasa hukuku** hocası Almanya’yı örnek vererek bize böyle anlatmıştı. **Nazi** eğilimli partilere yüzde 2-3 filan oranında oy aldıkları sürece siyaset yapma özgürlüğü tanındığını, palazlanmaları durumunda ise anayasa hukuku literatüründe “**parti yasaklama rejimi**” diye adlandırılan uygulamalara başvurularak kapılarına kilit vurulduğunu söylemişti.)

*

Karaman’ın yazısına dönelim..

Sözlerini şöyle sürdürüyor:

“İlk müçtehitler zamanında nazari olarak yürütülen bu münakaşa, **Moğolların İslâm ülkelerini istilâsı** ile fiilî ve amelî bir saha bulmuş, o zamanda yaşayan fıkıh bilginleri, istilâyâ uğrayan ülkelerin durumunu münakaşa etmişlerdir. **Ebû Hanîfe’nin ileri sürdüğü şartlar açısından meseleye bakan** Hanefî fukahâsının görüşlerini, 827/1424 yılında vefat eden Muhammed el-Bezzâz, meşhur **Fetâvâ** kitabında şöyle dile getirmiştir: *“Bugün kâfirlerin elinde bulunan (eski dâru’l-İslâm) ülkeler, şüphesiz İslâm ülkeleridir... Kâfir idarecilerin idareleri altında bulunan memleketlerde cuma ve bayram namazlarını kılmak caizdir... Kabul edilmiştir ki illetin (hükümün dayanağı olan vasfın) bir parçası kaldıkça ona bağlı olan hüküm de kalır. Bu ülkelerin Moğol istilâsından önce İslâm ülkeleri olduğuna ittifakla hükmetmiştik. Onların ülkelere hâkim olmalarından sonra da ezan, cuma ve cemaatle namazın açıkça îfâsı, şeriatin gerektirdiği şekilde fetva vermek, hüküm vermek ve öğretim yapmak, onların idarecilerinin itiraz ve engellemeleri olmadan yaygın bir şekilde yürütülmektedir. Bu ülkelere harb ve küfür ülkesi demenin mesnedi ve delili yoktur.”* Halvânî (v. 448/1056) şöyle demiştir: *“İslâm ülkesi ancak küfür ahkâmının (düzeninin) yürütülmesi, İslâm’ın hiçbir hükmü ile hükmolunmaması, yerin harb ülkesine bitişik olması, orada hiçbir Müslümanın ve zimmînin mal, can ve namus güvenliğinin kalmaması halinde harb ülkesine dönüşür; bu şartların hepsi birden bulunursa harb ülkesi olur. Delil ve şartlar birbirine karşı gelir, çelişirse ihtiyaten İslâm yönü ağır basar; yani ülke, İslâm ülkesi olarak kabul edilir...”* (el-Bezzâz, **el-Fetâvâ**, Mısır, 13210, C. VI. s. 310 vd.)”

*

Muhammed el-Bezzâz, “**bugün**” diye konuşuyor.

Onun “o gün”ünü dikkate almak gerekiyor.

Vefat ettiği tarih **1424**..

1424 yılında İslam ülkelerindeki **Moğollar** artık müslümanlaşmış durumdaydılar.

İran’da **İlhanlılar** daha 1200’lerin sonlarında İslam’ı kabul etmeye başlamışlardı.

1300 sonları ve 1400 başlarında ise **Timurlenk** ortaya çıkmıştı. Müslümandı.

Bilindiği gibi **Timur**, kendisinin **han** ya da hakan olduğunu söylemiyordu. **Cengiz**

Cengiz neslinden gelen Moğol hanını yanında aksesuar kabilinden taşıyordu.

Kendisi sadece “**emir**” unvanını kullanıyordu.

O günkü Moğol hanları da müslümandı.

Ayrıca, Muhammed el-Bezzâz, “*Şerîatin gerektirdiği şekilde fetva vermek, **hüküm vermek** ve öğretim yapmak, onların idarecilerinin **itiraz ve engellemeleri olmadan** yaygın bir şekilde yürütülmektedir*” diyor.

Sadece fetva verme değil, **hüküm** verme..

Yani Şeriat’ın “mer’î (yürürlükteki) yasa” olması söz konusu..

*

Şimdi bir de **bugünkü Türkiye**’ye bakalım..

Bugünkü Türkiye’de **Diyanet İşleri Başkanlığı** Şeriat konulu bir **hutbe** bile okutamaz.

Nerde kaldı ki **mahkemeler** “Şeriat’e göre böyle” deyip **hüküm** versinler.

Kurnaz Hayrettin efendi reklamlarda 1300’lü, 1400’lü yılları gösteriyor, teslimatta ise kaşla göz arasında el çabukluğu ile Türkiye Cumhuriyeti’nin laikliğini (siyasal dinsizliğini) yutturma derdinde..

Değilse, neden böyle lafı eğip büküyor, insanların gafletinden (sorgulamasız okumasından) istifade etmeye çalışıyor?

*

Karaman, günümüz hakkında da konuşmuş..

Tabîî yine meseleyi yanlı ve tek yönlü, yanlış anlaşılmaya müsait şekilde aktarmış.

Başvurduğu kişi Abdülkerim Zeydan..

Şöyle diyor:

“Prof A. Zeydân yukarıdakine benzer görüşleri inceledikten sonra **günü-müze** gelerek **yabancı hâkimiyetine girmiş İslâm ülkelerinde ezan, cemaatle namaz gibi bazı sembol hadiseler (İslâmî şiarlar), evlenme, boşanma gibi birtakım İslâmî hükümler** cari oldukça bu ülkelerin İslâm ülkesi sayılması gerektiği kanaatini ileri sürmektedir. (*Ahkâmu ’z-zimmiyyîn ve ’l-müste ’minîn...*, Bağdâd, 1963. s. 21)”

Karaman efendinin kafası burada da kısa devre yapmış, bu yüzden baltayı taş a vurmuş, **Kadir Mısıroğlu** çizgisine savrulmuş.

Laik/dinsiz devlete bir helal kulp uydurabilir miyim diye saçını başını yolarken, kafasını olmadık kayalara vururken farkında olmadan feleğini şayırmış, **“sömürgeci/emperyalist işbirlikçisi”** zihniyeti savunmaya başladığını fark edemeyecek hale gelmiş.

*

Evlenme boşanma gibi İslâmî hükümlerin yürürlükte olması şu demek oluyor:

Erkek, maddî imkânı yerindeyse, ve birden fazla kadını (onların velîlerinin onayıyla) kendisiyle evlenmeye ikna edebiliyorsa, dörde kadar evlenebilir, dilerse “**Boş ol!**” demekle de onları boşayabilir.

Yani Şeriat hükümleri geçerli olur.

Anadolu’da “Bekâra karı boşamak kolaydır” derler; “Boş ol!” demekle boşamanın mümkün olmasıyla iş bitmiyor, olayın bir de sosyolojik, ailevî, ekonomik vs. boyutları, mahalle baskısı gibi vecheleri var.

Ancak böylesi bir kapıyı tümenden kapattığınızda da, boşanacak hale gelmeleri durumunda tarafların birbirlerini mahkeme kapılarında suçlamalarının, ayıplarını ortaya dökmelerinin, rezil kepaze etmelerinin önünü açmış oluyorsunuz.

Taraflar şerefli bir biçimde ve daha fazla örselenip yara bere almadan, büyük travmalar yaşamadan kendi yollarına gitme imkânlarını kaybediyorlar.

Günümüzde boşanma oranlarının, o “Boş ol!” demekle boşanmanın mümkün olduğu Şeriatlı zamanlara göre çok daha fazla olduğu da bir sır değil.

*

Böylece Hayrettin Karaman, dolaylı olarak, Şeriat’ın aşağılandığı, tehlike olarak gösterildiği Türkiye gibi ülkelerin, kısmen de olsa uygulanabildiği **sömürge ülkelerden** daha kötü durumda olduğunu ileri sürmüş oluyor.

Kadir Mısıroğlu da buna benzer birşey demiş, “Keşke Yunan galip gelseydi, hiç olmazsa medreseler, şer’î mahkemeler vs. kapanmazdı” diye konuşmuştu.

*

Mustafa Müftüoğlu’nun kitabının adı meşhurdur: ***Yalan Söyleyen Tarih Utansın!***

Takımı 12 ciltten oluşan bir kitap..

Hayrettin Karaman'ın bazı yazılarına bakınca, insan, **“Yalan Söyleyen Hayrettin Karaman Utansın”** adlı bir çalışmanın da bu cesamette bir hacme ulaşabileceğini düşünmeden edemiyor.

Mesela “Devlet ve rejim: Devlet gemisi” başlığını taşıyan 12 Ocak 2017 tarihli yazısının ilk paragrafı şöyle:

“Bir toprağın **İslam vatanı (dâru'l-islam)** olması Müslümanlar tarafından fethedilmesi ile gerçekleşir. Bir kere İslam vatanı olmuş bir yerin tekrar “küfür ve harb ülkesi”ne dönüşmesi mümkün müdür ve mümkün ise bu hangi şartlarda olur? Bu konu tartışılmış, farklı içtihadlar ortaya çıkmıştır. Bir başka yazıda açıklayacağımızda görülecektir ki, Hanefî müctehidlerine göre Türkiye İslam vatanıdır.”

Hayrettin Karaman'ın bir başka yazısını heyecanla bekleyenler çıkabilir. Fakat, meseleyi tek araştıranın Hayrettin Karaman olmadığını da biliyoruz.

Türkiye’de bu mevzuda uzmanlaşmış bir isim var: **Prof. Dr. Ahmet Özel..**

Aşağıya, Özel’in konuyla ilgili bir makalesinden bazı bölümleri almış bulunuyoruz.

Özel, **İmam-ı Azam, Ebu Yusuf ve İmam Muhammed**’in konuyla ilgili kanaatlerini özetle aktarmış durumda.

Buna göre, Hayrettin Karaman’a inanacak olursak, İmam-ı Azam ile diğer iki müctehit imamın Hanefî mezhebinden kabul edilmemeleri gerekiyor.

Daha doğrusu, Hanefî mezhebini Ebu Hanife rh. a. değil de, Hayrettin Karaman biliyor.

Her neyse..

Özel, konuyu şöyle özetliyor:

“Fıkıh kitaplarında dâruislâm için “müslümanların hâkimiyeti altındaki yer” veya “müslümanların imamının (devlet başkanı) hüküm ve sultasının yürürlükte olduğu ülke”; dâruharp için ise “küfür yönetiminin hâkim olduğu ülke”, “kâfir liderin emir ve idaresinin yürürlükte olduğu ülke” şeklinde tarifler yapılmıştır.

“İslâm hukukçuları devletin egemenlik sınırları, egemenliğin el değiştirmesinin sonuçları ve diğer devletler ve vatandaşlarıyla siyasî, hukukî ve ticarî ilişkiler gibi pratik sebeplerle devletin ülkesini tarif ve tespit ederken dünyayı iki kısma ayırmışlar; yasama, yürütme ve yargı yetkilerinin **İslâmî otoritenin** elinde bulunduğu ülkelere dâruislâm, bu yetkilerin müslüman otoritenin elinde bulunmadığı ülkelere de dâruharp adını vermişlerdir.

“Dârü’l-harp” terkibi her ne kadar ilk bakışta “kendisiyle dâruislâm arasında savaş halinin mevcut olduğu ülke” mânasını ifade ediyorsa da İslâm hukuku kaynaklarında “dâruislâm dışındaki ülkeler” anlamında ve **bugünkü “yabancı ülke” tabirinin karşılığı** olarak kullanılmıştır. İslâm hukukçularının ülkeleri bu şekilde ikiye ayırmaları ve yabancı ülkeleri dâruharp şeklinde adlandırmaları konusunda bazı Batılı müelliflerin ileri sürdüğü, müslümanların gayri müslimlere karşı sürekli savaş hali içinde bulundukları ve dolayısıyla dâruislâmın diğer ülkelerle münasebetinin savaş esasına dayandığı, söz konusu ayırım ve adlandırmanın da bundan kaynaklandığı şeklindeki iddia gerçeği yansıtmamaktadır. **İslâm hukukundaki hâkim telakkiye göre gayri müslim milletlerle savaşın meşruiyet sebebi onların müslümanlara savaş açmalarıdır**; yabancı ülkelerin dâruharp şeklinde adlandırılmasında da Ortaçağ boyunca milletlerarası münasebetlere hâkim olan tarihî ve siyasî şartlar etkili olmuştur. Müslüman hukukçular, mevcut ilişkileri yansıtan en bâriz özellik olarak bu ülkeleri genellikle dâruharp şeklinde adlandırmakla

birlikte aynı anlamda “**dârülküfr**”, “**dârüşşirk**” ve diğ er bazı tabirleri de yaygın şekilde kullanmışlardır.

“Dârulislâm ve dârulharp terimleri iki ayrı devletin hakimiyet alanını ifade ettiğ inden bir toprak üzerindeki hakimiyetin diğ er devlete geçmesiyle ülkenin de hükmü ve adı diğ erine dönüşür. Dârulharp sayılan bir ülke, halkının müslüman olması veya fetihten sonra orada İslâm hükümlerinin uygulanmasıyla dârulislâm haline gelir. Bu hususta fıkıh âlimleri arasında görüş birliğı vardır. Ancak **bir ülke yalnız fethedilmiş olmakla dârulislâm haline gelmez**. Dârulislâm sayılması için yurt edinilmesine karar verilmesi, başka bir ifadeyle yönetici tayin edilerek **İslâm ahkâmının uygulamaya konulması gerekir**.

“**Dârulislâmın hangi durumlarda dârulharbe dönüşeceği** konusunda İslâm hukukçuları arasında görüş ayrılıkları mevcuttur....

“... hangi şartların gerçekleşmesiyle istilâ edilen yerlerin dârulharbe dönüşmüş olacağı hususundaki görüşler de şöyledir:

1. Mâlikî ve Hanbelî fakihleriyle **Hanefiler’den Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed’e göre dârulislâm, içinde küfür ahkâmının uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Bu görüş kıyasa dayanmaktadır; yani dârulharp İslâm hükümlerinin tatbikiyle dârulislâma dönüştüğüne göre dârulislâm da küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür.

“**Ebû Hanîfe’ye göre dârulislâmın dârulharbe dönüşmesi için şu üç şartın gerçekleşmesi gerekir: a) İstilâ edilen yerde küfür ahkâmının (İslâm dışı hukuk düzeninin) uygulanması. b) Ülkede ilk emanları üzere bulunan hiçbir müslüman veya zimmînin kalmaması. c) Ülkenin dârulharbe bitişik olması.**”

Burada bir duralım.

Tabî ki buradaki **eman** (emniyette olma), Şeriat çerçevesinde sahip olunan güvenceleri ifade etmektedir. Yoksa, Şeriat’ın yani İslam ahkâmının hakim olması için çalışma durumunda emanın ortadan kalktığı **köleleştirici bir sözde eman** kastedilmemektedir.

Aynı şekilde bu eman, sözde hukuk devleti olan, fakat gizli servisleri eliyle hukuk dışı **cinayetler vs.** işlemeyi hukuka uygun kabul eden göstermelik hukuk devleti safsata ve sefil tiyatrosu ile de ilişkisizdir.

Bu çağdaş hukuk devleti tiyatrosu gerçek anlamda sadece egemenlerin çıkarlarını güvence altına alır ve yasalar, onların istikbal hesapları çerçevesinde yap-boz oyununa dönüştürülür.

Bu yasalar, en iyi halinde bile adaleti değil, egemenlerin **ulusal/etnik/ırksal/zümrevi çıkar** tanımları çerçevesinde **menfaatperestliği** (çıkar tapınmacılığını) temel alır.

Böylesi rejimler, yasaları keyfî biçimde değiştirmekle de yetinmez, çıkarı gerektirdiğinde kendi koyduğu yasaları **gizli servis** eliyle “ulus”undan da “**gizleyerek**” çığner.

Böylesi sözde “hukuk” devletlerinin “**gizli**” gerçek yüzünde sadece Karaman gibiler gerçekten “eman” içinde yaşama mutluluğunu tadabilirler.

*

Prof. Özel’in sözlerine dönelim:

“Şâfiîler’e göre dârulislâm daha sonra istilâya uğramış olsa, hatta istilânın üzerinden uzun yıllar da geçse dârulharbe dönüşmez. Dârulislâmın dârulharbe kesinlikle dönüşmeyeceği şeklindeki bu görüş, **mülkiyetin hukuken gayri müslimlere geçmeyeceği anlamındadır**. Çünkü diğer üç mezhebin aksine Şâfiîler’e göre gayri müslimler istilâ ile müslümanların

mal ve mülklerine hukuken sahip olamazlar. Ancak gerek bir İslâm ülkesini istilâ etmesi gerekse Şâfiîler’e göre savaşın sebebinin küfür olması göz önüne alındığında bu devletle savaş halinde bulunulacağı ve ülkenin **siyasî ilişkiler açısından dâruharp** sayılacağı açıktır. Nitekim halkının irtidad ederek istilâ ettiği ülke, **İmâm Şâfiî’ye göre küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dâruharme dönüşür**. Zira malların ve arazilerin mülkiyeti esasen irtidad edenlere ait olup bir el değıştirme söz konusu değildir.”

(Ahmet Özel, “Klasik İslâm Devletler Hukukunda Ülke Kavramı ve Günümüzdeki Durum: İbn Teymiyye’nin Mardin Fetvası ile Benzeri Diğer Bazı Fetvalar”, *M.Ü. İlâhiyat Fakültesi Dergisi*, 43 (2012/2), s. 43-45.)

HANGİ GEÇİŞ DÖNEMİ?

Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak*'ta yayınlanan bir yazısında İslâmcılık karşıtı “müslüman”ların iddialarını (daha doğrusu aslında hiçbir şey söylemiyor oluşlarını, iddiasızlıklarını, mesnetsiz mızıkçılıklarını) eleştiriyor.

Bu eleştirilerinde neredeyse bütünüyle haklı olmakla birlikte, lafı bağlayış biçimi bir “dünyadan habersizliği” yansıtıyor:

“İslam’da bir değişmeyenler bir de **şartlara göre değişmesi caiz olanlar** vardır. Bir yerde bütünüyle İslami hayata geçme teşebbüsü başlamadan şartlar bilinemez; ne zaman başlanır ve şartlar ortaya çıkarsa İslam alimleri, değişmeyenlerin ışığında ictihad ederek yeni şartların İslamî düzenini ortaya koyarlar. Bundan önce de ‘teşebbüs ve geçiş’ aşaması olur; bu teşebbüs ve geçiş aşamasının fikhî, geçişten sonraki düzen kadar, hatta daha önemlidir. Laik bir ülkede ‘İslam ceza hukuku nasıl olmalıdır’ konusu değil, ‘bu düzenden İslamî düzene nasıl geçilir?’ konusu ele alınmalı, işte bunun düzeni ortaya konmalıdır. Bu da yapılıyor, ama gel gör ki, sözde İslami düzenden yana olanların bir kısmı geçiş dönemi fikhına ‘küfür’ damgası basıyor, hayal aleminde tahtadan ata binerek cevelan ediyorlar.”

(“İslamcılar ve İslamî düzen”, *Yeni Şafak*, 4 Ekim 2012.)

Karaman’ın öncelikle, “Hangi geçiş dönemi?” sorusuna cevap vermesi gerekiyor.

Avrupa Birliği’ne (Hristiyan birliğine) tam üye olmaya çalışan, halihazırda zaten NATO’nun **ayrılmaz bir parçası** durumunda bulunan, yasalarını Brüksel’e (Hristiyan devletler birliğinin başkentine) uydurmaya çalışan, ülkesinde ABD gibi yabancı devletlerin üslerinin icra-yı faaliyette bulundukları, Hristiyan devletlerin siyaset adamlarının mevcut yöneticilerini İslâmcılık açısından “tezkiye” ettikleri bir

devlette, “**Hangi geçiş dönemi?**” sorusunu yneltmeyen biri, tabiri caizse ayakta uyuyor ya da milleti ayakta uyutmaya çalışıyor demektir.

Geçiş dönemi fıkhı denilen şey, Avrupa Birliği’nin “**uyum yasaları**” mıdır?

Bütün bu olup bitenler bir “**geçiş**”se, nereye doğru bir geçiş?..

*

Uyan, sen Brüksel’e giden bir trendesin, Mekke’ye değil..

İçine yağmur sularının aktığı bir trende uyuyor, ryanda kendini “**geçiş dönemi**”nin **akıl hocası** olarak Arap atına binmiş halde görüyorsun. Yerde yüzü koyun yattığının farkında bile değilsin..

şunu anlamalısin: Bu geçiş döneminin “**eski İslmcılar**”ı, artık, bu düzenden İslâmî bir düzene nasıl geçilebileceğini değil, İslâmî bir düzenin (İslâm ceza hukukunun) neden hiçbir yerde uygulanmaması gerektiğini anlatıyorlar.

En açık örnek, seninle aynı gazetede yazan Rasim Özdenören adlı hikyeciye di..

Bu **cahil müctehid**, bir yazısında, **Mekke ve Medine’de** şeriat’ın uygulanıyor olmasından şikâyetçi olmuştu..

Yanlış anlaşılmasın, vatandaş Türkiye’deki durumdan da şikâyetçi, burayı da beğenmiyor. 1950’lerde Bursa’daki bir parkta bir genç çiftin parkta aşna fişne yaparken bekçi baba tarafından alınıp karakola götürülmüş olması gibi bir “**hazin dram**”a şahit olmasından dolayı hâlâ üzüntü içindeymiş..

Geçiş dönemi, Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde, Rasimler’in istediği şekilde yaşanıyor..

Hayrettin Karaman da uyuyor.. Ya da, bizi uyutmaya alışıyor..

SİYASETTE “YA HEP YA HİÇ” Mİ?

Prof. Hayrettin Karaman 21 Haziran 2019 tarihli *Yeni Şafak* gazetesinde yerel seçimler vesilesiyle şunları yazmıştı:

“Benim derdim hiçbirine benzemez”

“(...) Benim sevgili Erdoğan’dan hiçbir menfaatim ve beklentim yok. Benim aklımın erdiği ve yönümün belli olduğu günden beri bir davam var: İslâm insanlığın kurtuluş reçetesidir, hazık bir doktor maharetiyle insanlığa sunulması her sorumlu Müslümanın vazifesidir, bu vazifenin en etkili ve en geniş çerçevede yapılabilmesi için uygun şartlara ihtiyaç vardır, şartlar kötüleştikçe vazife zorlaşır, etkisi ve kapsamı azalır. Müslüman en zor şartlarda da vazifesini yapmaya çalışmalıdır, ama şartların iyileşmesi ile de meşgul olması makuldür.

“1950 yılında on altı yaşımda idim, o yıldan beri davamın seyri bakımından Türkiye ve dünyanın şartlarını elimden geldiğince izliyorum.

“Ya hep ya hiç” ilkesi benim ilkem değil; dinim de en azından imanı olan kimseyi eksikleriyle beraber mümin sayıyor, sonunda ona cenneti vadediyor, dinin iman, ibadet, hayat tarzı, ahlâk, edep... bütün kısımlarını taşımayan kimseyi kaldırıp atmıyor, hepsi yoksa hiçbirini yok demiyor.

“Ben de Demokrat Parti’den itibaren partilere baktım, hangisi benim davamın amacına ulaşması bakımından daha müsait ise -en azından oy vererek- onu destekledim. Hiçbir zaman partili (üye) ve partici olmadım. Siyasi partilerin cazip tekliflerini de geri çevirdim. Bir kısmı için “Gölge etmesin yeter”, bir kısmı için de “Ha gayret” tavrı içinde oldum.

“Recep Tayyip Erdoğan içimizden biridir. Kaza-kader ona önemli vazifeler yükledi, sonunda oldukça yetkili Cumhurbaşkanımız oldu. Seksen milyon haylice örselenmiş bir halkı, milyonlarca eleman ile yönetmek durumundadır. “İnsan kavun değil ki koklayasın” derler. Ne yapacak, soruyor, soruşturuyor, inandığı kimseleri dinliyor ve insanlara görev veriyor. Çürük çıkanların vebali tavsiye edenlerin boynundadır, ona düşen ise çürüklük sabit olunca gözünün yaşına bakmadan temizlemektir. Temizlemenin, “gözyaşına bakma” dışında da engelleri olabilir, ama eninde sonunda bu engelleri de aşmak ve zamanı geldiğinde temizlemek şarttır.

“Diyelim temizledi, yerine gelecek temizi bulmak bu cemiyette, bu ahlâk ortamında ne kadar mümkün?

“Bu soru da bence anlamlıdır, lakin bu noktada da “ya hep ya hiç” değil, “olabildiğince, bulunabildiğince” kuralı geçerli olacaktır.

“Bazı dostlar bana ahlâk dersi veriyorlar, Allah razı olsun, küfredenler var, beddua edenler var, bir de ahlâk dersi verenler var; bu sonunculara teşekkür edilmez mi?

“Ben bakarım, eğer haklı iseler, bende bu kusurlar varsa onları düzeltmeye çalışırım, yoksa Allah’a şükrederim, istikâmetimi korumaya çalışırım.

“Evet, dostlarım, ben asla rüşvete, faize, yolsuzluğa, zulme, kul hakkı yemeye, vazifeyi kötüye kullanmaya, haksız mal ve mülk edinmeye... caiz demem, bunları yapanlara “fâsık, günahkâr, makbul olmayan kişiler” derim. Elimden geldiğince bildiklerimi ıslah etmeye çalışırım, fâsıkların kamu hizmetinde kullanılmamasını ısrarla tavsiye ederim (İyisini bulabilerseniz, bulabildiğiniz kadar).

“Ama ben iman ve davaya öncelik veririm.

“İmana öncelik verdiğim için fâsık da olsa mümin olanı, en büyük kusur olan imansızlık dışında iyi tarafları da olsa inanmayana ve özellikle de davama karşı olana tercih ederim. İmanın bir gün o fâsıkı ıslah edeceğini umarım. Bu tutum bana mahsus da değildir, bu bir din kuralıdır.

“Davama öncelik verdiğim için de, kusurlu da olsa bizimkilerin iktidardan düşmeleri halinde davamın başına nelerin gelebileceğini düşünürüm.

“Şimdi önümüzde bir İstanbul seçimi var. Bu seçimde Tayyip Bey’in adamı kazanamazsa kimler sevinecek buna bakarım.

“Ben sayayım:

* PKK’nın sözde liderleri sevinecek.

* ABD başkanı,

* Netanyahu,

* Suud Kral naibi,

* Sisi,

* Zâyd,

* Esed,

* Bazı Avrupa ülke başkanları,

* Bilcümle İslâm düşmanları,

* Dünyayı soyup soğana çeviren sermaye baronları,

* Kemalistler-Batıcılar... evet bunlar ve benzerleri sevinecekler.

“Şimdi soruyorum:

“Bunların derdi ahlâk mı, insan hakları mı, düşünce özgürlüğü mü, Türkiye’nin darboğazlardan çıkıp gerçek mânâda güçlü ve bağımsız olması mı, söyleyin, Allah aşkına, bunların derdi nedir? Niçin Erdoğan’ı harcamak istiyorlar? (...)”

*

Karaman, **Erdoğan’ın iktidarının “dava”** diye adlandırdığı İslam’ın güçlenmesi için **yararlı** olduğunu, olacağını düşünebilir.

Her ne kadar bazen hoşumuza gitmeyen şeyler hayırlı, hoşumuza giden şeylerse şerli olabiliyor, neyin hayırlı neyin hayırsız olduğunu kesin biçimde ayıramıyorsak da, bu düşüncesinde haklı olabilir. Mümkündür.

Fakat burada çok daha temel başka sorunlar var.

Birincisi, Erdoğan’ı adeta bir **masum peygamber** konumuna yükseltiyor.

İkincisi, **İslam “dava”sı** ile AK Parti’yi özdeşleştiriyor.

Sözde, “İslam davası” için Erdoğan’ı ve AK Parti’yi destekliyor. Özde ise, **İslam’ı tahrif** ediyor.

*

Açalım..

Karaman, “ **‘Ya hep ya hiç’ ilkesi benim ilkem değil; dinim de en azından imanı olan kimseyi eksikleriyle beraber mümin sayıyor**” diyor.

Bu ifadeler cahillikten başka birşey değil.

Birincisi, **İslam’ı yaşama (amel)** söz konusu olduğunda “**Ya hep ya hiç!**” tavrı hiç kimse için pratik değeri bulunan bir ilke olamaz. Çünkü insan melek değildir, buna gücü yetmez.

Kıyamet gününde de “Ya hep ya hiç!” denilmiyor, **ameller tartılıyor**.

Ancak, **itikad** bahsinde durum farklı.

İnançta “Ya hep ya hiç!” ilkesi geçerlidir.

“Biraz iman, azıcık da küfür olsun; biraz İslam, bir tutam da dinsizlik olsun; zekât gibi bazı hususlarda Şeriat’i kabul edelim, bazı hususlarda da Şeriat’in devrinin geçtiğine iman edelim” diye birşey kabul edilmiyor.

Bu hususu merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur’an Dili***’nde **“İmân mucibe-i külliyyedir, bunun zıddı olan küfür ise, salibe-i cüz’iyye ile meydana gelir”** diyerek veciz bir şekilde özetlemektedir.

Yani iman, inanılması gereken hususların tümüne inanılması ile gerçekleşir. Bir kısmına, veya büyük çoğunluğuna inanmak yeterli olmaz. Hepsini kabul etmek icab eder.

Küfür ise böyle değildir. Kâfir olmak için inanılması gerekenlerin büyük çoğunluğunu veya yarısını reddetmek gerekmez. Sadece bir cüz’ü, bir parçayı, tek bir ögeyi bile inkâr etmek, kâfir olmak için yeterlidir.

*

Karaman ayrıca **“Dinim de en azından *imanı olan kimseyi* eksikleriyle beraber *mümin* sayıyor”** diyor.

Bu tür ifadelere bizim geleneğimizde **“devir”**, Batı’da ise **totoloji** deniliyor.

İmanı olan kimse zaten mümindir. Bunu ayrıca söylemeye gerek var mı?!

Ancak, buradaki **“eksikleriyle beraber”** lafı sorunlu.

Burası, lafın gelişinden, **“itikaddaki eksikleriyle”** gibi anlaşılabilir. Doğrusu şudur: **Ameldeki eksikleriyle beraber..**

Kısacası, totoloji profesörü Karaman, sapla samanı karıştıracak şekilde konuşuyor.

*

Dedik ki, Karaman **Erdoğan**’ı adeta **masum peygamber** konumuna yükseltiyor.

Sözleri şöyle:

“Recep Tayyip Erdoğan içimizden biridir. Kaza-kader ona önemli vazifeler yükledi, sonunda oldukça yetkili Cumhurbaşkanımız oldu. Seksen milyon haylice örselenmiş bir halkı, milyonlarca eleman ile yönetmek durumundadır. “İnsan kavun değil ki koklayasın” derler. Ne yapacak, soruyor, soruşturuyor, inandığı kimseleri dinliyor ve insanlara görev veriyor. Çürük çıkanların vebali tavsiye edenlerin boynundadır, ona düşen ise çürüklük sabit olunca gözünün yaşına bakmadan temizlemektir. Temizlemenin, “gözyaşına bakma” dışında da engelleri olabilir, ama eninde sonunda bu engelleri de aşmak ve zamanı geldiğinde temizlemek şarttır.”

Peki, **içimizden biri** olan Recep Tayyip Erdoğan (Karaman’ın saydığı “**dinin iman, ibadet, hayat tarzı, ahlâk, edep... kısımları**” bakımından) “**çürük**” olup olmadığı noktasından sorgulanmaktan muaf mıdır?

Erdoğan, “la yüs’el” midir?

Erdoğan birilerini “**gözünün yaşına**” bakmadan **temizleme** hakkına sahiptir de, başkalarının Erdoğan’a karşı “**Çürük mü acaba?**” diye sorgulayıcı biçimde bakma hakkı yok mudur?

Erdoğan, bu açılardan rakiplerinden daha iyi konumda olabilir, fakat bu, onun sorgulanmaktan **muaf** tutulmasını haklı, makul, meşru ve zorunlu hale getirir mi?!

*

İmdi, Allahu Teala, “**Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin**” durumunu Maide Suresi’nde üç ayrı ayette açıklıyor.

Birisinde **kâfir** oldukları, diğesinde **fasık (günahkâr)** oldukları, üçüncüsünde ise **zalim** oldukları belirtiliyor.

Ulema, Allahu Teala’nın hükümlerini **kabul etmekle birlikte uygulamayanların fasık ve zalim**, o hükümlerin **geçersiz olduğunu** ileri sürenlerin ve onlara karşı çıkanların ise **kâfir** olacaklarını söylemişlerdir.

İmdi, Erdoğan’ın, 2009 yılında Arap Baharı yaşanırken **Mısır ve Tunus’a** gidip “**İslam Şeriatı yerine laiklik (İslam ile diğ dinlerin davaları arasında tarafsızlık)**” tavsiyesinde bulunduğunu biliyoruz.

Fakat bu sözlerinden tevbe ettiğine dair bir beyanını duymadık.

Tam aksine, TBMM eski başkanı **İsmail Kahraman**’ın “Anayasa ve laiklik” konulu bir konuşması üzerine o sözlerini iftiharla hatırlatmıştı.

Kahraman’ı çiğ çiğ yemeye çalışan Kılıçdaroğlu, Akşener ve Bahçeli troykasına karşı, “Kahraman fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür bir milletvekili olarak görüşünü söylüyor, Türkiye’de birşeyi değiştirdiği de, değiştirebileceği de yok.. Bu ne tahammülsüzlük, bu ne bağnazlık, bu ne yabazlık! Herkes sizin gibi düşünmek zorunda mı? Fikir ve inanç hürriyetinden anladığınız bu mu?” diyerek onu savunmadığı gibi, bir de kendisi sigaya çekmişti.

*

Bir insan, “Ben Allahu Teala’nın emir ve yasaklarını, Şeriat’ini kabul ediyorum, onları tartışma konusu yapmam; fakat onları uygulayamıyorum, her günahı işledim, zayıf ve günahkâr biriyim, suçluyum, hatamı kabul ediyorum” derse, **mümin**dir.

Fakaaaat..

“Ben çok iyilikseverim, zekâtımı sadakamı bol bol veriyorum, hatta Afrika’da kuyular açtırıyorum, orucumu tutuyorum, senede bir değil iki kurban kesiyorum, her sene de umreye giderim; ama **İslam güncellenmelidir**, mesela hırsızın elinin kesilmesini kabul edemeyiz, bu çok vahşice birşey. Erkeğin birden fazla kadınla evliliği akıl ve mantık dışı, bunu kabul edemeyiz. Faiz konusunda da biraz esnek olmalıyız” gibi laflar ederse, **kâfir** olur.

Devletler de böyledir. **Anayasalarında** “Biz **Kur’an** ve Sünnet’e bağlıyız” diye yazar ve uygulamada kâğıt üstünde bırakırlarsa **zalim ve fasık rejim** olurlar, fakat **kâfir devlet** durumuna düşmezler.

Ve yine fakaaat...

Bir devlet, anayasasına “Biz dinler arasında tarafsızız, laikiz, Allah’ın hükümleri diye birşeyi ağzımıza almayız, bize atalarımızın ilke ve inkılapları yeter” diye yazarsa, o devlet, İslam’a göre **küfür devleti** olur.

*

Konuya dönelim.. Erdoğan’ın, **Hüsni Mübarek** döneminde bile anayasasında **Şeriat** kaydı yer alan **Mısır’a** gidip, **İhvan**’ın iktidarına **laiklik** getirme tavsiyesinde bulunmasının hükmü nedir?

Kâfir mi olur, fasık mı, yoksa zalim mi?

Dördüncü bir seçenek var mı?

Sadece zalim olduğunu söyleseniz bile, onu **çürüğe çıkarmış** olursunuz.

Neymiş, Erdoğan etrafındaki çürükleri temizliyormuş, temizlermiş, temizlemeliymiş.

Balık baştan kokar..

Karaman efendi, “Evet, dostlarım, ben ... **fâsıkların** kamu hizmetinde kullanılmamasını ısrarla tavsiye ederim (İyisini bulabilirseniz, bulabildiğiniz kadar)” diyor ve lafı şöyle bağlıyor: “**Ama ben iman ve davaya öncelik veririm.**”

Hayır, **yalan söylüyorsun.**

Sen Akparti’ye ve Erdoğan’a öncelik veriyorsun.

İman ve davaya değil.

İman ve davaya öncelik veriyorsan, bunları neden ben yazmak zorunda kalıyorum?

Erdoğan’a bakarak bir sürü insanın istikametini kaybettiğini, itikadının bozulduğunu görmüyor musun?

Bunları yazmaktan keyif mi aldığımı zannediyorsun?

Senin tuzun kuru.. Keyfin yerinde.. Bu şekilde Erdoğan yağcılığı yapıyor ve bir taraftan da **iman ve dava edebiyatı** yapmanın kaymağını yiyorsun.

*

Bazı konular vardır, vatan ve millet meselesidir, **partiler üstüdür.**

Mesela Kıbrıs böyle.. Milletin haklarının **hukuka ve adalete aykırı olarak** yabancılar tarafından gasp edilmeye çalışılması durumunda iktidar ve muhalefet farklılığına bakmadan ortak tavır almak gerekir. Muhalefetteki bir partinin iktidar zarar görsün diye farklı sesler çıkarması kabul edilemez.

İman ve İslam (dava) meselesi de böyledir. **Devletler ve partiler üstüdür.**

Laik devletlerin laik yasalara göre kurulup faaliyet gösteren **partilerinin konjonktürel çıkarlarına** göre eğilip bükülebilecek birşey değildir.

Eğer davanız İslam ve iman ise, meseleye bu açıdan bakarak Akparti’yi diğer partilere tercih ediyorsanız, diğer partilerin iktidar olmasının veya belediyeleri almasının davaya (imana ve İslam’a) zarar vereceğini düşünüyorsanız, AK Parti’nin **iman ve İslam açısından zararlı ya da mahzurlu** söylemlerine de tepki göstermeniz gerekir.

Böyle yaparsanız **samimi** olduğunuz anlaşılır. Kendinizle de **çelişmemiş, tutarlı** davranmış olursunuz.

Fakat, dava (iman ve İslam) açısından mahzurlu söylemler Akpartililerden ve Erdoğan’dan geldiğinde ya hiç sesiniz çıkmıyor ya da bunlara bir kulp takmak için **alâkasız teviller** yapıyorsanız, **İslam’ı tahrif** etmeye başlamışsınız demektir.

Bu durumda sizin **davanızın** sadece **grupçuluk (particilik) ve liderperestlik** olduğu anlaşılır.

*

“Ya hep ya hiç!” tavrını Erdoğan’a karşı da sergilememek, doğrularını tasdik edip yanlışlarına karşı çıkmak gerekir.

“SAHİH İSLAM” ETİKETLİ “SAHİH DEVLETÇİLİK”

Yeni Şafak’ın ilahiyatçı yazarı Hayrettin Karaman, 25 Nisan 2019 tarihinde “**Ahlak herkese lazım**” başlığı altında yayınlanan yazısında kendince ahlâk dersi veriyordu..

Yazısına acayip bir hışımla girmişti:

“Kendi ahlaksızlığını bir şekilde meşrulaştırıp veya bunu bile yapmadan yoluna devam edip başkalarına ahlak dersi vermek de bir çeşit ahlaksızlıktır.

“Herkes haddini bilecek.”

Bunları söylemiş ve kalemini “haddi bildirilecek” taifenin orasına burasına batırmaya başlamış..

Kiminin gözüne, kiminin böğrüne, kiminin suratına kalemini saplıyor.

Yalnız bu konuda oldukça **seçici**..

Yönetenlerin ve bürokratların karşısında kalemini efendice cebine koyup onların ayakkabılarını boyamaya, ya da öpüp yalamaya başlıyor.

Şu ifadeleri kullanmış:

“Bürokratlar ve siyasetçiler ait oldukları toplumun içinden çıkıyorlar.

Taban ne kadar ahlaklı ise tavan da o kadar ahlaklı olur. Toplumda kâmil ahlak sahipleri azınlıkta veya müstesna olurlarsa tavandaki kâmiller de azınlıkta veya müstesna olurlar.”

*

Gerçi Hayrettin Kodaman'ın kastı başka, fakat bu ifadelerinden, **Türkiye'nin bürokrat ve siyasetçilerini ahlâksız kabul ettiği** sonucu çıkıyor.

Fakat, kurnaz olduğu için, “kâmil ahlâk sahipliği” için onlar arasından da bir kontenjan ayırıyor. **Azınlıkta ve müstesna** da olsalar böyle bürokrat ve yöneticiler varmış.

İmdi, bu Hayrettin Kodaman'ının ahlâk noktasından topluma yönelttiği eleştiriler doğru..

Ancak, eksik..

Her kesime ağzına geleni söylüyor, fakat kendisi gibi **hacı hoca geçinen taifeyi** unutmuş.

Bunlara düşen “ahlâkî sorumlulukları” pas geçmiş..

Hayrettin Kodaman, neden senin bir defacık olsun, evet bir defacık olsun **“Erdoğan'ın da şu sözünde şöyle bir hata var”** dediğine şahit olamadık?

*

Yazısında verdiği örnekler hep **amelî** noktadan, halbuki **itikadın** amele önceliği vardır, ve Erdoğan ile şürekâsının bu konuda sabıkası hayli kabarık..

Bu memleket, Erdoğan'ın **“Allah'ın bütün vasıflarını üstünde taşıdığını”** söyleyenlerin, bu sözlerinin ardından tekrar milletvekili yapıldığını da gördü.

Ve Erdoğan bu şahsa, “Hadi oradan hödük, sen nasıl konuşuyorsun!” bile demedi, “İstemez, yan cebime koy” türünden bir sükutla geçiştirdi.

Halbuki, böylesi bir durumda susması kesinlikle **caiz değildir**. O sapık lafın nesnesi kendisi olduğu için tepki sorumluluğu önce ona düşüyordu.

Hiçbir şey demedi.

Sustu.

Erdoğan’a sadece bu ayıp bile yeter.

Evet, başka hiçbir hatası olmasa, bu ayıbı ona yeter.

Bu öyle bir ayıp ki, bir damlası Atlas Okyanusu’na düşse, onu kokutmaya, lağım çukuruna dönüştürmeye yeter.

*

Hayrettin efendi kurnaz ya, işi hemen ahlâka getiriyor, oradan birilerini dövmeye başlıyor.

Şunu biliyor: Bu zamanda kâmil ahlâk sahibi denilebilecek adam bulmak zor..

Bulunsa da, böyle biri çıkıp “İşte ben kâmil ahlâk sahibiyim, şimdi size ahlâk dersi vereceğim, iyi dinleyin” demez ya da diyemez.

Böyle yaptığı zaman zaten kendisini otomatik olarak kâmil ahlâk sahibi insan olmaktan çıkarmış olur.

İtikad böyle değildir.

İmdi, **itikadı düzgün** bir sürü insan, Erdoğan ile şürekâsının böylesi hatalarını yazdılar, ve eleştirilen kişilerin, bu tür hataları konusunda genellikle düzeltme yoluna gitmedikleri görüldü.

*

“Efendim, Erdoğan ve partisi şu şu hizmetleri yaptı da bilmem ne...”

Kimse yapmadılar demiyor, fakat bu, Erdoğan ile şürekâsına, “Bizim yanlışlarımızı da onaylayacaksınız, sadece iyi taraflarımızı söyleyeceksiniz, yanlışlarımızdan bahsetmeyeceksiniz” deme hakkını vermez.

Bunu yaşıyanlar var..

“Rasim Özdenören’in Şeriat’e karşı laik düzen propagandası yapan yazılarını eleştiri konusu yapmayacaksın, eski yazılarını da internetten kaldıracaksın” denilen insanlar (en azından bir kişi) var.

Üst düzey emekli (veya emeksiz) bürokratlar gönderilip “Bir numara aleyhinde konuşma!” diye uyarılanlar var. Yani “bir numara”yı sadece övmek gerekiyormuş, gözünün üstünde kaşı olduğu bile söylenemezmiş.

Yine (iktidarın adamı) üst düzey devlet yetkililerinin “Atatürk eleştirisi yapma” diye baskı yaptıkları kişiler var.

Sırf iktidarın yanlışlarına da evet demediği için açık ya da örtülü tehditler alan, soruşturmalar geçirenler var.

*

Toplumun ahlâksızlığı üzerinden yönetimin ahlâksızlığını meşrulaştırmaya çalışmak ahlâksızlığın da ötesinde **şeytanî bir mugalata ve çarpıtmadır**.

Çünkü bu tür tespitler “**olgusal**” nitelik taşır, “**normatif**” değildir. Yani durumu tasvir ederler, hükme medar olmazlar.

Daha da açalım, böyledir diye topluma, “Yöneticilerinizi eleştirmeyin, sadece kendi ahlâkınızı düzeltmeye çalışın” anlamına gelecek laflar söylenemez.

Hz. Ömer’i kılıcıyla düzelterceğini söyleyen adama “Kılıcını bırak, kendi ahlâkını düzeltirsen Ömer de düzelir” denilmemiştir.

Hiz. Ömer’in üzerindeki elbiseyi soran, “Bunun hesabını vermezsen seni dinlemeyiz” diyen kişiye, “Sen ahlâklı olsaydın Ömer de ahlâklı olurdu” denilmemiştir. Elbisenin hesabı verilmiştir.

*

Yönetenler, yönetilenleri **baskı** altına alma mekanizmalarına sahiptirler.

Çünkü, yargıyı bile yönetilenler değil, fakat yönetenler etkileme gücüne sahiptir. Yönetilen, en iyi ihtimalle rüşvet verebilir, fakat yöneticinin **baskısı** ile yönetilenin rüşveti yarıştığında kazanan ilki olur.

Yönetimin polisi, maliyecisi, istihbaratçısı vs. vardır, bunlar yönetilenlerin emdikleri sütü burunlarından getirebilirler.

Yönetilenlerin yapabileceği tek şey sızlanmak, şikâyet etmek ve fiilen bir etkisi bulunmadan konuşmaktan ibarettir.

Ha, Türkiye gibi ülkelerde bir de üç beş yılda bir sandık başına gidilir.

Eğer yöneticileri eleştirmek bile Hayrettin Kodaman'ın yaptığı türden bir hazımsızlığa yol açıyorsa, yönetilenlere insan değil hayvan muamelesi yapılıyor demektir.

Yani, **hayvan gibi dilsiz** hale gelmeleri isteniyordur.

Peki bu denklemde dilsiz şeytanlık nereye düşer usta, dilli şeytanlık nereye?

*

Karaman, bir yazısında, 1996 yılında vefat etmiş bulunan merhum **Muhammed Gazzâlî**'den bazı alıntılar yapmıştı ("Çağdaş Gazzâlî'den halimiz ve çaremiz (2)", *Yeni Şafak*, 11 Nisan 2019).

O yazısındaki, Gazzâlî'ye ait bazı cümleleri ona hatırlatalım:

"Önemsizlerin yönettiği, gerçek önderlerin ise önemsiz sayıldığı bir ümmete yazıklar olsun!"

Gazzâlî böyle diyor.

Hayrettin efendiye göre ise, böyle konuşmamak lâzım.

Gazzâlî yöneticileri “**önemsiz adamlar**” diye yaftalamayacaktı. “Ey millet, siz önemli insanlar olsaydınız yöneticileriniz de öyle olurdu, vıdı vıdı edip durmayın, kendinizi düzeltin” demeliydi.

Bir başka cümle:

“**Aldatıcı dindarlık** bir ümmet için **açık dinsizlikten** daha zararlıdır.”

İşte Türkiye’de siyasetin durumu bu.. **Aldatıcı dindarlık..**

Dinin içini boşaltan, **Mısır ve Tunus’a gidip Şeriat yerine laiklik tavsiye eden** “dinsizlik tellalı” bir dindarlık..

Cenazelerde **Kur’an** okuyan, fakat onun hükümlerinin Türkiye’yi bırakın, Mısır ve Tunus’ta bile uygulanmaması için ter döken bir **sahte dindarlık..**

*

Bir başka cümle:

“İmparatorlar ve Firavunlar **tanrılaştılar**; çünkü **şuursuz olarak onlara hizmet eden** (tapınan) kalabalıklar buldular.”

“**Allah’ın bütün vasıflarını** üzerinde topladığı iddia edilen” imparatorlar da var mıydı?

Bir başka cümle:

“Halk, yöneticiler yüzünden bozulur, yöneticilerin bozulması alimlerin bozulmasındandır, eğer **kötü alimler** ve kötü hakimler olmasaydı, onlardan çekinecekleri için idareciler de bozulamazdı.”

Gazzâlî, “**Halk, yöneticiler yüzünden bozulur**” diyor.

Karaman’a göre ise, hayır, yöneticiler, halk bozuk olduğu için bozuktur.

Üstelik, halkın bütün bozukluğuna rağmen, yöneticiler arasında “**kâmil ahlâk sahibi**” olma kontenjanını boş bırakmayan muhteremler de mevcuttur.

Gazzâlî’ye göre, “Eğer **kötü alimler** ve kötü hakimler olmasaydı [Alimler ve hakimler kötü olmasaydı], onlardan çekinecekleri için idareciler de bozulamazdı”.

Hayrettin efendiye göre ise, yöneticilerin keyfini bozmamak gerekiyor.

*

Bir başka cümle:

“Diriliş ve uyanış hareketlerinin tarihine baktığımızda **siyasi ve sosyal hareketten önce akıl ve zihniyet dirilişinin** gerçekleştiğini görürüz.”

Evet, önemli olan, bir siyasal hareket olarak ortaya çıkmak değildir..

Yahut birilerinin sosyal alanda vakıf ve dernekler kurarak **körler sağırklar birbirini ağırlar** türünden faaliyetler yapmaları, birbirlerine ödül ve madalyalar takdim etmeleri, birbirleri için panel ve toplantılar düzenleyip “Sen ne büyüksün abi!” türünden methiyeler düzmeleri, birbirlerini “hizmette 50. yıl fütuhâtı” türünden “etkinlik”lerle pohpohlamaları değildir.

Sivil toplum örgütleri, kuruluşlarına temel olan yasalar çerçevesinde devlete bağımlı oldukları gibi, bir süre sonra, şayet faaliyetleri rejim açısından kabul edilemez görünüyorsa, ya da böyle bir potansiyeli varsa, devletin gizli servisi tarafından içeriden ele geçirilir ve kontrol altına alınırlar.

Bu noktada Suriye sorunu sırasında ortaya çıkan İHH görünümlü MİT tırlarını hatırlamak yararlı olabilir.

Bazen de sözde rejim karşıtıymış gibi görünen, fakat avcı tuzağından başka birşey olmayan hareketler üretilir, ki bunların en uç örnekleri Türkiye’de Aczmendiler ile Hizbullah’tı.

Ha, devletten, yani kendisine devlet unvanını vermiş efendi taifesinden emir almayı kabul etmeyen “belirli bir takipçi kitlesine sahip kanaat önderleri” çıkmaz mı?

Olabilir, ara sıra “ihtimal bazı kafalar” çıkabilir, fakat sonları muhtemelen Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan hocaninki gibi olur.

*

Önemli olan, **akıl ve zihniyet dirilişi** gerçekleştirmektir.

Sen gidip Mısır ve Tunus’a bile Şeriat yerine laiklik tavsiyesinde bulunabiliyorsan, yani **zihniyet ve akıl olarak çökmüşsen**, Türkiye’de Şeriat’in başörtüsü türünden birkaç hükmüne riayet edilebilmesini sağlamış olman çok fazla önem taşımaz.

Evet, birşey yapmışsındır, fakat bunun faydası, o faydayı kalkan ya da bahane yaparak verdiğin zarar ve ziyanın yanında devede kulaktır.

Kulak bile değil, kıldır.

Bir başka cümle:

“**Erdeme** zorlamak zorlanan insanı erdemli kılmaz; nitekim **imana** zorlamak da insanı mümin kılmaz; erdemin dayanağı **hürriyettir**.”

Bu cümle, Muhammed Gazzâlî’nin **hukuk ve ahlâk felsefelerini** özümsemiş olduğunu gösteriyor.

Evet, insanlar **güzel ahlâklı** olmaya **zorlanamaz**, ve güzel ahlâk açısından sorgulanamazlar.

Ancak **hukuk ve adalet** (Şeriat) açısından sorgulanabilirler.

Mesela, kişinin kendisine yapılan **kötülüğü affetmesi** güzel ahlâkın kapsamına girer. Kötülük yapandan **hakkını istemesi** ve alması ise **hukukun** gereğidir ve **adalet** anlamına gelir.

İşte burada insanlara, “Güzel ahlâk affetmeyi gerektirir, affedeceksin, affetmelisin!” diye **baskı** yapılamaz. Affetmeyenler **kınanamaz**.

Bu noktada insanlara, hakkını isteme ve alma noktasından tam **hürriyet** verilmesi gerekir.

Ahlâkın/erdemın dayanağı hürriyettir.

Bir kimse **baskı** altında güzel ahlâk davranışı sergilerse, bu, **kölelik** anlamına gelir. Hürriyetsizliktir.

İnsanların kendisini güzel ahlâklı diye övmesini hedefleyerek böylesi bir tavır sergilerse o zaman da **riyakârlık ve gösterişçilik** şeklinde bir başka **ahlâksızlık** sergilemiş olur.

*

O yüzden, Hayrettin Karaman’ın yöneticileri eleştirmek için yönetilenlere getirdiği güzel ahlâklı olma şartı, tam bir cehalet örneğidir.

Halk, yöneticileri eleştirme ehliyet ve salahiyetine sahip olmak için önce **güzel ahlâklı** olmak zorunda değildir.

Burada esas olan, **hukuk ve adalettir**.

Halkın getirdiği eleştiriler **hukuk** çerçevesinde **suç** teşkil ediyorsa, bunlar engellenir.

Etmiyorsa, yapılacak birşey yoktur.

Nitekim, Erdoğan, kendisine **hakaret** edenler aleyhinde davalar açtırmaktadır.

Erdoğan’a, “Güzel ahlâkın gereği, aftır.. Affet! Mutlaka affetmelisin!” denilemeyeceği gibi, Erdoğan’ı hukuk çerçevesinde eleştirenlere de, “Niye eleştiriyorsunuz, zaten siz kötü ahlâklısınız, önce ahlâken kâmil hale gelin, ondan sonra eleştirin!” de denilemez.

DÜZEN, BEKA VE AHLÂK

Son dönemde "**makasîd-ı şerîa**" (Şerîat'ın maksatları) kavramının ilahiyatçılar arasında moda olduğu biliniyor.

Bu gayeler şöyle sıralanıyor: Dinin, canın, malın, neslin ve aklın korunması.

İmam Şatıbî'nin *el-Muvafakat*'ta iki yerde vurguladığı gibi, bu hedefler arasında dinin (sahih itikadın) korunması en başta geliyor.

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman ise, bir yazısında "dinin korunması" hedefini şu şekilde önemsizleştiriyordu:

“Ekonomik ve siyasi özgürlüklerini sözde **dini korumak** için feda edenlerin [devletlerin] halini görüyoruz; yalnızca bunları değil, dinlerini de kaybetmek üzereler; **Suud ve Körfez ülkeleri başta** olmak üzere vaktiyle **Osmanlıya cephe alan ve ipi kopmuş tesbih gibi dağılanların** sonunu ne yazık ki, içimiz yanarak görüyoruz. İslam birliği ve dayanışması için sarf edilen bunca gayretten de sonuç alınamıyor.”

(“Beka Meselesi”, *Yeni Şafak*, 14 Mart 2019.)

Bunlar tam anlamıyla zırva..

Suud ve Körfez ülkeleri, dini korumak için ekonomik ve siyasî özgürlüklerini feda mı etmişlerdi?

Nasıl etmişlerdi, Hayrettin efendi şunu bir yazsaydı da anlasaydık..

Nasıl **Türkiye Cumhuriyeti Lozan**‘da İngiltere ve Fransa ile yapılan bir **pazarlık** sonucunda kurulduysa, Suud ve Körfez ülkecikleri de birer devlet olarak **tanınmalarını** söz konusu devletlerin onayı sayesinde elde ettiler.

Bu, biraz da geç gerçekleşti.. Mesela İngiltere'nin **Kuveyt**'ten çekilmesi (yanlış hatırlamıyorsam) 1961 yılında oldu.

Bölgenin siyasal bakımdan parçalanmış olması, Batılı sömürgeciler için gerekiydi.. Çünkü, bu **küçük devletçikler** arasındaki **rekabet ve çatışmalar**, onların "küresel sömürgeci" devletlerin **himayesine** sığınmalarını, **vesayeti** altına girmelerini gerekli hale getirecekti.

Suudî Arabistan'ın toprak bakımından biraz büyük olmasına izin vermişlerdi, çünkü bu yoksul ülkede **petrol** bulunduğu bilinmiyordu. Buradaki petrolü **1930'ların sonlarında** Amerikalılar keşfettiler ve Kral Abdülaziz İngiltere ile değil, Amerikalılar'la çalışmayı yeğledi.

Zaten, petrolü kendi başına çıkarıp işleyecek ve pazarlayacak imkâna sahip değildi. Bununla birlikte, yaklaşık 35 yıl sonra Suud, **Kral Faysal**'ın yönetimi altında petrolü bir **silah** olarak kullanarak **küresel düzene** kafa tuttu, tutabildi.

Bedeli de Kral Faysal'ın öldürülmesi oldu.

*

Bir defa "Ekonomik ve siyasi özgürlüklerini sözde **dini korumak** için feda etme" diye birşey olmaz.

Bunlar birbirinden ayrılmaz şeylerdir.

Mesela **Afganistan**'ı alalım.. **Taliban**'ın temel gayesi dini korumaktı, ve bunun sonucu olarak ekonomik ve siyasal özgürlükleri için de mücadele ettiler.

Yani ne demek istiyor bu Karaman, ekonomik ve siyasî özgürlükler için din feda edilir mi demek istiyor?

Bu kafa neyin kafasıdır?

Dinini feda ettin **dinsiz** hale geldin, ve buna karşılık ekonomik ve siyasî özgürlük kazandın diyelim, bu bir kazanç mıdır?

Özgürsen, dinini feda etmeme özgürlüğün de var demektir, yok ancak dinini feda ederek özgür olabiliyorsan, sen gerçekte özgür değilsindir, bedensel özgürlük için **ruhen köle** olmayı kabul ediyorsundur.

Eğitilmiş bir köpek olduğun için sahibin seni hapsetmiyor, serbest bırakıyordur.

Bu, özgürlük müdür?

*

Şu sözler de Karaman’a ait:

“Okur yazarlara bakıyorum, ...

“Ahlakçılar” da 17 ve 25 Aralık arifesinden beri yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, adaletsizlik ve liyakatsızlıktan yoğun bir şekilde söz ediyorlar (Sanki bunlar daha önce yok idi!).

“Niçin tırnak içinde “ahlakçılar” dedim.

“Çünkü bunlar **ahlakı istismar** ediyorlar. Samimi olarak mevcut ahlaki arızalardan söz etseler, bunlardan dertlenseler, ıslah çareleri arasalar, hem ahlaklı hem de başarılı kadrolar varsa bunları tanıtsalar onlara katılmamak mümkün olmaz. Ama ortada fol yok, yumurta yok, işleri güçleri olanı abartarak ve ikna edici bir alternatif de sunmadan mevcudu yıkmaya uğraşmaktan ibaret.”

Bu “**ahlâkı istismar**” meselesi önemli..

Yirmili yaşlarımda iki yıl **Almanya**’da kaldım.. O zaman, Alman toplumu ile kendi toplumumuzu kıyaslama şansına sahip oldum.

Fark ettiğim şeylerden biri şuydu: Almanlar (ve genelde Batılılar), bir ölçüde çifte standart sergilemeler de, **hukuku** (hak kelimesinin çoğulu olarak hukuku, **hakları**) en azından söylem düzeyinde önemseyen bir toplumdur.

Bencil, menfaatçi vs. olarak yaftalanmaya aldırış etmeden haklarını sonuna kadar aramayı önemsiyorlardı. Dolayısıyla başkalarının haklarının peşine düşmesini de doğal karşılıyorlardı.

Hatta, **menfaat/çıkar** kelimesini rahatça kullanabiliyor, “*Bu benim çıkarıma değil, bunda benim çıkarım yok, senin için çıkarlarımdan vazgeçemem*” gibi ifadeler kullanabiliyorlardı.

Aynı üslubu **uluslararası ilişkilerde** de sergiliyor, siyasal gelişmeleri “**ulusal çıkar**” kavramı ekseninde ele alıyor, politik faaliyetlerini **meşru** göstermek için doğrudan bu kavrama sığınmayı yeterli görüyorlardı.

Ahlâktan vs. söz etmiyorlardı.

*

Bizim toplumumuza gelince, en az Almanlar kadar çıkarıcıydık, fakat onlardan bir farkımız vardı, çıkarıcı olduğumuzu **dürüstçe** söylemiyor, itiraf edemiyorduk.

Siyasetçimiz biraz **dindarsa** mutlaka **Allah rızası için** siyaset yapıyordu, kendisi için istediği hiçbir şey yoktu, halka hizmet **Hakk’a hizmetti..**

Laikse, yine kendisi için birşey istemiyor, herşeyi **halk için, vatan için, millet için, gelecek kuşaklar için** yapıyordu.

Bu vatanın havasını teneffüs etmiş, bu devletin ekmeğini yemişti, ona borçluydu, ve bu borcunu ödemek için **fedakârlık** yaparak siyasete giriyordu.

“*Bâis-i şekva bize hüzn-i umûmîdir Kemâl / Kendi derdi gönlümün billah gelmez yâdına*” diyerek inliyordu.

Kimse para pul, şöhret itibar, makam mevki için siyaset vs. yapmıyordu, herkes sadece hizmet etmeyi düşünüyordu.

*

Evet, bizimkilerin dilinden **ahlâk** düşmüyordu, fakat bu, insanın kendisini ahlâklî davranmakla yükümlü hale getirmesi değildi

Ahlâk, başkalarının sırtına yüklenen bir yükü.

Almanya'dan döndüğüm sıralarda, konuştuğum arkadaşlara şu örneği veriyordum:

Kırmızı ışıktaki durmak bizim için hem **hukukî** hem de **ahlâkî** bir yükümlülüktü, fakat buna riayet etmiyorduk.. İnsanlar kırmızı ışıktaki yola dalıyor, sonra bir araba korna çalarsa bu defa ona dönüp, mesela *“Patladın mı, biraz sabırlı olsana, bir de sakalın takken var, hacı hocasın, utanmıyor musun böyle korna çalmaya?”* İnsanlarda ahlâk güzelliği de kalmadı” diyebiliyorlardı.

Halbuki, orada ahlâkî davranmakla yükümlü olan kendisiydi, kırmızı ışıktaki durup hak çiğnememeliydi, çiğniyorduyorsa bari özür dilemeliydi.

Ama yapılan şey, **ahlâkın istismarı**ydı, karşıdakinin **haksızlığa katlanması** için ahlâk silah olarak kullanılıyor, istismar ediliyordu.

*

Başka örnekler de veriyordum: Mesela anne babalar, iki çocukları kavga ettiğinde, genelde halim selim olana karşı **ahlâkı** kullanıyor, **istismar** ediyorlardı.

Diyelim ki büyük olan daha kavgacı ve küçüğe haksızlık yapıyor, büyüğü tekdir edip hizaya getirmek yerine küçüğe, *“Sabırlı olmalısın, o senin büyüğün, küçükler büyüklere saygılı olmalıdır”* diyebiliyorlardı.

Ya da küçük daha fazla yaygaracı ise bu defa büyüğe, “*Sen büyüsun, olgun davranmalı onu idare etmelisin, sabırsız davranmamalısın*” diye akıl verebiliyorlardı.

Böylece ahlâk, yanlış kişinin yanlış davranışının ödüllendirilmesinin, haksız olanın şımartılmasının ve önünün açılmasının bir vasıtası haline getiriliyordu.

Halbuki burada yapılması gereken şey, **güzel ahlâk** değil **adalet** (hukuk) kavramı çerçevesinde hareket etmektir.

Böylece ahlâk, ahlâksızlığa dönüşüyordu.

*

Evet, bir bakıma Almanlar’dan daha ahlâksız bir toplumduk, çünkü **Almanlar** hiç değilse ahlâkı umursamadıklarını **dürüstçe** ortaya koyabiliyorlardı.

Bir dürüstlükleri vardı.

Biz ise ahlâkı umursamama bir tarafa, onu haksızlığın ve zulmün hizmetkârı ve suç ortağı haline getiriyorduk.

Dürüst değildik, **riyakârdık**. Ahlâkî bakımdan Almanlar’dan daha kötü durumda değilsek bile daha iyi de değildik. Ancak onlar daha tutarlı ya da en azından bu noktada dürüsttüler.

İçi boş ahlâk edebiyatı yapma riyakârlığı sergilemiyorlardı.

*

Bir toplumda ahlâktan çok söz edilmesi o toplumun ahlâklı olması anlamına gelmiyor.

Mesela **Osmanlı**’da böyleydi.

Sabri Ülgener, “İslam, Tasavvuf ve Çözölme Devri İktisat Ahlâkı: Zihniyet ve Din” diye bir kitap yazıp bunu anlatmıştı ve söyledikleri yanlış anlaşılıyordu. (Muhtemelen birileri kitabını okumadan, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi oluyorlar.)

Aslında Osmanlı’da birilerinin çok fazla **ahlâkî öğütler** vermelerinin nedeni, Osmanlı toplumunun ahlâka, zühde ve takvaya çok önem vermesinden ileri gelmiyordu.

Tam aksine, eli kalem tutanların bir kısmı toplumdaki ahlâkî çöküş ya da çöküntü yüzünden bu konulara fazla ağırlık vermiş durumdaydılar.

*

Ülgener, kitaplardaki (“olması gereken”i anlatan) normatif nitelikteki “ideal” zihniyetin, toplumun “yaşayan” zihniyeti olmadığını, “olan”ı yansıtmadığını anlatıyordu, fakat birileri, kitabın adına bakarak, Osmanlı’daki **tevekkül zihniyeti ve zühd felsefesi** yüzünden geri kaldığımızın anlatıldığı kanaatine varıyorlardı.

Oysa Osmanlı toplumu bu değildi.

O toplumun fotoğrafını tasavvufî şiirlerdeki öğütler değil, Evliya Çelebi’nin **Seyahatname**’si gibi kitaplarda anlatılan facialar, mahkeme kayıtları, başkentteki entrikalar, mahkemelerdeki rüşvetler, medreselerdeki “beşik” yozlaşması, tekkelerdeki çürüme, Yeniçeri Ocağı’ndaki bozulma, mültezimlerin vergi zulmü, Celalî isyanları ve eşkıyalık gibi sosyal hareketler ortaya koyuyordu.

*

Hayrettin Karaman’ın laflarına dönersek..

Şayet “ahlâkçılar” dediği kesim, daha önceki iktidarlar döneminde “ahlâk”ı hiç hatırlamamışlarsa, onların yaptığı ahlâkçılığı samimiyetsizlikle suçlamakta haklı olur.

Fakat, daha önceki iktidarları da bu açıdan sorgulamış bir isim bunu yaptığında onu **istismar**la suçlarsa, asıl kendisinin çok ciddi bir **ahlâkî buhran** yaşamakta olduğunu düşünebiliriz.

Karaman bir de “hem ahlaklı hem de başarılı **kadrolar** varsa bunları tanıtılsalar” diyor..

Bir defa, **paralel** bir devlet ya da **paralel** bürokrasi bulunmadığı için bunu gösteremezsiniz.

(**Derin devlet** de paralel devlet olarak görülebilir. Aynı şekilde, devlet görevlilerinin **mafya** vs. ile işbirliği yapması, bu tür **çetelerin** paralel devlet haline getirilmesidir.)

Ayrıca Türkiye’de sorunun bir ölçüde “sistemsel” ya da “sistemik” olduğu da bir gerçek.

Bu sistem, hem ahlâkklı hem de başarılı kadroların ortaya çıkmasına imkân vermez. Çünkü sistem, “**takiyye sistemi**“..

Mesela mütedeyyin insanların siyaset yapabilmek için, gerçekte din ve diyanetleri ile çelişen **Atatürk ilkelerine bağlılık yemini** etmeyi kabullenmeleri gerekiyor.

Bu da, “takiyye sistemi”nin çarkları altında şahsiyetlerinin yok edilmesi demek..

*

Burada takiyyenin kime karşı yapıldığı önem taşıyor, başlangıçta Kemalistler’e karşı yapıldığı zannedilse bile, o yeminle başlayan **şahsiyet aşınması ya da kaybı**, zamanla takiyyenin yönünün dindar seçmen kitlesine çevrilmesine yol açıyor.

Bu devletin ya da sistemin **asıl “beka sorunu”** budur.

Yaşamasını ya da bekasını insanların takiyyeci ve şahsiyetsiz hale gelmesine bağlamış olan bir devletin ya da sistemin beka sorunu yaşamasına şaşırmamak gerekir.

Zehirli gazla dolu bir odada bulunuyor ve o **zehirli “takiyye ve şahsiyetsizlik”** **gazını** teneffüs etmeyi bekanızın gereği sanıyorsanız ne kadar beka edebiyatı yapsanız azdır.

“Ahlaklı ve başarılı” paralel kadrolar yok diye mevcutların ahlâksızlık ya da başarısızlıklarının eleştirilmesini ahlâkın istismarı olarak sunmak belki ahlâk istismarı değildir, fakat yine de bir istismardır.

Neyin istismarı olduğunu Hayrettin efendinin kendisi bulsun.

TASAVVUFTAN BAHSEDERKEN ŞERİATÇI, DEVLETEN BAHSEDERKEN ŞERİAT'I (HUKUKU) BIRAKIP AHLÂKÇI OLMAK

Yıllar önceydi..

2009 senesi.. Temmuz..

Dört ay önce, Mart'ın son günlerinde **Muhsin Yazıcıoğlu** karlı bir dağ başında helikopter kazasında can vermişti.

Ve ben bir ay önce, Haziran başlarında **zehirlenmişim**..

Atlatabilmiştim, fakat iki elimin de üstü yara bere içindeydi, yüzüm sapsarıydı.

O Temmuz ayında **Cübbeli Ahmet** adlı milli ve yerli felaket, doğal afet, **Fatih Altaylı**'nın televizyondaki programına ilk kez çıkmış bulunuyordu.

Birisi beni aradı, “Çok güzel konuşuyor, değil mi! Doğruları söylüyor” filan dedi.

Cübbeli'yi izlememişim, fakat (eski MİT'çi **Mehmet Eymür**'ün MİT'le bağlantısını ifşa etmiş bulunduğu) Fatih Altaylı'nın Cübbeli'yi durduk yere ekrana çıkarmayacağını, bunun altında bir Çapanoğlu yatmamasının imkânsız olduğunu, Karaman'ın koyununun oyununu anlamak için biraz beklemek gerektiğini biliyordum.

Beni arayan kişiye şöyle dedim: “Doğruyu söylemek tek başına önemli değil. Hangi doğruyu ne zaman, nerede, kime karşı söylüyorsun, asıl önemli olan bu.”

*

Tasavvuf bahis konusu edildiğinde **Şeriat**'e vurgu yapmak güzeldir ve gereklidir.

Fakat Şeriat'i asıl **devlet yönetimi** söz konusu olduğunda hatırlamak gerekir.

Birçok ilahiyatçıya bakıyoruz, tasavvuf söz konusu olunca sergiledikleri örnek ve övülesi hassasiyeti “**düzen**” söz konusu olunca unuttuklarını, farklı makamdan gazel okumaya başladıklarını görüyoruz.

Bunlardan biri Prof. Hayrettin Karaman.

Yeni Şafak’ta 13 Mayıs 2016 tarihinde yayınlanan “**Kurtarıcı olan tasavvuf mu?**” başlıklı yazısında şöyle diyordu:

“(…) *İmâm-ı Rabbânî’nin bu konudaki bir mektubu:*

“Peygamberlerin büyüğü (s.a.) hürmetine Allah sizi, düşmanlarınıza karşı muzaffer kılsın. Bizlere, iltifat üslûbuyla yazılmış olan mektubunuzu okumakla şeref-yâb oldum. Mektupta, Mevlâna Kılıç Muvaffak, İslâm’ı öğrenen talebe ile sofiler için bir miktar para gönderdiğini yazıyor. Önem bakımından, **ilim taliblerini sofilerden önce tutmasıyla**, gerçekten iyi yapmış. Dış içi gösterir, gerçekte ve iç âlemde de bu topluluğun öne geçirilmesini umarız.

“Her kap, içindekini sızdırır.”

“Talebeyi öne geçirip onlara daha çok önem vermekte, **şerîatı** tervîc ve teşvîk vardır. Çünkü onlar, **şerîatı** sonraki nesillere taşıyan kimselerdir. Mustafâ’nın (s.a.) getirdiği din, onlarla ayakta durur. **İnsanlar kıyamette, şerîattan sorguya çekilirler**, yoksa tasavvuftan değil! **Gerek cennete girmek, gerekse ateşten uzak kalmak şerîatı (onun emir ve yasaklarını) yerine getirmeye bağlıdır. Kâinatın en ulu kişileri olan peygamberler, halkı yalnız şerîata davet etmiş, kurtuluşu ona bağlamışlardır. Bu büyükleri göndermekten maksat şerîatı tebliğdir. Böyle olunca hayırlı işlerin en büyüğü, şerîata hizmet etmek, onun hükümlerine hayat vermektir. Özellikle İslâmî esasların tatbik sahasından çekildiği bir zamanda! Böyle zamanlarda, Allah yolunda binlerce lira sarfetmek, bir**

şer’î meselenin uygulanmasını teşvik etmeye eşit olmaz. Çünkü şerîata hizmet ve teşvikte, yaratıkların en büyükleri olan peygamberlere uyuş ve onların yolundan gidiş vardır. En büyük hasenâtın onlara teslim edildiği (en değerli hizmetlerin onlar tarafından yerine getirildiği), halbuki binleri dağıtmak başkalarına da müyesser olduğu bilinen bir hakikattir.

“Dini ayakta tutmak ve onun hükümlerini yerine getirmekle nefse karşı davranılmış da olur. Çünkü şerîat nefsin arzularına aykırı olarak gelmiştir. Halbuki **mal infakında (bağışlama) bazen nefsin de payı olabilir.**

“Evet, şerîatı yaşatmak ve İslâm milletini ayakta tutmak için yapılan harcamalar, en yüksek infak derecesini teşkil eder. Bu niyetle bir kuruş harcamak, başka arzularla binleri tasadduk etmekten üstündür.

“Denirse ki:

“İlim yolcusu nefsinin esiridir. Böylesi, nefsinin köleliğinden kurtulmuş bir sofiye nasıl tercih edilebilir?

“Şöyle cevap verilir:

“Böyle söyleyen henüz sözü anlayamamış, maksada erememiştir. Çünkü (İslâmî) ilim yolcusu, nefsinin elinde esir olsa bile, yaratıkların kurtuluşuna sebep olmaktadır. Çünkü dînî hükümleri ve ilimleri başkalarına taşımak ve öğretmek bunlara bağlıdır. Kendisi, öğrettiklerinden faydalanmasa bile, bu ikinci vazifeyi (öğretim ve tebliğî) yerine getirir. Halbuki sofi, kurtulmuş olsa da yalnız kendini kurtarmıştır; onun halkla ilgisi yoktur. Birçok kimsenin kurtuluşu kendisine bağlı olanın, kurtuluşu yalnız kendine ait olandan daha üstün olacağı açıktır.

“Evet; fenâ, bekâ ve seyir derecelerinden sonra sofi, halkı Allah yoluna dâvete döner ve böylece kendisinde nübüvvet makamından nasîb hasıl olursa; o da şerîatı tebliğ edenler arasına girmiş olur. Artık o da şerefli

âlimler gibidir. **Bu ise Allah’ın lûtfudur, onu dilediğine verir, Allah büyük lütuf sahibidir.”**

(*Mektûbât*, C.I. 48. Mektub)

*

Evet, “Peygamberler halkı **yalnız Şerîat’e davet** etmiş, **kurtuluşu** ona bağlamışlardır”.

Peki, senin cansiperane bir şekilde desteklediğin **Recep Tayyip Erdoğan** bunu unutup (daha doğrusu görmezden gelip) **Mısır** ve **Tunus**’ta yönetimleri Şeriat’i terk etmeye çağırdığında niye ona bunu söylemedin:

“Peygamberler halkı yalnız Şerîat’e davet etmiş, kurtuluşu ona bağlamışlardır.”

Ona, “Sen kurtuluşu laikliğe, siyasal dinsizliğe bağlıyorsun, bu yanlıştır, bu yolun sonu felakettir, **Allah’ın gazabına** sebeptir” niye demedin?

“Peygamberlerin yolunu bırakmışsın, **Atatürk’ün izinde** olduğunu söylüyorsun ve siyasetinle bunun hakkını veriyorsun, fakat Allahu Teala’nın imtihan olarak fırsat vermesine aldanma, güvenme!” diye onu niye uyarmadın?

*

Bunları yapmadın, “**Ne dedi, niçin dedi?**” başlıklı bir yazı ile (*Yeni Şafak*, 25 Eylül 2011) ona arka çıktın.

Şunu dedin:

“Başbakanımızın Mısır ziyareti öncesinde DREAM TV ile yaptığı bir mülakatta söylediği sözler sağa sola çekilerek büyük gürültü koparıldı. Sanki o, daha önce söylemediği bir şeyi söylüyor veya Müslüman Arab ülkelerinin halkına bir teklif/tavsiye götürüyor, bir hareket başlatıyordu!”

Ve ardından ekledin:

“Başbakan **Türkiye tecrübesini** anlatıyor ve bu anlatım da yeni değil”.

Yani peygamberlerin tecrübesinin yerini kutsal ve mübarek laik Türkiye tecrübesi aldı.

Anlatımın yeni olmaması da hatada ısrar değil de doğruluğun delili oldu.

*

“**Kurtarıcı olan tasavvuf mu?**” başlıklı yazı yazmayı biliyorsun..

Peki niye bugüne kadar “**Kurtarıcı olan laiklik mi?**” başlıklı bir yazı yazmadın?

“**Hayırlı işlerin en büyüğü (Evet, en büyüğü) Şeriat’e hizmettir**” sözü sadece tarikatçılara mı hatırlatılmalıdır?

İmam-ı Rabbanî bunu en başta zorba ve zalim **Ekber Şah’a** söylüyordu, sen kime söylüyorsun?

Laik Türkiye’nin şamar oğlanı ve laik medyanın maskarası zavallı tarikatçıya..
(Kastımız Şeriat’e bağlı gerçek tarikatçı.. Şeriat/hukuk ile ahlâkı tokuşturup sanki bunlar birbiriyle çelişen seylermiş gibi Şeriat’e karşı ahlâkı savunuyor numarası yapan laikleşmiş sözde tarikatçı şarlatanlar değil.)

Allah yolunda bile olsa (laik devlet ya da millet yolunda değil, Allah yolunda) binlerce lira (altın) sarfının, Şeriat’in bir hükmünün uygulanmasını teşvike denk olamayacağını bilmesi gerekenler sadece tarikatçılar mı?

Erdoğan’ın laikçiliğini ve Atatürkçülüğünü tenkit edenlere “İyi ama TİKA Afrika’da şu kadar kuyu açtı, şuraya şu kadar yardım etti” diyen devletperestlere “Bak kardeş, haydi varsayalım ki bütün bunlar Allah rızası için yapılıyor, işin içine

siyasî hesaplar, dünyevî beklentiler girmiyor, yine de Şerîat’i savunmaya denk olamazlar” neden demiyorsun?

Demedin?

*

Erdoğan’ın ve Erdoğancılarının yaptığı, Şeriat’ın uygulanmasını teşviki terk etmek, bu konuda lakayt ve umursamaz olmak da değildi, tutup onun terk edilmesini istediler.

Hiç olmazsa bu konuda sussalardı.. Susmadılar.

Ve sen onları uyarmadın.

Uyarmadığın gibi, yaptıklarına kulp takarak, alâkasız teviller yaparak onları cesaretlendirdin.

Dolaylı olarak teşvik ettin.

AYNI NOKTADA DURMA İNATÇILIĞI

Yeni Şafak yazarı Hayrettin Karaman “**İktidar tenkit edilir ama...**” başlığını taşıyan 9 Kasım 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

“Ben referandumdan önce bir yazı yazmıştım, ... maksadımın dışına çekerek eleştirenler, hatta hakaret edenler oldu. O yazımda özet olarak şunu demiştim: Bir **inancı**, bir **davası** olan insanların bir **iktidarı** desteklemelerinin ölçütü, o iktidar ile dava arasındaki ilişkidir. Eğer iktidar –**davanın sahibi** olmasa da- **başarıya ulaşması bakımından elverişli** ise ve **herkesin (başka inanç, dava ve hedef sahiplerinin de) içinde oldukları gemiyi tehlikeye sokmuyorsa** desteklenir, değilse desteklenmez.

“Fıkıhta, “**Vacip olanı tamamlayan, vacibin yerine getirilmesine yardımcı olan şey de vaciptir**” diye bir kural vardır. O yazımda bu **kurala da atıfta** bulunmuştum.

“Yine aynı noktada duruyorum.”

Evet, Karaman’ın bu fetvası **gaflettir..**

Dalalettir..

Hıyanettir..

Gaflet, dalalet ve hıyanet oluşu, “**iktidar**“ı (yani **Erdoğan**‘ı ve **Akparti**‘yi) salt desteklemesinden kaynaklanmıyor.

Söz konusu desteği bir “**vacip**” olarak sunmasından, **İslam**’ı **istismar** edip kötüye kullanmasından, ve bu istismara alan açmak için **İslam**’ı **tahrif** etmesinden kaynaklanıyor.

*

Kurnaz Hayrettin efendi, bir yandan da “batıl cephesi”ne, “Siz endişelenmeyin, sizin için bizden yana bir **tehlike** yok” mesajı vermekten de geri kalmıyor.

“İktidar”ın **herkesin kendi davası** için “tehlike”siz olması garantisini veriyor..

Herkesin (başka inanç, dava ve hedef sahiplerinin de) içinde oldukları gemiyi tehlikeye sokmama şartı getiriyor.

Yani o başka inanç, dava ve hedef sahiplerine göz kırıp işmarda bulunuyor.

Adeta, “Gemide keyfinizi sürmeye devam edebilirsiniz, biz sizin **tehlikesiz** biçimde menzil-i maksudunuza varmanız için burada kalem oynatıyoruz, birilerini **FETÖ’den miras haşhaşla uyuşturmaya** devam ediyoruz” demeye getiriyor.

*

Eğer “oy veren **vatandaşlar**“ın “iktidar”ın politikalarını desteklemesi **vacipse**, söz konusu “**iktidar**“ın o politikaları izlemesi evleviyetle vacip olur.

Akparti’nin izlediği politika ise, İslam açısından, en iyi ihtimalle, **hak ile batıl’ın telfikinden/birleştirilmesinden** ibaret..

Bunun değil **vacip, caiz** olması bile söz konusu olamaz.

Aslında burada telfikten söz etmek bile gereksizdir. **Hakkın, batıl’ın emrine verilmesi** söz konusudur.

Bu da, açıkça **haramdır**.

Hayrettin Karaman **fikhî gözbağcılık ve hokkabazlık** sergileyip “vacibi tamamlayan”dan söz etmek yerine “**haramı tamamlayan**” sapmalardan bahsetme dürüstlüğünü göstermeye ne zaman başlayacak?

Galiba bu gidişle bunu sadece mahşerde yaptığına şahit olabileceğiz.

*

Türkiye’deki **sözde özgürlükçü** anayasal düzenin **İslamî bir siyasal harekete** izin vermediğini hepimiz biliyoruz.

Bu yüzden Erbakan, **Millî Görüş** ve **Adil Düzen** gibi tevriyeli ve tevilli ifadeler kullanıyordu.

Erdoğan ise, kendi siyasal hareketini “**Millî Görüş gömleğini çıkardığını**” söyleyerek başlattı.

Batı tipi “**muhafazakâr demokrasi**“yi savunduğunu söyledi.

Laikliği benimsediğini ilan etti.

Din devletini (İslam devletini) savunmadıklarını, din devletinin çağının geçtiğini ileri sürdü.

Din milliyetçiliğinin (İslam milliyetçiliğinin) ayaklarının altında olduğunu söyleme cüretini gösterdi.

Aziz Atatürk vurgusu yapmaya, onu “tüm yönleriyle kucaklama”dan söz etmeye başladı.

Üstüne üstlük, rejim yanlılarına, parti olarak **gizli gündemlerinin** bulunmadığı yönünde açıkça teminat verdi.

Düzenle ya da **rejimle** bir sorunları bulunmadığı yönünde güvence sundu.

Fakat bu arada, **devlet ile milleti barıştırma** adı altında, **başörtüsüne kısmî özgürlük, imam hatip liselerine eşit haklar tanınması, okullarda Kur’an ve siyer derslerinin okutulması** gibi müslüman halkı da memnun eden adımlar da attı.

Bu sayede, dinî hassasiyeti bulunan kesimlerin desteğini almayı sürdürdü.

*

Peygamber Efendimiz s.a.s. ile ilk müslümanların **Mekke**'de neler yaşadıkları bilinmektedir.

Öyle bir **boykota** maruz kaldılar ki, bir ara onlarla bütün sosyal ve ekonomik ilişkiler kesildi, açlıktan ağaç yapraklarını yemek zorunda bile kaldılar.

Halbuki Mekke ileri gelenleri Peygamber Efendimiz s.a.s.'e “iktidar” olma fırsatını sunmuşlardı.

Said Ramazan el-Butî'den okuyalım:

“... **Keyfiyeti ve türü** ne olursa olsun, davetin seyri konusunda **lüzumlu gördüğün her siyaseti** ortaya koymak **hikmet** olur mu? Ve nihayetinde hedefin, hakikate ulaşmak diye, **her gördüğün yol ve sebebe sarılma yetkisini** sana Şariat koyucusu verdi mi? Hayır! Gerçekten İslam şeriatı gayelere yönelmeyi emrettiği gibi, sebep ve yollara başvurmayı da emretmiştir. O halde **Allah'ın gayeye ulaşmak için vesile kıldığı belirli bir yolun dışında;** Allah'ın emrettiği gayeye varmak için herhangi bir yola girmen, senin hakkın değildir. Siyaset-i Şer'iyye ve hikmetin kabul gören birçok anlamları vardır. Fakat, **sadece meşru kılınan sebep ve vasıtaların hududu dahilinde** olması gerekir.

“Az önce yaptığımız nakiller buna delildir. Resulullah'ın, Kureyş'in ileri gelenlerinden gelen **başkanlık veya hükümdarlık teklifini** kabul etmesi, **liderliği ve başkanlığı** kendinde toplayarak, **ileride bunu İslam davetinin gerçekleşmesinde araç** olarak kullanması, [fikhî derinlikten uzak yüzeysel bir bakışla] siyaset ve hikmet babında düşünülebilecek şeylerdir. Özellikle de sultan ve hükümdarın kişiler üzerinde kuvvetli bir otoritesinin olduğu göz önünde bulundurulduğunda, ideoloji ve ekol sahiplerinin, halk

kitlelerine kendi ideolojilerini ve ekollerini kabul ettirebilmek için, kendi otoritelerini kullanma bakımından **yönetimi ele geçirme fırsatını kullandıkları** bir gerçektir.

“Fakat Resulullah s.a.s. böyle bir siyasete girmeye ve bunu davası için bir araç olarak kullanmaya asla razı olmadı. Çünkü, **bu bizzat davetin prensiplerine aykırı** düşer.

“Böyle bir tutumun, siyaset ve hikmet türlerinden telakkisi (sayılması) **caiz** olsaydı; elbette doğruluğu apaçık olan ile **yalanını gizleyen bir yalancı** arasındaki fark ortadan kalkardı. Davalarında sadık olanlar, ismi [sözde] hikmet ve siyaset olan [ilkesiz] geniş bir yol üzerindeki **gözbağcılarla ve deccallarla** karşı karşıya kalırlardı.

“Şüphesiz ki, bu dinin felsefesi, **her türlü gaye ve vasıtayı kullanmada doğruluk ve şeref kaideleri** üzerinde kurulmuştur [Makyavelist fırsatçılığı, yalancılığı, aldatmayı kabul etmez]. Nitekim **gayeyi** ancak doğruluk, şeref ve kelime-i Hak [hak söz, batıl sözler değil] kıymetlendirir. Aynı şekilde **vasıtayı** da ancak kelime-i Hak, şeref ve doğruluk prensiplerinin tayin ve tespit etmesi gerekir [Gayenin sözde ulvîliği, güya bu gayeye yardımcı oluyor diye, araçların süflî olmasını kabul edilebilir hale getirmez].

“Bundan dolayıdır ki İslam devletinin sahipleri, birçok hal ve durumlarda **fedakârlık ve cihada** mecbur kalırlar. Çünkü tuttıkları yol, sağa sola fazla yalpalanmaya izin vermez [tehdit ve tehlikelerden kurtulmak için eğilip bükülemezler, saldırılara göğüs germek zorunda kalırlar].

“Davette “hikmet” prensibinin, **sadece** davetçinin **işini kolaylaştırmak veya meşakkat ve felaketleri bertaraf etmek** için meşru kılındığını sanmak yanlıştır. Bilakis davette hikmetin (siyasetin) meşruiyetindeki sır sadece [Şeriat’ın izin verdiği sınırları taşmadan] insanların akıl ve fikirlerine en uygun gelen yolları denemekten ibarettir [yoksa kolaylık var

diye yanlış ve batıl araçlara yönelinmez]. Bunun anlamı şudur: Durumlar farklılaşır ve **davet yolunun önüne, karşı çıkma ve yoldan alıkoyma gibi engeller** dikilince; işte o zaman **hikmet sadece savaş için araç gereç hazırlamak, malı ve canı feda etmekten ibaret** olur [ya da hicret etmek, hicret imkânı yoksa sabır ve sebatla kendi davanı sahiplenmeye devam etmek olur. Gömlek çıkarıp davanı terk etmek, “davet yolunun önüne çıkan engeller” karşısında teslim bayrağı çekmek, Türkiye’de bazılarının laikliği savunmaya başlaması gibi o engelleri benimseyip savunmaya başlamak, küfür düzenine biat etmek, siyasal düzeyde İslam’ı savunmayacağı yönünde kâfirlere güvence vermek değil]. Gerçekten hikmet, ancak birşeyi yerli yerine koymak demektir [Küfür ayaklar altına alınır, hak ise yüceltilir]. Hikmet ile hilecilik ve **teslimiyetçilik** arasındaki fark işte budur. ...

“Özet olarak diyebiliriz ki; bir müslümanın, İslam’ın ahkâm ve prensiplerinden herhangi birini değiştirmeye veya **davet ve öğüt vermede hikmete uyma** adı altında, Şeriat’ın hudutlarını **çiğnemeye ya da onu hafife almaya** hakkı yoktur. Çünkü hikmete; ancak **Şeriat’ın hudutları, prensipleri ve ahlâkî kaideleri dahilinde sınırlandırılmış ve kayıtlandırılmış** olduğu takdirde hikmet olarak itibar olunur.”

(Said Ramazan el-Butî, *Fıkhu’s-Siyre*, çev. Ali Nar ve Orhan Aktepe, İstanbul: Millî Gazete, s. 126-8.)

HAYRETTİN KARAMAN HANGİ SAİKLERLE YAZIYOR?

Hayrettin Karaman'ın, Kuzey Irak Kürtleri'nin bağımsızlık talebine ilişkin bir yazısı ("ırka ve kavmiyete dayalı bağımsızlık", *Yeni Şafak*, 8 Ekim 2017) mevcut.

Yazının tek cümleden oluşan ilk paragrafı şöyle:

"İslam ülkelerinde ve **diğer ülkelerde**, din, inanç ve etnik aidiyet bakımından ülke çoğunluğunu teşkil eden halk gibi vatandaş oldukları, hak ve özgürlüklere sahip bulundukları halde ideolojik, **dinî** veya ırka-kavmiyete dayalı saiklerle -ki, bunlar da çoğu kez siyasi ve ekonomik saiklerin perdesi olmaktadır- bağımsızlık taleplerinde bulunuyorlar, bu taleplerini gerçekleştirebilmek için de **şiddet içeren veya içermeyen yollara** tevessül ediyorlar."

Bu uzun ve karışık cümle, Karaman'ın kafasının fena halde karışık olduğunu da ortaya koyuyor.

Sadece İslam ülkelerinden değil, **diğer ülkelerden** de söz ediyor.

Sadece (büyük ölçüde batıl olan) ideolojik ve ırka-kavmiyete dayalı saikleri değil, (hak olan) dinî saikleri (etkenleri) de denkleme katıyor.

Sadece (bağımsızlık savaşı veya isyan gibi) şiddet içeren yöntemleri değil, **şiddet içermeyen (barışçı denilebilecek) yolları** da bahis konusu yapıyor.

Soyut olduğu için ne dediği anlaşılmayan bu cümleyi somutlaştıralım: Mesela, "diğer ülkeler"den Rusya'yı ele alalım (Çin ve Hindistan da olabilir).. Burada yaşayan müslümanların **dinî** saiklerle, şiddet içermeyen yollarla bağımsızlık talebinde bulunduklarını düşünelim..

*

Ve, Karaman'ın yine tek cümleden oluşan ikinci paragrafına geçelim:

“Bu taleplere karşı ülkenin diğer kesimleri ve iktidarlar **“ülkenin halkı ve toprağı ile bölünemezliğı” ilkesine** dayanarak karşı çıkıyorlar, huzursuzluk, hatta daha ileride çatışma ve kan da devreye giriyor.”

Karaman açıkça birşey söylemiyor ama, bu ifadelerinden, **mevcut devletlerin, rejimlerin ve iktidarların** kerameti kendinden menkul “ülkenin halkı ve toprağı ile bölünemezliğı” ilkesini, **dinî (İslamî) saiklere** üstün tuttuğı sonucu zımnen çıkıyor.

Ayrıca, sözünü ettiğı ilkenin de ideolojik nitelikte olduğunu ya idrak edemiyor ya da bilerek görmezden geliyor.

Bu laflar, ne dediğini bilmeyen kafası karışık bir beynin türrehatı olarak kabul edildiğinde belki hoşgörüyle karşılanabilir, fakat bilinçli bir şekilde formüle edildiyse, **İslam’a bağlılığı umursamayan bir ilkesizliğe** tekabül etmektedir.

Çünkü, bir mümin için, dinî saikler söz konusu olduğunda, çağdaş putperest (kendi heva ve hevesini tanrı edinen) rejimlerin ilkelerinin söz hakkı olamaz.

Tutup bir küfür devletinin bencil ve ben-merkezci ideolojik ilkesini dinî saiklerden (Allahu Teala'nın emir ve yasaklarından) üstün tutan adamın imanından söz edilemez.

Muhtemelen Karaman, lafın ucunun nereye gittiğinin farkında olmadan konuşuyor.

Sözlerini bu şekilde tevil etmek yerinde olabilir.

*

Karaman yazısına şöyle devam ediyor:

“Bağımsızlık talebine **dini temel (saik, bahane, dayanak...)** kılanlar için “**İslamî devletin temel kuralları-ilkeleri**” hakkında bazı açıklamalar sunacağım.”

Ancak, sözünü ettiği açıklamalar, **dinî saiklerle yapılan bağımsızlık taleplerine** yöneltilen itirazların değerlendirilmesi için de yararlanılabilecek türden..

Fakat Karaman, yazısının başının da gösterdiği gibi, bunu amaçlamıyor.

Bağımsızlık taleplerini, **dinî saiklerle ve İslam dışı devlet ve rejimlere karşı** yapılsa bile, “İslamî devletin temel kuralları-ilkeleri” açısından sorgulanır hale getirmek istiyor.

Fakat aynı şeyi, *İslam dışı devlet ve rejimlerin “ülkenin halkı ve toprağı ile bölünemezliği” ilkesi dediği politikaları* için yapmıyor.

Böylece ortaya, “İslamî devletin temel kuralları-ilkeleri”nin, *İslam dışı devlet ve rejimlerin dinî olmayan bir ilkesine* geçerlilik kazandırmak için **istismarı** durumu çıkıyor.

O **dinî/İslamî olmayan ilke** değil, o **dinî/İslamî olmayan ilkeye** aykırı olan taleplere (şiddet içermeyen yollarla hayata geçiriliyor olsa bile) medar olan **dinî/İslamî saikler** geçersizmiş gibi bir izlenim verilmek isteniyor.

İslamî kurallar-ilkeler, İslamî saiklere karşı, İslam dışı bir ilkenin hizmetine sunuluyor.

*

Hayrettin Karaman, sözlerini bu noktada bırakmamış, “Meşru ve makul olmayan bağımsızlık (2)” başlıklı ikinci yazısıyla Kürtler’i, Irak’ı, Türkiye’yi ve Ortadoğu’yu kurtarmaya devam etmişti.

Yazdıklarının önemsiz sayılmayacak bir bölümü **meşru (Şeriat’e uygun) ve makul (akla uygun) değil**, fakat biz burada sadece “**yalan**”ını konu edineceğiz. Yazı uzamasın diye..

Karaman şöyle diyor:

“Bir zamanlar düzeni ve halkıyla Müslüman olmuş bir ülke sonradan ikinci sınıfa giren [düzeni müslüman olmayan] bir ülke haline gelmiş olsa bile fukahânın önemli bir kısmına (Hanefiler buraya dahildir) göre o ülke “savaş ve küfür ülkesi değildir” manasında İslam ülkesi olarak kabul edilmiştir.”

Prof. Dr. Ahmet Özel’in konuyla ilgili kitabı, Hanefiler’in ne düşündüğünü genişçe anlatıyor. Özel’in, mevzuyu özetleyen makaleleri de mevcut.

Hayrettin Karaman ise, kaynak göstermeden, “Hanefiler de böyle söylüyor” diyerek tabiri caizse “üfürüyor”..

Hanefiler’in konuyla ilgili kanaatlerini Özel’den dinleyelim:

“Dârulislâmın hangi durumlarda dârulharbe dönüşeceği konusunda İslâm hukukçuları arasında görüş ayrılıkları mevcuttur....

“... hangi şartların gerçekleşmesiyle istilâ edilen yerlerin dârulharbe dönüşmüş olacağı hususundaki görüşler de şöyledir:

“Mâlikî ve Hanbelî fakihleriyle **Hanefiler’den Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed’e göre dârulislâm, içinde küfür ahkâmının uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Bu görüş kıyasa dayanmaktadır; yani dârulharp İslâm hükümlerinin tatbikiyle dârulislâma dönüştüğüne göre dârulislâm da küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür.

“Ebû Hanîfe’ye göre dârulislâmın dârulharbe dönüşmesi için şu üç şartın gerçekleşmesi gerekir: a) İstilâ edilen yerde küfür ahkâmının

(İslâm dışı hukuk düzeninin) uygulanması. b) Ülkede ilk emanları üzere bulunan hiçbir müslüman veya zimmînin kalmaması. c) Ülkenin dârulharbe bitişik olması.

“Şâfiîler’e göre dârulislâm daha sonra istilâya uğramış olsa, hatta istilânın üzerinden uzun yıllar da geçse dârulharbe dönüşmez. Dârulislâmın dârulharbe kesinlikle dönüşmeyeceği şeklindeki bu görüş, **mülkiyetin hukuken gayri müslimlere geçmeyeceği anlamındadır**. Çünkü diğer üç mezhebin aksine Şâfiîler’e göre gayri müslimler istilâ ile müslümanların mal ve mülklerine **hukuken** sahip olamazlar. Ancak gerek bir İslâm ülkesini istilâ etmesi gerekse Şâfiîler’e göre savaşın sebebinin küfür olması göz önüne alındığında bu devletle savaş halinde bulunulacağı ve ülkenin **siyasî ilişkiler açısından dârulharp** sayılacağı açıktır. Nitekim halkının irtidad ederek istilâ ettiği ülke, **İmâm Şâfiî’ye göre küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Zira malların ve arazilerin mülkiyeti esasen irtidad edenlere ait olup bir el değiştirme söz konusu değildir.

(Ahmet Özel, “Klasik İslâm Devletler Hukukunda Ülke Kavramı ve Günümüzdeki Durum: İbn Teymiyye’nin Mardin Fetvası ile Benzeri Diğer Bazı Fetvalar”, *M.Ü. İlâhiyat Fakültesi Dergisi*, 43 (2012/2), s. 43-45; <http://e-dergi.marmara.edu.tr/maruifd/article/viewFile/5000007682/5000007984>)

*

Mesele gayet açık..

Ne yazık ki Türkiye, **dört mezhebe** göre de darulharb durumundadır.

Çünkü, **küfür ahkâmı (yasaları)** yürürlükte.

Hanefilerden İmam Ebu Yusuf ile İmam Muhammed’in ne dediği ortada..

İmam-ı Azam'ın kabul ettiği şartlar çerçevesinde de durum budur.

Çünkü, Türkiye'de "[İslamî düzendeki] ilk emanları üzere bulunan hiçbir müslüman ve zimmi" kalmamıştır.

Tabiî ki buradaki **eman** (emniyette olma), **Şeriat çerçevesinde sahip olunan güvenceleri** ifade etmektedir.

Yoksa, **Şeriat'in yani İslam ahkâmının hâkim olması için teşkilatlanıp faaliyet gösterme durumunda** emanın ortadan kalktığı, adı var kendi yok köleleştirici bir **sözde eman** kastedilmemektedir.

Aynı şekilde bu eman, **gizli servisleri eliyle hukuk dışı cinayetler vs. işlemeyi, kumpaslar ve tuzaklar kurmayı** hukuka uygun kabul eden **göstermelik hukuk devleti safsata ve sefil tiyatrosu** ile de ilişkisizdir.

*

Bu çağdaş hukuk devleti tiyatrosu gerçek anlamda sadece "düzen"e açıkça veya dolaylı biçimde iman ve sadakat arzeden **egemenlerin çıkarlarını güvence altına alır ve yasalar, onların istikbal hesapları çerçevesinde yap-boz oyununa dönüştürülür.**

Bu yasalar, en iyi halinde bile **adaleti** değil, egemenlerin **ulusal/etnik/ırksal/zümrevî/ideolojik/grupsal çıkar** tanımları çerçevesinde **menfaatperestliği** (çıkarcı tapınmacılığını) temel alır.

Böylesi rejimler, yasaları keyfî biçimde değiştirmekle de yetinmez, çıkarı gerektirdiğinde kendi koyduğu yasaları **gizli servis** eliyle "ulus"undan da "**gizleyerek**" çığner.

Bu tür sözde "hukuk" devletlerinin "**gizli**" gerçek yüzünde, sadece Karaman gibi, "**düzen**"in çıkarları gerektirdiğinde yalan da söyleyebilen ve İslamî

hakikatleri çarpıtan **işbirlikçiler** gerçekten “eman” içinde yaşama mutluluğunu tadabilirler.

*

Türkiye’nin “**düzen**”bazları şayet bu ülkenin darulharb olduğunun söylenmesinden rahatsız oluyorsa, kolayı var.. Türkiye’nin daru’l-İslam sayılmasını sağlayacak şartların gerçekleştirilmesi için ellerinden geleni yapsınlar..

Bir taraftan küfür hükümlerini savunacak, savunmakla da kalmayıp dayatacaklar, sonra da İslam’a göre Türkiye’nin darulharb olduğunun söylenmesinden rahatsız olacaklar.

Buna hakları yoktur.

Mümini kâfir olarak nitelendirmek, yani imana küfür demek küfür olduğu gibi, küfre iman demek de küfürdür.

Benzer şekilde, küfür düzenine İslam düzeni demek de küfürdür.

*

Bir belde, salt üzerinde müslümanlar da yaşıyor diye daru’l-İslam olmaz.

Evet, dört mezhebin görüşü böyleyken, **Hayrettin Karaman**, Hanefîler de dahil olmak üzere “fukahanın (otorite İslam hukukçularının) önemli bir kısmına göre”, durumun farklı olduğunu iddia etmektedir.

Kimler bu Hanefîler? Açıklasa da öğrensek..

Muhtemelen, sözünü ettiği Hanefîler, bir zamanlar Faruk Beşer’in kitabını yazdığı “**Fethullah Gülen Fıkhi**“na göre fetva veren **fukahadır**.

Bu noktada Hayrettin Karaman’ın Faruk Beşer’den tek farkı, kitap yazmamış olması..

Yoksa, Fethullah'ı destekleme bakımından Hayrettin efendinin Faruk Beşer'den kalır yanı yoktu.

*

Karaman, Anayasa'sı gereği İslam Dini umurunda olmayan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne toz kondurmak istemiyor olabilir.

Kendi bileceği şey.

Fakat bunu, İslam'ı tahrif ederek, İslamî hakikatleri çarpıtarak yapmamalıdır.

Mevzubahis olan İslamî hakikatlerse Türkiye Cumhuriyeti teferruattır.

PUTLAR VE “ÖRTÜLÜ” AKIL

Türkiye’de bir ara birkaç Atatürk heykeline saldırılmış, Prof. Hayrettin Karaman hemen kaleme sarılmıştı.

Yeni Şafak’ın 14 Eylül 2017 tarihli sayısında yayınlanan yazısına “**Putuna söversen Allah’ına söver**” başlığını uygun görmüştü.

Onun sözlerinin de, bizim meramımızın da doğru ve tam anlaşılması için önce yazısını okuyalım:

“Peygamberimiz (s.a.) Mekke’yi fethettikten sonra Kâbe’yi dolduran putları temizletti, bir sahâbîyi göndererek Taif’teki meşhur putu kırdırdı... Bunlar doğru, ama Hicretten önce de Kâbe putlarla dolu iken o ve ashabı orada ibadetlerini yaptılar ve putlara da dokunmadılar. Bu tarihte putlara dokunmanın faydasından çok zararı vardı, fetihten sonra ise onları orada bırakmanın o tarihte, o şartlarda ve o toplum için zararı vardı. Fayda-zarar hesabı yapmadan başka dinlerin kutsallarına dokunmak, onlara küfür ve hakaret etmek İslam’ın talebi değildir. İslam’ı tebliğ etmenin ve diğer dinlerin yanlış ve eksik taraflarını anlatmanın uygun yolları vardır ve ve yollar her zaman, her yerde aynı değildir.

“Yanlış yapmanın acı bedellerinden birini de şu haberde görüyoruz:

*“2001 yılında önce **Afganistan’da Buda heykellerinin yıkılması** bahanesi ve arkasından 11 Eylül olayları esnasında Burma Askerî Yönetiminin ülkede yaşayan Müslümanların El Kaide ile bağlantılı oldukları imalarıyla gerginlikler tırmandırılmıştır. 800’den fazla insan katledilmiş, 2000’den fazla insan yaralanmıştır. Akyab’da 6 Müslüman mahallesi tamamen yıkılmıştır. Budist rahipler öncülüğünde 1000’den fazla kişi Müslümanların*

dükkânlarına, evlerine ve camilerine saldırarak adeta bir yok etme faaliyetine girişmiştir.”

“Bugünlerde içimiz acıyarak takip ettiğimiz **Arakan Müslümanlarının** katliamı için de başka bahaneler ve sebepler yanında Buda heykelinin kırılması ve ona yönelik hakaretler var.

“Katliamın öncüsü ise eski Budist rahip ve 969 hareketinin lideri Ashin Wirathu. Sosyal medyada birçok takipçisi olan bu sözde rahip, Budistleri Müslümanlara karşı kışkırtıyor. Müslümanlara karşı nefretini de, “Bir yılan nerede olursa olsun zehirlidir. Sadece bir tane var diye yılanı küçümseyemezsiniz. Nerede olursa olsun tehlikelidir. İşte Müslümanlar da böyledir” sözleriyle dile getirmişti.

“Bu katliam ve Müslümanlara yapılan diğer zulümler karşısında Budist rahiplerin ikiye ayrıldığını görüyoruz: Bir kısmı Budizm’de şiddet yoktur, yapılan zulüm ve katliam dinimize aykırıdır” derken diğer kısmı Müslümanları yılanla benzeterek başlarını ezmeyi savunuyor ve bu zulme fiilen de katılıyorlar.

“Elbette Arakan zulmünün asıl sebebi şurada ve burada Buda heykellerinin kırılması ve hakaret edilmesi değildir, ama bu gibi eylemlerin yapılan zulmü kamuoyuna benimsetmek veya tepkiyi yumuşatmak için kullanıldığı da bir başka gerçektir.

“Bir Müslüman Hristiyanların haçını çiğnerse Hristiyanlar da onun kitabını ayaklar altına alıp çiğnerler; Kur’ân’a göre Müslümanlar kitaplarını korumak için mesela Hristiyanların haçına hakaret etmeyecekler.

“Bugün Batı’da İslam ve Müslümanlar aleyhine yürütülen kampanyalar, İslam tehdidi, **İslamofobi** efsaneleri bazı Müslüman fert ve grupların yanlış, çirkin, yersiz davranışları ile terör eylemlerinden güç alıyor.

Müslümanlar olarak tepkilerimizi kontrol etmek durumundayız. Din adına konuşanlarımızın, savaş halinde olmadığımız başka din mensuplarına karşı şiddet ve nefret dilini kullanmaları, halkı buna teşvik ve tahrik etmeleri fayda değil, zarar getirir, getiriyor.

“Şiddet yanlısı Budistlerin Arakanlı Müslümanlara yaptıkları zulmün hiçbir mazereti ve meşru sebebi olamaz, ancak düşmanın eline fırsat vermek de hikmetli bir davranış değildir. Müslümanın işi putları kafalarda ve gönüllerde kırmak olmalıdır.”

*

Evet, kâfirlerin putlarına sövmemek lazım..

Aynı şekilde, kişinin bir başkasının annesine vs. sövmesi de, kendi annesine vs. sövmesi anlamına gelir. Çünkü, aynı cinsten karşılık verilir.

Bununla birlikte, Hayrettin Karaman’ın meseleyi bir ölçüde çarpıttığı görülmektedir.

Birincisi, **Hicret**‘ten önce putlara dokunulmamış olması, onlara asla dokunmamak gerektiğini göstermez. Çünkü **Hz. İbrahim a. s.**, benzer şartlarda bunu yapmıştı.

Öte yandan, Hayrettin efendinin yazısının zamanlaması, bu hatırlatmayla, **Atatürk heykellerine** vs. yapılan saldırılara işarete bulunduğunu gösteriyordu.

Ancak, bu yazısıyla, tam da **provokatörleri devreye koyan “çukur” odakların** arzusu istikametinde kalem oynatmakta olduğunu anlaması gerekiyordu.

*

Yıllar önce, bir üniversitede yüksek lisans öğrencilerine “**bilimsel araştırma yöntemleri**” dersini veriyordum.

Bir gün sınıfa, Jacques Barzun ile Henry F. Graff tarafından kaleme alınmış olan **Modern Araştırmacı** adlı kitabı (çev. Fatoş Dilber, Ankara: TÜBİTAK, 1999) getirdim.

Kitabın birinci bölümü şöyle başlıyordu:

“İngiliz Arkeolog Layard, Ortadoğu konusunda yazmış olduğu bir zamanların tanınmış kitabında, bir Türk görevlinin bir İngilizin sorusuna verdiği yanıtı içeren mektubunu yayımlamıştı. Mektup şöyleydi.

“Meşhur dostum, Ciğerparem!

Benden istediğin hem zor hem yararsız. Bütün zamanımı burada geçirdiğim halde, ne evleri saydım ne de yaşayanların sayısını araştırdım. Kimin katır yüküyle ne kaçırdığıyla, kimin neyi gizli saklı idare ettiğiyle hiç ilgilenmedim. Hepsinden öte, şehrin tarihine gelince, İslam’ın kılıcı buralara gelmeden önce gavurun ne haltlar yediğini, ne işler karıştırdığını ancak Allah bilir. Bunları araştırmanın bize bir yararı olmaz. Ruhum, canım! Sizi ilgilendirmeyen işlere karışmayınız.

“Sefa geldiniz hoş geldiniz; Selametle gidiniz.”

“Bu devlet memurunun hiç yıllık rapor hazırlamadığı ortada. Nazik bir dille vermekten kaçındığı üç şeye dikkat edin: Nüfus istatistikleri, iş raporları ve tarih. Günümüzde hangi alanda olursa olsun bu üç tip bilgi bulunmadığı takdirde yaşam durur. Dünyanın her yerinde, her an, bir konuda rapor yazmak için araştırma yapan birileri, çalışma yapabilmek için bu raporları okuyan, inceleyen başka birileri vardır. Raporlar, tahminin yerine bilgiyi geçirme çabalarımızın araçlarıdır. “Rapor” işlerin yürütülmesinde temel unsurdur.”

*

Öğrencilere şu soruyu yöneltmişim: “Sizce, **bu devlet memuru, neden böyle bir mektup yazmış olabilir?**”

Öğrenciler, devlet memurunun tembelliği, cahilliği, iş bilmezliği vs. gibi birçok ihtimali dile getirmişlerdi.

Onlara şu minvalde şeyler söylemişim:

Kitabın yazarlarının bu mektuptan hareketle, “Bu devlet memurunun hiç yıllık rapor hazırlamadığı” sonucuna varması, bilimsel araştırma mantığına aykırı bir acelecilik.. Böyle bir mektuptan hareketle bu sonuca varılamaz.

Ayrıca, muhtemelen yazarlar kendi alanları dışındaki konularla hiç ilgilenmedikleri için, işin içyüzünü anlamamış durumdalar. Kasten anlamamış görünmüyorlarsa tabî..

Burada devlet memuru, **ajan olduğunu düşündüğü İngiliz’le inceden inceye kafa buluyor, dalgasını geçiyor**. Bu, ya çok uyanık bir memurdur, ya da söz konusu talebi üst makamlara iletmiştir ve onlardan, o İngiliz’i güzellikle başından savması emri gelmiştir.

*

Putların ya da heykellerin kırılmasını da, söz konusu kitabın yazarları gibi, acelecilikle hemen birilerinin fanatizmine, basiretsizliğine ya da cehaletine bağlamamak gerekir.

Türkiye’de ara sıra nükseden Atatürk heykellerine saldırı furyası, **tesadüfen birbirini izleyen, aynı döneme denk gelen** olaylar serisi değildir.

Belirli bir senaryoya göre piyonların ortaya sürüldüğü bir rezaletler komedyasıdır..

Maksat, iki üç tane Atatürk heykelinin zarar görmesine mukabil, **iki milyon Atatürk heykeline putperestçe bir tazimin** tahkim edilmesidir...

Ve yine maksat, Hayrettin efendi gibi dünyadan habersiz fakat âleme nizamat veren tipleri, **kendilerinin ruhu bile duymadan kullanmak**, böylesi yazılar kaleme almalarını sağlamaktır..

Evet, asıl maksat, Atatürk'ün **asla sorgulanamaz** bir “tanrı” gibi muamele görmesini sağlayacak bir ortamın oluşturulmasıdır..

Buna hizmet edecek bir “**korku ve terör**” şemsiyesinin Atatürk heykelinin üzerine örtülmesidir..

İnsanların, Atatürk'ün adı geçince, düşünemez hale getirilmeleri, korkudan adeta beyin felci geçirip “**fikri köle, vicdanı köle**” duruma düşürülmeleridir..

*

Gelelim **Taliban**'ın Bamiyan Vadisi'ndeki meşhur **Buda heykelini** yıkmasına..

Hem bireysel düzeyde insan ilişkilerinde, hem de uluslararası ilişkilerde “**mütekabiliyet/karşılıklılık**” diye birşey vardır.

Hukukta da aynı şekilde suç ile ceza arasında **orantı** aranır.

Evlilikte bile, **denklik** (küfüv) gereklidir.

Eğer bir Buda heykeli yıkılmışsa, karşılığında bir caminin yıkılmış olması, cevabın verilmesi anlamına gelir.

Taliban, **Budistleri** Bamiyan Vadisi'ne toplayıp onları (bir zamanlar **Sırplar'ın Boşnaklar'a** yaptığı şekilde) koyun gibi **boğazlamış mıydı?!**

Gidip Budist mahallelerini mi **yaktılar?**

Budistlerin **evlerine** mi saldırdılar?

Taliban Buda heykelini yıkmadan önce de Müslümanlar benzer saldırılarla karşılaşmıyor muydu?!

Bütün suçu döndürüp dolaştırıp tekrar Müslümanlar'ın üzerine yıkmak için insanın gaflet katsayısının kaç olması gerekir?

Şimdi Arakan'da bunlar oluyor, oldu diye, diğer ülkelerde Müslümanlar, Budistlere saldırıyor mu?!

Balkanlar'da yıkılan camiler, Müslümanlar **Hristiyanlar'ın haçını** kırdıkları için mi yıkılmıştı?!

Arakan'da Müslümanlar, Buda heykellerine mi saldırmışlardı?!

*

Ebu Eyyub el-Ensari, İstanbul kuşatması sırasında vefat ederken, surlara en yakın bir yere defnedilmesini vasiyet etmiş, böylece **Eyüp**'te toprağa verilmişti.

Ordu geri dönerken **Bizanslılar**, “Siz gidince biz bu mezarı yerle bir ederiz” diyerek alay ettiler.

Bunun üzerine, ordu komutanı Yezid (Hz. Muaviye'nin oğlu), onların anlayacağı şekilde cevap verdi.

Şayet bunu yaparlarsa, Emevî hakimiyeti altındaki bütün hristiyan mezarlıklarını yerle bir edeceğine yemin etti.

Bugün İslam dünyasının sorunu, Hayrettin Karaman gibilerin (Ki, ne yazık ki, son tahlilde **Fethullah Gülen**'in “yerli ve milli”, uluslararası sulara açılmamış versiyonu kabul edilmeye elverişli) onlara akıl(sızlık) veriyor olması..

Bu kafayla Müslümanlar ezilmekten, sömürülmekten, öldürülmekten, sürülmekten, hakarete ve tecavüze uğramaktan kurtulamazlar.

DEVLETİN KUCAKLADIKLARI VE KOVALADIKLARI

Yeni Şafak gazetesini yazarı Hayrettin Karaman, “**Şeriatla hükmetmeyen kâfir olur mu?**” başlığını taşıyan 13 Ocak 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

“Dinimizi teröre, şiddete ve cana kıymaya alet edenlerin çokça kullandıkları âyetlerden dördünün mealini verecek, sonra bunlardan çıkan manayı ve hükmü özetleyecek, ardından da Müslümanların büyük bir kısmının itikadda (inanç konularını anlamada) kendisine tabi oldukları Ebu Mansur Mâtürîdî ile büyük müfessir Kurtubî’den, yaptığım özeti destekleyen nakiller yapacağım.

“Kendilerini Allah’a vermiş olan peygamberlerin ve –Allah’ın kitabını korumaları kendilerinden istendiği için– Rablerine teslim olmuş zâhidlerin, bilginlerin Yahudiler arasında kendisiyle hükmettikleri, içinde hidayet ve aydınlık bulunan Tevrat’ı elbette biz indirdik. Hepsi onun (hak olduğunun) şahitleri idi. O halde insanlardan korkmayın, benden korkun da âyetlerimi az bir bedel karşılığında satmayın. Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir. /Tevrat’ta İsrâiloğulları’na, “Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş... ve yaralamalara da birbirine kısas vardır. Kim kısası bağışlarsa bu kendisi için bir kefarettir olur. Ve her kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir” diye yazdık. /Ardından o peygamberlerin yolu üzere, kendinden önce gelmiş olan Tevrat’ı tasdik edici olarak Meryem oğlu İsa’yı gönderdik. Ona da içinde hidayet ve nur bulunan, kendinden önce gelmiş olan Tevrat’ı tasdik edici, takvâ sahipleri için bir yol gösterici ve bir öğüt olarak İncil’i verdik. /İncil’e tâbi olanlar da Allah’ın onda indirdiği hükümlerle hükümler. Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse işte tam manasıyla fasıklar onlardır.” (Maide: 5/44-47)

“44. âyette, Tevrat’ın Allah tarafından insanlar için gönderilmiş bir ışık ve bir kılavuz olduğu, Hz. Mûsâ’dan itibaren Hz. Peygamber’in zamanına kadar gelmiş geçmiş peygamberlerin Yahudilerin davaları hakkında onunla hüküm verdiği anlaşılmaktadır; hatta peygamberlerin vârisleri olan takvâ sahibi rabbânîler ve ahebâr (din bilginleri) dahi onunla hükmederler. Çünkü peygamberler de âlimler de Allah’ın kitabını korumakla görevlendirilmiş ve buna şahit yani gözetleyici olmuşlardır.

“Allah’ın emir ve yasaklarını çiğneyenlerin durumu bu bağlamda üç açıdan değerlendirilmiştir: Birincisi (44. âyet), **Allah’ın indirdiğini inkâr ettikleri veya hafife aldıkları için onunla hükmetmeyenler olup bunlar kâfirlerdir.** İkincisi (45. âyet), Allah’ın indirdiğine **inandığı halde onunla hükmetmeyenler zalimlerdir.** Üçüncüsü (47. âyet), Allah’ın indirdiği ile hükmetmemek, O’nun emrinden çıkmak mânasına geldiği için onunla hükmetmeyenler fâsıklardır.

“Şu halde şeriatı uygulamayanlar onu inkâr ederler ve önemsiz sayarlarsa dinden çıkıyorlar, inkar ve hafife alma sözkonusu olmaksızın şeriatı uygulamayarak günah işleyenler ise **zalim ve fasık** oluyorlar, ama **kâfir** olmuyorlar.

“İmam Mâtürîdî bu âyetlerin tefsirinde özetle şöyle diyor:

“Uygulamayanların kâfir olduklarını” ifade eden âyet Allah’ın indirdiği hükümleri inkar eden ve bunları hak olarak görmeyen kimselerle ilgilidir. Bunlar aynı zamanda zalim ve fasıktırlar. Bu manada âyetlerin tamamı kâfirlerle ilgilidir. Yalnız fâsık ve zalim olduklarını ifade eden âyetler ise müminlere ait olup onlar **inandıkları halde amel etmedikleri için zalim ve fâsık** olmaktadır; çünkü zalim bir şeyi ait olduğu yere koymayan, fâsık ise Allah’ın emrinden sapan ve çıkan denektir.

“Kurtubî:

“Allah’ın gönderdiği hükümleri uygulamayanların kâfir, zalim ve fâsık olduklarını ifade eden ayetlerin üçü de kâfirlerle ilgilidir ve bu husus sahih hadisin açıklamasıyla malum olmuştur. Müslümanlara gelince bunlar, - âyetleri uygulamadıkları için- büyük günah işlemiş olsalar bile kâfir olmazlar.

“Bu üç âyet’in yalnız kâfirlere değil, Müslümanlara da hitap ettiğini ileri süren müfessirlere göre de mana şöyledir: **“Allah’ın gönderdiği âyetleri uygulamanın gerekli olmadığına inanan ve amel etmemenin caiz olduğunu söyleyenler kâfir olurlar**, ama bunlarla amel etmenin gerekli olduğuna iman ettikleri halde amel etmeyenler ise haram işlemiş olurlar, bunlar Müslümanların fâsık olanlarıdır, bunların işi Allah’a kalmıştır, dilerse bağışlar, dilerse cezalandırır.

“Sonuç:

“Şeriata iman ettikleri halde çeşitli sebeplerle onu uygulamayanlar kâfir olmadıkları gibi bunların yaşadığı ülke de küfür ve harb ülkesi değildir.”

*

Bu yazısıyla Hayrettin efendi, daha önceki bir yazısında yaptığı **“Kimseye fasık denilmesin!”** şeklindeki çağrıyla (**“Kucaklamanın sınırı”**, *Yeni Şafak*, 1 Ocak 2017) yalayıp yutmuş oluyordu.

“Şeriat’i uygulamayanlara kâfir demeyin, onlar sadece fasık ve zalim” diyerek, birilerini fasık ve zalim ilan etti.

Etmek zorunda kaldı.

Birileri sadece fasık ve zalimmiş..

Fasık ve zalim olmak, herhalde bir meziyet değildir.

Kur'an'da fasıklarla değil, **salihlerle birlikte olunması** emredilir. (Tevbe, 9/119)

Aynı şekilde, **zalimlere meyledenlere ateşin dokunacağı** da haber verilir. (Hûd, 1/113)

*

Evet, durum bu.. Fakat, asıl söylemek istediğimiz bu değil..

Karaman'ın yazdıklarından sadece, yaptığı **alıntılar doğru**.

Kendisine ait olan kısım ise, tek cümlelik son paragraf..

Ve o, **yanlış**.

Neden?

Şundan: Kafası çalışmadığından ya da fazla çalıştığından, **fasit kıyas** yapıyor.

“Dam üstünde saksagan, vur beline kazmayı” türünden bir “alâka” kurarak, **iman ettikleri halde Şeriat'i uygulamayanların** kâfir olmaması kaziyesinden hareketle, **resmen küfrü benimsemiş** olan rejimlerin yürürlükte olduğu ülkelerin bile “küfür ve harb ülkesi” olmayacağı sonucuna varıyor.

Böylece, söz konusu ülkelerin “**İslam devleti**” kabul edilmesi gerektiğini dolaylı biçimde söylemiş oluyor.

İlahiyatlardaki fıkıh derslerinde “kıyas ma'â'l-fârik” örneği olarak okutulabilecek bir “abrakadabra, hokus pokus, alavere dalavere” kabilinden “zihinsel sıçrama ya da fırlama” yapıyor.

*

Evet, Şeriat'in uygulanmaması kimi zaman bir ülkeyi küfür ve harb ülkesi yapmayabilir.

Fakat **bu, “resmen” Şeriat’ın benimsenip de uygulanmaması durumunda** söz konusu olabilir.

Mesela **Mısır** böyledir.

Mısır Anayasası Şeriat’e uymayı tazammun eder, uygulama ise tam böyle değildir.

Suudi Arabistan, İran ve Pakistan için de aynı durum, belli ölçüde söz konusudur.

Başka bazı ülkelere gelince, onlar, **açıkça Şeriat’i reddettikleri, yerine falan veya filan çağdaş Firavun ya da Nemrut’un** ilkelerini (ki o ilkeler küfürden ibarettir) oturttukları için, **rejim düzeyinde “resmen”, yani resmî olarak, İslâm açısından küfür ülkesidirler.**

Çünkü bunlar, kabul edip de uygulamama değil, kökten reddediyorlar.

Hatta, aşağılıyorlar.

Şeriat “tehlike”sinden söz ediyorlar. **“Milli güvenlik” için tehdit** olduğunu söyleyebiliyorlar.

Şeriat’i tehlike olarak görmek de küfür değilse, küfür nasıl birşeydir?

Adamların dinleri İslam olmaktan çıkmış, “milli güvenlik” adını verdikleri **küfür ve fık u fücür güvenliği** haline gelmiş.

*

İşte bunun için, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ve Zahidü’l-Kevserî** gibi 20. yüzyılın yüz akı büyük âlim, **laikliği benimseyenlerin kâfir olacakları** fetvasını vermiş durumdadır.

Mustafa Sabri Efendi bu noktada da durmuyor, **onların kâfir olacaklarından şüphe edenlerin de kâfir olacağını** söylüyor.

Çünkü **helali haram, haramı helal kabul etmek, bunun da ötesinde, imana küfür, küfre de iman unvanını layık görmek; küfürdür.**

Şeriat’i uygulamayan rejimlerin **kâfir** değil de **sadece zalim ve fasık** kabul edilebilmeleri için, önce anayasalarına “Şeriat’in başımızın üstünde yeri vardır” diye yazmaları, **Şeriat’i benimsediklerini ikrar etmeleri**, sonra da, bu **ikrarlarına aykırı biçimde** Şeriat’i uygulamıyor olmaları gerekir.

1921 Anayasası’nda olduğu gibi, Şeriat’in, hukukun temelini oluşturduğunun ya da **1924 Anayasası’nda** geçtiği üzere, en azından “**Devletin dininin İslam dini olduğunun**” belirtilmesi icab eder.

*

İşte o zaman, rejimin küfür rejimi, ülkenin de küfür ülkesi **olmadığını**, fakat ülkede **zulmün ve fıskın** hâkim konumda bulunduğunu söylemek mümkün olabilir.

Fakat, **resmen, yani resmî düzeyde** Allah’ın ahkâmı kaldırılıp bir tarafa atıldığında, **reddedildiğinde, kabul edilmediğinde, hatta resmî söylem çerçevesinde** Şeriat aşağılandığında, **tehlike olarak görüldüğünde**, o rejim **zalim ve fasık olmanın ötesinde, küfür rejimi olur.**

O rejimin yürürlükte olduğu ülke de, ne yazık ki, **küfür ülkesi** haline gelmiş demektir.

Bir ülkenin küfür ülkesi ya da diyarı sayılmaması için orada Müslümanların yaşıyor ya da yaşayabiliyor olması tek başına yetseydi, mesela **İsrail, Hindistan, Almanya, Hollanda ve ABD’ye** de “İslam ülkesi” demek mümkün olabilirdi.

O ülkelere de, **küfür ülkesi** dememek gerekirdi.

*

Bazı ülkelerin saf “ayağına yatan” kurnaz ve “kafası fazla çalışan” vatandaşları şöyle diyebilirler: “Anayasa’da ve yasalarda **laiklik** yerine **Şeriat**’e bağlılık, filan faninin ilkeleri yerine **Azîz Allah**’ın ahkâmına saygı vurgusunun yapılmasını biz de isteriz. Fakat buna gücümüz yetmez, yetmiyor.”

Bunu söylediğiniz zaman, o ülkede **Müslümanların aciz, küfrün ve kâfirlerin ise hâkim** konuma gelmiş bulunduğunu, ülkenin **küfür ülkesine** dönüştüğünü **itiraf** etmiş olursunuz.

Şayet, böyle bir ülkedeki **Şeriat’e geçit vermeyen güçleri** açıkça ya da dolaylı biçimde onaylıyorsanız, o takdirde de **acziyeti ihanetle taçlandırmış, münafıklaşmışsınız demektir.**

“Devleti dine uyduramıyoruz, gücümüz yetmiyor, o halde dini devlete uyduralım” diye işgüzarlığa kalkışırsanız, **o zaman da sadece ülke, İslam ülkesi olmaktan çıkmış olmaz, inandığınızı iddia ettiğiniz İslam da, gerçek İslam olmaktan çıkar.**

Kur’an’ı lafız düzeyinde tahrif edemezsiniz ama, yorum düzeyinde, Yahudi ve Hristiyanlar gibi, egemen küfür güçlerinin ekmeğine yağ sürecektir. Bozmuş olursunuz.

“Laiklik daha iyi, Şeriat’i uygulamaya gerek yok” diye **inanmaya** başlamanız durumunda ise, fasık ve zalim olmanın ötesine geçip **küfrü benimsemiş** olursunuz.

*

Dâru’l-harb kavramı **Kur’an**’da ve hadîslerde geçen bir tabir değildir. Başka bir tabir de kullanılabilir.

Ulema, İslam’ın hâkim olmadığı beldeleri ifade için bu kavramı kullanmıştır.

Bir ülkenin “**dâru’l-harb**” olduğunu söylerken kasıtları orada **fiilen** harp/savaş yaşanıyor olması da değildir.

Ayrıca, Müslümanlar’ın böyle bir ülkeye mutlaka savaş açmaları gerektiğini de söylüyor değiller.

Bununla birlikte, bugün Batı’da İslam’a karşı en azından bir “**psikolojik savaş**” yürütüldüğü bir gerçektir.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’le ilgili edepsiz **karikatürler** yayınlamalar, **Kur’an yakmalar**, birtakım rezil **filmler** vs. çekmeler bunun sonucu..

İslamofobi denilen şey tam da bu..

*

Bunun Türkiye’ye de yansımaları var..

Mesela **Cumhuriyet** gazetesi o rezil karikatürlere fikir hürriyeti bahanesiyle destek vermişti. Hatta yayınlamaya kalkıştılar da son anda vazgeçtiler. Fakat “Anlarsın ya” babından başka karikatürlerini yayınladılar.

“**Hepimiz Charlie Hebdo’yuz**” diye yayın yaptılar.

Gerçekten de hepsi birer Charlie Hebdo’lar.. Kimisi Charlie, kimisi Salomon, kimisi Mişon.. Fakat aramızda Ahmet, Mehmet gibi adlarla dolaşıyorlar.

Kambersiz düğün olmaz, **Kılıçdaroğlu** da o süreçte gazete zannedilen bu paçavraya destek vermişti.

Madem bu kadar fikir hürriyetine düşkündüler, bunu ispatlamak için **Atatürk**’lerinden başlasalardı, onu da ucube bir timsah olarak çizselerdi ya..

Ya da şöyle soralım: Charlie Hebdo'cuların yayınladıkları karikatürlerin konusu putları **Atatürk** olsaydı tepkileri ne olurdu?

Veya Türkiye'de bir vatandaş bunu yapsa, "Bırakın çizsin, Atatürk'ü Koruma Kanunu gibi çağdışı yasalarla insanların fikir hürriyetinin kısıtlanmasına karşıyız" derler miydi?!

Aynı günlerde **Odatv** adlı kanalizasyonda yazmakta olan **Nihat Genç** dangalağı da “Charlie Hebdo’ya yapılan saldırı bize yapılmıştır” diye yazmış, hangi “biz”in yağlı, paslı, kirli ve kokuşmuş dişlisi olduğunu ifşa etmişti.

Evet, Türkiye maalesef **dâru’l-harb** durumunda olduğu için bu ülkede de İslam’a karşı bir savaş veriliyor..

En azından **psikolojik savaş**..

Ve buna bu devletin bazı kurumlarındaki hainler “**örtülü**” destek veriyorlar.

*

Biz Karaman’a dönelim..

Laik (siyasal dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ni söz konusu yazısıyla “**kucaklayan**” Karaman’ın kucaklama söylem ve eylemi tabîi ki birtakım **sınırlar** da içeriyor.

Nitekim, **Yeni Şafak**’ta 1 Ocak 2017 tarihinde yayınlanan yazısının başlığı “**Kucaklamanın Sınırı**”ydı..

Şunları diyordu:

“İmam hatip, ilâhiyat ve Diyanet camiası bütün dînî yapılara ve oluşumlara (mezheb, cemaat, tarikat ve cereyanlara) müsamaha ile yaklaşsın, tamamı

ile diyalog içinde olsun, hepsini kucaklasın, yanlışları yapı ismi vermeden tenkit etsin, doğrusu ne ise onu anlatsın” diyenler var.

“Ben de diyorum ki, bu müsamaha ve kucaklamanın bir sınırı olmalıdır; bu sınırı aşanlar ve kırmızı çizgiyi çiğneyenler **isimleri anılarak tenkit** edilmeli, doğru ve meşru olana **yönlendirilmeli**, dinlemeyenler **sevilmemeli, hoş görülmemeli**, ayrıca **devlet önleyici tedbirler almalıdır.”**

Görüldüğü gibi, beyefendi aslında “kucaklamama”dan değil, **dövmekten** söz ediyor.

Aba altından bile değil, açıkça **sopa** gösteriyor.

Ona göre, “sınırı aşanlar ve kırmızı çizgiyi çiğneyenler **isimleri anılarak tenkit** edilmeli, doğru ve meşru olana yönlendirilmeli, dinlemeyenler sevilmemeli, **hoş görülmemeli**, ayrıca devlet **önleyici tedbirler** almalıdır”.

Tenkidi anladık.. “Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan doğar.”

Sevmemeyi, hoş görmemeyi de anladık..

İlla da insanlar birbirlerini sevecek, hoş görecektir diye bir şey yok..

Peki şu, “Devlet önleyici tedbirler almalıdır” ne demek oluyor?

Sevmeme değil, hoş görmeme değil, “**önleyici tedbirler**”..

Zaten bir sürü "önleyici tedbir" başımızda Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor, yetmiyor mu?

*

Devlet sevmediklerini, hoş görmediklerini nasıl “önlesin”?..

Boğazını sıkıp nefesini mi kessin, dilini mi koparsın, kafasını mı koparsın?

Nasıl önlesin?

“Sınırı aşanları ve kırmızı çizgiyi çiğneyenleri” devlet ne yapsın?

İskilipli Atıf Efendi gibi assın mı?

Yollarda **tır’larla otomobilini mi haşat etsin?**

Diyelim ki bir **helikoptere bindi, bir dağ başına düşmesi için önleyici tedbir** mi alsın?

Zehirlesin mi? Bediüzzaman'a ve Es'ad Erbilî rh. a.'e yapıldığı gibi..

Kumpas mı kursun?

Eften püften bahanelerle vakıfları, dernekleri kapatıp yöneticilerini hapse mi atsın?

Yeni 28 Şubat'lar mı tezgâhlasın?

Ne yapsın devlet?

Hayrettin efendinin biraz açık konuşmasında yarar var.

*

Tekrar yazıya dönelim.

Diyor ki Hayrettin efendi:

“Nedir bu kırmızı çizgiler:

“*Şiddet

“DAİŞ, darbeci Fetöcüler, bir kısım cihatçılarda olduğu gibi **dâvâlarını şiddete başvurarak ve silah kullanarak başarıya ulaştırmak** isteyenlere müsamaha edilemez.”

Hayrettin efendinin kırmızı çizgilerinden birincisi buymuş: Şiddet..

Açık konuşalım, bu ülkede İslâm davasını “şiddet”e başvurarak da, başvurmadan da başarıya ulaştırmak mümkün değil..

Şiddete başvurmanız bir yana, bunu sadece düşünseniz bile, azılı din düşmanlarını geçtik, önce Hayrettin efendigiller karşınıza dikilir, “**önleyici**” her türlü tedbiri alarak hakkınızdan gelir, defterinizi dürerler..

Şiddete başvurmadığınız zaman da, mevcut sistem size İslâm davasını başarıya ulaştırma yolunu (**adeta ilahî vahiymiş muamelesi gören**) “**vazgeçilmez**” laik **yasalarıyla** kapattığı için, yine başarılı olamazsınız..

*

Ancak Türkiye’de **şiddet**, bir bütün olarak ve her kesim için yasaklanmış değildir.

Mesela laiklik davasını başarıya ulaştırmak ve başarısının devamını sağlamak için gerekirse şiddet kullanmak serbesttir.. Yasalıdır..

Hatta, bunu birileri, doğal “hak”ları olarak görmekte, ara sıra Atatürk’lerinin “**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**” vecizesi ile bizi irşad edip aydınlatmaktadırlar.

Türkiye’de şiddet, **güvenlik güçlerinin laikliği koruması ve hâkim kılması için olunca serbest, İslam’ı korumak için olunca suçtur.**

Hayrettin efendi, sen şuna cevap ver: **Laikliği korumak için şiddet kullanmak caiz midir, değil midir? Meşru mudur, değil midir?**

Tabî, “İslam’a göre” sorulmuş bir soru bu..

“Anayasa’ya ve yasalara göre” değil.

Sen nedin, din bilgini mi, laik düzenin sigortası mı?

Nedin sen?

*

Gelelim Hayrettin efendinin ikinci kırmızı çizgisine:

“*Ayrımcılık, dışlayıcılık

“Tekfir (dinden çıkarmak), tatlîl (ehl-i sünnetten çıkarmak, sapkın demek), tefsîk (günahkâr ve fâsık demek), ırkçılık ve mezhepçilik yapmak ayrımcılıktır, dışlayıcılıktır, bölücülüktür, ümmetin birliğine sıkılan kurşunlardır. Bir mümini bunlardan biri ile itham edebilmek için **âlimlerin ittifak etmiş olmaları gerekir**. Mesela tekfir örneğini alalım: Bazılarına göre **kibleye karşı tükürsen kâfir** olursun, bazılarına göre ise yaptığın veya söylediğin yüzde doksan dokuz dinden çıktığını, **yüzde bir de çıkmadığını gösterse sana kâfir denemez**. Şu halde kendilerince bir İslam tarif edip, sınırlarını çizip bunun dışında kalanları tekfir edenlere **müşamaha edilemez**.”

Bu saçmalıkları yazan adam, bir de fıkıhçı biliniyor..

Hayrettin bey, **mevrid-i nassta içtihadı mesağ olmadığını** sen bilmiyor musun?!

Alimlerin ittifakı, ancak içtihadî meselelerde önem ve değer taşıyabilir, hakkında açık nass bulunan hususlarda artık alimlerin vs. ittifakı aranmaz.

Bilmiyor musun?

Allah’ın açık emrinin, hükmünün olduğu yerde, artık başkasına söz hakkı tanınmaz:

“(Ey Peygamber,) içinde Allah’ın hükmü bulunan Tevrât yanlarında olduğu hâlde, (onu bırakıp) nasıl seni hakem yapıyorlar, sonra bunun ardından (senin Tevrat’a göre verdiği hükümden de) yüz çeviriyorlar? Onlar (Tevrat’a inandıklarını söylüyorlar ama aslında) iman etmiş kimseler değildir.” (Maide, 5/43)

Hayrettin efendiye göre, mesela adam açıkça kumar oynayacak, içki içecek, herkese duyurarak zina edecek, faiz yiyecek, adam öldürecek ve biz böylesine **“fasık”** (günahkâr) demeyeceğiz, diyemeyeceğiz?

Tekfir örneği verirken de, kurnazlık yapıyor, kafa karıştırmaya çalışıyor.

Bazılarına göre, **kibleye karşı tükürsen** kâfir olurmuşsun..

Masal anlatmayı bırak, şu **bazılarının** kim olduğunu açıkla!

Ama, meselenin ne olduğunu tahmin edebiliyoruz..

Bir kimse, kasten, **Kâbe-yi Muazzama**’yı tahkir edip aşağılamak için, “Sizin kiblenize tükürürüm ulan!” diyerek kibleye karşı tükürürse, buz gibi kâfir olur.

Hayrettin efendi bunu söylemiyor. Sanki birileri çıkmış da, her kibleye doğru tükürenin kâfir olacağını savunmuş..

Peki sence mesela bir vatandaş tutup **Atatürk heykeline tükürse**, ona ne derler, ne yaparlar?

*

Yüzde doksan dokuz ve yüzde bir meselesine gelince..

Tekfir edilmeme ancak, kişinin, **kastının o yüzde bir olduğunu** söylemesi durumunda mevzubahis olabilir.

Adam, “Hayır benim **kastım o yüzde doksan dokuzluk kısım**” derse, o yüzde birlik kesimin geçerliliği kalmaz.

Kurnaz Hayrettin efendi, bunu niye söylemiyorsun?

*

Sadece bu kadar mı?

Hayır!

Hayrettin efendinin bir başka kırmızı çizgisi daha var.

Ve o kırmızı çizgi, Hayrettin efendinin kafasının artık kısa devre yapmakta olduğunu, mantıklı düşünme melekесinin dumura uğramış bulunduğunu gösteriyor.

Ne yazdığından haberi bile yok..

Okuyalım:

“*Tek-bencilik

“Doğru İslam’ı, kurtuluş yolunu kendi anladıkları İslam ve yoldan ibaret bilip başka İslam anlayışlarını ve dini yaşama yollarını yanlış, **bâtıl, işe yaramaz ilan** eden (ilan etmese de) böyle inanan ve imkan bulduğunda buna göre davranan yapılara **müşamaha edilemez**. İmam hatipleri, ilahiyat fakültelerini ve Diyanet’i karalayıp bunların yerine **kursları, medreseleri ve sokak müftü ve mürşidlerini ikame** etmeye çalışanlar bu maddeye örnektir. **Her kim İmam Hatiplere, İlahiyat fakültelerine ve Diyanet’e cephe alıyorsa bilin ki, yanlış yoldadır; ya cehalet, ya gaflet ya hıyanet içindedir. Bunlara müşamaha edilemez.**”

Bunları yazmış olan adamda akıl, fikir ve mantık kalmış mıdır diye sormak gerekir.

“Tek-benci”likten söz ediyor, **Diyanet, imam hatipler ve ilahiyat fakülteleri hakkındaki yaklaşımı tam da “tek-bencilik”..**

“Sokak” müftü ve mürşidleri diyerek, “Diyanet, imam hatipler ve ilahiyat fakülteleri” dışında kalan kesimleri “toptan” aşağılıyor.

“Sokak” kadınları der gibi tahkir ediyor..

Ve, “Tek biz (Diyanet vs.) var olmalıyız, bizden başkaları var olmamalı” demeye getiriyor.

Sonra da, “tek-benci”likten yakınıyor.

Yavuz hırsız ev sahibini bastırır deyimi, Hayrettin efendinin bu “kurt taksimi”ndeki sınır tanımaz bencillikteki, “tek-benci”likteki fecaati ifade etmeye yetmiyor.

*

Hayrettin efendinin yazdıkları tam da kendisini anlatıyor, fakat farkında değil..

Resmen, “**Doğru İslam Diyanet’in, imam hatiplerin ve ilahiyatların anlattığı İslam’dır**” diyor..

Demeye getiriyor değil, diyor..

“Başka İslam anlayışlarını ve dini yaşama yollarını **yanlış, bâtil, işe yaramaz** ilan” ediyor..

“Her kim İmam Hatiplere, İlahiyat fakültelerine ve Diyanet’e cephe alıyorsa bilin ki, yanlış yoldadır; ya cehalet, ya gaflet ya hıyanet içindedir” diyerek, böylelerini sapıklık ve dalaletle (yanlış yolda olmakla), cehaletle (dini bilmemekle), gafletle (dinden ve dünyadan habersizlikle) ve hatta hainlikle (dine ihanetle) suçluyor..

Bir fasığın Kâbe-yi Muazzama’yı, Beytullah’ı aşağılamak için **kibleye** karşı tükürmesi karşısında tepki gösterilmesinden bile rahatsız olduğu anlaşılan

Hayrettin efendinin “**kutsal**”ı, **laik** Türkiye Cumhuriyeti’nin Diyanet’i ve “resmî” okulları..

*

Kible’nin, Kâbe-i Muazzama’nın ne önemi var ki!..

Asıl önemli olan Diyanet, imam hatipler ve ilahiyatlar.. Bu oluşumların dışında kalanlar, âlim de olsalar, “**sokak**” müslümanındırlar..

Kible’ye cehpe alırsanız bir şey olmaz, ama Diyanet’e cephe alırsanız sapıtmışsınızdır (yanlış yoldasınızdır), cahilsinizdir, gafilsinizdir, belki de hainsinizdir.

Yani, Diyanet’i, laik devletin imam hatiplerini, ilahiyatlarını, adeta **kible** kabul etmek gerekiyor.

“Bunlar ne derse doğrudur” diye düşünmeniz şart.. “Yanlış yapabilirler, bunlar masum peygamber değiller” dersiniz, onlara cephe almış olursunuz..

Sapıtmışsınız demektir.

*

Merhum **Ord. Prof. Dr. Ali Fuad Başgil**, ***Din ve Laiklik*** adlı kitabında, bu ilahiyatlardan İslam âlimi değil, ancak din tenkitçisi yetişeceğini söylüyor.

Hayrettin efendiye göre, o da yanlış yolda, cahil, gafil veya hain.

Devlet onun gibi **sokak müslümanlarına karşı önleyici tedbir** almalı..
(Almışlardı da zaten.)

Reformist, (mesela **Kur'an**’ın tümünün Allah kelamı olmadığını bile söyleyebilen **Mustafa Öztürk** ve **Ömer Özsoy** gibi) ilahiyatçı akademisyenlere vs. gelince, onlara her naneyi yemek serbest..

Onlar asla sorgulanmamalı.. Nitekim Hayrettin efendinin bu şahıslara "Gözünüzün üstünde kaşınız var" dediğine şahit olmadık.

Tenkit lazım, ama bu güzide ilahiyat **pırasasörleri** için değil, **sokak âlimleri** için..

Saray, villa, yalı, köşk, kaşâne, milyonluk mercedes ve cip alimlerine ise toz kondurulmamalı..

*

Hayrettin efendinin, bir tek, Diyanet, imam hatipler ve ilahiyatların (Mustafa Öztürk ve Ömer Özsoy gibi ilahiyatçı soytarıların) “**erbab**” (**rabler**) olduklarını söylemediği kalmış.. (Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetini hatırlayalım.)

Adam, bu kurumları **imanın adeta bir cüzü** haline getiriyor, farkında değil..

Belki de farkındadır, bilmiyorum.

Bunları yazan adam, utanmadan bir de “tek-benci”likten şikayet edebiliyor.

Birilerini tekfir, tatlil ya da tefsik etmek için **âlimlerin ittifak** etmiş olmaları gerektiğini söylüyor.

Fakat ilahiyat fakülteleri, Diyanet vs. söz konusu olunca, bunu unutuyor.

İttifakı aranan âlimlerin bir kısmı “**sokak**” **âlimi** oluyor.

Onlara karşı devletin “**önleyici tedbir**” alması isteniyor.

Bunlar “**sokak köpekleri**” gibi tek tek tesbit edilip **zehirlenerek itlaf** edilsinler mi demek istiyor, artık ne demek istiyorsa, belli değil.

*

Hangi “dâr” sınıfından olduğunu konuşmaya gerek yok, biz böyle bir ÷lkede böylesi insanlarla birlikte yaşıyoruz.

“Tek benci” olmayan din bilgini böyle olursa, laikliği koruma sevdasındaki Kemalist derin düzencisi nasıl olur, siz karar verin.

SENİN SANMAMAN YETMEZ!

Prof. Hayrettin Karaman, *Yeni Şafak* gazetesinin 13 Şubat 2014 tarihli sayısında yayımlanan, “**Dostluğun ve desteklemenin şartı**” başlıklı yazısında şu görüşleri dile getirmişti:

“İnançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini korumada hassas bir iktidar ülkeyi yönetmekte ise dindar Müslümanlar kendi din hürriyeti alanlarına bakar, burada beklentiler karşılanıyorsa iktidara destek verirler. İslam dışı ve/veya İslam’a aykırı inanç ve hayat tarzlarına sahip vatandaşların da hak ve hürriyet adına talepleri olacaktır. Bu talepler içinde İslam dini ve ahlakına aykırı olanlar varsa dindar Müslümanlar ‘demokrasi ve insan hakları adına’ bunların da verilmesinin peşine düşmezler, verildiği zaman da memnun ve mes’ud olmazlar, mevcut sistem gereği tahammül ederler.

“İslam maddi ve manevi beş değeri korumayı amaç edinmiştir: Hayat, akıl, din, mal (servet) ve nesil. İktidar dini korumakla beraber diğer dört değeri - ki, bunun için de mal; yani ekonomi de vardır- korumada gevşeklik, ihmal ve kusur içinde ise o iktidarı -sırf dini hakları verdiği için- desteklemezler, diğer korunması gerekli değerleri de korumasını bekler, ister ve desteklerini buna göre ayarlarlar.

“Bir iktidar Müslümanların dini haklarını vermede gevşek ve kusurlu olursa, diğer alanlarda başarılı olsa bile dindar Müslümanlar o iktidarı desteklemezler.

“Mevcut iktidar döneminde bu beş değerın korunması bakımından önemli mesafeler alındığını, gece gündüz demeden çalışıldığını yar da ağyar da biliyor ve insafılı olanlar itiraf ediyorlar.

“Şimdi biri çıkar da ‘Biz iktidarı desteklemek için demokrasi, insan hakları ve AB sürecinde katedilen mesafeye bakarız; bu konularda başarılı ise destekleriz, gevşek ve kusurlu ise desteğimizi çeker, onu düşürmek için başkalarıyla ortak hareket ederiz’ derse bu tamamen seküler, dünyevi, maddi, dindar bir Müslümanın tercih etmeyeceği bir yaklaşım olur. Bu yaklaşımı benimseyen vatandaşların da tercih haklarına saygımız tamdır; ancak bizim tercihimiz bu değildir.

“Dindar Müslümanlar demokrasi ve insan haklarının ‘içi İslam ahlakı ile doldurulmuş’ olanını tercih ederler.

“AB ile entegre olmayı, Batılılaşmayı, kendi öz ve yüce medeniyetimizi Batı’nınki ile değiştirmeyi asla istemezler ve bu konuyu bir ‘inanç meselesi’ bilirler. Batı ile ilişkileri, zorunlu ve ümmet için yararlı olan sınırdan tutar, orayı aşmamaya gayret ederler.

“Milli sınırlar içindeki insan unsurunu, büyük İslam ümmetinin ‘ayrılmaz bir parçası’ kabul eder, dost düşman ayırımında ümmeti esas alırlar. Onlara göre bugünkü parçalanma, dağılma, hatta kendi aralarında savaşma ve çatışma büyük günahdır; izale edilmesi, ümmet bütünlüğünün sağlanması, kavganın adil bir barışa, kardeşlik ve dayanışmaya dönüşmesi için gayret etmek farzdır.

“Bu iktidar ekonomiyi batırmadı, maddi ihtiyaçları olabildiğince karşıladı, barış sürecini başlattı ve ‘İmam Hatiplerin önündeki engelleri kaldırdı, başörtüsü zulmüne son verdi, okullara seçmeli Kur’an, Peygamberimiz’in Hayatı ve Temel İslam Bilgisi’ derslerini koydu ise -ki, evet bunları yaptı- ona cephe almaya Allah ve Resülü’nün razı olacağını sanmıyorum.

“Yolsuzluk, haksızlık, rüşvet, irtikab, kul hakkına tecavüz... büyük günahlardandır. Bunları dindar Müslümanların onaylaması mümkün

değildir. Ancak ‘hüküm giymedikçe kişilerin masum oluşları’,
‘Soruşturmanın gizliliği’ de temel hukuk kurallarıdır.

“Yukarıda sayılan kusurların ve günahların istismar edilmesi, bunları
onaylamayan iktidarı yıpratmak için kullanılması da dine ve ahlaka uygun
düşmez.”

*

Görüldüğü gibi 2014 yılında, sonraki yıllara göre biraz daha mutedil bir
çizgideymiş.

Kesin ifadeler kullanmak yerine “Sanmıyorum” diyebiliyormuş.

Sonradan kendisine bir haller oldu.

Yazdıklarına gelince..

Hayrettin beyin ilk cümlesinden başlayalım:

“İnançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini korumada hassas bir
iktidar ülkeyi yönetmekte ise dindar Müslümanlar kendi din hürriyeti
alanlarına bakar, burada beklentiler karşılanıyorsa iktidara destek verirler.”

Buradaki “inançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini
korumada **hassas** bir iktidar” kaydı, hiç **tartışılmadan**, bir **aksiyom** gibi önümüze
konuluyor.

Yani, **hareket noktası** olarak, önce, mevcut iktidarın “inançlara saygılı, din, vicdan
ve düşünce hürriyetini korumada hassas” olduğunu **teslim** ediyoruz. Hareket
noktamız bu.

Ancak, memleketin manzarası tam böyle değil.

*

İnancımızı açıkça söylemediğimiz, bu ülkede Şeriat'ın hakim olması gerektiğini açıkça söylemekten kaçındığımız için, (çokları da zaten **hristiyanca bir İslâm anlayışını benimsemiş, Şeriatçılıktan vazgeçmiş** bulunduğu için) din ve vicdan hürriyetimiz varmış gibi görünüyor.

Bu, gerçek bir özgürlük müdür?!

Bu ülkede bir milletvekili ya da önemli bir bürokrat, “Arkadaş, ben Şeriatçıyım, Şeriatçı olmam, benim müslüman olmamın zorunlu sonucudur, lazım-ı gayri mufarıkıdır” diyebilir mi?!

TBMM Başkanı İsmail Kahraman bunu dediği için bile değil, “Anayasa’da laiklik kelimesinin yer alması şart değil, nitekim Avrupa’da öyle” dediği için siyasî linçe maruz kalmadı mı?

Sen şimdi mevcut iktidara destek verdiğin, böylece **mevcut rejimi dolaylı olarak desteklemiş bulunduğun** için, yazılarına rüşvet-i kelâm kabilinden eklediğin “Aslında benim gönlümden geçen rejim tam bu değil” şeklindeki kayd-ı ihtirazîlerine tahammül edilmesini, **gerçek bir özgürlük mü zannediyorsun?!**

*

Ekonomi bahsine gelelim.

“Ekonomiyi batırmamak, maddi ihtiyaçları **olabildiğince** karşılamak”, bir iktidarı desteklemek için tek başına yeterli bir neden olamaz.

Aslında her iktidar, her parti, ülkesini zengin etmek ister; bunu başarır başaramaz, becerir beceremez, o ayrı mesele..

Mesela bir şirketin başına kimi getirseniz, o şahıs (şirketteki iktidar olarak), firmanın üstün başarı göstermesini, büyük kâr elde etmesini ister. Bazıları başarır da..

Bu, o yöneticinin “iyi bir insan” olduğunu göstermez.

Hangi yönetim, ülke ekonomisinin bozuk olmasını, vergi gelirlerinin azalmasını, cüzdanının boşalmasını ister ki?!..

*

Asıl önemli olan soru şudur: Bu iktidar, ekonominin işleyişinde helal ve haram sınırlarına ne kadar dikkat etmiş, ekonominin İslâmî kurallara göre işlemesi için ne yapmıştır?.

Bu soruyu sormadan, iktidar için, “ona cephe almaya **Allah ve Resulü’nün razı olacağını**” sanmıyorum” demek uygun olmaz.

Başörtüsü zulmüne son verilmesi ve “seçmeli” din derslerinin konulmasına gelince...

Evet bunlar yapıldı..

Fakat, bu ülkede aynı zamanda “Şeriatçı” olmak, “sahih bir İslam anlayışı”nı savunmak da **marjinal** bir olay haline getirildi.

Şeriat ve Şeriatçılık kavramları, derin odakların kullandığı birtakım "yerli-milli" kişiler tarafından, bizzat “**dinci medya**” olarak gösterilen basın yayın organlarında sistematik olarak itibarsızlaştırıldı.

Bu, senin yazdığın *Yeni Şafak*'ta da yapıldı.

*

Aslında olay şu:

28 Şubat sonrasında “Şeriatçılar”ı “muhafazakâr demokrat” ve “**ılımlı laik**” hale getirenler (Evet, aslında **İlimli İslam** değil, **İlimli Laiklik** projesi var), bu kitlenin tekrar radikalleşmesinin (yani Şeriatçılaştırılmasının, laik düzeni sorgulamasının)

önüne geçmek için, başörtüsü sorununu bir ölçüde çözmeye ve bazı yüzeysel dinî dersleri “seçmeli” (sadece seçmeli) olarak “dindar” insanlara “lutfedip vermeyi” kabul ettiler.

O yüzeysel ders kitaplarına bakınız; onlarda bile bir yandan **resmî ideolojinin ve Atatürkçülüğün empoze edildiğini** görürsünüz.

Hayrettin bey, böyle bir iktidara cephe almaya **Allah ve Resulü’nün razı olacağını** sanmıyormuş.

Tamam da onların Ankara’da, “Türkiye’de rejim sorunu kalmamıştır, bizim sayemizde dindar insanımız da laikliği benimsemiştir, biz de zaten laik bir partiyiz, İslamcı/dinci değiliz, gizli gündemimiz asla yoktur, Türkiye’deki Şeriatçıları Şeriatçı olmaktan çıkardık, laikleştirdik, ılımlı laikler haline getirdik, asıl biz Aziz Atatürk’ün izindeyiz, Gazi Mustafa Kemal Paşa’yı minnet ve şükranla yâd ediyoruz vs.” dediklerinden haberin var mı?

Belki de var.. Olması lâzım..

Çünkü, Erdoğan’ın **Mısır ve Tunus’ta** yaptığı laik yönetim tavsiyesinin bile arkasında durdun, ona bir kulp takmak için mugalata sanatının dibini buldun.

Bu iktidar şunu yapmışmış da bunu yapmışmış da.. Evet yaptılar, fakat **dindarları laikleştirmekle** de ("siyasal dinsiz" hale getirmekle de) övündüler..

Hızlarını alamayıp **Mısır ve Tunus'a** bile "**siyasal dinsizlik**" ihraç etmeye kalkıştılar.

Millele "Size **amelî** hususlarda müsamaha göstereceğiz, fakat bunun karşılığında **itikadî** tavizler verecek, (merhum Said Nursi'nin "küçük deccal / küçük yalancı" olarak nitelendirdiği) Atatürk’ü rahmetle anmaya başlayacak, Şeriat’i savunmayı bırakacak, **laiklik (siyasal dinsizlik)** eleştirisine son vereceksiniz" mesajını verdiler.

Millele sundukları, onlardan istediklerinin yanında devede kulak bile değildi..

*

Evet, Hayrettin bey, “İslam maddi ve manevi beş değeri korumayı amaç edinmiştir: Hayat, akıl, din, mal (servet) ve nesil” diyor.

Sonra da ekliyor:

“Mevcut iktidar döneminde bu beş değerın korunması bakımından önemli mesafeler alındığını, gece gündüz demeden çalışıldığını yar da ağyar da biliyor ve insafılı olanlar itiraf ediyorlar.”

Nerde yaşıyorsa?

Zinanın suç olmaktan çıkarılmasının, **İstanbul Sözleşmesi**’nin yasal düzeyde hayata geçirilmesinin, üniversitelerde **toplumsal cinsiyet** adı altında okutulan derslerle her türlü sapıklığın reklamının yapılmasının vs. (ki özgürlük adı altında kabul edilen başka rezillikler de var) ne anlama geldiğini bilmez gibi konuşuyor.

Mevcut iktidar, “nesil” maddî ve/veya manevî değerinin korunması için zinayı serbest bıraktı mı demek istiyor? Ya da ne?

Hayrettin beye göre, bu iktidar “nesil” değerini korumak için gece gündüz demeden çalışmış, zinayı serbest hale getirmiş.

Hayrettin efendi nesilden artık neyi anlıyorsa?.. Bunu bilemiyoruz.

Gece gündüz demeden neslin korunması için çalışılmış, bunu yar da ağyar da biliyormuş, insafılı olanlar bunu itiraf ediyormuş..

İnsaf da bunların tekelinde, babalarından miras kalmış tapulu malları..

*

"İnsan hayatı"na gelince... Mevcut iktidarın insan hayatını korumak için neler yaptığını, bu iktidar döneminde neler yapıldığını şahsen çok iyi biliyorum.

Neler yapıldığı benim gibiler açısından "bi't-tecrübe sabit"tir.. Hariçten gazel okuyan, "yaşayan" kadar bilemez.

Ne demişti Mevlana: "Ben ol da bil!"

Gelelim **dinin korunmasına**.. Bu ülkede bugün, **Şeriat** kavramını camilerdeki hutbelerde bile duyamıyoruz.

Daha ne olsun!

Malın korunmasına gelince.. İşte bu doğru olabilir.

Birileri servetlerini çok iyi koruyorlar.

*

Hayrettin efendi olayı çarpıtıyor..

"Böyle bir iktidara cephe almaya **Allah ve Resulü'nün razı** olacağını sanmıyorum" demek yerine, "Böyle bir iktidarı beğenmediği için zihniyet bakımından ondan da bozuk olanı desteklemek caiz olmaz" dese, anlaşılabilir.

Fakat öyle demiyor.

Dindar geçinen ve bilinenler böyle yaparsa, 'çağcıl' CHP iktidarından da herşey beklenebilir, bunu bilmiyor değiliz.

Fakat şunu da biliyoruz: CHP **amelî** bakımdan zarar verebilir, fakat milletin **itikadı**yla oynayamaz.

Mesela Mısır'a ve Tunus'a Tayyip Erdoğan yerine **Bay Kemal** "Şeriat'i bırakın, laik olun!" mesajını verseydi yer yerinden oynardı.

"Sınırlı sorumlu müslüman" Erdoğanist yağ tulumları kim bilir nasıl da kabına sığmayan mücahitler haline gelirlerdi.

*

Tuzun koktuğu yerde diğer nesnelerin kokmasının hesabını kim nasıl sorabilir?

Daha doğrusu, tuzun kokmasından değil, tuzun yokluğundan, **yasaklanmasından** söz etmemiz gerekiyor.

Soytarılığın yerlilik-millilik-vatanseverlik katına yükseltildiği, ihlas edebiyatı ve umuma açık nefis muhasebesi gösterisi ile işe başlayacak kadar ustalaşmış kaşar riyakârlığın dindarlık zannedildiği, gerçek dindarlığın da "tehlike" kabul edilip açık ya da "örtülü" yöntemlerle önünün kesildiği bu ülkede tuz, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" biçimde yasak.

Tuz diye, ne idüğü belirsiz kalp/sahte nesneler piyasaya sürülüyor.

Yoksa, sahici tuz asla kokmaz..

ŞEYH ŞAMİL VE KAPIKULU MOLLALARI

Hayrettin Karaman'ın bir yazısında yer alan bazı hatalı ifadeler, bana, tıpkı onun gibi düşünüp konuşan münafık tıynetli bir molla ile **Şeyh Şamil** arasında geçen olayı hatırlattı.

Şeyh Şamil'le ilgili en güvenilir kaynak, onun kâtipliğini yapan **Muhammed Tahir el-Karahî** adlı bir âlimin Arapça olarak tuttuğu notlar.. **Mehmed Âkif** bu kitabı hacca gittiği sırada Şeyh Şamil'in vârislerinden alıp Türkiye'ye getirmiş ve **Tahirü'l-Mevlevî** tercüme ederek Osmanlıca olarak (yani eski harflerle) yayınlamıştı.

Bu kitabı müstear bir isimle (E. Sadettin Doruklu, Seha Neşriyat) yeni harflere aktararak yayınlamıştım. Ayrıca Prof. Hacı Ahmet Özdemir de, notlarla açıklamalar ekleyerek yayınlamıştı. Bunun yanı sıra, kitabın başka bir nüshasına dayanarak Tarık Cemal Kutlu yayınlamış bulunuyor. Yine, Fransızca çevirisinden Türkçe'ye yapılmış bir tercümesi de, İnsan Yayınları tarafından yayımlandı.

*

Söz konusu kitap, 19'uncu yüzyıl başlarında Dağıstan'ın Rus egemenliği altına girdiği dönemi anlatarak söze başlıyor. İmam Şamil gibi Gimrili olan **Gazi Muhammed**'in önce köy köy gezerek halkı direnişe davet ettiğini, sonra da, etrafında toplanan İmam Şamil gibi birkaç arkadaşıyla beraber, kendisine mukavemet eden köyleri cezalandırmaya başladığını görüyoruz.

Ne yazık ki, en çok sorun çıkaranlar da, köylerdeki imamlar ve kadılar oluyor. İlim bakımından İmam Şamil'den üstün olan Gazi Muhammed'in gece gündüz demeden çaba sarfettiği ve bir süre sonra, üzerine silahlı birlikler gönderen Ruslar'a karşı savaşmaya başladığı biliniyor.

Birkaç yıl sonra Gazi Muhammed üstün Rus güçleri tarafından kuşatılıyor ve Gimri’de şehit ediliyor. İmam Şamil ise, ağır yaralı olarak kurtulmayı başarıyor. Ancak yaraları aylarca kapanmıyor.

Ruslar, eskiden olduğu gibi Gimri’ye bir yönetici atıyorlar (Tahirü’l-Mevlevî’nin tercümesinde “müdür” diye geçiyor). Gazi Muhammed’in şehadetinden altı ay kadar sonra, bir Ramazan gecesi İmam Şamil, Gimri’de sahur vakti bazı kişilerin davul çalarak serserice oyunlar oynadıklarını görüyor ve kendi kendisine şöyle düşünüyor: “Şayet buna müdahale edip, elimle düzeltmezsem, eksik imanlı olurum.” Dışarıya çıkıp yanlarına gidiyor, davullarını parçalıyor, onları da tehdit edip kovuyor.

Ancak bu kişiler, İmam Şamil’i köyün kadısına şikayet ediyorlar. Kadı da, **ulu’l-emrin izni olmadan nehy-i ani’l-münker yapma** (kötülükten men etme) gerekçesiyle İmam Şamil’e sopa vurulmasına hükmediyor. Bu sopalar sonunda İmam Şamil’in eski yaraları tekrar açılıyor. Bunun akabinde cuma günü İmam Şamil camide halka hitap ediyor, getirdiği fıkıh kitaplarını referans göstererek, nehy-i ani’l-münker konusunda kadı’nın söylediklerinin geçersiz olduğunu açıklıyor ve bundan böyle, kendisine karşı çıkan herkesle savaşacağını ilan ediyor.

*

Gelelim kapıkulu mollası, birilerine fetva üreterek dünyasını garantiye almış, banka hesaplarını şişirmiş Hayrettin efendinin son yazısına.. Şöyle diyor:

“... İslam’ın müdahale edilmesini, bu yapılamıyorsa kalben benimsenmeyip tavır alınmasını’ istediği davranışlar, farklı inançların gereği olan davranışlar değil, kimden gelirse gelsin dine ve ahlaka aykırı olduğu halde açıkta icra edilen davranışlardır. Laik düzende, bunlara müdahale etmek yasaklanıyorsa bu takdirde müdahale edilmez, birlik ve dirlik de bozulmaz.”

(“İki yazara cevap (2)”, *Yeni Şafak*, 13 Mart 2014)

Şu adamın birlik ve dirlik dediği şeye bakınız..

Bu anlattıklarına göre, neyde birlik?.. Dine aykırılıkta ve ahlâksızlıkta birlik.. Peki bu, dirlik midir?!..

Gerçek ise şudur: Laik düzende veya başka bir düzende, kötülüğü düzeltmeye kalkışırsanız, aslında dirliğe hizmet etmiş olursunuz. Ancak bunun, sizin için bir bedeli olabilir. Bu bedeli ödemeyi göze alır ve bu konuda sabırlı olursanız, ecrinizi ve sevabınızı alırsınız.

Nitekim, Lokman Suresi’nde Lokman a.s.’ın oğluna nasihatlarında iyilikle emredip kötülükten nehyetme tavsiyesini sabırlı olma öğüdü izler. Müfessirler bunu, iyilikle emredip kötülükten nehyedenlerin, sabretmelerini gerektiren zorluklarla karşılaşacak olmalarına bağlıyorlar.

“Laik düzende bunlara müdahale etmek yasaklanıyorsa, bu takdirde müdahale edilmez”miş..

Nemrut’un laik düzeninde putların kırılması yasaktı. Hz. İbrahim, putları kırdı, ceza olarak da onu yakmaya karar verdiler. Karar vermenin de ötesinde, ateşe attılar.

*

İslamî hüküm şudur: Mutlak olarak, sonucuna sabredebilmek kaydıyla, kötülüğü her surette engellemeye çalışabilirsin. Ama, sorumluluğun, gücün nisbetindedir..

Sorumluluğun güç nisbetinde olması başka bir şey, “Laik düzende, bunlara müdahale etmek yasaklanıyorsa bu takdirde müdahale edilmez, birlik ve dirlik de bozulmaz” diyerek işkembeden fetva vermek, dini tahrif etmek başka birşeydir.

FİTNEYLE MÜCADELE Mİ, FİTNEYE HİZMET Mİ?

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, 2000’li yıllarda, makasîd-ı şerîâyı (İslâm hukukunun / Şerîat’ın amaçları) konu edinen bir yazısında, “canı/hayatı koruma” amacının “dini koruma” hedefinden önce geldiğini savunmuş bulunuyordu.

O zaman ona, uzun bir e-posta mesajı göndermiş, iddiasının yanlış olduğunu anlatmaya çalışmış, ayrıca, önemini ve değerini kendisinin de takdir etmekte bulunduğu İmam Şatıbî’nin *el-Muvafakat*’ta iki yerde bu konuyu ele almış bulunduğunu ve dini korumanın canı korumaktan önemli olduğunu özellikle vurguladığını belirtmişim. İmam Şatıbî’nin ifade ettiği gibi, dinin korunması için gerektiğinde can da feda ediliyor, cihat yapılıyordu.

Ancak Karaman, köşesinde ne bir düzeltme yayınladı, ne de eleştirilerime herhangi bir cevap verebildi.

*

Yeni Şafak gazetesinde “**Fitne ve mümin davranışı (2)**” başlığı altında 7 Mart 2014 tarihinde yayınlanan yazısında ise, yazarları arasında kendisinin de bulunduğu bir tefsir kitabında fitne ile ilgili âyeti açıklarken konuyu şu şekilde anlatmış olduklarını aktarıyor:

“Konumuz olan âyetin ‘**Fitne, öldürmekten daha kötüdür**’ cümlesinde geçen fitne kelimesinin, hadislerde geçen ‘siyasî ve sosyal karışıklıklar’ anlamıyla ilgisi olmayıp, tefsirlerde kısaca ‘**Allah’a ortak koşma; müşriklerin Müslümanlara uyguladıkları, inkâr ve şirke döndürmeyi amaçlayan, daha genel olarak onların imanlarını tehlikeye sokan maddî ve mânevî baskılar, İslâm ve Müslümanlar aleyhindeki tertipler ve propagandalar**’ şeklinde açıklanmıştır. Âyete göre bir Müslümanın böyle bir tehlike sonucu imanını kaybetmesi, muhtemelen mâsum birini

öldürmesinden daha büyük bir suçtur (veya kendisinin Müslüman olarak öldürülmesinden daha kötüdür).”

Böylece Karaman, yıllar sonra, farkında olmadan, eleştirilerime cevap vermiş, doğruyu kabul etmiş oluyor.

Zaten âyet açık: Fitne (imanı kaybetmeye yol açan baskılar, zulümler, hileler, tuzaklar, sinsi propagandalar, hakkı batıla karıştırma oyunları, karışıklıklar vs.), öldürmekten (can almaktan) daha kötüdür. İnsanları manen öldürmek, maddeten öldürmekten daha beterdir.

Nitekim, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, *Hak Dini Kur'an Dili*'nde aynı ayeti tefsir ederken şunları söylüyor:

“Gerçi öldürme, aslında fena bir şeydir. Fakat fitne de öldürmeden daha şiddetlidir, daha ağırdır. Çünkü öldürmenin zahmet olması çabuk geçer, fitneninki devam eder. Öldürme, insanı yalnız dünyadan çıkarır. Fitne ise hem dinden, hem dünyadan eder. Bunun için fitneye tutulmaktan ise o fitneyi çıkaranları öldürmek veya ölmek, yahut da çıkardıkları fitneyi kendi başlarına yıkmak elbette daha iyidir. "Ehven-i Şerreyn" (iki şerrin en zararsız) tercih edilir" kaidesi de bu gibi naslardan çıkarılmıştır.

“FİTNE: Aslı, sözlükte, karışığını almak için altını ateşe koymaktır. Bundan sıkıntı ve belaya sokmak mânâsında kullanılmıştır ki burada bu mânâyadır. Yani **vatandan çıkarmak** gibi, insanları azaba uğratacak bela ve sıkıntı **öldürmekten daha ağırdır**. Ölümden daha ağır ne vardır, demeyiniz. Çünkü **ölümü temenni ettiren durum, ölümden daha ağırdır**. Bu sözün gelişinde **insanı vatanından çıkarmanın** da ona, **ölümü temenni ettirecek fitne ve sıkıntı** cümlesinden olduğuna işaret vardır. **Şirk küfrü yaymak**, [Anayasa'dan “Devletin dini, din-i İslam'dır” maddesini çıkarıp] **dinden dönmek**, [İslam Şeriatı'ni yürürlükten kaldırıp] **Allah'ın yasaklarını çiğnemek**, [şapka giymiyor diye adam asıp] **genel sükuneti**

bozmak, vatandan çıkarmak hep birer fitnedirler. Müminin -Allah korusun- dönüp kâfir olması, öldürülmesinden ağırdır. Doğru yola girmiş olan müminlerden bazı kimseler, Mekke müşrikleri tarafından küfre döndürülmek için azaba uğratılıyor, onlar da, "Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin. Hayır onlar diridirler" (Bakara, 2/154) ilâhî emri gereğince ölmeyi göze alıp Allah'ın izni ile dayanıyorlardı. Bu şekilde haram ayda ashabdan bazılarını müşrikler öldürmüşler, bu da müslümanların gücüne gitmişti. İşte bütün bunlar "Fitne öldürmeden daha ağırdır" prensibinde özetlenerek harb ilânının sebebi kısaca ifade buyurulmuş ve müslümanlar [insanların küfre ve şirke zorlanmaları demek olan] fitneyi ortadan kaldırmak için Allah yolunda ya gazi veya şehid olmaya teşvik edilmiştir. Nüzul sebebi özel ise de söz, fitnenin mahiyetinin, öldürmenin mahiyeti ile karşılaştırılmasını ifade ettiğinden hüküm geneldir.”

*

Son olarak şunu da belirtelim:

Türkiye’de bir fitne ortamında yaşadığımız açıktır. Bu ülkede din, resmî düzeyde, olduğu gibi anlatılmaz ve savunulmaz. Buna Diyanet İşleri Başkanlığı kurumu ile camiler bile dahildir. Hutbelerde Şerîat’ın esamisi bile geçmez.

Siz bu ülkede hiç, “Şerîat’ın önemi, yüceliği ve değeri” konulu hutbe dinleyebildiniz mi?!

Bu durum fitne değilse, fitne nedir?

Duyuyor musun beni, Hayrettin bey!

.

SEYYİD KUTUB İSTİSMARI

Yeni Şafak gazetesini yazarı Prof. Hayrettin Karaman'ın 6 Ekim 2016 tarihli “**Seyyid Kutub’un ıslahat programında tekfir ve şiddet yoktur**” başlığını taşıyan yazısında şunları söylediği görülüyor:

“Seyyid hapıhanede ıslahat programına son şeklini verirken yanında İhvan’dan yalnızca iki kişi; Muhammed Yusuf Hevâş ve Muhammed Zühdi Selman kalmış, diğerkleri başka cezaevlerine gönderilmişlerdi. İkincisinin bilgi ve tecrübesi sınırlı olduğu için Seyyid daha çok M. Yusuf ile hapishanede yedi yıl karşılıklı konuşarak, tartışarak hedef ve programını - raporunda açıkladığı üzere- şu şekilde oluşturdu (Bak. Limâ-zâ A’demûnî s. 26-29):

“**1.** İslam’ın bugün karşı karşıya olduğu durum inanç, bilgisizlik, İslamî ahlak ve değerlerden uzaklık bakımından, **ilk geldiği durum gibidir**. İslam düzeni ve şeriatından uzaklaşma yanında bir menfi durum da gerçek İslam’a davetin karşısındaki haçlı ve siyonist sömürgeci teşkilatların kurduğu tuzaklar ve her vasıtayı kullanarak koydukları engellerdir.

“**2.** Yerel islamî hareketler farkında olmadan **yerel siyasi hareketler ve talepler** ile meşgul oluyor, **asıl hedefi** ihmal ediyorlar. Yine bu yerel hareketler, halkın **İslam inancından ne kadar uzaklaştıklarını** görmezden gelerek hükümetlerden, **İslam şeriat ve düzeninin** uygulanmasını istiyorlar.”

Önce, merhum Kutub’un yanında bırakılan kişiler üzerinde durmak gerekiyor.

Neden sadece iki kişi?

Ve neden o kişiler?

*

İmdi, istihbarat örgütlerinin dünya genelinde **hapishaneleri** “**devşirme**” işi için kullandıkları bilinen bir şey..

Türkiye’de de durum bu.. **Yeni MİT yasasında** bu **hapishane** bahsi yer alıyordu.

Mısır istihbaratı, merhum Kutub’un yanında kalan iki kişiyi, onu içeride de **takip** için özel olarak seçmiş olabilir mi, olamaz mı?

Şu âlemde birtakım vaadler ve tehditler vasıtasıyla kullanılabilecek olanlar kullanılamayacak olanlardan her zaman fazladır.

Her yerde böyledir..

Mesela Türkiye’de 1990’lı yıllarda hapisteki terörist **Şemdin Sakık’a** birtakım gazeteciler aleyhinde “**andıç**”lar hazırlattıkları, **sözde itiraflar (aslında iftiralar)** yaptırdıkları hafızalarda..

Sakık söz konusu iddiaların sahibinin kendisi olmadığını ancak yıllar sonra açıklayabilmişti.

Vikipedi, “**Andıç skandalı**” başlığı altında şu bilgileri veriyor:

“**Andıç Skandalı**, 1998’de yakalanan PKK’nın üst düzey yöneticilerinden Şemdin Sakık’ın soruşturma zabtına, yalan ifadeler eklenerek basına sızdırılmasıdır. Bu ifadeler, 25 Nisan 1998 tarihinde **Hürriyet** ve **Sabah** gazetelerinde iki gün boyunca yayımlandı. Sakık’a ait olduğu söylenen itirafların yayımlanmasıyla itiraflarda adı geçen gazeteciler işlerinden çıkarıldılar ve **Akın Birdal suikasta** uğradı. Daha sonradan çıkartıldığı mahkemede Sakık, böyle bir ifade vermediğini açıkladı. 2000 yılının ekim ayında **Nazlı Ilıcak**, bütün bunların **Genelkurmay istihbaratında hazırlanan bir psikolojik savaş**

taktiğinin gereği olduğunu gösteren bir belgeyi gazetecilere ulaştırdı ve belgenin yayımlanmasından on gün sonra Genelkurmay, "andıç" adı verilen belgenin varlığını kabul etti.

“Andıçta II. Başkan Orgeneral Çevik Bir, İstihbarat Başkan Vekili Tümgeneral Fevzi Türkeri ve İç İstihbarat Şube Müdürü Kurmay Albay Bülent Dağsalı'nın imzası bulunuyordu.

“Çevik Bir ve Erol Özkasnak'ın gönderdiği sahte belgeye göre Sakık ifadesinde bazı gazetecilerin ve sivil toplum kuruluşlarının "para karşılığı PKK'ya destek verdikleri" iddia edilmişti. **Sabah** gazetesi sahibi Dinç Bilgin başta olmak üzere bazı medya patronları, adı geçen gazetecilerin işine son verdi. Bu gazeteciler arasında Kürt sorununda devletin resmî politikasına uyum göstermeyen **Cengiz Çandar, Ahmet Altan, Mehmet Altan, Mehmet Barlas, Mehmet Ali Birand** gibi gazeteciler bulunuyordu. Bu kişilerden Cengiz Çandar'ın yazıları durdurulurken Mehmet Ali Birand, **Sabah**'tan atıldı ve **Show TV**'deki 32. Gün programı askıya alındı. Belgede adı geçen **Akın Birdal** ise suikasta uğradı. Birdal suikasttan ağır yaralı olarak kurtuldu.

“Daha sonra bu belgenin Bir ve Özkasnak tarafından "Andıç" adı verilen bir yazıyla hazırlandığı anlaşıldı. Belgenin Genelkurmay'ın bir andıcı olduğunun anlaşılmasıyla beraber olay hakkında hiçbir komutandan açıklama gelmedi. Olaydan on bir yıl sonra belgenin sahte olduğunun anlaşıldığı dönemde II. Başkan olan Orgeneral Yaşar Büyükanıt, 32. Gün programında Mehmet Ali Birand'ın sorusu üzerine "*Evet, hata idi...*" açıklaması yapmıştır.

“28 Şubat davası sırasında Çevik Bir; Şemdin Sakık'ın ifadelerinin doğru olduğunu, ifade tutanağının sadece son sayfasını imzaladığı için diğer sayfaları reddetmesi konusunda fikir aldığını öne sürmüştür. Dönemin

Genelkurmay Adli Müşaviri Erdal Şenel ise ifadelerin doğru olduğunu, ifadelerin usulüne uygun olarak alınmadığı için bu durumun TSK aleyhine kullanıldığını ifade etmiştir.”

Bu ahâksız sahtekârların “He, biz böyle bir tezgâh kurduk” diyecek, suçlarını itiraf edecek halleri yok.

İfadeler doğruymuşmuş da usulüne uygun alınmamışmış..

Olay açık: Senaryoyu yazmışlar, Sakık’a “Hadi bakalım imzala” demişler.

28 Şubat’ın o meşum günlerinde meşru hükümete karşı bile “**Gerekirse silah kullanırız**” diye tehditler savurdıkları bir zamanda bebek katili PKK terör örgütünün eli kanlı bir elebaşısı, “T1, imzalamıyorum” dediğinde, “Öyle mi, lütfen imzala, kalbimizi kırıyorsun” diyecek halleri yok.

Bunu da en iyi, ömrünü “En güzel şarkıyı bir kurşun söyler” diyerek tüketmiş Sakık bilir..

*

Konuya dönersek..

Ölmüş (idam edilip şehit edilmiş), artık şahitlik yapamayacak adamın ardından iki mahkumun "Bize şunları anlatmıştı" demelerinin bir kıymeti yoktur.

Mısır İstihbaratı'nın aşağılık bir oyunu olması ihtimali yüzde 99'dur.

Aslında yüzde 100 diyeceğim ama gözümle görmediğim için bir yanılma payı bırakmak zorundayım.

Kısacası, merhum Kutub’a atfedilen sözlere güvenmek akıllı adam işi değildir.

Kendi yazdıkları dururken birilerinin "Bize şöyle şöyle demişti" diye anlattığı hikâyelere itibar etmek gerekmez.

*

Varsayalım ki aktarılanlar merhum Kutub’un görüşleri.. Bu, onları sorgulamadan kabul etmemiz için bir gerekçe olamaz.

Yazılanlardan anlaşılıyor ki Seyyid Kutub’a ait olduğu iddia edilen ıslahat programı da (iddia olunanın aksine) “yerel” hareket ve talep durumunda.. Yerel durumu temel alıyor.

Mısır için uygun olsa bile heryer için emsal teşkil etmez.

*

Bahis konusu yapılan “**asıl hedef**”e gelince...

Bireysel düzeyde asıl hedef insanın önce İslam inancını doğru bir şekilde benimsemesi, sonra da bunu yaşamına geçirmesidir..

Fakat **toplumsal düzeyde** asıl hedef, İslam şariat ve düzeninin uygulanmasıdır.

Ki, merhum Elmalılı Hamdi Yazır Hoca’nın ***Hak Dini Kur’an Dili*** tefsirinde açıkladığı gibi, küfür kanunlarının tatbik edildiği bir ülkede, müslümanlar, **itikadî veya amelî şirkten** kendilerini kurtarmayı da başaramazlar.

Dolayısıyla, İslam inancının sahih bir şekilde benimsenmesi hedefi ile İslam şariat ve düzeninin uygulanması talebini birbiriyle **tokuşturmamak** gerekir.

Bu ikisi birbirini destekler ve bütünler..

Bunlar, birbiriyle çelişen hedefler değildir.

Burada Seyyid Kutub’un yaklaşımına yönelik bir çarpıtma, mugalata ve demagoji var gibi görünüyor..

*

Karaman'ın yazısına dönelim:

“3. Bu durumda yapılacak şey işe **tabandan başlamak**, önce insanların kafa ve kalplerinde sahih İslam bilgi ve imanını ihya etmek ve bunu kabul eden insanları aynı çerçevede eğitmektir.”

Peki Hz. Musa a.s.'a Allahu Teala neden **Firavun'a gitmesi** emrini vermişti..

Neden, “**Tabandan başla!**” diye bir emir verilmemişti?

Hz. Musa, işe tabandan başlayıp, “Firavun'dan Şeriat'e uymasını, yani Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına uymasını istemeyelim.. Biz tabanda çalışalım” niye dememişti?..

Siz bu tür yorumlarınızla “**İslam dışı**” **düzen yanlılarına, düzenbazlara şirin görünme** dışında birşeyi hedefliyor musunuz?

*

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

“4. **İktidarı ele geçirerek İslam düzenini topluma dayatmak yol değildir**; önce insanlar eğitilecek, onlar sahih bir İslam bilgisi, iman ve şuuruna kavuştuktan sonra kendileri İslam düzenine talip olacaklar ve işte o zaman düzen değişecektir.”

Mesela Hz. Ömer r. a. İran üzerine ordular göndermemeli, orayı fethedip İslam düzenini İran toplumuna dayatmamalıydı, öyle mi?!

Bu, “**yol değil**”, öyle mi?!

Vay uyanık vay!

Sadece davetçiler göndermeli, bunlar da **Kisra’ların müsaadesi nisbetinde** insanlara “sahih bir İslam bilgisi, iman ve şuur” kazandırmaya çalışmalıydılar, öyle mi?

Şeriat’e tabi olunması gerektiği hususu da, sahih bir İslam bilgisi, iman ve şuur içine girmiyor mu peki?!

İnsanları Şeriat’e davet etmeyeceksiniz, peki neye davet edeceksiniz?

*

Okumaya devam edelim:

“5. Uzunca vadeli eğitim ve öğretim programı uygulanırken hareketin saldırılardan korunması, 1948 ve 1957 de İhvan’ın başına gelenlerin, keza Pakistan’daki Cemâat-i İslamiyye’ye yapılanların bir daha olmaması için hem İslam iman ve ahlakı hem de koruma/savunma vazifesi bakımından sahîh ve yeterli eğitim almış **fedailerden oluşan bir koruma birliğine/birliklerine ihtiyaç** olacaktır. Bu birlikler, İslamî hareketin faaliyetlerine bir saldırı, **bir engelleme teşebbüsü olmadığı sürece sakin duracak**, günlük olaylara karışmayacaklardır. **Saldırı olduğu takdirde de vazifeleri yalnızca savunma ve koruma** olacak, bu sınırı aşmayacaktır.”

Burası, saçmalığın zirve yaptığı yer.. Uçuk kaçık bir teklif.. Bunlar, naif ve safça (ya da kurnazlık gereği **saf ayağına yatan**) laflar..

Gücün varsa, yalnızca savunma ve korunma yapmazsın, başkalarını da koruyacak şekilde **adaleti hakim** kılarırsın.

Ki adalet, Şeriat demektir.

Yok eğer gücün yoksa, kendini de koruyamazsın.

Kaldı ki, mevcut düzenler sana bir “fedailerden oluşan koruma birlikleri” kurma iznini ve fırsatını asla vermezler.

Ezer geçerler. Seni salça yapar, turşunu kurarlar. (İnanmıyorsan Alparslan Kuytul, Halis Bayancuk filan gibi isimlere sor.)

*

Geçelim.

Hayrettin efendi sözlerini şöyle sürdürüyor:

“6. İslam düzeninin uygulanması hedefi acil (hemen istenecek) bir hedef değildir; ne kadar zamana/süreye ihtiyaç varsa o kadar süre içinde öncelikle iman, şuur ve ahlak bakımlarından topluluğu sahih İslam’a taşıma faaliyeti yürütülecektir.”

Eğer bunu yapacak gücün varsa, acil hedeftir..

Gücün yoksa, acil hedef değildir..

Bunlar boş laflar..

*

Okumaya devam edelim:

“7. Programı yürütürken İhvan’ın şiddete ve günlük olaylara bulaşmaması, hükümetlerin mücadele hedefi haline gelmemesi için orduya veya yönetimin önemli kademelerine sızma ve yerleşme gibi bir talep ve teşebbüsleri olmamalıdır.”

Bunlar da, uçuk kaçık boş laflar..

Senin sahih İslam inancını yayma çaban sonuç verip de ordunun ve devletin önemli kademelerindeki adamlar seni desteklerlerse, **devlete sızmış** kabul edilirsin..

O zaman da FETÖ’den beter hale getirilmen ihtimal dahilindedir.

Ya da, ıslahat çaban sonuç vermez, devlete sızmamış olursun..

Bu lafların saçmalığına dair söylenecek çok şey var da, arif olana bir işaret kâfidir..

Bu tür yorumların Hayrettin efendi gibilerin çok hoşuna gitmesinin nedeni ise, “laik (siyasal dinsiz) düzende ıslahatçı müslüman” olarak huzur ve refah içinde yaşamalarına imkân veriyor olması..

Hem ıslahatçı müslüman oluyorsun, hem de mevcut düzen yanlılarının gönlüne su serpiyor, onları rahatlatıyorsun..

Çift katlı ekmek kadayıfı..

*

Evet, adam ilahiyatçı.. Fıkıhçı..

Ve, Seyyid Kutub’a ait olduğu iddia edilen ıslahat programını Şeriat terazisinde tartacakken, Şeriat’in konumunun ona ait olduğu iddia edilen programa göre değerlendirilmesinin önünü açacak ifadeler kullanıyor.

Sabitesi Şeriat hükümleri olacakken, Seyyid Kutub’a ait olduğu iddia edilen indî değerlendirmeler, spekülasyonlar oluyor.